

S.J. Watson

NGUYỄN LÊ MY HOÀN dịch

TIỂU THUYẾT TÂM LÝ

TRƯỚC LÚC NGỦ SAY

Before I go to sleep

Tình yêu là cái móc mỏng manh
treo cả một đời người lên đó...

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

S.J. Watson

Trước lúc ngủ say

BEFORE I GO TO SLEEP

Nguyễn Lê Minh Hoàn dịch

Thực hiện: [Summer Scent](#)

Cảm ơn [Russie](#) đã scan sách giúp nhóm thực hiện ebook này.

Tình yêu là cái móc mỏng manh treo cả một đời người lên đó...

Tiểu thuyết lạ lùng này đã khởi nguồn mạch cảm xúc từ một bản cáo phó...

Tiểu thuyết lạ lùng này kể về một con người mà trí nhớ đã ngừng phát lại ở một thời điểm xa lắc lơ trong quá khứ, với bao nhiêu năm sống đã bị búng đi mất hút kể từ thời điểm xa lắc lơ cho đến tận bây giờ...

về một con người chỉ biết rằng trong cuộc đời mình có cái gọi là hồi đó, trước đây, dẫu rằng trước cái gì thì chẳng nói được, có cái gọi là bây giờ, và chẳng có nỗi giữa hai điều đó trừ một khoảng rỗng lê thê, quạnh quẽ với những phiên bản quá khứ, mà bất cứ lúc nào một trong những mảnh nhon ấy cũng có thể xuyên toạc ra, ép kẻ mang nó chạy thốc qua nỗi đau...

về một con người mà nhiều năm trước, ở thời điểm cần chống mình nhiều nhất nhưng lại hiểu anh ấy ít nhất, đã tự mình khởi nguồn bi kịch...

Copyright © Lola Communications 2011

All rights reserved.

Bản quyền được thỏa thuận với Conville & Walsh Ltd.

2 Gamon Street, London W1F 7QL, United Kingdom

thông qua Tuttle-Mori Agency Co., Ltd.

Bản tiếng Việt © Nhà xuất bản Trẻ, 2012

PHẦN MỘT

NGÀY HÔM NAY

Phòng ngủ lạ. Lạ hoắc. Tôi chẳng biết mình đang ở đâu, làm sao mà đến được đây. Tôi chẳng biết làm thế nào để trở về nhà.

Tôi đã qua đêm ở chốn này. Một giọng phụ nữ đã khiến tôi thức giấc - thoạt tiên tôi ngỡ cô ta nằm chung giường, sau mới nhận ra đó là giọng nữ phát thanh viên đang đọc bản tin còn tôi đang nghe đài kiêm đồng hồ báo thức - và đó là lúc tôi mở mắt thấy mình ở đây. Trong căn phòng chẳng nhận ra nổi này.

Khi mắt đã quen, tôi nhìn quanh quất khắp căn phòng mờ tối. Máng sau lưng cửa tủ áo là một cái váy dài - hợp với một phụ nữ nhiều tuổi hơn tôi - còn trên lưng ghế bàn trang điểm là một cái quần dài màu xanh biển gấp gọn ghẽ, dùm vậy thôi chứ tôi chẳng biết được gì khác nữa. Cái đài kiêm đồng hồ báo thức ngó thật phức tạp, nhưng tôi vẫn tìm ra được nút có vẻ giống nút tắt tiếng nhất. Và nó tắt thật.

Liền đó, có tiếng thở lào phào ngay phía sau lưng khiến tôi nhận ra chẳng phải chỉ có một mình tôi ở trong phòng. Tôi quay ngoắt lại. Một mảng da trần cùng mái tóc đen lốm đốm bạc ập ngay vào mắt tôi. Một gã đàn ông. Trên ngón áp út của bàn tay trái đang thò ra ngoài vỏ chăn của gã là một cái nhẫn vàng. Tôi cố chen lại một tiếng rên. *Ra là vậy, cái gã đứng tuổi tóc chớm bạc này đã kết hôn. Tôi nghĩ bụng. Không chỉ ăn nằm với kẻ đã có vợ, mình còn làm chuyện ấy ngay trong ngôi nhà có lẽ là nhà của gã và trên cái giường có lẽ là của vợ chồng gã nữa. Tôi lật sấp người lại để trấn tĩnh. Thẹn quá đi mất.*

Tôi tự hỏi lúc này cô vợ đang ở đâu. Có cần lo cô ta sẽ xộc về bất chợt? Tôi hình dung ra cảnh cô ta đứng ở mé phòng kia, hét lác, móc mĩa

tôi là đồ con gái hư. Thứ Xà ma nữ. Bầy đảng của rắn rết. Tôi tự hỏi phải tự vệ sao đây nếu cô ta xuất hiện, mà cũng chẳng biết là tôi có được cơ hội đó không nữa. Dầu vậy, gã đàn ông trên giường dường như chẳng chút bận tâm. Gã trở mình và ngáy.

Tôi cố nằm im thít. Mọi khi tôi có thể nhớ ra ngay làm sao mà mình lại lâm vào cảnh trớ trêu thế này, nhưng hôm nay thì không. Hẳn là đã có một buổi tiệc tùng hoặc một chuyến đi bar hay tụ bạ ở câu lạc bộ gì đó. Hẳn là tôi đã say bồ đà đứ đừ đến độ chẳng còn nhớ gì hết cả, đứ đừ đến độ theo một gã lưng rậm đã tròng tay vào nhẫn cưới về nhà.

Nhẹ nhàng hết mực, tôi vén ngược tấm chăn ra và ngồi ghé trên mép giường. Phải vào phòng tắm trước đã. Tôi phớt lờ đôi dép lê ở ngay dưới chân - xét cho cùng, làm tình với ông chồng là một nhẽ, còn thọc chân vào giày dép của một người đàn bà khác lại là chuyện tôi chẳng cam tâm - và nhón chân trần xuống đất. Trong tình cảnh đang trần truồng thế này, sợ nhất là mở sai cửa và vấp phải ai đó trong nhà, một thằng nhóc mới lớn chẳng hạn. Tôi thở ra nhẹ nhõm khi thấy cửa phòng tắm khép hờ, bèn lén nhanh vào và chốt cửa lại sau lưng.

Sau khi đi vệ sinh và dội nước, tôi quay qua rửa tay. Khi với lấy cục xà bông, tự dưng tôi thấy có gì đó quái quái. Ban đầu tôi chẳng hiểu, đến mãi sau mới nhận ra. Bàn tay nắm cục xà bông chẳng có vẻ gì là tay tôi cả. Trông nó nhăn nheo, lù phù với những cái móng không chuốt mà chỉ như được gặm phớt cho nhanh và, giống hệt gã đàn ông ở trên cái giường tôi vừa rời khỏi kia, nó cũng mang một chiếc nhẫn cưới bằng vàng trơn.

Tôi nhìn sững giây lâu rồi ngọ nguậy mấy ngón tay. Cả mấy ngón đang nắm cục xà bông. Tôi há hốc miệng ra vì kinh ngạc, cục xà bông rơi tuột vào bồn rửa. Tôi ngược mắt ngó thẳng vào gương.

Gương mặt đang nhìn lại tôi kia nào có phải là mặt tôi đâu. Mái tóc thì xác xơ và ngắn ngủn, da má lẫn da cằm đều xệ nhão, cặp môi thì

mỏng lét, còn khoe miệng thì trể nài. Tôi bật khóc, nỗi kinh ngạc khôn tả thoát ra thành tiếng thét sững sốt, và rồi tôi chú ý đến đôi mắt. Chúng cũng nhăn nữa, vâng, dù có phủ nhận hết mọi thứ khác tôi cũng phải công nhận rằng chúng chính là đôi mắt của tôi. Cái người trong gương kia quả thật là tôi rồi, nhưng tôi chỉ mới ngoài hai mươi tuổi. Hai mươi lăm. Hoặc hơn chút đỉnh thôi mà.

Không thể vậy được. Cả người cứ run bắn lên khiến tôi phải tóm chặt lấy mép bồn rửa. Một tiếng thét khác lại trỗi lên từ lồng ngực và lần này nó ọc ra như một cú nấc nghẹn. Ngay cái lúc bước lùi lại, tránh xa khỏi tấm gương, thì tôi nhìn thấy chúng. Những bức ảnh. Được dán dính vào tường, và vào cả cái gương. Đeo theo những mẫu giấy ghi chú màu vàng, âm ỉm và quăn queo.

Tôi chọn hú họa một bức. *Christine*, nó ghi thế kèm theo mũi tên chỉ vào một bức ảnh chụp tôi - là cái tôi mới rợ, già chát này đây - trong đó, tôi ngồi cạnh một người đàn ông trên băng ghế ở kè sông. Cái tên nghe quen quen, nhưng bảo nó là tên mình thì tôi vẫn thấy nó xa cách thế nào ấy. Trong hình, hai chúng tôi tay nắm tay, cùng cười trước máy ảnh. Người đàn ông trông thật bảnh bao, hấp dẫn, và khi nhìn thật gần tôi nhận ra đó chính là người mà mình đã ngủ cùng và vừa bỏ lại trên cái giường kia. Cái tên Ben được viết ngay bên dưới, và kế đó là mấy chữ *Chồng em*.

Tôi hào hển thở và lột vội bức ảnh ra khỏi mặt tường. *Không, không phải vậy! Không thể nào...* Tôi lướt mắt qua những bức ảnh còn lại. Tất cả đều là ảnh chụp tôi, và gã ta. Một bức chụp tôi đang mở quà trong bộ váy xấu điên, bức khác chụp hai chúng tôi vận áo mưa đôi đứng lơ phơ trước một thác nước, dưới chân là một con chó nhỏ đang hít ngửi. Kế đó là bức ảnh tôi ngồi sát bên người đàn ông kia, nhấm nháp ly nước cam, trên mình là bộ váy vừa thấy hồi nãy trong phòng ngủ kế bên.

Tôi cứ bước thụt lùi mãi đến khi lưng chạm vào những lát gạch lạnh toát. Chính lúc đó một chớp sáng mỏng manh của ký ức vụt lóe lên. Nhưng trước khi trí óc của tôi kịp níu lại, nó đã bay biến, hết như tro than bị gió thổi bay tan tác. Và tôi nhận ra rằng trong cuộc đời mình có cái gọi là hồi đó, trước đây, dấu rằng trước cái gì thì tôi chẳng nói được, có cái gọi là bây giờ, và chẳng có gì nối giữa hai điều đó trừ một khoảng trống lê thê, quạnh quẽ đã dẫn tôi đến đây, tôi và anh ta, trong căn nhà này.

*

* *

Tôi trở lại phòng ngủ, tay cứ giương ra phía trước nắm khư khư tấm hình chụp chung với gã đàn ông mình đã thức dậy cùng.

Nước mắt chảy tràn xuống mặt, tôi hét lên tức tưởi ‘Chuyện này là sao hả? Anh là ai?’. Gã đàn ông ngồi bật dậy trên giường, mắt nhắm mắt mở. ‘Anh là chồng em mà,’ anh ta đáp, gương mặt ngái ngủ chẳng gợn một nét cau kỉnh nào, thậm chí còn chẳng bận tâm đến thân thể trần trụi của tôi. ‘Chúng ta lấy nhau đã nhiều năm rồi cưng ạ.’

‘Sao chứ? ‘Lấy nhau đã nhiều năm’ là sao?’ tôi hỏi và chỉ chực bỏ chạy nhưng chẳng biết phải chạy đi đâu.

‘Mặc vào đi.’ gã đàn ông đứng lên, đưa cái váy cho tôi, rồi khoác áo và xỏ chân vào cái quần ngủ rộng thùng thình. Nhìn người đàn ông này mà tôi nhớ đến cha mình.

‘Bọn mình lấy nhau năm một-chín-tám-lăm,’ anh ta rủ rủ. ‘Hai mươi hai năm rồi đó. Em... ‘

‘Cái gì chứ...?’ tôi ngắt ngang, cảm giác như máu đang bốc khỏi mặt, cả căn phòng bắt đầu xoay tít. Đâu đó trong nhà, tiếng tích tắc của đồng hồ nghe cứ choang choảng như búa gõ. ‘Nhưng mà...?’ Gã đàn ông dần bước về phía tôi. ‘Sao có thể...?’

‘Christine à, em đã bốn mươi bảy tuổi rồi,’ anh ta đáp nhẹ. Tôi nhìn anh ta, người lạ này đang cười với tôi. Tôi không muốn tin anh ta, không cả muốn nghe anh ta nói nữa, nhưng anh ta vẫn tiếp tục. ‘Em đã bị tai nạn, một cú rất nặng khiến đầu óc bị chấn thương và khiến em gặp những vấn đề khi nhớ lại các thứ.’

‘Là những vấn đề nào?’ tôi hỏi, ngẫm ý *chắc không phải là toàn bộ hai mươi năm qua chứ?* ‘Các thứ là thứ gì?’

Gã đàn ông lại dẫn bước về phía tôi, dọ dẫm cứ như thể tôi là một con thú đang hoảng sợ. ‘Mọi thứ,’ anh ta nói. ‘Có lúc mốc khởi đầu là hồi em mới hai mươi. Có lúc sớm hơn thế.’

Đầu óc tôi xoay đảo, ù đặc với những ngày tháng và tuổi tác. Tôi ép mình mở miệng hỏi, dù chẳng hề muốn thế. ‘Khi nào... Vụ tai nạn của tôi xảy ra khi nào?’

Gã đàn ông nhìn tôi, thương cảm lẫn e dè hiện ra trên nét mặt.

‘Khi em hai mươi chín...’

Tôi nhắm nghiền mắt lại. Dù muốn chối bỏ nhưng ở đâu đó trong lòng tôi vẫn biết nó là sự thực. Tôi nghe mình bật khóc lần nữa, và anh ta, cái người có tên là *Ben* ấy, bước đến nơi tôi đang chôn chân đứng, kéo tôi vào lòng và ôm thật chặt rồi đứng đưa nhè nhẹ.

‘Anh yêu em, Christine ạ,’ anh ta thì thầm, và dù biết nên đáp lại rằng mình cũng yêu anh ta, tôi chẳng thể nào nói nổi. Làm sao tôi có thể yêu anh ta được chứ? Anh ta là một kẻ xa lạ mà. Có quá nhiều chuyện tôi cần biết nhưng chẳng biết phải hỏi thế nào.

‘Em sợ.’ tôi khẽ nói.

‘Anh biết,’ anh ta đáp lại. ‘Anh biết cả mà, nhưng đừng lo, Chris ạ. Anh sẽ chăm sóc em. Luôn luôn chăm sóc em. Em sẽ ổn mà. Tin anh đi.’

*

* *

‘Đây là phòng làm việc,’ anh ta nói khi mở một cánh cửa lúc đưa tôi đi một vòng quanh nhà.

Trên cái bàn kính trong phòng làm việc có thứ gì đó như là máy tính, dù nó nhỏ dị thường, hết như đồ chơi. Kế đó là tủ hồ sơ màu xám thép, mảng tường phía trên tủ treo một bảng kế hoạch năm. Tất cả đều gọn gàng, ngăn nắp. ‘Thỉnh thoảng anh làm việc trong đó.’ anh ta nói trước khi chúng tôi sang một phòng khác, có giường, bàn phấn, tủ đồ, trông chẳng khác mấy căn phòng tôi vừa thức dậy. ‘Đôi khi em muốn ngủ ở đây.’ anh ta giảng giải, ‘nhưng thường thì em không thích thức dậy một mình, vì em luôn hoảng sợ khi chẳng tài nào hiểu nổi mình đang ở đâu.’ Tôi gật đầu, thấy mình sao mà giống một người muốn thuê nhà đang được dắt đi xem một căn hộ mới.

Dưới lầu là phòng khách với bộ bàn ghế sofa màu nâu, tivi màn hình phẳng treo tường, phòng ăn và nhà bếp. Chẳng một thứ nào gọi lên cảm giác quen thuộc, ngay cả lúc tôi nhìn thấy một khung hình chụp hai chúng tôi để trên nóc tủ ly. ‘Còn một mảnh vườn nhỏ phía sau nhà nữa.’ anh ta nói và tôi lướt mắt qua khung cửa kính nhà bếp. Đã rạng sáng, bầu trời đêm đen kịt đã nhợt đi, và tôi có thể thấy bóng dáng một cái cây to, một chái nhà ở tít cuối mảnh vườn nhỏ, nhưng cũng chỉ đến vậy thôi. Tôi nhận ra, thậm chí tôi còn không biết mình đang đứng ở đâu trên thế gian này.

‘Chúng ta đang ở đâu đây?’ tôi thốt lên.

Anh ta đứng sau lưng tôi. Bóng hai chúng tôi phản chiếu trong cửa kính. Tôi. Chồng tôi. Trung niên hết cả rồi.

‘Bắc London,’ anh ta đáp. ‘Khu Crouch End.’

Tôi lùi lại. Cơn hoảng loạn trỗi dậy. ‘Chúa ơi,’ tôi rên rỉ. ‘Em thậm chí còn không biết mình đang sống ở cái nơi chết tiệt nào nữa...’

Anh ta nắm lấy tay tôi. ‘Đừng lo. Em sẽ ổn thôi mà.’ Tôi xoay người lại đối mặt với anh ta, chờ anh ta bảo cách làm sao để được ổn thỏa, nhưng anh ta chỉ nhỏ nhẹ đề nghị. ‘Anh làm cho em một tách cà phê nhé?’

Hơi có chút phật ý, nhưng rồi tôi đáp, ‘Vâng, cảm ơn anh.’ Anh ta chế nước vô ấm. ‘Cho em cà phê đen,’ tôi thốt lên. ‘Không đường.’

‘Anh biết mà,’ anh ta nói và mỉm cười với tôi. ‘Thêm vài lát bánh mì nướng nhé?’

Tôi đáp vâng. Hẳn là anh ta hiểu tôi lắm - còn hơn tôi hiểu chính mình nữa - dù vậy cái cảm giác lộn cộn giống như buổi sáng sau một tối lang chạ vẫn còn đó - bữa điểm tâm thấp thỏm với một người lạ trong nhà của anh ta, cứ rập tâm tìm lúc thích hợp để trốn về lại nhà mình.

Nhưng vẫn có chỗ khác. Đây được bảo là nhà của tôi mà.

‘Em vào phòng khách ngồi đi,’ anh ta bảo. ‘Lát nữa anh mang mấy thứ này vào.’

Tôi rời nhà bếp.

Ít phút sau Ben vào, đưa cho tôi một cuốn album bọc nhựa giả da mòn vẹt, cột nơ đỏ. ‘Cái này có thể giúp em đấy. Em coi qua đi, anh sẽ trở vô liền,’ anh ta nói vậy rồi ra khỏi phòng.

Cuốn album nặng trĩu trong lòng.

Tôi tháo nơ buộc và mở hủ họa.

Một bức ảnh chụp tôi và Ben trông còn rất trẻ.

Tôi đóng ập lại, tay mân mê gáy sổ, các trang xò tung ra. *Hẳn là mình đã phải làm chuyện này mỗi ngày.*

Không thể tưởng tượng nổi chuyện đó. Phải chăng đã có một sự nhâm lẫn khủng khiếp, nhưng chứng cứ rành rành đó mà - trong tấm gương trên lầu, trong những nếp nhăn trên đôi bàn tay đang mân mê cuốn

sổ trước mặt tôi. Tôi chẳng phải là cái người tôi tưởng khi thức dậy lúc sáng nay.

Vậy cái người đó là ai? Khi nào thì tôi là người đó, cái người thấy mình thức dậy trên giường lạ và chỉ rập tâm chạy trốn. Tôi khép mắt, có cảm giác mình như đang trôi, không cách gì níu giữ, biệt vô tăm tích.

Tôi nhắm nghiền mắt, cố tập trung vào một cái gì đó, bất cứ cái gì cũng được, miễn là vững chãi, để neo mình lại. Vô ích. Rất nhiều năm sống của tôi đã trôi đi mất hút.

Cuốn sổ này sẽ bảo cho tôi biết tôi là ai, nhưng tôi chẳng muốn mở nó ra nữa. Không hề. Tôi muốn ngồi đây một lúc, với cái khoảng quá khứ trống rỗng. Tôi sợ phải lật tung quá khứ của mình, chiêm nghiệm những điều được, mất.

Ben trở lại, đặt một cái khay trước mặt tôi. Bánh mì nướng, hai tách cà phê, một bình sữa. ‘Em ổn chứ?’ anh ta hỏi thăm. Tôi gật đầu.

Ben ngồi xuống bên tôi, râu ria nhẵn nhụi, quần áo, cà vạt chỉnh tề, không còn trông giống như cha tôi nữa mà giống công chức ngân hàng hoặc nhân viên văn phòng. Cũng không tệ, tôi nghĩ thầm rồi cố gắng tổng khứ ý nghĩ ấy ra khỏi óc.

‘Mọi ngày đều thế này sao?’ tôi thốt lên. Ben đặt một lát bánh lên đĩa rồi phết bơ.

‘Gần như vậy,’ anh ta đáp. ‘Em ăn một chút nhé?’ Tôi lắc đầu. Anh ta cần một miếng bánh rồi giảng giải. ‘Em chỉ nhớ được những chuyện xảy ra lúc còn thức thôi, còn khi đã ngủ thì mọi thứ liền bay biến. Cà phê ngon không em?’

Tôi đáp rằng ngon, và Ben cầm lấy cuốn sổ từ tay tôi, vừa mở ra vừa nói. ‘Album ảnh tự chế đấy mà. Vụ cháy mấy năm trước thiêu hủy khá nhiều hình ảnh lẫn đồ đạc của chúng ta, may mà còn lại vài thứ ở đây.’ Anh ta chỉ vào trang đầu tiên. ‘Bằng tốt nghiệp của em, hình em ngày tốt

nghiệp.’ Tôi dõi theo tay anh ta chỉ; trong cái hình ấy tôi khoác áo thụng đen, đầu đội mũ nỉ có tua vàng, miệng cười, mắt nheo nheo trong nắng. Phía sau tôi là một người đàn ông đeo cà vạt, đóng bộ nghiêm chỉnh, đang ngoảnh đầu đi.

‘Là anh hả?’ tôi dè dặt hỏi.

Ben mỉm cười. ‘Không. Lúc đó anh chưa tốt nghiệp, vẫn còn học. Khoa Hóa.’

Tôi nhìn anh ta soi mói. ‘Chúng ta lấy nhau lúc nào?’

Ben quay sang, nắm lấy tay tôi. Tôi ngớ ngàng cảm nhận làn da khô cần thay vì sự mềm mại trẻ trung hằng trông đợi. ‘Sau năm em lấy bằng tiến sĩ. Lúc đó, mình đã hẹn hò vài năm rồi, nhưng em - chúng ta - cả hai đều muốn đợi cho đến khi em học xong.’

Nghe cũng có lý lắm, tôi nghĩ, dù vẫn chẳng thấy sáng sủa hơn tẹo nào. Chẳng biết mình có từng muốn lấy anh ta đến phát cuồng không nhỉ.

Như thế đọc được suy nghĩ của tôi, anh ta bảo ‘Mình đã từng yêu nhau say đắm, và đến giờ vẫn vậy.’

Chẳng biết nói gì hơn cả, tôi đành mỉm cười. Ben nhấp một ngụm cà phê trước khi lật tiếp vài trang sổ.

‘Em học chuyên về Ngữ văn Anh. Sau khi tốt nghiệp em thử qua vài công việc như thư ký văn phòng, nhân viên bán hàng. Anh cũng không chắc là em thật sự muốn theo đuổi công việc nào nữa. Anh lấy bằng cử nhân và làm công việc đào tạo giáo viên, vất vả vài năm rồi anh được thăng cấp và tới giờ thì mình ở đây.’

Tôi đưa mắt nhìn quanh căn phòng khách nhỏ, tiện nghi, mang phong cách trung lưu hiền hòa với một bức vẽ rừng cây được lồng khung, mấy bức tượng gốm đặt kế bên chiếc đồng hồ ngự trên bệ lò sưởi. Chẳng rõ tôi có tham gia vào việc trang trí này không nữa.

Ben tiếp tục. ‘Anh dạy ở một trường trung học gần đây. Giờ thì cũng là trưởng bộ môn rồi.’ anh ta nói, giọng không có vẻ gì là tự hào.

‘Còn em?’ tôi thốt lên, dù đã đoán được câu trả lời. Ben siết chặt tay tôi.

‘Sau tai nạn đó, em không làm gì nữa cả. Em không nhất thiết phải đi làm mà. Hơn nữa, em có trợ cấp rồi. Mình ổn, rất ổn, em ạ.’

Tôi vất tay lên trán và nhắm nghiền mắt lại. Những thứ này thật quá sức chịu đựng.

Vậy mình làm gì suốt cả ngày? Tôi muốn hỏi lắm, nhưng lại sợ phải nghe câu trả lời nên đành câm nín.

Ăn bánh xong, Ben mang khay vào bếp, rồi trở ra với cái áo khoác đã mặc thêm.

‘Anh phải đi làm đây.’ anh ta thông báo. Bất giác tôi cảm thấy căng thẳng.

‘Đừng lo,’ anh ta nói. ‘Không sao đâu. Anh sẽ gọi cho em, anh hứa đấy. Cứ nhớ là hôm nay cũng không khác mấy những ngày qua là em sẽ ổn thôi mà.’

‘Nhưng...’ tôi mở miệng.

‘Xin lỗi, để anh chỉ cho em vài thứ trước khi đi.’

Ben chỉ cho tôi các ngăn đựng đồ ăn ở trong bếp, cái bảng xóa trên tường, cây bút dạ đen cột toòng teng vào một sợi dây. ‘Đôi khi anh nhắn mấy chữ cho em ở đây.’ anh ta giải thích. Tôi thấy Ben đã viết từ Thứ Sáu bằng kiểu chữ in hoa đều và gọn, dưới đó là mấy từ *Giặt ủi? Đi dạo? (Nghe điện thoại!)* Xem Tivi? Dưới từ *Bữa trưa* Ben ghi chú là còn cá hồi trong tủ lạnh và thêm từ *Salad?* Cuối cùng anh ta đã viết là sẽ về nhà trước sáu giờ. ‘Em cũng có một cuốn lịch ghi nhớ ở trong giỏ xách đấy,’ Ben nói thêm. ‘Sau bìa có ghi vài số điện thoại quan trọng, và địa chỉ của chúng ta, phòng lúc em bị lạc. Và một cái điện thoại di động...’

‘Một cái gì?’ tôi ngỡ ngàng hỏi.

‘Một cái điện thoại,’ anh ta giải thích. ‘Không dây. Em có thể dùng nó ở bất cứ đâu, kể cả ở bên ngoài nhà mình. Nhớ mang nó theo nếu em ra ngoài nhé.’

‘Em sẽ nhớ,’ tôi đáp.

‘Tốt lắm,’ anh ta nhỏ nhẹ. Chúng tôi vô sảng chờ và Ben cầm lên tay cái cặp da mòn vẹt ở ngay cửa. ‘Anh đi đây.’ ‘Vâng,’ tôi đáp gọn lỏn, chẳng biết phải nói gì khác nữa. Tôi thấy mình giống như một đứa trẻ được phép cúp học, bị bỏ ở nhà một mình trong khi bố mẹ đi làm. *Chớ mó tay vào bất cứ thứ gì đấy*, tôi tưởng tượng anh ta đang căn dặn. *Đừng quên uống thuốc nhé*.

Ben bước tới hôn nhẹ lên má tôi. Tôi không cần, nhưng cũng chẳng hôn trở lại. Lúc sắp mở cửa đột nhiên anh ta dừng lại.

‘Ôi! Suýt nữa anh quên!’ Ben thốt lên, ngoái trở lại phía tôi. Dù cố làm ra vẻ tự nhiên, nhưng giọng anh ta vẫn có phần gượng gạo, rõ ràng là anh ta đã tốn không ít thời gian để chuẩn bị cho điều mình sắp nói.

Rốt cuộc thì nó cũng không quá tệ như tôi đã lo sợ. ‘Tối nay mình sẽ đi chơi. Cuối tuần mà,’ anh ta nói. ‘Có lẽ nên đặt chỗ ở đâu đó để mừng ngày kỷ niệm chứ nhỉ?’

Tôi gật đầu. ‘Cũng được ạ.’

Ben mỉm cười nhẹ nhõm và quay lại mở cửa. ‘Em có thích một chút gió biển không? Lát nữa anh sẽ gọi cho em nhé?’ ‘Vâng,’ tôi đáp. ‘Cứ làm vậy đi.’

‘Anh yêu em, Christine. Đừng quên điều đó.’

Ben thốt lên và khép cánh cửa lại đằng sau mình còn tôi quay lưng, đi trở ngược vào trong nhà.

*

* *

Đâu đó khoảng giữa buổi sáng, khi chén đĩa đã rửa và xếp gọn trên giá, quần áo đang xoay đảo trong máy giặt, tôi thả mình vào một cái ghế bành, đầu óc trống rỗng.

Những gì Ben nói là sự thật. Tôi chẳng có ký ức nào cả. Không hề. Không một thứ nào trong ngôi nhà này gợi cho tôi nhớ là đã từng thấy trước đó. Thậm chí chẳng bức ảnh nào trong những cái dán quanh tấm gương hay trong cuốn album tự chế ở trước mặt, có thể gợi lại cho tôi về lúc nó được chụp, ngay cả một khoảnh khắc nào đó với Ben tôi cũng không thể nhớ ra, những khoảnh khắc trước cái lúc chúng tôi giáp mặt nhau sáng nay.

Tôi nhắm mắt lại, cố tập trung vào một cái gì đó. Bất kể cái gì cũng được. Hôm qua. Giáng sinh. Đám cưới. Nhưng tịnh không một ký ức nào xuất hiện.

Tôi đứng dậy và đi rảo khắp nhà, hết phòng này sang phòng khác. Chạm chạm. Vật vờ. Như một bóng ma. Chạm tay vào những vách tường, bàn ghế, đồ đạc mà lại như chẳng chạm đến bất cứ cái gì. Tôi ngó mấy tấm thảm, đệm chùi chân, tượng gốm trên bệ lò sưởi và những cái đĩa trang trí trên giá chũng trong phòng ăn, cố tự nhủ rằng chúng là của tôi. Tất cả là của tôi. Nhà của tôi, chồng của tôi, cuộc đời của tôi. Nhưng dường như chúng chẳng thuộc về tôi. Chẳng phải là một phần của đời tôi. Tôi mở tủ áo trong phòng ngủ và thấy một dây quần áo lạ hoắc, hết như những phiên bản vô hồn của một phụ nữ chưa từng giáp mặt. Một phụ nữ có ngôi nhà mà tôi đang vẫn vơ đi trong đó, có sữa tắm và dầu gội mà tôi đã dùng, đôi dép lê tôi đang mang và cái váy mà tôi đã cởi bỏ. Cô ta giấu mặt nhưng lại hiện diện như ma quỷ, cách biệt và chẳng chạm tới được.

Tôi đã ngồi xuống bàn trang điểm và soi xét thật kỹ gương mặt mình phản chiếu trong gương. Tôi lần theo những vết chân chim, những nếp

nhấn trên trán, dưới bầu mắt. Tôi há miệng cười để ngó hàm răng, và ngó những vết nhăn tùm lại nơi khóe miệng. Tôi chú ý đến những vết lõm đốm trên da, giống như những vết thâm không chịu mờ. Tôi tìm mấy món đồ trang điểm và bắt đầu bôi lên mặt chút phấn nhẹ, tí má hồng. Tôi hình dung ra mẹ cũng đã làm một việc tương tự thế này, bà gọi nó lớp *son xung trận*, và sáng nay, khi tôi thắm son môi trên miếng bông trang điểm rồi đóng nút chai mascara, cái từ đó nghe mới thích hợp làm sao. Tôi cảm thấy mình sắp đâm bổ vào một cuộc chiến hoặc một cuộc chiến sắp đâm bổ vào tôi cũng nên.

Tống cổ tôi tới trường. Phết lên lớp hóa trang. Tôi cố nghĩ xem mẹ sẽ làm gì nữa. Gì cũng được. Gì cũng chẳng nhớ ra. Tôi chỉ thấy rõ rành một khoảng trống khổng lồ khuyết vệt giữa những đảo ký ức tí teo, những tháng năm trống huếch.

Tôi mở các ngăn tủ trong bếp: mì ống, ngũ cốc, đậu tây... Toàn đồ ăn lạ. Tôi chỉ quen ăn phô mai macaroni với bánh mì nướng, sandwich thịt bò muối thôi. Tôi chẳng biết phải nấu nướng mấy món quái quỷ này ra làm sao. Tôi sẽ xoay trở thế nào đây, với tư cách là một bà vợ?

Tôi giương mắt ngó tấm bảng xóa Ben đã chỉ cho tôi trước khi đi. Nó có màu xám bẩn vì bao nhiêu từ đã được nguệch ngoạc trên đó, được xóa, được sửa, được viết mới, mỗi lần để lại một chút ố mờ. Tôi tự hỏi mình sẽ tìm thấy những gì nếu có thể trở lui, khươi lên các lớp chữ, liệu có thể bôi vào quá khứ của tôi theo cách đó chẳng, nhưng giả dụ là có thể làm vậy đi nữa thì cũng chẳng đi tới đâu cả. Tôi chắc rằng tất cả những gì mình tìm được cũng chỉ là những lời nhắn kèm danh sách các nhu yếu phẩm cần mua, các việc cần làm.

Đời mình chỉ có vậy thôi sao? Tôi ngẫm nghĩ hồi lâu rồi cầm cây bút viết thêm một ghi chú nữa lên bảng. *Soạn đồ cho tối nay?* Vậy đó. Chẳng ra vẻ nhắc nhở tí nào, nhưng nó là ghi chú của tôi.

Có cái gì đó kêu vống lên om sòm từ trong giỏ xách của tôi. Tôi mở giỏ và dốc hết đồ ra ghế sofa. Nào ví, nào khăn giấy, nào bút, nào son phấn, nào hóa đơn hai tách cà phê. Một cuốn lịch bỏ túi nhỏ, bìa hoa, có lòn theo một cây bút chì trong gáy.

Tôi thấy cái thứ hần là cái điện thoại mà Ben đã mô tả - nhỏ nhắn, làm bằng plastic với bàn phím trông giống một món đồ chơi. Nó đang đổ chuông, màn hình nhấp nháy. Tôi nhấn đạ vào chỗ hy vọng là nút đúng.

‘A lô?’ tôi dè dặt cất tiếng. Giọng đáp không phải là Ben.

‘Xin chào.’ nó nói. ‘Có phải cô Christine Lucas không ạ?’

Tôi chẳng muốn trả lời tí nào. Cả tên lẫn họ của tôi nghe lạ hoặc như nhau. Có cảm tưởng như bất cứ chút đất cứng nào tôi chạm đến cũng vụn tan biến, thay bằng một vùng cát chảy.

‘Christine? Cô còn ở đó chứ?’

Ai vậy? Ai mà biết cả nơi tôi ở lẫn việc tôi là ai? Nỗi sợ nhói lên. Ngón tay tôi ngập ngừng muốn nhấn vào cái nút kết thúc cuộc gọi.

‘Christine? Là tôi đây mà. Bác sĩ Nash đây. Làm ơn trả lời đi.’

Cái tên đó chẳng có ý nghĩa gì với tôi cả, tuy nhiên tôi vẫn đáp, ‘Ai vậy?’

Giọng nói tiếp tục với một âm sắc mới. Nhẹ nhõm hơn thì phải? ‘Bác sĩ Nash đây mà, bác sĩ của cô.’

Một thoáng sợ hãi khác lại nhói lên. ‘Bác sĩ của tôi ư?’ tôi thốt lên. Tôi muốn bảo là mình đâu có bệnh tật gì, nhưng tôi thậm chí còn chẳng biết mình có bệnh gì không nữa. Đầu óc tôi bắt đầu quay cuồng.

‘Đúng vậy,’ cái giọng đó xác nhận. ‘Nhưng đừng lo quá. Chúng ta vừa mới tiến hành vài việc liên quan đến trí nhớ của cô. Không có gì nghiêm trọng đâu.’

Vừa mới đây ư? ‘Loại việc gì vậy?’ tôi thắc mắc.

‘Tôi đang cố gắng giúp cô nhớ lại một số thứ, cố gắng tìm ra đâu là nguyên nhân gây ra những vấn đề về trí nhớ của cô... Chúng ta vẫn gặp nhau, trò chuyện, trao đổi đôi lần một tuần hàng tháng nay...’

Nghe cũng có lý lắm, nhưng sao sáng nay Ben lại không nhắc tới vị bác sĩ này trước khi rời khỏi nhà nhỉ? *Nhưng tôi đã gặp anh bao giờ đâu*, anh có thể là một kẻ ất ơ nào đó. Tôi muốn nói vậy rồi lại thôi. Câu đó cũng có thể nói với người đàn ông tôi thức dậy cùng sáng nay, trong khi hóa ra anh ta lại là chồng tôi.

‘Tôi chẳng nhớ gì cả.’ cuối cùng tôi cũng mở miệng. ‘Đừng lo. Tôi hiểu mà.’ Cái giọng đó mềm mỏng giải thích rằng buổi hẹn tiếp theo trong lịch của chúng tôi chính là hôm nay.

‘Hôm nay sao?’ tôi ngỡ ngàng hỏi, đầu óc nghĩ tới những gì Ben dặn sáng nay, tới danh sách những công việc được viết trên cái bảng trong bếp. ‘Nhưng chồng tôi chẳng nói gì về chuyện này cả.’ Tôi nhận ra đây là lần đầu tiên tôi nhắc đến cái người mà tôi thức dậy cùng theo kiểu này.

Im lặng một chút rồi bác sĩ Nash trả lời, ‘Tôi không chắc là Ben biết cô đang gặp tôi.’

Tôi để ý thấy người đàn ông này biết cả tên chồng tôi, nhưng vẫn nói, ‘Nghe chương hết sức! Sao Ben lại có thể không biết được? Nếu biết, nhất định Ben đã bảo tôi rồi!’

Có tiếng thở dài. ‘Cô nên tin tôi. Khi chúng ta gặp nhau, tôi có thể giải thích mọi chuyện. Công việc của chúng ta thật sự đang có tiến triển.’

Ý nghĩ sẽ đi ra ngoài mà không có Ben, không cho anh ta biết tôi ở đâu hay đi với ai, khiến tôi khiếp hãi.

‘Xin lỗi.’ tôi nói. ‘Tôi không thể.’

‘Christine.’ cái giọng đó năn nỉ. ‘Chuyện này quan trọng lắm. Nếu xem lại lịch ghi nhớ cô sẽ thấy những gì tôi đang nói là sự thật. Có lẽ cuốn lịch ở trong giỏ xách của cô.’

Tôi nhặt cuốn sổ bìa hoa rơi trên ghế sofa lên và bàng hoàng khi thấy con số chỉ năm in nhũ vàng ở bìa trước. Hai ngàn không trăm lẻ bảy. Sau cả hai mươi năm rồi.

‘Hãy nhìn ngày tháng hôm nay,’ giọng nói chỉ dẫn. ‘Ngày ba mươi tháng Mười một. Cô thấy lịch hẹn của chúng ta chứ?’

Tôi lướt mắt qua các trang giấy mỏng, đến ngày tháng hôm nay. Ở đó, kẹp giữa các trang là một mẫu giấy, trên có ghi mấy chữ viết tay là lạ, rằng *30 tháng Mười một - gặp bác sĩ Nash*. Bên dưới là mấy chữ, *Đừng nói với Ben*.

Những ngày khác để trống. Không tiệc tùng, chơi bời hay sinh nhật gì ráo. Cái này có thật sự mô tả cuộc đời tôi không nhỉ?

‘Thôi được.’ tôi chấp nhận. Bác sĩ Nash bảo sẽ đến đón tôi trong vòng một giờ nữa.

‘Nhưng chồng tôi...’ tôi ngập ngừng nói.

‘Không sao đâu. Chúng ta sẽ có mặt ở nhà trước khi anh ấy đi làm về. Tôi hứa chắc đấy.’

Tôi liếc mắt ngó qua chiếc đồng hồ ngụy trên bệ lò sưởi đang thả chuông điểm giờ. Kiểu dáng của nó xưa rồi, mặt đồng hồ bọc chẳng hẳn trong hộp gỗ, được viền quanh bằng những chữ số La Mã. Nó đang chỉ mười một giờ ba mươi. Kế bên nó là một chiếc chìa khóa bạc dùng để lên giây cót, thứ mà tôi cho là Ben luôn nhớ làm mỗi tối. Chiếc đồng hồ này ngó bộ đã đủ xưa để trở thành một món đồ cổ rồi, và chẳng hiểu làm cách nào mà chúng tôi lại sở hữu được nó. Có lẽ nó chỉ đơn giản là thứ mà chúng tôi đã tình cờ ngó thấy, trong một cửa hàng hay khu chợ nào đó,

và một trong hai chúng tôi tự dừng thấy thích nó. Chắc là Ben rồi, chứ tôi thì chẳng thích tí nào.

Mình sẽ gặp bác sĩ Nash chỉ một lần này thôi, tôi nghĩ vậy, và tối nay sẽ kể hết với Ben. Khó mà tin nổi là tôi đang giấu Ben một thứ đại loại như vậy, khi đang dựa dẫm hoàn toàn vào anh ta.

Trong giọng nói của bác sĩ Nash có sự quen thuộc rất khó giải thích, chẳng hoàn toàn xa lạ giống như Ben. Nói là tôi đã gặp anh ta trước đây còn thấy dễ tin hơn là đã gặp chồng mình.

‘Thôi được,’ tôi quả quyết. ‘Đến đi.’

*

* *

Lúc bác sĩ Nash đến tôi đang ở trong phòng ngủ. Tôi quan sát cậu ta đậu xe, khóa xe, chỉnh sửa quần áo, đầu tóc... Trông cậu ta còn quá trẻ để được gọi là bác sĩ, nhất là trong bộ áo khoác thể thao và quần nhung kẻ màu xám.

‘Chắc là có quán cà phê trong công viên ở cuối đường này. Chúng ta đến đó nhé?’ Bác sĩ Nash đề nghị.

Trời lạnh như cắt và tôi phải quấn chặt khăn quanh cổ trong lúc dạo bộ cùng cậu ta. Tôi thấy mừng là đã bỏ trong giỏ xách cái điện thoại di động mà Ben đã cho. Mừng nữa là bác sĩ Nash không đề nghị lái xe đi đâu đó. Một phần nào đó trong tôi tin người đàn ông này, nhưng phần khác, lớn hơn, lại bảo tôi rằng cậu ta là một kẻ lạ.

Với trí óc đã bị tổn thương, dù có là một người trưởng thành thì tôi cũng rất dễ bị xâm hại, rất dễ cho người đàn ông này mang tôi đi đâu đó...

Lúc đợi sang đường để qua công viên phía đối diện, tự dừng tôi mở miệng. ‘Chuyên môn của anh là gì? Làm cách nào mà anh tìm ra tôi?’

‘Tôi là một nhà thần kinh học, chuyên về các bệnh nhân rối loạn trí não,’ bác sĩ Nash ngó sượt qua tôi và mỉm cười. Không biết tôi có hỏi cậu ta cùng câu hỏi này mỗi lần gặp mặt không nhỉ. ‘Tôi quan tâm đặc biệt về những kỹ thuật tạo ảnh thần kinh chức năng mới, về các chức năng và tiến trình tạo lập trí nhớ. Tôi biết cô qua tài liệu về đề tài này. Lần theo tung tích của cô cũng không quá khó đâu. Tôi đã tiếp xúc với nơi cô điều trị trước khi về nhà sống...’

Một chiếc xe lượn theo khúc quanh ở phía trên đại lộ và hướng về phía chúng tôi.

‘Vì lẽ gì mà anh muốn tìm tôi cho bằng được?’

Bác sĩ Nash mỉm cười. ‘Vì tôi nghĩ mình có thể giúp cô. Tôi đã có một số ý tưởng về cách tác động lên những tiến trình và muốn thử nghiệm vài điều trong số đó.’ Cậu ta ngáp ngừng. ‘Hơn nữa, tôi cũng đang làm nghiên cứu về trường hợp của cô. Có thể nói là một nghiên cứu có trọng lượng đấy. Trường hợp của cô hơi lạ. Tôi tin là chúng ta có thể khám phá ra rất nhiều điều về cách thức mà trí nhớ làm việc hơn tất cả những gì đã biết.’

Chiếc xe chạy ngang qua và chúng tôi sang đường. Tôi cố hít thở, thả lỏng, nhưng vẫn thấy bồn chồn, lo lắng. Ngay lúc này, có đến hai cái tôi trong cùng một cơ thể; đằng là một phụ nữ bốn mươi bảy tuổi, điềm tĩnh, lịch thiệp, đằng là cô gái tuổi hai mươi đang gào thét. Và tôi chẳng thể nào quyết được đâu mới thật là mình.

Sang tới bên kia đường tôi dừng lại tra vấn, ‘Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy? Sáng nay tôi thức dậy ở một nơi lạ hoắc nhưng hóa ra lại là nơi tôi trú ngụ lâu rồi, nằm cạnh một người tôi chưa từng gặp nhưng lại cả quyết là tôi đã lấy anh ta nhiều năm. Còn anh thì dường như biết quá nhiều về tôi hơn cả tôi biết về chính mình.’

Bác sĩ Nash gật đầu chậm rãi. ‘Cô bị mất trí nhớ khá lâu rồi,’ cậu ta vừa nói vừa nắm lấy cánh tay tôi. ‘Do không thể lưu giữ các ký ức mới, nên cô quên rất nhiều thứ đã xảy ra với mình trong hầu hết thời gian trưởng thành. Hàng ngày cô thức dậy với tâm thức mình là một thiếu nữ, đôi khi lại ngỡ mình là một đứa trẻ.’

‘Thật vậy sao?’

‘Tôi e là vậy. Người đàn ông ở nhà chính là chồng cô. Ben. Anh ấy đã chăm sóc cô kể từ khi bệnh mất trí nhớ của cô bộc phát, vào năm một chín chín mươi. Hoặc là từ khi cô đủ khỏe để chuyển về sống với anh ấy, ít nhất là vậy.’

Cạnh lối đi nhỏ lượn quanh rìa công viên là một sân chơi trẻ em, kế đó là một cái chòi nơi người ta xuất hiện với những món đồ uống bốc khói trên tay. Chúng tôi nhắm thẳng tới đó. Tôi chọn chỗ ngồi ở một trong những cái bàn formica cong vênh trong khi bác sĩ Nash đi lấy đồ uống. Cà phê đen cho tôi, cà phê sữa cho cậu ta. Bác sĩ Nash thêm đường cho mình từ cái chén trên bàn, nhưng chẳng cho chút đường nào vào ly của tôi cả, và chính điều đó, hơn bất cứ thứ gì khác, thuyết phục tôi rằng chúng tôi đã từng gặp nhau trước đây. Cậu ta ngước lên và hỏi xem trán tôi đau thế nào.

‘Sao...?’ tôi buột miệng định hỏi nhưng rồi nhớ ra vết thâm tím đã thấy sáng nay. Lốp trang điểm của tôi rõ ràng đã không che nổi nó. ‘Chỗ đó à? Chắc không sao. Nó không còn đau nữa.’

Bác sĩ Nash không nói gì, chỉ khuấy nhẹ ly cà phê của mình.

‘Anh nói là Ben đã chăm sóc tôi từ khi tôi bị thế này sao?’ tôi hỏi.

Bác sĩ Nash ngước lên. ‘Đúng vậy. Ban đầu tình trạng của cô trầm trọng đến mức phải chăm sóc 24/24 giờ. Khi cô bắt đầu khá hơn Ben mới có thể chăm sóc cô một mình, nhưng nó cũng chẳng khác gì một công việc toàn thời gian cực nhọc.’

‘Anh ấy hẳn yêu tôi nhiều lắm,’ tôi nói nhỏ, như để cho chính mình nghe thôi.

Chúng tôi cùng nhấm nháp món đồ uống của mình. Im lặng. Bác sĩ Nash gật đầu. ‘Đúng vậy. Tôi nghĩ Ben yêu cô rất nhiều.’

Tôi cười, mắt ngó xuống đôi tay mình đang ấp quanh món đồ uống nóng hổi, ngó chiếc nhẫn cưới bằng vàng trơn, những móng tay ngắn ngắn, đôi chân đang vắt chéo nhau đầy khép nép. Tôi vẫn chẳng muốn thừa nhận thân thể này.

‘Tại sao chồng tôi không biết rằng tôi đang gặp anh?’ tôi thắc mắc.

Bác sĩ Nash thở dài, mắt nhắm lại, hai tay đan vào nhau và ngả người trong ghế. ‘Ngay từ đầu tôi đã đề nghị cô không nói cho Ben biết rằng cô đang gặp tôi.’

Một nỗi sợ điếng hồn lan khắp người tôi.

‘Kể tiếp đi,’ tôi giục.

‘Không ít bác sĩ, chuyên gia tâm thần học... đã tiếp cận cô và Ben trước đây, nhưng Ben đã rất miễn cưỡng với những việc như thế. Ben tuyên bố dứt khoát rằng cô đã được chữa trị quá đủ trước đó rồi, và theo anh ấy thì nó chẳng đem lại kết quả gì, chỉ tổ khiến cô thêm rối loạn...’

Dĩ nhiên rồi; Ben chẳng muốn tôi nuôi hy vọng hão huyền. ‘Vì vậy anh đã thuyết phục tôi gặp anh mà không cho anh ấy biết?’

‘Phải. Lúc đầu tôi đã nói chuyện với Ben trên điện thoại, thậm chí đã xin được gặp để có thể giải thích về những liệu pháp đề nghị, nhưng anh ấy đã từ chối. Vì vậy tôi đã trực tiếp liên lạc với cô.’

Lại một cú điếng hồn nữa trời lên. ‘Bằng cách nào?’ tôi hỏi.

‘Tôi đợi cho đến khi cô ra khỏi nhà, rồi tiếp cận và tự giới thiệu mình.’

‘Rồi tôi cứ thế mà đồng ý gặp anh à?’

‘Lúc đầu thì không. Tôi đã phải thuyết phục cô nhiều. Tôi đã đề nghị chúng ta nên gặp nhau một lần, chỉ là để phục vụ cho một hội thảo. Rồi, sau cuộc viếng thăm đầu tiên đó cô sẽ quyết định nói cho Ben biết hay không, và nếu cô chọn không nói, tôi sẽ gọi điện thoại cho cô để chắc chắn là cô nhớ đến cuộc hẹn gặp của chúng ta, vân vân và vân vân.’

‘VẬY là tôi đã chọn không nói.’

‘Vâng. Cô bảo là muốn đợi cho đến khi công việc của chúng ta có nhiều tiến triển hơn...’

‘Và chúng ta đã làm được?’

Bác sĩ Nash nhấp thêm mấy ngụm cà phê rồi đặt ly xuống bàn. ‘Tôi tin là vậy. Dù rằng sự tiến triển là một cái gì đó rất khó định lượng. Nhưng dường như đã có khá khá các mảnh ký ức trở lại với cô trong mấy tuần qua. Ví dụ, bây giờ có đôi khi cô thức dậy và nhớ là mình đã kết hôn. Và... và... ừm, cô trở nên độc lập, tôi nghĩ vậy.’

‘Độc lập?’

‘Phải. Cô không lệ thuộc vào Ben nhiều như trước. Cả vào tôi nữa.’

Ra vậy, hóa ra đó là thứ tiến triển mà cậu ta nói đến. Độc lập. Có lẽ cậu ta muốn ám chỉ rằng tôi có thể tự tới cửa hàng hay thư viện mà không cần vú em đi kèm. Nói gì đi nữa thì tôi vẫn chưa đủ tiến triển để phô phang nó một cách tự hào trước mặt chồng tôi. Thậm chí chẳng đủ cho tôi lúc thức dậy còn nhớ ra là mình có một ông chồng.

‘Chỉ có vậy thôi sao?’

‘Đừng coi nhẹ điều đó, Christine.’

Tôi nhấp một ngụm cà phê và nhìn quanh quán cà phê. Nó gần như vắng tanh rồi. Từ căn bếp nhỏ sau quán vọng lại tiếng lục đục ngắt quãng của một ấm nước đang sôi lẫn trong mấy giọng nói lờ lờ... Thật khó tin rằng tôi chẳng có chút ý niệm nào về việc đã từng ở đây trước đó.

‘VẬY cái mà chúng ta vẫn đang làm trong suốt mấy tuần qua là gì thế?’ tôi hỏi bác sĩ Nash.

‘Cô có nhớ gì về những buổi làm việc trước của chúng ta không? Gì cũng được?’

‘Không,’ tôi đáp sảng. Theo tôi biết thì hôm nay là lần đầu tiên tôi gặp anh.’

‘Tha lỗi cho tôi vì đã tọc mạch,’ cậu ta phân trần. ‘Như đã nói, đôi khi trong cô lóe lên những chớp sáng của ký ức. Dường như có vài ngày cô biết nhiều thứ hơn những ngày khác.’

‘Tôi chẳng hiểu gì hết. Tôi chẳng hề nhớ là đã gặp anh trước đây, hoặc chuyện gì đã xảy ra hôm qua, hay ngày trước đó. Dù vậy tôi vẫn có thể nhớ được vài chuyện từ nhiều năm trước. Thời thơ ấu của tôi. Mẹ của tôi. Tôi nhớ chuyện ở đại học như thể vừa mới đây. Tôi chẳng hiểu sao những ký ức cũ này vẫn có thể tồn tại khi mà mọi thứ khác đã bị tẩy sạch.’

Bác sĩ Nash cứ gật đầu trong suốt đoạn độc thoại của tôi. Không còn nghi ngờ gì nữa, hẳn là cậu ta đã nghe điều này trước đây rồi. Có lẽ tuần nào tôi cũng hỏi cùng cái chuyện đó.

‘Ký ức là một thứ rất phức tạp,’ cậu ta giải thích. ‘Trí nhớ ngắn hạn dùng để lưu giữ những thông tin và sự kiện xảy ra trong một phút trước đó hoặc hơn, còn trí nhớ dài hạn có thể lưu giữ những lượng thông tin khổng lồ, trong một thời gian dài không xác định. Hai chức năng nói trên dường như được những phần trí não khác nhau điều khiển, thông qua những liên kết nơ-ron. Có một phần trí não dường như chịu trách nhiệm đem những ký ức ngắn hạn mã hóa chúng thành ký ức dài hạn nhằm mục đích sử dụng về sau. Bệnh nhân mất trí nhớ có hai dạng cơ bản. Dạng thông thường nhất là không thể nhớ lại những sự kiện đã qua, nên các việc vừa mới xảy ra gần đó cũng bị tác động nghiêm trọng. Ví dụ, nếu

bệnh nhân bị tai nạn xe hơi, họ có thể chẳng nhớ gì về tai nạn đó, hay về những ngày hoặc những tuần trước đó, nhưng lại có thể nhớ mọi thứ trong khoảng, ừm, sáu tháng trước tai nạn một cách chi tiết.’

Tôi gật đầu. ‘Còn dạng kia?’

‘Dạng kia thì hiếm hơn. Đôi khi có một nỗ lực bất thành trong việc chuyển ký ức từ lưu giữ ngắn hạn sang lưu giữ dài hạn, nên người mắc chứng này chỉ có thể nhớ lại chuyện vừa xảy ra ngay tức thì, và chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn.’

Bác sĩ Nash ngừng nói, như thể đợi tôi phát biểu gì đó. Như thể mỗi chúng tôi đều có lời thoại riêng, và chúng tôi đã diễn tập cuộc đối thoại này khá thường.

‘Tôi mắc cả hai chứng đó à?’ tôi thăm dò. ‘Đánh mất những ký ức đã có, cộng thêm việc không thể hình thành ký ức mới?’

Cậu ta dọn giọng. ‘Vâng, thật đáng tiếc. Dầu vậy, điều không bình thường trong trường hợp của cô là kiểu quên. Cô xử lý các ký ức mới theo cách mà tôi chưa bao giờ gặp trước đây. Nếu bây giờ tôi rời nơi này và trở lại sau đó hai phút thì phần lớn những người mất trí nhớ dạng hiếm kia sẽ chẳng còn nhớ là vừa mới gặp tôi xong. Còn cô thì lại nhớ được các việc xảy ra trong vòng hai mươi bốn giờ trước khi đánh mất chúng. Nó cho thấy rằng cô có thể chuyển các ký ức từ ngắn hạn sang dài hạn khá tốt. Nhưng chẳng hiểu tại sao cô lại không nhớ được chúng.’

‘Cái gì đã khiến nó ra nông nổi ấy?’ tôi hỏi, lòng tự nhủ rằng dù đang phải kéo lê một cuộc đời tan vỡ, nhưng cũng còn may là nó đã vỡ thành những mảnh đủ lớn để tôi còn giữ được cái vẻ ngoài độc lập.

Căn chòi yên ắng. Không khí như quéo lại và ẩm ướt. Khi bác sĩ Nash cất giọng, lời lẽ của cậu ta cứ như dội ngược lại từ những bức tường. ‘Bệnh tật, khủng hoảng tinh thần, hút chích... có thể làm hư hại

đến ký ức, dài hạn hoặc ngắn hạn. Trạng thái hư hại cụ thể dường như không giống nhau, tùy thuộc vào phần trí não bị tác động.’

‘Nhưng cái gì đã gây ra tình trạng của tôi?’

‘Ben đã nói gì với cô?’

‘Chẳng có gì đặc biệt. Anh ấy chỉ nói là tôi đã bị một tai nạn.’

Bác sĩ Nash với tay xuống cái cặp để dưới bàn, lấy ra một cuốn sổ và đưa nó cho tôi. ‘Bệnh mất trí nhớ của cô là do khủng hoảng tinh thần mà ra. Đó là sự thật, ít nhất thì cũng là một phần nào đó. Cô đọc đi. Nó sẽ giải thích mọi chuyện tốt hơn tôi đây. Đặc biệt là về thứ đã gây ra tình trạng của cô. Cả về những chuyện khác nữa...’

Cuốn sổ được đóng bìa da màu nâu, quấn trong dải băng thun. Tôi gỡ dải băng và mở hủ hơ. Giấy dày và có đường kẻ mờ, lề đỏ, các trang đầy chữ viết tay đặc nghet. ‘Cái gì thế này?’ tôi thốt lên.

‘Một cuốn nhật ký,’ bác sĩ Nash trả lời. Thứ mà cô vốn đang viết suốt mấy tuần qua.’

‘Một cuốn nhật ký ư?’ tôi sửng sốt và lấy làm lạ rằng tại sao cậu ta lại có nó.

‘Phải. Tôi đã đề nghị cô ghi nó. Chúng ta đang làm nhiều việc nhằm nỗ lực tìm ra cách mà ký ức của cô vận hành. Tôi nghĩ có thể hữu ích nếu cô ghi chép về những việc chúng ta đang thực hiện.’

Tôi nhìn cuốn sổ trước mặt. ‘VẬY là tôi đã viết cái này sao?’ ‘Đúng vậy. Tôi đã bảo cô viết bất cứ cái gì cô thích vào đó. Nhiều bệnh nhân mất trí nhớ đã thử làm những điều tương tự, nhưng thường thì không mấy hiệu quả vì họ có khoảng ký ức quá ngắn. Còn cô lại có thể nhớ được nhiều thứ trong cả một ngày trời. Tôi cho là việc viết ra vài ghi chép nhỏ vào cuối ngày có thể giúp cô thiết lập một mạch ký ức từ ngày này sang ngày khác. Hơn nữa, tôi cảm thấy rằng ký ức có lẽ cũng giống

như cơ bắp, biết đâu một phần nào đó có thể trở nên mạnh mẽ hơn nhờ luyện tập.’

‘Và anh vẫn đang đọc nó, khi chúng ta tiến hành các cuộc gặp?’

‘Không. Cô vẫn viết nó một cách riêng tư.’

‘Nhưng sao có thể...?’ tôi ngập ngừng mở lời, rồi nói tiếp, ‘Ben nhắc tôi viết nó ư?’

Bác sĩ Nash lắc đầu. ‘Tôi đã đề nghị cô giữ bí mật. Cô vốn đang giấu nó, ở nhà. Tôi thường gọi điện thoại để bảo cô nơi nó được cất giấu.’

‘Mỗi ngày ư?’

‘Vâng. Gần như vậy.’

‘Không phải Ben sao?’

‘Không. Ben vẫn chưa đọc nó.’

Chẳng biết cuốn nhật ký này có thể chứa những gì mà tôi lại không muốn chồng mình đọc. Tôi có thể có những bí mật nào nhí? Những bí mật của chính mình mà thậm chí đến tôi còn không biết.

‘Nhưng anh đã đọc nó?’

‘Lần gặp trước cô đã để nó lại cho tôi. Cô nói là muốn tôi đọc nó. Rằng đã đến lúc.’

Tôi ngó cuốn sổ đầy kích động. Một cuốn nhật ký. Một gạch nối trở lại với quá khứ đã mất, dấu chỉ mới gần đây. ‘Anh đã đọc hết cả rồi chứ?’

‘Vâng, tôi nghĩ mình đã đọc hết mọi thứ quan trọng, ít nhất là vậy.’ Cậu ta ngưng lại và ngoảnh sang chỗ khác, tay cào nhẹ sau gáy vẻ như đang bối rối. ‘Tôi đã không ép cô cho tôi đọc nó. Tôi muốn cô biết thế.’

Tôi gạt đầu và im lặng dùng nốt phần đồ uống còn lại của mình. Mặt bìa trong của cuốn nhật ký ghi chi chút ngày tháng. ‘Những ngày tháng này là sao?’ tôi hỏi.

‘Đó là những ngày chúng ta đã gặp,’ bác sĩ Nash trả lời. ‘Và cả những ngày dự kiến. Tôi vẫn thường gọi để nhắc và đề nghị cô coi qua nhật ký.’

Tôi nghĩ tới mẫu giấy ghi chú màu vàng nhét giữa những trang lịch ghi nhớ của mình. ‘Nhưng còn hôm nay?’

‘Vì hôm nay tôi đang giữ cuốn nhật ký của cô, thế nên thay vào đó chúng ta đã viết một mẫu ghi chú.’

Tôi lướt qua phần còn lại của cuốn sổ đặc nghệt chữ viết tay. Trang này tiếp trang kia. Sản phẩm của nhiều ngày liên tiếp.

Vừa tự hỏi mình đào đâu ra thời gian để viết, tôi chợt nhớ đến tấm bảng trong bếp và câu trả lời đã rõ ràng; tôi chẳng có mấy việc phải làm.

Tôi đặt cuốn sổ xuống bàn. Một anh chàng trẻ tuổi bận quần jeans và áo thun ngắn tay bước vào, liếc qua chỗ chúng tôi trước khi gọi đồ uống và ngồi xuống một cái bàn đọc báo. Anh ta không thèm ngược nhìn tôi lần nào nữa, và tôi-hai-mười-tuổi thấy khó chịu làm sao. Tôi có cảm giác mình giống như một kẻ vô hình.

‘Đi thôi chứ?’ tôi đề nghị.

Chúng tôi trở ngược lại con đường đã đến. Mây giăng đầy trời và một màn sương mỏng lơ lửng trong không trung. Bàn chân đi trên mặt đất sũng sinh nước như thể đang lội trên cát trượt.

‘Chúng ta không thường gặp nhau ở đây chứ?’ tôi hỏi, khi đã ra đến đường lớn. ‘Ý tôi là trong quán cà phê ấy?’

‘Không. Thường là tại văn phòng của tôi. Để làm các bài trắc nghiệm và nhiều thứ đại loại thế.’

‘Vậy sao hôm nay lại ở đây?’

‘Tôi chỉ muốn đưa lại cho cô cuốn nhật ký. Tôi lo vì cô không có nó bên cạnh.’

‘Tôi đã tới mức phụ thuộc vào nó à?’ tôi ngớ ngàng hỏi.

‘Theo một cách nào đó thì là vậy.’

Chúng tôi băng qua đường, trở lại ngôi nhà tôi chia sẻ với Ben. Chiếc xe của bác sĩ Nash vẫn còn đậu bên ngoài mảnh vườn nhỏ xít cửa nhà chúng tôi. Tôi hãy còn chưa thật tin đây là nơi sống của mình.

‘Anh có muốn vào uống chút gì đó không?’ tôi hỏi.

Bác sĩ Nash lắc đầu. ‘Không. Xin cảm ơn. Tôi phải đi rồi. Julie và tôi đã có vài kế hoạch cho tối nay.’

Mái tóc cắt ngắn, rẽ ngôi gọn gàng của bác sĩ Nash và cái cách cậu ta mặc áo sơ mi sọc đứng chỏi với cái áo len sọc ngang chui đầu khiến tôi nhận ra rằng cậu ta chỉ lớn hơn cái con người trẻ trung mà tôi đã ngỡ là mình khi thức dậy sáng nay. ‘Julie là vợ anh à?’

Cậu ta mỉm cười và lắc đầu. ‘Không, là bạn gái. Đúng ra là vị hôn thê của tôi. Chúng tôi đã đính hôn rồi mà. Tôi cứ quên mất...’

Tôi mỉm cười lại với cậu ta. Đây là những chi tiết nên nhớ, tôi nghĩ vậy. Có lẽ những câu chuyện tầm phào kiểu này tôi đã viết đầy trong cuốn sổ kia, những cái móc nho nhỏ này treo cả một đời người lên đó.

‘Chúc mừng nhé,’ tôi nói và ước gì có thể hỏi thêm nhiều câu hơn, bày tỏ nhiều quan tâm hơn, nhưng có ít manh mối quá. Mà bây giờ cậu ta có kể gì đi nữa thì tôi cũng sẽ quên sạch trước khi thức dậy vào sáng mai thôi. Chỉ mỗi hôm nay là tất cả những gì tôi có. ‘Tôi cũng phải vào nhà đây, chúng tôi sắp đi chơi cuối tuần. Ra biển. Tôi cần soạn đồ liền...’

‘Tạm biệt cô, Christine,’ bác sĩ Nash mỉm cười và quay lưng đi, rồi đột nhiên ngoảnh lại bảo tôi. ‘Trong cuốn nhật ký của cô có ghi số điện thoại của tôi đó. Ở phía trước ấy. Hãy gọi tôi, nếu cô muốn gặp tôi lần nữa. Ý tôi là để tiếp tục việc điều trị của cô. Đồng ý chứ?’

‘Nếu à?’ tôi thắc mắc. Tôi nhớ lại những cuộc hẹn đã ghi bằng bút chì trong cuốn nhật ký cho khoảng thời gian từ đây đến cuối năm. ‘Tôi tưởng chúng ta đã định sẵn các cuộc gặp rồi?’

‘Cô sẽ hiểu khi đọc nhật ký của mình. Nó sẽ giải thích rõ mọi chuyện.’

‘Được rồi.’ tôi nói rồi nhận ra mình tin tưởng cậu ta, và thấy mừng vì không phải chỉ có một mình ông chồng để dựa dẫm.

Tôi pha một tách cà phê rồi mang vào phòng khách. Chùm âm thanh hỗn độn của tiếng huýt sáo, tiếng khoan lỗ nặng nề và thỉnh thoảng là một tràng cười khùng khục ở bên ngoài nhà lùi xa thành những tiếng ì à nho nhỏ khi tôi ngồi lún vào ghế bành. Mặt trời thấy những tia sáng yếu ớt qua màn cửa lưới, phả trên cánh tay và bắp đùi tôi một làn hơi ấm ẩm.

Tôi lấy cuốn nhật ký ra khỏi giỏ xách, lòng cảm thấy bồn chồn, không biết cuốn sổ này chứa đựng những bất ngờ hay bí ẩn nào nữa. Tôi nhìn cuốn album nằm trên bàn cà phê. Trong đó có một phiên bản quá khứ của tôi, nhưng là một phiên bản do Ben chọn lựa. Liệu cuốn sổ tôi đang cầm có chứa một phiên bản khác?

Trang đầu tiên của cuốn nhật ký không có dòng kẻ. Tôi đã viết tên mình bằng mực đen ngang qua giữa trang. *Christine Lucas*. Cũng lạ là tôi đã không viết bên dưới nó mấy chữ *Riêng tư!* Hoặc *Đừng tọc mạch!*

Nhưng có thứ đã được thêm vào. Một thứ rất bất ngờ và đáng sợ. Đáng sợ hơn bất cứ gì khác tôi đã gặp hôm nay. Ở đó, ngay dưới tên tôi, bằng mực xanh và chữ in hoa, là ba từ.

ĐỪNG TIN BEN.

Tôi lật trang giấy và bắt đầu đọc quá khứ của mình.

PHẦN HAI

NHẬT KÝ CỦA CHRISTINE LUCAS

THỨ SÁU. NGÀY 9 THÁNG MƯỜI MỘT

Tôi là Christine Lucas, bốn mươi bảy tuổi và là một người mất trí nhớ. Tôi đang ngồi đây, trên chiếc giường chẳng hề quen thuộc này, viết chuyện của mình trong bộ đồ ngủ bằng lụa mà người đàn ông dưới lầu - người bảo tôi rằng anh ta là chồng tôi, rằng tên của anh ta là Ben - hình như đã mua tặng tôi nhân dịp sinh nhật lần thứ bốn mươi sáu. Căn phòng im vắng, chỉ có duy nhất một luồng sáng màu cam dịu tỏa ra từ ngọn đèn trên cái bàn đầu giường, khiến tôi như đang trôi bồng bềnh trong một bể ánh sáng.

Cửa phòng ngủ đã đóng. Tôi đang viết những dòng này trong riêng tư. Bí mật. Tôi có thể nghe thấy tiếng động của chồng tôi trong phòng khách - tiếng ho húng hắng cố kiềm chế, tiếng phì nhẹ của ghế sofa khi anh ta dựa lưng vào ghế hoặc đứng lên - nhưng nếu anh ta lên lầu, tôi sẽ giấu cuốn sổ này dưới giường hoặc gối. Tôi không muốn anh ta thấy tôi đang viết nó, cũng không muốn phải nói cho anh ta biết làm cách nào mà tôi có nó.

Tôi ngó cái đồng hồ đặt trên bàn đầu giường. Gần mười một giờ rồi; tôi phải viết thật nhanh mới được. Chắc chẳng mấy chốc nữa tôi sẽ nghe tiếng tivi tắt, tiếng cọt kẹt của ván sàn khi Ben đi ngang căn phòng, tiếng tách tách của công tắc đèn. Ben sẽ vào bếp rót cho mình ly nước, làm một miếng sandwich lát dưa, hay cứ thế mà đi ngủ luôn? Chịu. Tôi còn chẳng biết những thói quen của mình nữa là của anh ta.

Bởi vì tôi làm gì có ký ức nào. Theo Ben, theo cậu bác sĩ tôi đã gặp lúc chiều, thì tối nay, khi trôi vào giấc ngủ, trí óc của tôi sẽ tẩy sạch mọi thứ tôi đã biết, đã làm hôm nay. Ngày mai tôi sẽ thức dậy hết như lúc sáng nay. Ngỡ mình vẫn còn là một đứa trẻ. Vẫn còn cả một cuộc đời phía trước để chọn lựa. Để rồi sau đó nhận ra, một lần nữa, rằng mình đã lầm. Các lựa chọn của tôi đã được đưa ra. Nửa cuộc đời tôi đã ở lại phía sau.

Cậu bác sĩ ấy tên là Nash. Sáng nay, sau khi gọi điện, cậu ta đến chỗ tôi tới một văn phòng. Khi tôi bảo tôi chưa bao giờ gặp cậu ta trước đây, cậu ta chỉ cười và mở cho tôi coi một đoạn phim, một video clip thì đúng hơn, bằng cái máy tính đặt trên bàn.

Trong đoạn video đó tôi và cậu ta đang ngồi trên cùng những cái ghế này, trong cùng văn phòng này, chỉ có quần áo là khác. Cậu ta đưa bút chì cho tôi và đề nghị tôi vẽ hình trên giấy, bằng cách nhìn vào một cái gương để mọi thứ hiện ngược lên. Tôi thấy mình đã vẽ trầy trật, nhưng coi nó bây giờ tất cả những gì tôi trông thấy chỉ là những ngón tay nhăn nheo của mình và chiếc nhẫn cưới lấp lánh. Khi tôi đã vẽ xong cậu ta có vẻ hài lòng. ‘Cô vẽ nhanh hơn rồi đấy,’ cậu ta nói thế trong đoạn video, rồi thêm rằng hẳn là tiềm thức của tôi đã ghi nhớ được những tác động từ nhiều tuần tập luyện dù tôi chẳng nhớ gì về chính sự tập luyện ấy. ‘Hẳn là ký ức dài hạn của cô đang làm việc ở một mức độ nào đó,’ cậu ta giải thích và tôi thấy mình mỉm cười nhưng chẳng có vẻ gì là vui sướng. Hết phim.

Bác sĩ Nash bảo chúng tôi đã tiếp xúc với nhau suốt mấy tuần qua, rằng ký ức giai đoạn của tôi bị sút kém nghiêm trọng, do một số vấn đề về thần kinh rất hiếm gặp, khiến một số ngày tôi không thể nhớ gì xa hơn thời thơ ấu.

‘Một số ngày ư?’ tôi hỏi lại. Bác sĩ Nash không trả lời, và sự im lặng ấy đã nói cho tôi biết điều cậu ta thật sự muốn đề cập đến:

Hầu hết các ngày.

‘Những cách trị liệu cho bệnh mất trí nhớ mãn tính như thuốc men, thôi miên, đều đã được thử nghiệm hết cả rồi, chỉ còn cô là người duy nhất cứu được mình thôi, Christine ạ.’ Cậu ta khẳng định. ‘Cô không giống phần lớn những người mất trí nhớ khác. Các triệu chứng cho thấy các ký ức của cô không mất đi vĩnh viễn. Cô có thể nhớ lại các thứ trong nhiều giờ liền. Ngay trước khi cô ngủ. Thậm chí nếu chỉ ngủ lơ mơ, cô vẫn nhớ được mọi thứ khi choàng tỉnh, miễn là không ngủ một giấc sâu. Hầu hết những người mất trí nhớ không giữ nổi các ký ức mới sau vài giây...’

Bác sĩ Nash đẩy một cuốn sổ màu nâu sướt ngang bàn về phía tôi.

‘Nếu cô ghi lại quá trình điều trị của mình, cũng như các cảm xúc, hay bất kỳ một ấn tượng hoặc ký ức nào chợt đến với cô. Vào đây. Biết đâu sẽ có ích...’

Tôi vội lấy cuốn sổ. Tất cả các trang của nó còn để trống.

Phương thuốc trị bệnh của tôi đây sao? Viết nhật ký? Tôi muốn nhớ được mọi thứ, nhưng chẳng phải bằng cách ghi lại chúng.

Hắn đã nhận thấy vẻ thất vọng của tôi, bác sĩ Nash an ủi. ‘Tôi đang hy vọng việc ghi chép lại các ký ức có thể giúp cô khơi mào thêm nhiều ký ức nữa. Hiệu quả sẽ tích tụ dần.’

Thật sự thì tôi còn có lựa chọn nào đâu? Hoặc viết nhật ký hoặc cứ thế này, mãi mãi.

‘Thôi được, tôi sẽ viết.’

‘Tốt quá. Ngoài bìa có ghi số điện thoại của tôi đây. Nếu có gì không ổn, hãy gọi cho tôi nhé.’

Bác sĩ Nash lấy ra một bức ảnh. ‘Hôm nay tôi muốn cô ngó qua cái này. Cô có nhận ra nó không?’

Đó là bức ảnh một ngôi nhà. Ban đầu trông nó chẳng quen thuộc tí nào, nhưng rồi mấy bậc thềm mòn vẹt dẫn vào cửa trước khiến tôi đột nhiên nhận ra. Đó là ngôi nhà nơi tôi đã lớn lên, ngôi nhà mà, sáng nay, tôi đã ngỡ là mình thức dậy trong đó. Trông nó có hơi khang khác, nhưng chẳng thể lầm được. Tôi khó nhọc nuốt nước miếng, nói. ‘Đó là nơi tôi đã sống khi còn nhỏ.’

Bác sĩ Nash gật đầu và bảo phần lớn ký ức đầu đời của tôi không bị ảnh hưởng. Cậu ta đề nghị tôi mô tả bên trong ngôi nhà.

Tôi kể cho cậu ta những gì còn nhớ; rằng cửa trước mở thẳng vào phòng khách, rằng có một phòng ăn nhỏ ở phía sau nhà, rằng khách khứa thường được bảo theo lối đi chung giữa nhà tôi với các nhà hàng xóm mà đi thẳng vào căn bếp phía sau.

‘Còn trên lầu?’

‘Có hai phòng ngủ. Một ở phía trước, một ở đằng sau. Phòng tắm và toilet thì phải đi thông qua nhà bếp, ở ngay phía sau nhà. Ban đầu chúng được xây riêng, sau đó mới được nối với phần còn lại của ngôi nhà bằng hai bức tường gạch với mái nhựa dợn sóng.’

‘Cô có nhớ những chi tiết nhỏ nhặt nào đó không?’

‘Ừm... Trong chạn đựng thức ăn, mẹ tôi có giấu một cái lọ ghi chữ *Đường* trên đó, nhưng thực chất là để bà bỏ tiền. Bà giấu nó ở ngăn trên cùng, cùng với những lọ mứt bà tự làm. Chúng tôi thường lái xe tới một khu rừng để hái các loại quả mọng. Ba người chúng tôi thường lội sâu vào rừng để hái quả. Một loạt giỏ đầy ụ luôn. Và rồi mẹ tôi sẽ nấu chúng để làm mứt.’

‘Tốt lắm, rất tuyệt! Còn những cái này?’

Bác sĩ Nash đưa cho tôi một cặp ảnh nữa. Một bức chụp một người phụ nữ, chỉ nhìn thoáng qua tôi đã nhận ra đó là mẹ tôi. Bức kia chụp tôi. Tôi nói cho bác sĩ Nash những gì mình biết. ‘Rất tốt. Cô đã nhớ được rất nhiều về thời thơ ấu của mình hơn thường lệ. Tôi nghĩ nhờ có những bức ảnh. Lần tới tôi sẽ cho cô xem vài bức nữa.’

Chẳng biết bác sĩ Nash lấy những tấm hình này ở đâu, và cậu ta biết về đời tôi nhiều hơn tôi biết về chính mình đến độ nào nữa.

‘Tôi có thể giữ bức ảnh chụp nhà cũ của tôi không?’

Bác sĩ Nash mỉm cười. ‘Dĩ nhiên!’

Tôi nhét nó vào giữa các trang sổ.

Bác sĩ Nash chở tôi về nhà. Cậu ta đã giải thích rằng Ben không biết chúng tôi đang tiếp xúc với nhau, và bảo tôi nên suy nghĩ cẩn thận về chuyện có kể cho anh ấy nghe về cuốn nhật ký sắp viết không. ‘Có thể sau khi kể với Ben cô sẽ cảm thấy không tự nhiên, hoặc ngần ngại khi viết về những chuyện nào đó. Tôi nghĩ điều quan trọng là cô có thể viết bất cứ điều gì cô muốn. Hơn nữa, Ben có thể sẽ không vui khi biết cô thử điều trị, một lần nữa.’ Cậu ta ngừng lại. ‘Có lẽ cô phải giấu nó thôi.’

‘Nhưng làm sao để tôi biết là phải viết nó? Anh sẽ nhắc tôi à?’

‘Vâng, vậy thì cô phải nói cho tôi biết cô sẽ giấu nó ở đâu.’ Chúng tôi dừng lại trước một ngôi nhà. Sau khi cậu ta tắt máy xe một lúc tôi mới nhận ra đó là nhà của tôi.

‘Tủ quần áo,’ tôi thốt lên. ‘Tôi sẽ giấu nó ở góc trong cùng của tủ quần áo.’

‘Ý hay.’ cậu ta tán thành. ‘Nhưng tối nay cô phải viết nó đấy. Trước khi cô ngủ. Nếu không thì ngày mai nó sẽ chỉ là một cuốn sổ trống trơn nào đó. Cô sẽ không biết nó là cái gì.’

Tôi hứa sẽ viết, rằng tôi đã hiểu rõ, rồi ra khỏi xe.

‘Bảo trọng nhé, Christine,’ cậu ta dặn với theo.

Giờ thì tôi đang ngồi trên giường, đợi chồng tôi. Tôi nhìn bức ảnh chụp căn nhà mình đã lớn lên ở đó. Trông nó quá đổi bình thường, và quá đổi thân thương.

Đồng hồ trong phòng khách thả chuông điểm giờ. Nửa đêm rồi. Ben sắp lên cầu thang. Tôi sẽ giấu cuốn sổ trong một cái hộp đựng giày mới tìm được và nhét nó trong tủ áo, đúng nơi mà tôi đã bảo với bác sĩ Nash. Sáng mai, nếu cậu ta gọi điện thoại, tôi sẽ viết thêm nữa.

THỨ BẢY. NGÀY 10 THÁNG MƯỜI MỘT

Tôi đang viết những dòng này vào giấc trưa. Ben đang đọc sách ở dưới lầu. Anh ta nghĩ tôi đang nằm nghỉ, nhưng dù có mệt tôi vẫn không nghỉ ngơi. Không có thời gian cho việc đó. Tôi phải viết chuyện này ra, trước khi quên mất nó.

Tôi gõ đồng hồ đeo tay của mình để canh giờ. Tôi có hơn một tiếng đồng hồ từ bây giờ cho đến lúc đi dạo với Ben.

Sáng nay tôi đã thức dậy mà chẳng biết mình là ai. Khi mở choàng mắt ra tôi đã ngỡ là sẽ nhìn thấy mép bàn đầu giường cứng ngắc, cái đèn vàng, tủ ngăn kéo áo quần nằm tịt trong góc và giấy dán tường màu xanh dương xỉ dẹt phai. Tôi đã ngỡ sẽ nghe thấy tiếng mẹ đang nấu món thịt heo xông khói ở dưới lầu, hoặc tiếng cha vừa tĩa hàng rào trong vườn vừa huýt sáo. Tôi đã ngỡ mình nằm trên cái giường đơn, với một em thỏ bông tai rách.

Mình đang ở trong phòng cha mẹ, ban đầu tôi nghĩ vậy, nhưng rồi thấy rõ là mình đã lầm, căn phòng ngủ lạ hoắc. Tôi nằm xuống giường trở lại. Có gì đó không ổn rồi, tôi nghĩ thầm. Tệ quá, tệ be bét luôn.

Trước lúc xuống lầu tôi đã nhìn thấy những bức ảnh dán quanh tấm gương, đã đọc những tờ ghi chú. Tôi đã biết mình không phải là một đứa trẻ, cũng chẳng còn là thiếu nữ, và cái người mà tôi đã nghe thấy đang vừa nấu bữa sáng vừa huýt sáo theo radio kia không phải là cha tôi, hoặc bạn trai hay kẻ ở cùng nhà, anh ta có tên là Ben và anh ta là chồng tôi...

Tôi chần chừ đứng ngoài căn bếp. Tôi thấy sợ. Tôi sắp sửa gặp anh ta, như thế lần đầu. Trông anh ta thế nào nhỉ? Có giống trong hình không? Hay là già hơn, mập hơn, hói hơn? Anh ta nói năng, đi đứng ra sao? Cuộc sống vợ chồng của tôi thế nào?

Tôi đẩy cửa. Ben đang vật lộn với món thịt xông khói kêu xèo xèo trong chảo, lưng quay về phía tôi.

‘Ben?’ tôi thăm dò. Anh ta quay ngoắt lại.

‘Christine à? Em Ổn chứ?’

‘Vâng. Ổn ạ.’

Anh ta mỉm cười, vẻ nhẹ nhõm. Ben trông già hơn những bức ảnh trên lầu với gương mặt nhiều nếp nhăn hơn và mái tóc chớm bạc ở sau thái dương, nhưng điều này lại khiến anh ta thêm hấp dẫn. Ở anh ta phảng phất bóng dáng của cha tôi.

‘Em đã xem mấy tấm hình?’ Ben hỏi. Tôi gật đầu. ‘Đừng lo. Anh sẽ giải thích mọi chuyện. Sao em không qua đó ngồi?’ anh ta phác một cử chỉ ra phía sau. ‘Phòng ăn ở bên đó. Anh sẽ không lâu đâu. Đây, cầm lấy.’

Ben đưa cho tôi một cái cối xay tiêu và tôi đi qua phòng ăn. Vài phút sau Ben cũng vào, mang theo hai cái đĩa đựng thịt xông khói, trứng và mấy lát bánh chiên.

Ben giải thích về cái điện thoại trong giỏ xách của tôi, về tấm bảng treo trên tường nhà bếp, chỗ cất quỹ dự phòng cấp bách - hai trăm hai mươi bảng tiền giấy, cuộn chặt và nhét phía sau cái đồng hồ trên bệ lò

sưởi - và cuốn album tự chế trong đó tôi có thể liếc qua những lát cắt của đời mình...

Ăn xong tôi giúp Ben dọn dẹp. ‘Lát nữa mình đi dạo nhé,’ anh ta nói. ‘Nếu em thích?’ Tôi đồng ý và Ben có vẻ hài lòng. ‘Giờ thì anh đọc báo, được chứ?’

Tôi lên lầu. Đầu óc cứ xoay vòng, ứ nghẹt và rỗng tuếch cùng lúc, chẳng tài nào hiểu được chuyện gì cho thấu đáo. Tôi ngó nghiêng ngó nhà mình đang ở - giờ thì tôi đã biết nó là nhà của mình - với cặp mắt chưa hề biết nó trước đây. Cả một lúc lâu tôi chỉ cảm thấy muốn bỏ chạy.

Tự ép mình phải bận bịu, tôi bắt tay vào dọn giường. Tôi nhặt cái gối lên và vỗ cho nó phồng ra, trong lúc ấy một cái gì đó bỗng dưng kêu rì rì, khe khẽ và dai dẳng.

Giỏ xách của tôi ở ngay dưới chân và khi cầm nó lên tôi nhận ra tiếng rì rì kia dường như phát ra từ trong đó. Tôi nhớ Ben đã bảo là tôi có một cái điện thoại.

Cái điện thoại đang bật sáng khi tôi lục ra nó. Bác sĩ Nash, nó ghi thế. Tôi nhìn nó chòng chọc cả lúc lâu. Một phần tiềm thức xa xăm nào đó biết chính xác cuộc gọi này nói tới điều gì. Tôi trả lời điện thoại.

Giọng một người đàn ông. ‘Christine? Có phải cô đó không?’

Tôi đáp phải.

‘Tôi là bác sĩ của cô. Cô ổn chứ? Ben có ở gần đó không?’

‘Không... Mà sao?’

Cái giọng đó xưng tên và thêm rằng chúng tôi làm việc cùng nhau được vài tuần rồi. ‘Về trí nhớ của cô đó mà. Hãy tin tôi. Tôi muốn cô ngó vào tủ áo trong phòng ngủ của cô. Có một hộp đựng giày trong đáy tủ. Hãy nhìn vào đó. Cô sẽ thấy một cuốn sổ.’

Tôi liếc nhìn cái tủ áo đặt trong góc phòng.

‘Làm cách nào mà anh biết được tất cả những chuyện này?’

‘Cô đã nói cho tôi biết mà. Tôi đã gặp cô hôm qua. Chúng ta đã quyết định là cô sẽ viết nhật ký. Đó là nơi mà cô bảo tôi là cô sẽ giấu nó.’

Tôi chẳng tin anh đâu, tôi muốn nói thế, nhưng câu đó nghe bất lịch sự quá và cũng không hoàn toàn đúng.

‘Cô sẽ tìm cuốn sổ chứ?’ cái giọng đó gặng hỏi. Tôi bảo là mình sẽ tìm và giọng đó nói thêm, ‘Xin hãy tìm nó ngay bây giờ. Đừng nói gì với Ben cả. Hãy tìm ngay đi.’

Tôi giũ máy và đi tới chỗ tủ áo. Cái giọng đó nói đúng. Ngay dưới đáy tủ là một cái hộp đựng giày màu xanh có ghi chữ *Scholl* trên nắp - và bên trong là một cuốn sổ được bọc trong khăn giấy.

‘Cô tìm thấy chưa?’ cái giọng có tên là bác sĩ Nash nôn nóng hỏi.

Tôi nhấc cuốn sổ ra và tháo lớp bọc. Cuốn sổ bọc da màu nâu và có vẻ đắt tiền.

‘Christine?’

‘Vâng. Tôi thấy nó rồi.’

‘Tốt lắm. Cô đã viết vào đó rồi chứ?’

Tôi mở trang đầu tiên. *Tôi là Christine Lucas,* nó đã bắt đầu như thế, *bốn mươi bảy tuổi và là một người mất trí nhớ.* Tự dưng tôi cảm thấy có đôi chút kích động, như thể đang tọc mạch, nhưng là tọc mạch về chính bản thân mình.

‘Tôi đã viết rồi.’

‘Tuyệt lắm!’ bác sĩ Nash thốt lên và nói sẽ điện thoại cho tôi vào sáng mai, rồi chúng tôi kết thúc cuộc gọi.

Người tôi đơ ra. Gập mình xuống sàn bên cạnh tủ áo để ngó và cái giường vẫn còn bừa bộn, tôi bắt đầu ngẫu nhiên đọc.

Lúc đầu, tôi cảm thấy thất vọng vì chẳng nhớ gì về những điều mình đã viết ra. Cuốn nhật ký đọc lên như chuyện bịa. Nhưng rồi, kẹp giữa hai trang giấy gần cuối sổ, tôi đã tìm thấy bức ảnh chụp ngôi nhà mà tôi đã lớn lên, nơi tôi ngỡ mình đang ở trong đó lúc thức dậy sáng nay. Nó chính là bằng chứng xác thực, rằng tôi đã gặp bác sĩ Nash, và cậu ta đã đưa cho tôi mảnh quá khứ này.

Tôi nhắm nghiền mắt lại. Hôm qua tôi đã mô tả ngôi nhà cũ của mình, nào là lộ đường trong chạn, nào là hái quả mọng trong rừng. Những ký ức như thế có còn đó không? Liệu tôi có thể gọi lại nhiều hơn nữa không? Tôi nghĩ về mẹ, về cha, ước sao có điều gì đó khác nữa sẽ đến. Những hình ảnh tụ lại, lặng lẽ. Một tấm thảm màu cam xỉn, một bình hoa màu xanh ô liu. Một bộ áo liền quần của con nít màu vàng có đính một em thỏ hồng trên ngực và hàng khuy bấm trên thắt lưng. Một cái ghế đi xe của trẻ con bằng nhựa màu xanh lính thủy và một cái xô màu hồng bạc phếch.

Chỉ là những màu sắc và hình dạng vô hồn, chẳng kể ra được mẩu chuyện nào. *Mình muốn gặp ba mẹ quá*, tôi nghĩ, và ngay lúc đó, chẳng hiểu sao tôi biết là họ đã qua đời.

Tôi thở dài và ngồi lên mép giường bừa bộn. Gần như không hề suy nghĩ, tôi cầm cây bút kẹp giữa các trang nhật ký lên, định viết thêm nhiều nữa.

Chẳng rõ có phải việc nhận ra rằng ba mẹ mình đã qua đời đã kéo dậy những điều khác không, nhưng có cảm giác như thế trí óc của tôi chột bùng tỉnh từ một giấc ngủ sâu dài đặng đặng. Nó vọt ra như một tia lửa điện. Đột nhiên tôi được kéo trở về với quá khứ - một quá khứ mà tôi ngỡ mình đã đánh mất - và tôi có thể chạm vào, cảm thấy và nắm được mọi thứ. Tôi nhận ra mình đang nhớ lại.

Tôi thấy mình đang trở về nhà, ngôi nhà mà ở đó tôi đã lớn lên. Tôi chừng mười ba, mười bốn tuổi, đang hăm hở với một câu chuyện sắp viết thì tìm thấy một mẫu giấy trên bàn bếp. *Ba mẹ có việc phải ra ngoài*, nó ghi. *Chú Ted sẽ đón con lúc sáu giờ*. Tôi uống ly nước và chén miếng sandwich rồi ngồi xuống với cuốn sổ của mình. Bà Royce đã nhận xét rằng những câu chuyện của tôi *sinh động* và *truyền cảm*; bà nghĩ tôi có thể theo đuổi nghề viết. Nhưng tôi chẳng thể nghĩ ra cái gì để viết cả, chẳng thể nào tập trung nổi. Tôi sôi sục trong một cơn thịnh nộ câm lặng. *Tại ba mẹ hết cả. Họ đâu rồi? Họ đang làm gì?* Sao tôi không được mời? Tôi vò chặt tờ giấy và ném đi.

Hình ảnh đó vụt biến mất, rồi ngay lập tức hiện ra một hình ảnh khác. Mạnh hơn. Thực hơn. Cha đang lái xe chở chúng tôi về nhà. Tôi ngồi ở băng ghế sau, nhìn chòng chọc vào một cái đốm bất động trên kính chắn gió. Chẳng rõ là một con ruồi đã chết cứng hay một mẫu sạn nhỏ nữa. Tôi mở miệng mà không chắc mình đang nói gì.

‘Khi nào thì ba mẹ mới chịu nói cho con biết?’

Chẳng ai trả lời.

‘Mẹ?’

‘Christine,’ mẹ tôi đáp. ‘Đừng hỏi nữa.’

‘Ba? Khi nào thì ba mẹ mới nói cho con biết?’ Im lặng. ‘Ba sắp chết sao?’ tôi nói, mắt vẫn dán chặt vào cái đốm trên kính chắn gió. ‘Ba à? Ba sắp chết, đúng không?’

Cha liếc qua vai và mỉm cười với tôi. ‘Dĩ nhiên là không, thiên thần nhỏ ạ. Chắc chắn là không. Không cho đến khi ba là một ông già thật già. Với rất, rất nhiều cháu chắt!’

Tôi biết cha đang nói dối.

‘Chúng ta sẽ chiến đấu với vụ này,’ cha nói. ‘Ba hứa đấy.’ Tôi thở hắt và mở mắt ra. Ảo ảnh đã kết thúc, bay biến. Tôi lại ngồi trong một

căn phòng ngủ, nơi mà tôi đã thức dậy sáng nay, chỉ trong một tích tắc mà nó trông khác hẳn. Chết bệt. Vô sắc. Vô năng, như thể tôi đang ngó một bức ảnh bột bột trong nắng. Như thể những rung động của quá khứ đã lọc đi mọi sự sống của hiện tại.

Tôi ngó xuống cuốn sổ trên tay mình. Cây bút đã trượt khỏi những ngón tay tôi, quệt lên trang giấy một vạch xanh mỏng mảnh trước khi lăn tọt xuống sàn. Tim tôi đập nhộn nhạo trong lồng ngực. Tôi đã nhớ ra. Có điều gì đó thật lớn lao, quan trọng, chưa bị mất đi. Tôi nhặt cây bút lên khỏi mặt sàn và bắt đầu viết lại chuyện này.

Khi nhắm mắt và thử buộc hình ảnh đó trở lại, tôi có thể thấy được hình ảnh của chính tôi. Ba mẹ tôi. Lái xe về nhà. Nó vẫn còn đó. Bớt sống động hơn, như thể đã nhòa đi theo thời gian, nhưng vẫn còn đó. Tôi rất mừng là mình đã viết nó ra, vì biết rằng rốt cuộc thì nó cũng sẽ biến mất. Nhưng ít nhất là bây giờ thì nó cũng không hoàn toàn mất hút.

Ben gọi với lên lầu, hỏi xem tôi đã sẵn sàng để đi dạo chưa. Tôi trả lời anh ta là mình đã sẵn sàng. Tôi sẽ giấu cuốn sổ này trong tủ áo, rồi viết thêm sau. Nếu tôi nhớ ra thêm nữa.

*

* *

Sau cả buổi chiều đi dạo, giờ chúng tôi đã trở về nhà. Ben đang ở trong bếp, nấu món cá cho bữa tối trong tiếng nhạc jazz từ radio văng lên tận phòng ngủ, nơi tôi đang ngồi viết những dòng này. Tôi đã không tình nguyện làm bữa tối vì quá nôn nóng được lên lầu và ghi lại những điều mà tôi đã thấy chiều nay. Ben có vẻ không mấy bận tâm về chuyện này.

‘Em nằm nghỉ đi, chừng nào nấu xong anh sẽ gọi.’ anh ta nói. ‘Chắc khoảng bốn mươi lăm phút nữa mình sẽ dùng bữa tối.’

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay của mình. Nếu viết thật nhanh chắc là vừa kịp.

Ra khỏi nhà trước một giờ, nhưng chúng tôi không đi xa, chỉ đậu xe cạnh một tòa nhà thấp bẽ có cửa ra vào ẩn sau lớp tôn mái, trông như bị bỏ hoang. Trên mỗi khung cửa sổ bít ván có một chú bồ câu xám đậu chờ vợ. ‘Bể bơi công cộng đó.’ Ben nói khi đã ra khỏi xe. ‘Anh nghĩ nó chỉ mở cửa vào mùa hè thôi. Mình đi dạo nhé?’

Chúng tôi yên lặng dạo bước trên con đường bê tông lượn men sườn đồi. Thi thoảng văng lại tiếng la hét cổ vũ của một đám người trên sân bóng trống trải, tiếng chó tru, tiếng trẻ em, tiếng ì ầm của thành phố phía xa xa. Tôi nghĩ về cha mình, về cái chết của ông, về việc ít ra thì tôi cũng đã nhớ được đôi điều về nó.

Qua một bờ gậu cao ngất và thẳng tới đỉnh đồi, tôi có thể thỏa mắt ngắm nghía xung quanh. Thành phố trải mình dưới một tầng mây la đà trông yên bình và nhỏ bé làm sao. Tôi có thể nhìn thấy những con đường vắt ngang qua nó, thấy chóp mũi nhọn hoắt của tòa tháp Viễn thông, lâu đài Thánh Paul, nhà máy điện Battersea... Tôi lơ mơ nhận ra những hình dáng đó, dù chẳng hiểu vì sao mình nhận ra được. Nó giống như khuôn mặt vừa lạ vừa quen của chính tôi.

‘Đây là đồi Parliament.’ Ben nói. ‘Mình vẫn thường đến đây.’

‘Em cảm thấy mình nhận ra nơi này.’ tôi thốt lên.

‘Phải rồi. Mình đến đây suốt mà...’

Chúng tôi đến ngồi trên một băng ghế ngay sát mép đỉnh đồi. Một chiếc hamburger ăn dở trong cái hộp carton dưới băng ghế bốc lên mùi xốt cà chua và dấm mạch nha.

Ben cẩn thận nhặt nó lên và bỏ vào thùng rác, rồi trở lại ngồi cạnh tôi. Anh ta phác một cử chỉ về phía một tòa nhà cao. ‘Cầu cảng Canary đấy. Nó được xây vào đầu những năm chín mươi...’

Những năm chín mươi. Thật kì cục khi nghe về một thập kỷ mà tôi chẳng thể nhớ là đã sống qua. Hẳn là tôi đã bỏ lỡ rất nhiều thứ hay ho.

Rất nhiều những bản nhạc, rất nhiều những bộ phim, rất nhiều những cuốn sách, rất nhiều những tin tức, rất nhiều những cảnh vật tôi chẳng nhận ra dù vẫn nhìn chúng mỗi ngày và rất nhiều những mảnh đời riêng của tôi nữa...

‘Ben?’ tôi nài nỉ. ‘Hãy kể về chúng ta đi.’

‘Về chúng ta à?’ Anh ta ngớ ngàng hỏi lại. ‘Ý em là sao?’ Gió thổi giật từng cơn ngược lên ngọn đồi, cái lạnh phủ vào mặt khi tôi quay sang đối diện với Ben.

‘Em xin lỗi, nhưng em chẳng biết gì về em và anh cả. Em thậm chí còn chẳng biết chúng ta đã gặp nhau thế nào, lấy nhau lúc nào, hoặc cái gì đó đại loại thế.’

Ben mỉm cười, ngồi xích lại trên băng ghế, quàng tay ôm vai tôi. Tôi bất giác rụt lại, trước khi kịp nhớ ra anh ta không phải là kẻ lạ, mà là người tôi đã kết hôn. ‘Em muốn biết điều gì?’

‘Chúng ta đã gặp nhau thế nào?’

‘Ừm, lúc mình ở đại học,’ Ben nói. ‘Khi em bắt đầu học lên Tiến sĩ. Em có nhớ chuyện đó không?’

Tôi lắc đầu. ‘Thực sự là không. Em học gì vậy?’

‘Ngữ văn Anh,’ anh ta nói, và một hình ảnh chợt lóe lên trước mắt tôi, nhanh và sắc nét. Tôi thấy mình đang ở trong một thư viện, mơ hồ với ý tưởng viết luận văn về phong trào giải phóng phụ nữ và văn học đầu thế kỷ hai mươi, đó là thứ duy nhất mà tôi có thể làm khi đang mãi vùi đầu vào sáng tác tiểu thuyết, thứ mà mẹ tôi có thể chẳng hiểu nhưng ít nhất cũng cho là coi được. Quang cảnh đó treo lơ lửng và tỏa sáng hồi lâu, thật đến nỗi có thể chạm vào, nhưng rồi Ben cất tiếng và nó vụt tan.

‘Lúc đó anh đang học Hóa.’ Ben kể, ‘Anh thấy em suốt. Hết ở thư viện đến quán bar... Anh luôn ngớ ngàng vì em xinh quá, nhưng lại chẳng dám tới bắt chuyện.’

‘Thật chứ?’ tôi bật cười, chẳng thể tưởng tượng ra mình trong dáng vẻ thật khó gằn.

‘Trông em luôn rất tự chủ. Và mạnh mẽ. Em ngồi hàng giờ liền giữa một đống sách, chăm chú đọc và ghi chép, thỉnh thoảng hớp từng ngụm đồ uống. Anh chẳng dám mơ là có lúc nào đó em sẽ quan tâm tới anh. Nhưng rồi một ngày nọ anh tình cờ ngồi cạnh em trong thư viện, và em vô tình làm đổ ly cà phê của em lên sách của anh. Chúng ta đã chùi sạch chỗ cà phê và rồi anh một mực đòi mua cho em một ly cà phê khác. Em đã rất ân hận và nói lẽ ra phải để em mời anh một ly mới đúng, thế rồi mình cùng ra quán cà phê. Và mọi chuyện bắt đầu từ đó...’

Tôi cố hình dung ra cảnh đó, để nhớ về hai chúng tôi, lúc còn trẻ, nhưng không thể, và cảm thấy nỗi buồn nhói lên bỗng rất. Gió quấn chặt đuôi điều của một cậu bé đang thả điều cùng cha trên đồi; âm thanh vang lên như một hơi thở lịm.

‘Còn chuyện cầu hôn?’

Ben kể, mắt nhìn ra xa vào khoảng không. ‘Vào một lễ tình nhân, anh đã mua tặng em một bánh xà bông, loại xà bông đắt tiền mà em rất ưa. Anh tháo lớp bao ngoài và ấn chiếc nhẫn đính hôn vào trong bánh xà bông, rồi gói lại như cũ và trao nó cho em. Tối đó, khi thấy chiếc nhẫn, em đã nói vâng, em đồng ý.’

Tôi mỉm cười. Nghe có vẻ rồi rầm sao sao ấy, dễ có khả năng là tôi không dùng đến bánh xà bông đó, hoặc là tìm thấy chiếc nhẫn hàng tuần sau. Nhưng dù sao thì nó cũng không phải là một câu chuyện thiếu lãng mạn.

Trước khi mình lấy nhau em ở chung nhà với ai?’ tôi hỏi tiếp.

‘Ô, một người bạn nào đó,’ Ben đáp, ‘Anh thật sự không nhớ lắm. Năm sau mình kết hôn trong một nhà thờ ở Manchester, gần nơi mẹ em

sống, vào một ngày rất đẹp trời, mọi người đều hạnh phúc. Và rồi chúng ta đi hưởng tuần trăng mật. Đến Italy. Ngắm những cái hồ...’

‘Thật tiếc là em chẳng nhớ gì cả.’ tôi nói.

Ben ngoảnh đầu nhìn sang hướng khác. ‘Không sao đâu. Anh hiểu mà.’

‘Chẳng có mấy hình nhỉ,’ tôi nhận xét. ‘Ý em là trong cuốn album tự chế ấy. Chẳng có cái hình đám cưới nào của chúng ta cả.’

‘Vụ cháy gần như thiêu rụi hoàn toàn ngôi nhà mình đã sống trước đây,’ Ben giải thích. ‘Mình đã mất đi nhiều thứ.’

Tôi thở dài. Thật tệ khi mất cả trí nhớ lẫn những vật gợi nhớ về quá khứ.

‘Sau đám cưới và tuần trăng mật thì sao nữa?’

‘Mình sống với nhau, rất hạnh phúc.’

‘Rồi tiếp đó?’

Ben thở dài và chẳng nói gì nữa.

Câu trả lời đột nhiên nảy ra trong óc tôi. Con cái. Những đứa trẻ. Tôi rùng mình nhận ra đó chính là cái dường như thiếu vắng trong cuộc đời tôi, trong ngôi nhà của chúng tôi.

Chẳng có tấm hình nào chụp con cái đặt trên kệ lò sưởi - tay khư khư ôm bằng tốt nghiệp, hoặc xuôi bè trên dòng thác cạn ngấu bọt, hay chí ít là làm mặt bị xị trước camera - và cũng chẳng có hình cháu chắt gì cả. Tôi đã không có con.

Nỗi thất vọng giáng cho tôi một cái tát. Khao khát cháy lên trong tiềm thức của tôi. Dù thức dậy mà thậm chí còn chẳng biết mình bao nhiêu tuổi, nhưng sâu thẳm trong lòng tôi biết chắc rằng mình đã rất muốn có một đứa con.

Bất ngờ tôi thấy lại mẹ mình đang mô tả cái đồng hồ sinh học như thể nó là một quả bom. ‘Muốn làm gì thì làm lẹ đi,’ bà nhấn mạnh, ‘bởi

sẽ tới một ngày con cảm thấy đã đủ và rồi thì...’

Tôi biết cái bà muốn ám chỉ: Bùm! Mọi tham vọng của tôi sẽ tan biến và tất cả những gì tôi muốn làm chỉ là có những đứa con. ‘Đó là điều đã xảy ra với mẹ,’ bà nói. ‘Nó sẽ xảy ra với con. Với tất cả mọi người.’

Nhưng nó đã không xảy ra với tôi, ngờ là vậy. Hoặc có chuyện gì đó khác đã xảy ra thế chỗ nó rồi. Tôi giương mắt nhìn chồng.

‘Ben?’ tôi thốt lên. ‘Chuyện gì đã xảy ra sau đó?’

Ben nhìn tôi và nắm tay tôi thật chặt.

‘Sau đó thì em bị mất trí nhớ,’ Ben đáp nhẹ.

Trí nhớ của tôi. Rốt cuộc thì mọi chuyện đều quy về đó cả. Luôn là vậy.

Trên tầng không, mặt trời đã treo mình thấp chùn, thả những tia sáng yếu ớt qua các đám mây, hắt những vệt bóng dài trên cỏ. Chẳng mấy chốc nữa màn đêm sẽ buông xuống. Thêm một ngày nữa sẽ kết thúc. Thêm một ngày nữa sẽ chìm vào quên lãng.

‘Chúng ta chẳng có con cái,’ tôi thốt lên băng quơ. Nó không phải là một câu hỏi.

Ben quay qua, giữ đôi tay tôi trong lòng mình, xoa chúng nhẹ nhẹ, như thể muốn phui đi cái lạnh. ‘Phải,’ anh ta tiếp lời. ‘Chúng ta không có con.’

‘Tại sao?’ tôi cật vấn.

Ben chẳng nói gì, chỉ nhìn tôi chăm chú. Trên mặt Ben hiển hiện một nỗi đau. Đau và cả sự thất vọng.

‘Ben, chuyện đó đã xảy ra như thế nào?’ tôi gặng hỏi. ‘Làm sao em lại ra nông nỗi này?’

‘Có chắc là em muốn biết không?’ Ben hỏi lại vẻ căng thẳng.

Tôi dán mắt vào một bé gái đang cưỡi xe đạp ba bánh ở đằng xa. Tôi biết đây không phải là lần đầu tiên mình hỏi Ben câu này, không phải là lần đầu tiên Ben cố công giải thích những chuyện tương tự vậy cho tôi. Có lẽ là tôi đã tra vấn Ben mỗi ngày.

‘Em muốn,’ tôi đáp và nhận ra lần này sẽ khác. Lần này tôi sẽ viết lại những gì Ben kể.

Ben hít một hơi thật dài. ‘Lúc đó là tháng Mười hai. Băng giá. Sau một ngày làm việc em đang cuốc bộ về nhà. Chẳng có nhân chứng, nên không biết là lúc đó em đang băng qua đường hay chiếc xe hơi húc em leo lên vỉa hè, nhưng dù là kiểu nào đi nữa thì em cũng đã nằm sóng sượt ngay trước nắp ca-pô. Bị thương rất nặng. Cả hai chân đều gãy. Cả một cánh tay và xương đòn nữa.’

Ben ngưng kể. Tôi có thể nghe thấy những nhịp đập khẽ khàng của thành phố. Tiếng xe cộ ì ầm, tiếng máy bay bay trên đầu, tiếng gió thổi vi vu trong đám cây. Ben nắm chặt tay tôi.

‘Chắc đầu em va xuống đất trước nên trí nhớ đã bị tổn thương.’

Tôi nhắm mắt lại. Tôi chẳng nhớ được gì về tai nạn đó cả, nên chẳng hề cảm thấy tức giận hay khó chịu, chỉ thấy một nỗi trống trải lạnh lẽo tràn ngập.

Trời sụp tối. Những cao ốc sáng đèn khiến thành phố bỗng trở nên lung linh. Chẳng mấy chốc mà mùa đông sẽ tới. Chẳng mấy chốc mà chúng tôi sẽ đi qua hết nửa tháng Mười một còn lại. Tháng Mười hai sẽ tới liền sau đó, rồi đến Giáng sinh. Tôi chẳng tưởng tượng nổi mình sẽ gắng gượng tới lúc đó như thế nào, với cả một chuỗi ngày giống nhau in hệt.

‘Mình về nhà nhé?’ Ben đề nghị.

Tôi không trả lời Ben mà hỏi tiếp. ‘Lúc đó em làm nghề gì?’

‘Ừm... Em làm một công việc thời vụ kiểu như thư ký... Ừm, trợ lý riêng có lẽ đúng hơn - cho vài luật sư, anh nghĩ vậy.’

‘Nhưng tại sao...’ tôi mở miệng.

‘Em muốn làm việc để chúng ta có thể trả được khoản vay cầm cố.’ Ben giải thích. ‘Vụ đó cũng khiến mình khá chật vật trong một thời gian dài.’

Anh bảo là em đã có bằng Tiến sĩ, vậy tại sao em lại an phận với công việc kiểu đó?

Nhớ lại cảm giác đã có trước đó, tôi bật hỏi. ‘Em đã từng viết lách phải không? Viết sách ấy?’

Ben lắc đầu. ‘Không.’

Vậy có lẽ nó chỉ là một tham vọng nhất thời, hoặc tôi đã thử viết và thất bại. Ngay lúc đó, những đám mây chợt lóa rực lên, và tích tắc sau là tiếng ầm ì ùng vang dội. Tôi giật mình ngước lên; những vệt lửa lóe lên rồi rơi như mưa xuống khoảng trời thành phố.

‘Cái gì vậy?’ tôi ngỡ ngàng hỏi.

‘Pháo hoa đấy,’ Ben đáp. ‘Cho đêm Lửa Mừng.’

Giây sau lại một đợt pháo hoa khác thấp sáng bầu trời kèm theo tiếng nổ thật to.

‘Ngó bộ sắp có một màn trình diễn,’ Ben nhận xét. ‘Mình xem nhé?’

Tôi gặt đầu.

Ben cười và choàng tay qua vai tôi. Cả bầu trời tối om trong chốc lát, rồi có tiếng lách tách, xì xẹt và một tiếng rít nhẹ khi một tia lửa mảnh bắn vọt lên cao. Nó treo lơ lửng vài giây rồi mới bùng ra thành một quầng sáng màu cam rực rỡ cùng với một tiếng ùng rất lớn. Cảnh tượng thật đẹp.

Chúng tôi ngồi lặng lẽ, ngắm bầu trời đổi thay màu sắc. Khói bốc lên từ các mảnh vườn phố được nhuộm sáng bằng các màu chói rực - đỏ

chen cam, xanh lẫn tía - và trời đêm bỗng trở nên hư ảo, len lõi mùi thuốc súng khô queo và sắc mùi kim khí. Tôi liếm môi, cảm nhận mùi lưu huỳnh phảng phất, và ngay lúc đó một ký ức khác chợt lóe lên, nhói như kim đâm, khiến tôi có cảm giác mình sắp ngã ngửa. Tôi tóm chặt tay Ben.

Tôi thấy mình và một cô gái tóc đỏ đang đứng trên một mái nhà, cùng ngắm pháo hoa trong tiếng nhạc rộn ràng vang lên từ căn phòng bên dưới, gió lạnh phả vào chúng tôi mùi khói cay sè. Dù chỉ khoác trên người một cái váy mỏng, tôi vẫn cảm thấy ấm sức, lâng lâng vì rượu và điếu bồ đà đang cầm giữa mấy ngón tay. Nghe dưới chân lạo xạo tôi mới nhớ ra mình đã quăng giày trong phòng ngủ dưới lầu của cô gái này. Tôi nhìn sượng sang cô đúng lúc cô day mặt sang tôi và cảm thấy hạnh phúc tràn trề, sống động.

‘Chrissy.’ cô thốt lên, tay gỡ điếu bồ đà. ‘Làm một tép nhé?’

Tôi bảo mình chẳng hiểu cô muốn nói gì cả.

Cô ấy phá ra cười rồi lên lớp. ‘Cậu phải biết chứ! Một tép. Một liều. Một cú phê thuốc ấy mà. Tớ đoán chắc là Nige đã mua chút ít. Cậu ta bảo với tớ là sẽ thử đấy.’

‘Tớ không muốn thử đâu.’ tôi đáp.

‘Thử đi mà! Cảm giác ngộ lắm!’

Tôi bật cười và cầm lại điếu bồ đà, nuốt một hơi đầy phổi như để chứng tỏ rằng mình không vô vị. Chúng tôi đã tự hứa rằng sẽ không bao giờ sống tẻ nhạt.

‘Tớ chẳng khoái.’ tôi nói. ‘Đó không phải là gu của tớ. Tớ chỉ muốn dính vào bia và thứ này thôi. Được chứ?’

‘Cứ cho là vậy đi,’ cô ấy nói, ngoái nhìn về phía tường rào, vẻ thất vọng.

Tôi chưa bao giờ có một người bạn nào như cô ấy trước đây. Một người biết tất tần tật về tôi, một người mà tôi đặt hết lòng; tin, đôi khi

còn hơn cả mức tôi tin tưởng chính mình.

‘Nhìn kìa!’ cô ấy thốt lên, chỉ vào nơi một ống pháo hoa nổ bùng, nhúng các bóng cây vào màn sáng đỏ chói lòe của nó. ‘Đẹp dã man há?’

Tôi cười phá lên đồng ý, điều bồ đà xẹt qua xẹt lại giữa hai đũa. Giây chót khi tôi từ chối mẫu bồ đà ướt nhẹp, cô ấy dí nó dưới bàn chân mang giày boots của mình, rồi tóm lấy cánh tay tôi và rủ. ‘Tội mình xuống dưới lầu đi. Tớ muốn cậu gặp một người.’

Chúng tôi bước qua một cặp đang hôn nhau ở cầu thang. ‘Chắc không phải là một ai đó khác trong đám ngốc lớp cậu đấy chứ?’ tôi hỏi.

Cô ấy lên giọng khi lần bước xuống thang. ‘Tớ nghi cậu đã yêu Alan!’

‘Đúng vậy!’ tôi đáp. ‘Cho tới khi gã ấy bảo tớ là gã đang yêu một đũa tên là Kristian.’

‘Ừ, quá ổn luôn,’ cô ấy phá ra cười. ‘Làm sao mà tớ ngờ được là Alan lại chọn cậu để thổ lộ chứ? Người này khác hẳn. Cậu sẽ yêu anh ta cho mà xem. Tớ đoán chắc đấy. Chỉ cần chào hỏi thôi, đừng căng thẳng quá.’

‘Được rồi,’ tôi đồng ý và đẩy cửa mở toang.

Chúng tôi len qua căn phòng lớn với những bóng đèn không chao lủng lẳng trên trần, tới khu bếp lấy bia cho mình rồi kiếm một chỗ bên cửa sổ. Chết cồn và vị bồ đà đã hút khiến tôi cảm thấy lâng lâng và tôi bắt đầu nhún nhảy. Căn phòng đầy nghẹt người, ăn vận tuyền màu đen. *Đám sinh viên nghệ thuật mặc dịch*, tôi thầm nghĩ.

Ai đó len đến và đứng trấn trước mặt chúng tôi. Keith. Chúng tôi đã từng gặp nhau ở một bữa tiệc và kết thúc bằng việc hôn hít trong một căn phòng ngủ. Giờ thì hắn đang lèm bèm gì đó với bạn tôi, tay chỉ vào một trong những bức vẽ của cô ấy treo trên tường phòng khách. Chẳng

rõ hẳn quyết làm lơ tôi, hay chẳng nhớ là đã từng gặp tôi rồi. Dù gì thì hẳn cũng là một gã đần. Tôi nốc cạn cốc bia.

‘Một ly nữa nhé?’ tôi hỏi.

‘Ừm,’ bạn tôi đáp. ‘Bạn muốn thì cứ uống trong khi tớ bàn chuyện với Keith nhé? Rồi tớ sẽ giới thiệu cậu với chàng kia. Được chứ?’

‘Được mà. Gì cũng được.’ tôi bật cười và loạng choạng đi vào bếp.

Ngay lúc đó một giọng nói nổ đoành trong tai tôi. ‘Chris! Chris! Em có sao không?’ Tôi ngổ ngàng; giọng nói nghe quen quá. Mở mắt ra, tôi giật thót khi thấy mình đang ở ngoài trời đêm, trên đồi Parliament, với Ben đang gọi tên tôi đầy khẩn thiết và màn pháo hoa trước mặt đang nhuộm bầu trời sang màu đỏ máu. Ben khẽ khàng. ‘Em đã nhắm chặt mắt lại. Có chuyện gì không ổn sao?’

‘Không có gì đâu,’ tôi đáp, khó nhọc thở trong lúc đầu óc cứ quay cuồng. ‘Em xin lỗi. Em ổn mà, ổn mà...’

‘Em đang run đấy,’ Ben nhận xét. ‘Em lạnh à? Có muốn về nhà không?’

Quả thật tôi đang run và tôi cũng muốn ghi lại ngay điều mình vừa trải nghiệm.

‘Vâng, em muốn về,’ tôi đáp.

Trên đường về nhà, ngẫm lại ký ức đã bùng dậy khi chúng tôi ngắm pháo hoa, sự rõ rệt, sắc nét của nó khiến tôi bị sốc. Tôi thấy mình như đang được sống lại trong đó. Tôi cảm nhận được tất cả, nếm trải được tất cả. Khí trời mát lạnh và vị bia sủi bọt. Điều bổ đả nóng sức trong cuống họng. Nước bọt của Keith ấm trên đầu lưỡi. Nó thực quá, còn thực hơn cả đời thực lúc tôi mở bừng mắt khi nó tan biến đi.

Chắc đó là thời đại học, với dạng tiệc tùng mà đám sinh viên rất khoái. Vô lo. Nhẹ nhõm.

Nhưng sao tôi chẳng thể nhớ ra tên cô gái rõ ràng là rất quan trọng với tôi ấy, trong khi lại định danh được cả Keith và Alan. Cô ấy là bạn thân nhất của tôi mà. *Thân mãi mãi*, tôi đã nghĩ vậy đó.

Tôi phân vân có nên kể với Ben về cảnh tượng kia không, nhưng rồi tôi chỉ hỏi Ben bạn bè của tôi là những ai.

‘Em có ai là bạn thân nhất không? Ai đó đặc biệt ấy?’

Ben lướt mắt qua tôi. ‘Không. Anh nghi là không. Chẳng có ai đặc biệt.’

‘Anh chắc chứ?’ tôi hỏi.

‘Chắc mà.’ Ben đáp rồi quay trở lại nhìn đường. Trời bắt đầu đổ mưa. Mặt đường dội ngược ánh đèn từ các cửa hàng và bảng hiệu neon phía trên chúng. Có quá nhiều thứ muốn hỏi Ben, nhưng tôi đã không nói gì, và sau vài phút, nó đã quá trễ để mở miệng.

*

* *

Tôi vừa viết xong thì Ben gọi xuống ăn tối. Bụng không đói mà món cá thì khô khốc nên tôi hầu như chẳng đụng đến phần ăn của mình. Sau bữa ăn, trong suốt lúc rửa chén, tôi chỉ ngóng tới cái lúc được lên lầu để đọc lại nhật ký của mình và có thể viết thêm chút ít. Nhưng cứ ở hoài trong phòng ngủ sẽ làm dậy lên mối nghi ngờ, thế nên tôi đành trải qua buổi tối trước màn hình tivi với Ben, nhưng đầu cứ nghĩ đến cuốn nhật ký còn mất thì canh chừng mấy cây kim đồng hồ trên bệ lò sưởi. Cuối cùng, khi chúng chập lại chỉ mười một giờ, tôi nhận ra mình chẳng còn mấy thời gian của đêm nay, bèn thốt lên, ‘Em lên phòng đây. Ngày hôm nay dài quá.’

Ben mỉm cười, đầu nghiêng nghiêng. ‘Lên đi cưng. Anh lên sau.’

Khi rời khỏi phòng tôi cảm thấy một nỗi khiếp đảm trỗi dậy. Dù biết *người đàn ông này chính là chồng mình* nhưng chẳng hiểu sao tôi

vẫn cảm thấy có gì đó không ổn trong việc lên giường với anh ta.

Lúc ở trong phòng tắm, tôi làm vệ sinh cá nhân mà không dòm đến cái gương, hay những bức hình xếp quanh nó. Tôi vào phòng ngủ và bắt đầu thay quần áo. Trong thoáng chốc, tôi chợt nảy ra một ý nghĩ ngẩn là sẽ giả vờ như đã ngủ thiếp đi trước lúc Ben vào.

Tôi kéo tuột cái áo pull chui đầu ra và ngắm mình trong gương. Tôi nhìn cái áo ngực màu kem mình đã mặc vào lúc sáng và chợt thấy mình hồi nhỏ xíu, đang hỏi mẹ tại sao bà phải mang thứ đó còn tôi thì không, và bà bảo rằng rồi đến một ngày nào đó tôi cũng sẽ mang nó thôi. Giờ thì cái ngày đó đã đến rồi đây, và chẳng thềm đến từ từ mà ào tới cái đập. Giờ đây, thậm chí còn rõ ràng hơn cả những nếp nhăn nheo trên mặt, trên tay, sự thật hiển hiện rằng tôi chẳng còn là một bé gái nữa, mà đã là một người đàn bà, ở ngay đây, trong khuôn ngực đầy đặn mềm mại này.

Tôi trông áo ngủ qua đầu rồi lần tay bên dưới gờ áo ngực ra, cảm thấy ngực mình nặng trĩu. Tôi mở khóa quần và tháo chúng ra khỏi người. Tôi chẳng muốn ngắm soi cơ thể mình thêm nữa, nên sau khi lột hết vớ và quần lót đã mặc vào sáng nay, tôi chuôi mình vào dưới chăn và nhắm mắt lại, trở mình nằm nghiêng.

Đồng hồ dưới lầu điểm chuông được một lát thì Ben bước vào phòng ngủ. Tôi nghe tiếng anh ta cởi quần áo, rồi cảm thấy cái giường lún xuống và bàn tay anh ta nặng nặng trên hông mình.

‘Christine?’ Ben thì thào gọi. ‘Em còn thức không?’ Tôi ậm ừ đáp lại. ‘Hôm nay em đã nhớ ra một người bạn à?’ anh ta hỏi. Tôi mở mắt và nằm ngửa ra, thấy tấm lưng trần to lớn của anh ta cùng mái tóc đẹp tung tãi trên vai.

‘Vâng,’ tôi đáp. Ben quay sang tôi.

‘Em nhớ được gì?’

Tôi kể một cách mơ hồ. ‘Một bữa tiệc. Cả đám đều là sinh viên.’

Ben đứng lên rồi quay trở vô giường, hoàn toàn trần trụi. Cái ấy của anh ta bung lên từ cụm lông đen thẫm. Tôi chẳng rõ mình đã biết về bộ phận sinh dục của đàn ông nhiều cỡ nào, nhưng bất giác tôi ngoảnh mặt đi.

‘Em đã từng nhớ ra bữa tiệc đó,’ Ben nói khi kéo lại tấm trải giường. ‘Em nhớ ra nó khá thường xuyên đấy. Dường như em có một số kỷ ức nào đó thường xuyên hiển hiện.’ Tôi thở dài. *Vậy là nó chẳng mới mẻ gì. Chẳng có gì đáng để bận tâm.* Ben nằm sát bên tôi, kéo chăn đắp cho cả hai và cứ để mặc cho đèn sáng.

‘Vậy em thường xuyên nhớ ra những gì?’ tôi thắc mắc.

‘Ừm. Vài thứ. Hầu hết các ngày.’

‘Cùng những thứ đó sao?’

Ben quay mặt sang tôi, chống người trên khuỷu tay. ‘Cũng hiếm khi có chuyện bất ngờ.’

Tôi tránh mặt Ben và ngược mắt nhìn lên trần nhà. ‘Có khi nào em nhớ ra anh không?’

‘Không,’ anh ta đáp và nắm tay tôi, siết chặt. ‘Nhưng chẳng sao. Anh yêu em mà. Vậy là ổn rồi.’

‘Em hẳn là một gánh nặng đáng sợ với anh,’ tôi thừa thỉ. Ben vuốt ve cánh tay tôi. Có tiếng lép bép tạo ra từ ma sát tĩnh điện. Tôi rúm người lại. ‘Không hề gì,’ Ben âu yếm nói. ‘Anh yêu em mà.’

Ben quần lấy tôi và hôn siết lên môi.

Tôi nhắm nghiền mắt lại. Bấn loạn. Anh ta muốn làm chuyện ấy sao? Đối với tôi anh ta là kẻ lạ; dù tôi biết chúng tôi đã lên giường với nhau hàng đêm, đã làm điều đó kể từ khi kết hôn với nhau, dẫu vậy thể xác tôi mới chỉ biết đến anh ta chưa tròn một ngày.

‘Em rất mệt, Ben à,’ tôi mở miệng.

Ben hạ giọng và bắt đầu mơn trớn. ‘Anh biết, cưng à,’ anh ta thì thào và hôn nhẹ lên má, lên mắt, lên trán tôi. ‘Anh biết mà.’ Dưới tấm chăn, tay anh ta lần xuống thấp và tôi cảm thấy một đợt sóng khắc khoải dậy lên trong người, gần như là nổi kinh hoảng.

‘Ben,’ tôi thốt lên. ‘Em xin lỗi.’ Tôi tóm tay anh ta, chặn đường xuống của nó, cố không quăng nó ra khỏi người mình như thế đó là thứ ghê tởm. ‘Em đang mệt,’ tôi nhỏ nhẹ. ‘Không phải tối nay. Được không anh?’

Ben rút tay lại và nằm xoải ra. Nỗi thất vọng trong anh ta bộc ra từng đợt. Tôi chẳng biết nói sao. Và chúng tôi nằm lặng lẽ, cùng giường nhưng chẳng chạm đến nhau. Không biết chuyện này xảy ra thường xuyên tới mức nào nữa, chuyện anh ta lên giường và đòi ân ái, trong khi tôi chẳng rõ mình có muốn nó không, hay thậm chí có thể đáp ứng anh ta không, và liệu có phải sự lặng lẽ đầy ngượng ngập này là thứ luôn xảy ra, khi tôi cự tuyệt.

‘Ngủ ngon, em yêu,’ Ben thốt lên sau đó vài phút, và sự căng thẳng tan biến đi. Tôi đợi cho đến khi anh ta ngáy êm rồi mới trườn khỏi giường và ở đây, trong căn phòng dành cho khách, ngồi viết những dòng này.

Tôi mong lắm lắm được nhớ ra Ben. Dù chỉ một lần.

THỨ HAI. NGÀY 12 THÁNG MƯỜI MỘT

Trời trở tối khi đồng hồ mới điểm bốn giờ. Tôi ngồi viết mà cứ ngóng tiếng xe của Ben. Cái hộp đựng giày nằm trên sàn ngay sát chân tôi. Nếu Ben về tôi sẽ giấu ngay cuốn sổ vào trong tủ áo. Tôi phải viết ra những điều mình đã thấy, đã biết, nhưng như thế đâu có nghĩa là tôi muốn ai đó - bất kể là ai - đọc nó.

Hôm nay tôi đã gặp bác sĩ Nash ở văn phòng của cậu ta.

‘Tôi đã viết vào nhật ký, sau khi anh gọi, hôm thứ Bảy.’ tôi kể.

Bác sĩ Nash có vẻ hài lòng. ‘Nó có giúp ích gì cho cô không?’

‘Tôi nghĩ là có,’ tôi kể cho cậu ta về những ký ức đã xuất hiện. Hình ảnh cô gái trong bữa tiệc, cảm nhận về bệnh tình của cha. Bác sĩ Nash viết những ghi chú nhỏ trong khi tôi kể.

‘Giờ cô có còn nhớ những chuyện đó không?’ cậu ta hỏi. ‘Hay cô nhớ ra điều gì khi thức dậy sáng nay?’

Tôi ngần ngừ. Sự thật là tôi chẳng nhớ gì cả. Sáng nay tôi đã đọc đoạn ghi về ngày thứ Bảy - về bữa điểm tâm với chồng, buổi dạo chơi trên đồi Parliament... với cảm giác hư ảo như đọc tiểu thuyết. Và tôi thấy mình đọc đi đọc lại đoạn đó, hết lần này tới lần khác, cố gắng ghim cứng nó vào óc, miệt mài hơn cả tiếng đồng hồ.

Tôi đọc về những thứ Ben đã kể cho nghe, về chuyện chúng tôi đã gặp gỡ và kết hôn như thế nào, sống với nhau ra sao... mà chẳng có một mảy may cảm xúc. Tuy nhiên có những thứ khác lại vương vấn trong tôi. Ví dụ về cô gái nọ. Tôi chẳng thể nhớ lại rành rọt - bữa tiệc đêm pháo hoa, lúc ở trên mái nhà với cô gái ấy, khi gặp anh chàng Keith - nhưng ký ức về cô ấy vẫn tồn tại trong tôi và sáng nay, khi đọc đi đọc lại đoạn viết ngày thứ Bảy, cố tra vào óc hòng hiểu nó rõ hơn, tự dưng nhiều chi

tiết chợt đến. Tóc đỏ, đồ đen, son đỏ, dây lưng gắn đinh tán, cách cô ấy nhả khói như thể đó là chuyện hay ho nhất trên đời. Tôi chẳng tài nào nhớ ra tên cô, nhưng đã nhớ lại buổi tối chúng tôi gặp nhau, trong một căn phòng ngập mùi khói thuốc khen khét và nhộn nhạo tiếng huýt sáo, tiếng máy bắn đạn và tiếng chói lói của cái máy hát tự động rẻ tiền. Cô ấy đã cho tôi mỗi thuốc, rồi mời tôi nhập bọn với đám bạn của cô. Chúng tôi nốc bia và vodka, rồi cô ấy vệt cho tóc tôi khỏi nhúng xuống bồn cầu khi tôi ới vào đó gần hết những thứ đã nạp vô. ‘Giờ thì tụi mình dứt khoát phải là bạn bè rồi!’ cô ấy phán rồi cười toáng lên, khi tôi lão đảo đứng dậy. ‘Tớ chẳng làm chuyện như vậy cho bất cứ ai đâu, cậu biết chứ?’

Tôi cảm ơn cô ấy và, chẳng hiểu sao, như để giải thích cho những gì mình vừa làm, tôi kể cho cô ấy rằng cha tôi đã mất. ‘Mẹ kiếp...’ cô ấy thốt lên và lôi tôi vào phòng riêng, ăn bánh mì nướng và nhâm nhi cà phê đen, rồi nghe nhạc và kể chuyện mình cho đến lúc trời rạng sáng.

Phòng cô ấy đầy tranh dựng sát tường và những tập phác thảo vung vãi. ‘Cậu là họa sĩ à?’ tôi hỏi và cô ấy gật đầu, bảo là đang học Mỹ thuật. ‘Dĩ nhiên là cuối cùng thì tớ sẽ làm giáo viên, nhưng cho đến lúc đó thì con người ta cũng phải mơ mộng chứ. Đúng không? Còn cậu? Cậu đang học gì thế? Tôi bảo cô ấy: Ngữ văn Anh. ‘À! Vậy cậu muốn viết tiểu thuyết hay đi dạy bảo người ta?’ cô ấy nói thế rồi cười phá lên. Không muốn đề cập đến việc sáng tác của mình, tôi chỉ ậm ừ, ‘Chắc cũng như cậu thôi.’ Cô ấy lại cười phá lên và bảo, ‘Nào, mừng cho tụi mình!’ và chúng tôi nâng cốc cà phê chúc mừng nhau.

Nhớ lại tất cả những chuyện này khiến tôi kiệt sức. Tôi đã dùng nỗ lực ý chí để lục soát khoảng trống trong trí nhớ của mình, hòng tìm ra bất cứ chi tiết nhỏ nhất nào có thể gọi ra một ký ức. Nhưng còn những ký ức

với chồng tôi, chúng đã tiêu tan đâu cả rồi? Như thể chuyến du ngoạn trên đồi

Parliament chẳng hề xảy ra, mà ngay cả những điều Ben kể với tôi ở đó cũng chẳng có nốt.

‘Tôi nhớ ra vài chuyện hồi trẻ,’ tôi bảo bác sĩ Nash. ‘Nhưng lại chẳng nhớ được tí gì về những thứ chúng tôi đã làm hôm qua. Dù có cố dựng lại cảnh tượng đã mô tả trong nhật ký, tôi vẫn biết nó không phải là ký ức. Tôi chỉ đang tưởng tượng ra nó thôi.’

Bác sĩ Nash gật đầu. ‘Có chi tiết nhỏ nào khiến cô nhớ về hôm qua không? Ví dụ, buổi tối hôm qua?’

Tôi nghĩ về điều mình đã viết quanh việc lên giường. Tôi nhận ra mình cảm thấy có lỗi. Có lỗi đến độ, bất chấp sự ân cần của chồng, tôi đã không thể nào trao mình cho anh ta. ‘Không,’ tôi nói dối. ‘Chẳng có gì cả.’

Ben có thể làm gì khác để tôi muốn ôm lấy anh ta, cho phép anh ta yêu mình nhỉ? Hoa chăng? Hay chocolate? Liệu anh ta có cần làm những khúc dạo đầu lãng mạn mỗi lúc muốn ân ái, như thể đó là lần đầu tiên? Tôi nhận ra những con đường quyến rũ ấy đã khép chặt thế nào với chồng mình. Ben thậm chí không thể mở bài hát đầu tiên chúng tôi khiêu vũ với nhau trong tiệc cưới của mình, vì tôi có nhớ được nó đâu. Và dù gì đi nữa, tôi là vợ Ben mà; anh ta chẳng cần phải ve vãn tôi như thể chúng tôi chỉ vừa mới gặp nhau mỗi khi muốn cùng tôi ân ái...

Tôi thậm chí chẳng nhớ ra Ben nữa,’ tôi nói. ‘Sáng nay tôi còn chẳng hình dung được anh ta là ai.’

Bác sĩ Nash gật đầu. ‘Cô muốn nhớ ra à?’

‘Dĩ nhiên rồi! Tôi muốn nhớ ra quá khứ của mình. Tôi muốn biết mình là ai. Tôi đã lấy ai...’

Bác sĩ Nash chống hai khuỷu tay lên bàn và siết chặt hai bàn tay như thể đang suy nghĩ lung lăm về cái điều sắp sửa nói ra. ‘Những điều cô kể với tôi rất đáng khích lệ. Nó cho thấy rằng các ký ức của cô không hoàn toàn mất đi. Vấn đề không phải là ở một ngăn lưu trữ, mà là lối vào ngăn đó.’

‘Ý anh là các ký ức của tôi vẫn còn đó, có điều là tôi chẳng lấy chúng ra được?’

Bác sĩ Nash mỉm cười. ‘Đúng vậy.’

‘Làm cách nào để tôi có thể nhớ ra thêm?’

Bác sĩ Nash ngả người ra sau và nhìn vào tập hồ sơ trước mặt. ‘Tuần trước, lúc tôi đưa cho cô cuốn nhật ký, cô có viết về bức hình chụp ngôi nhà thuở nhỏ của cô không?’

‘Có,’ tôi đáp.

‘Khi nhìn bức ảnh đó dường như cô nhớ ra được nhiều thứ hơn lúc đầu, khi tôi hỏi về ngôi nhà cô từng sống mà không đưa kèm bức ảnh.’ Bác sĩ Nash ngưng lại. ‘Phát hiện đó chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Nhưng tôi muốn xem điều gì sẽ xảy ra nếu tôi đưa cho cô những bức ảnh từ giai đoạn mà cô không nhớ được. Tôi muốn xem lúc đó liệu có điều gì quay trở lại với cô không.’

Tôi ngần ngại, không chắc nơi mà con đường này có thể dẫn tới, rồi cũng đáp.

‘Làm vậy đi.’

‘Tốt lắm!’ Bác sĩ Nash lấy ra một bức ảnh. ‘Trước khi xem, xin hỏi cô có nhớ gì về đám cưới của mình không?’

‘Không,’ tôi đáp. ‘Không nhớ gì cả.’

‘Cô chắc chứ?’

‘Chắc.’

Bác sĩ Nash đặt tấm hình trước mặt tôi. ‘Cô đã làm lễ cưới ở đây,’ cậu ta vừa nói vừa gõ nhẹ vào tấm hình. Đó là một nhà thờ nhỏ, mái thấp với ngọn tháp bé tí. Hoàn toàn xa lạ.

‘Nhớ ra gì không?’

Tôi nhắm mắt lại và thử trút hết đầu óc của mình ra. Nước. Cô bạn của tôi. Một cái sàn lát gạch trắng, đen. Chẳng còn gì khác.

‘Không. Tôi chẳng nhớ là đã từng thấy nó trước đây.’

Bác sĩ Nash có vẻ thất vọng. ‘Cô chắc chứ?’

Tôi nhắm mắt lại lần nữa. Tối thui. Tôi cố nghĩ về ngày cưới của mình, cố tưởng tượng ra Ben và tôi, trong lễ phục và váy cưới, đứng trên bãi cỏ phía trước nhà thờ, nhưng chẳng có gì xảy đến cả. Chẳng một ký ức nào. Nỗi buồn dấy lên trong lòng tôi. Giống như bất kỳ một cô dâu nào, hẳn là tôi đã trải qua nhiều tuần lên kế hoạch cho đám cưới, chọn váy áo, chọn thợ làm đầu, nghĩ kiểu trang điểm, nát óc vì thực đơn đãi tiệc... Nhưng mọi thứ đó cứ như thể đã bị búng khỏi óc tôi rồi, mọi dấu vết đã bị tẩy sạch.

‘Không,’ tôi mở miệng. ‘Chẳng có gì cả.’

Bác sĩ Nash gạt tấm hình ra. ‘Theo những ghi chép trong cuộc trị liệu đầu tiên thì cô đã kết hôn tại Manchester, ở nhà thờ St Mark. Bức ảnh này mới chụp gần đây - đó là điều duy nhất tôi có thể làm - nhưng tôi cho là hồi đó trông nó đẹp hơn bây giờ.’

‘Chẳng có tấm ảnh nào về đám cưới của chúng tôi cả,’ tôi nói, vừa như một câu hỏi vừa như một lời bày tỏ.

‘Hình như chúng đã mất hết trong một vụ cháy ở nhà cô,’

Tôi gạt đầu. Không hiểu sao lời cậu ta nói rất có trọng lượng, khiến điều đó có vẻ thật hơn. Như thể cái mác bác sĩ đã thêm vào lời lẽ của cậu ta một uy quyền mà Ben chẳng thể nào có được.

‘Tôi đã kết hôn năm nào?’ tôi hỏi.

‘Khoảng giữa những năm tám mươi.’

‘Trước tai nạn...’ tôi chêm vào.

‘Cô biết điều đã gây ra chứng mất trí nhớ của mình à?’ ‘Vâng. Tôi đã nói chuyện với Ben. Anh ta đã kể và tôi đã viết về chuyện đó trong nhật ký.’

Bác sĩ Nash gật đầu. ‘Cô cảm thấy thế nào về chuyện đó?’ ‘Không rõ lắm.’ tôi đáp. Sự thật là tôi chẳng có chút ký ức nào về tai nạn đó cả, và vì vậy mà nó dường như không thực. Tất cả những gì tôi cảm thấy chỉ là những hệ lụy của nó. ‘Lẽ ra tôi phải thấy căm ghét cái người đã gây ra chuyện này với tôi, hủy hoại cuộc đời tôi, nhất là khi hắn lại chẳng bị trừng phạt vì đã bỏ mặc tôi như thế, nhưng thật lạ là tôi chẳng cảm thấy gì, chẳng tưởng tượng hoặc hình dung ra được hắn trông thế nào. Nó giống như thể kẻ đó chẳng hề tồn tại.’ Bác sĩ Nash nhìn thẳng vào tôi bằng cặp mắt màu xanh da trời điểm những đốm xám.

‘Tôi rất tiếc, cô Christine. Rất tiếc. Tôi đang cố làm mọi thứ mình có thể để giúp cô. Cô phải tin điều đó.’

‘Tôi tin,’ tôi đáp vội. ‘Tôi tin mà.’

Bác sĩ Nash đặt tay mình lên tay tôi, siết chặt. Nó nặng và ấm quá. Trong một tích tắc tôi cảm thấy ngỡ ngàng, cho cả cậu ta và tôi, nhưng rồi nhìn vào gương mặt cậu ta, tôi thấy ở đó một nét buồn, và chợt nhận ra rằng hành động của cậu ta chỉ là kiểu một chàng trai trẻ an ủi một phụ nữ lớn tuổi hơn thôi. Chẳng có gì hơn thế.

‘Xin lỗi.’ tôi mở miệng. ‘Tôi cần vào nhà vệ sinh.’

Khi tôi trở lại bác sĩ Nash đã pha xong cà phê, và chúng tôi ngồi đối diện nhau bên bàn làm việc, nhấm nháp phần đồ uống của mình. Bác sĩ Nash lóng ngóng sắp xếp mấy thứ giấy tờ trên bàn một hồi rồi ngược lên bảo tôi, ‘Christine. Tôi muốn hỏi cô hai chuyện.’ Tôi gật đầu. ‘Chuyện

thứ nhất, tôi đã quyết định viết nghiên cứu về trường hợp của cô. Nó khá là hiếm gặp trong lãnh vực này, và tôi nghĩ sẽ thật sự có ích khi công bố các chi tiết đó ra trong một cộng đồng khoa học rộng hơn. Cô không phiền chứ?’

Tôi nhìn những cuốn tạp chí xếp lộn xộn trên các giá sách đặt quanh văn phòng. Đây là cách cậu ta định làm cho sự nghiệp của mình thăng tiến, hay chỉ để khiến tôi vững tâm hơn? Trong một thoáng tôi đắn đo xem có nên bảo cậu ta đừng dùng câu chuyện của tôi không, nhưng rồi cuối cùng tôi chỉ đơn giản gật đầu và nói, ‘Không. Vậy cũng tốt.’

Bác sĩ Nash mỉm cười. ‘Hay quá. Cảm ơn cô. Bây giờ, tôi có một câu hỏi. Nói đúng ra là một dạng ý tưởng. Thứ mà tôi đang muốn thử nghiệm. Cô cho phép chứ?’

‘Anh đang tưởng tượng ra chuyện gì vậy?’ tôi ngắt lời, đột nhiên cảm thấy lo lắng, rồi dịu đi khi cuối cùng bác sĩ Nash cũng tiết lộ thứ cậu ta ấp ủ trong đầu.

‘Theo hồ sơ, sau khi kết hôn, cô và Ben sống cùng nhau trong căn nhà thuê ở mạn Đông London. Và rồi, sau chừng một năm hai người chuyển tới một khu khá gần nơi cô sống bây giờ và ở đó khá lâu cho đến khi cô nằm viện...’ Tôi bắt đầu hiểu ra điều cậu ta muốn đề nghị. ‘Nếu muốn, chúng ta có thể đi bây giờ và ghé thăm nó trên đường về nhà. Cô nghĩ sao?’

Đó là một việc làm hợp lý, có thể giúp tôi theo một cách nào đó mà chẳng ai trong chúng tôi có thể hiểu được, nhưng tôi vẫn còn chút ngần ngại. Như thể phần quá khứ đó của tôi đột nhiên trở nên nguy hiểm.

‘Tôi không chắc lắm,’ tôi đáp.

‘Cô đã sống ở đó nhiều năm mà.’ bác sĩ Nash thuyết phục.

‘Tôi biết, nhưng...’

‘Chúng ta có thể chỉ đi qua và ngó nó thôi, không nhất thiết phải vào trong.’

‘Vào trong á?’ tôi buột hỏi. ‘Bằng cách nào...?’

‘Tôi đã viết thư cho cặp đôi hiện đang sống ở đó. Còn nói chuyện qua điện thoại nữa. Họ nói nếu điều đó có thể giúp cô họ rất vui lòng để cô vào ngó qua mọi thứ.’

‘Thật vậy chứ?’

Bác sĩ Nash hơi ngoảnh đi - rất nhanh, nhưng cũng đủ để coi đó như một thoáng bối rối. Tôi chẳng rõ cậu ta đang muốn che giấu điều gì nữa. ‘Thật mà.’ rốt cuộc cậu ta mở miệng, ‘Tôi chẳng muốn lâm vào tình thế lăm phiền toái này vì mọi bệnh nhân của mình đâu.’ Tôi không nói gì. Bác sĩ Nash mỉm cười. ‘Tôi thực sự tin là nó có thể giúp ích đấy, Christine.’

Tôi còn có thể làm gì khác chứ?

Trên đường tới đó tôi đã định viết nhật ký, song chuyển đi chẳng dài và tôi chỉ vừa kịp đọc xong phần ghi trước đó thì chúng tôi đã đậu xe bên ngoài một ngôi nhà, trông cũng tương tự ngôi nhà mà tôi đang ở, với gạch đỏ, gỗ sơn, cửa sổ lồi và mảnh vườn được chăm kỹ. Khác chẳng là ngôi nhà này trông lớn hơn, và có thêm gác xép, thứ mà nhà chúng tôi không có. Thật khó hiểu tại sao chúng tôi lại chuyển đi cách nơi này có vài dặm chỉ để tới một ngôi nhà in hệt. Lâu sau tôi mới nhận ra: lý do chính là ký ức. Ký ức của một thời tốt đẹp hơn, trước tai nạn của tôi, khi chúng tôi đang hạnh phúc, được sống một cuộc sống bình thường. Ben hẳn vẫn còn nhớ nó, dù rằng tôi thì không.

Tôi chợt cảm thấy rất rõ rằng ngôi nhà này sẽ tiết lộ cho tôi nhiều thứ, về quá khứ của mình.

‘Tôi muốn vào đó,’ tôi thốt lên.

Tôi muốn viết nốt phần còn lại, nhưng nó quan trọng lắm - quan trọng đến mức không thể bị ngắt ngang - mà Ben thì sắp về rồi. Anh ta về muộn quá; trời đã sập tối, đường phố rộn lên những tiếng sập cửa khi mọi người từ công sở về nhà. Những chiếc xe hơi chạy chầm chậm qua nhà - chẳng bao lâu nữa một chiếc trong số đó sẽ là xe của Ben và anh ta sẽ vào nhà.

Tôi sẽ viết tiếp sau vậy.

*

* *

Tôi đang đẩy nắp hộp giày lại thì nghe tiếng Ben tra chìa vào ổ khóa. Anh ta gọi to khi bước vào nhà, và tôi đáp mình sẽ xuống ngay. Tôi đóng cánh cửa tử áo thật nhẹ nhàng, rồi xuống gặp chồng mình.

Cuốn nhật ký cứ kêu đòi tôi suốt cả buổi tối. Khi chúng tôi dùng bữa, tôi tự hỏi liệu mình có thể viết nhật ký trước khi rửa chén đĩa không, khi rửa chén đĩa tôi lại tự hỏi liệu mình có nên giả bộ đau đầu để được viết khi đã rửa chén đĩa xong không. Nhưng rồi, sau khi tôi xong mọi thứ trong bếp, Ben nói anh ta có chút việc phải làm rồi vào phòng làm việc của mình. Tôi thở ra nhẹ nhõm và bảo anh là tôi sẽ lên giường nằm.

Và giờ thì tôi đang ở trên giường, nghe tiếng Ben gõ lách cách trên bàn phím. Tôi đã đọc phần mình viết trước khi Ben về nhà và đã có thể hình dung lại chính mình lúc chiều nay bên ngôi nhà đã từng sống. Tôi có thể tiếp tục câu chuyện của mình rồi.

Chuyện đó xảy ra trong nhà bếp.

Một phụ nữ tên là Amanda ra mở cửa sau tiếng chuông rì rì dai dẳng, bắt tay bác sĩ Nash và chào tôi bằng một cái nhìn thương hại lẫn quyến

rũ. ‘Cô chắc là Christine.’ cô ấy nghiêng đầu và giơ tay mời, bàn tay được làm móng rất cẩn thận, ‘Xin mời vào!’

Amanda đóng cửa lại sau lưng chúng tôi và bảo, ‘Các bạn cứ ở bao lâu tùy thích nhé.’

Tôi gật đầu. Chúng tôi đang đứng trong gian tiền sảnh lót thảm sáng sủa. Mặt trời phết ánh sáng lên những mảng kính cửa sổ làm nổi bật lọ hoa tulip đỏ đặt trên cái bàn nhỏ sát tường. Bầu không khí yên lặng thật dài và khó chịu. ‘Ngôi nhà đáng yêu nhỉ,’ cuối cùng Amanda cất giọng. Trong tích tắc tôi cảm thấy bác sĩ Nash và tôi giống như những người mua nhà tiềm năng và cô ấy là một nhà môi giới địa ốc hăng hái. Vợ chồng tôi mua nó mười năm trước. Chúng tôi thích mê nó. Phải nói là rất sáng sủa. Các bạn có muốn ngó qua phòng khách không?’

Chúng tôi theo Amanda vào phòng khách. Căn phòng bày biện thoáng và trang nhã. Tôi chẳng cảm thấy chút quen thuộc nào; nó chỉ như bất cứ một căn phòng nào trong bất cứ ngôi nhà nào ở bất cứ thành phố nào.

‘Chắc cô đã trang hoàng lại nhiều kể từ khi chuyển đến đây?’ bác sĩ Nash mở lời.

‘Ồ, cũng đôi chút,’ Amanda đáp lại. ‘Anh nhận ra sao?’ Tôi đưa mắt nhìn từ lớp ván sàn được chà nhẵn bóng đến mấy bức tường trắng tinh, bộ sofa màu kem, những tranh ảnh nghệ thuật treo trên vách, rồi nghĩ về ngôi nhà mình đã rời khỏi lúc sáng nay; cũng không khác mấy.

‘Cô còn nhớ trông nó ra sao lúc mới chuyển tới ở không?’ bác sĩ Nash hỏi.

Amanda thở dài. ‘E là chỉ mang máng thôi. Nó được lót một thứ thảm màu nâu nhạt và tường dán giấy sọc, nếu tôi nhớ không lầm.’ Tôi cố hình dung căn phòng như Amanda mô tả. Vô ích. ‘Có một cái lò sưởi nhưng chúng tôi đã gỡ bỏ rồi. Ước gì tôi đã không làm vậy. Nó là một

nét độc đáo.’ ‘Christine?’ bác sĩ Nash gọi. ‘Có được gì không? Tôi lắc đầu. ‘Chúng ta nên ngó qua phần còn lại của ngôi nhà chứ nhỉ?’

Chúng tôi lên lầu. Ở đó có hai phòng ngủ. ‘Giles rất hay làm việc ở nhà,’ Amanda nói khi chúng tôi vào căn phòng ở mặt tiền nhà có kê một cái bàn làm việc, mấy tủ hồ sơ và sách vở. ‘Những người chủ trước hẳn đã dùng căn này làm phòng ngủ,’ cô ấy nhìn tôi, nhưng tôi chẳng nói gì cả. ‘Nó lớn hơn phòng kia một chút, nhưng Giles không thể ngủ ở đây, vì tiếng xe cộ.’ Amanda ngắt giọng. ‘Anh ấy là kiến trúc sư.’ Một lần nữa, tôi chẳng nói gì. ‘Quả là một trùng hợp ngẫu nhiên,’ cô ấy tiếp tục, ‘bởi vì ông chủ cũ của ngôi nhà cũng là một kiến trúc sư. Vợ chồng tôi đã gặp anh ấy khi đi loanh quanh ngắm nghía chốn này. Chồng tôi và anh ấy có vẻ rất ăn ý với nhau. Tôi nghĩ vợ chồng tôi đã mua rẻ được vài ngàn cũng chính nhờ mối liên quan ấy.’ Một cú ngắt giọng nữa. Tôi tự hỏi liệu có phải cô ấy đang chờ được chúc mừng không nữa. ‘Giles sắp mở văn phòng kiến trúc riêng.’

Là kiến trúc sư chứ không phải là thầy giáo, như Ben. Đây chẳng phải là những người mà Ben bán nhà cho rồi. Tôi thử tưởng tượng căn phòng với giường ngủ thay cho cái bàn mặt kính, thậm và giấy dán tường thay cho ván sàn trơ trụi và những mảng tường sơn trắng.

Bác sĩ Nash day mặt sang tôi. ‘Có được gì không?’

Tôi lắc đầu. ‘Không. Tôi chẳng nhớ ra gì cả.’

Chúng tôi ngó qua phòng ngủ khác, ngó cả phòng vệ sinh. Chẳng có gì xảy đến với tôi cả và rồi chúng tôi xuống lầu, vào bếp. ‘Cô không muốn dùng một tách trà sao?’ Amanda nói. ‘Chẳng phiền phức gì đâu. Trà pha sẵn rồi mà.’

‘Thôi ạ, cảm ơn cô,’ tôi đáp. Căn bếp trông thô tháp. Tận dụng chức năng triệt để. Đồ bếp màu crom vàng hoặc trắng, bàn bếp hết như bằng

xi-măng đúc. Chỉ có cái chén đựng chanh bày ra sắc màu duy nhất. ‘Chắc chúng tôi phải đi ngay rồi,’ tôi phân trần.

‘Đành vậy,’ Amanda nói, vẻ hồ hởi của cô dường như biến mất, thay vào đó là nét thất vọng. Tôi cảm thấy có lỗi; cô ấy rõ ràng đã mong chuyển tham quan này sẽ là một phép màu chữa trị cho tôi. ‘Cho tôi một ly nước nhé?’ tôi mở lời.

Amanda lập tức tươi tỉnh. ‘Dĩ nhiên rồi! Để tôi lấy cho cô!’ Ngay lúc cô ấy trao ly nước tôi chợt thấy nó.

Cả Amanda và bác sĩ Nash đều biến mất, chỉ còn lại mình tôi. Trên bàn bếp là một con cá mới làm sạch, còn ướt nhẹp và tươi rói, nằm trên một cái đĩa hình oval. ‘Vang trắng á?’ Một giọng nói cất lên, giọng đàn ông, chính là giọng Ben, tôi nghĩ vậy, nhưng nghe trẻ trung hơn. ‘Hay là đỏ?’ Tôi quay lại và thấy Ben bước vào bếp. Chính là căn bếp này - nơi tôi đang đứng cùng bác sĩ Nash và Amanda - nhưng tường sơn màu khác. Ben đang cầm mỗi tay một chai vang, chính là Ben, nhưng mảnh mai hơn và có ria mép. Ben đang trần trụi, và cái ấy hơi cương lên, đu đưa ngộ nghĩnh lúc bước đi. Da Ben trơn láng, những cơ bắp ở tay và ngực phồng căng, và tôi cảm thấy ham muốn trỗi lên đột ngột. Tôi thấy mình thở hổn hển, nhưng lại cũng muốn phá ra cười.

‘Trắng nhỉ, anh nghĩ là vậy?’ Ben nói và bật cười; rồi đặt cả hai cái chai xuống bàn và lướt tới ôm choàng lấy tôi. Bất giác tôi nhắm mắt lại, hé miệng ra và hôn anh. Cái ấy của Ben ấn vào đũng quần tôi trong lúc tay tôi giơ ra mân mê nó. Và, ngay cả lúc đang hôn Ben, tôi vẫn nghĩ, *mình phải nhớ kỹ khoảnh khắc này cùng những cảm giác của nó, để cho vào tiểu thuyết, đây chính là điều mình muốn viết.*

Rồi tôi ngã vào lòng Ben, rồi tay Ben bắt đầu kéo mạnh váy tôi, mò mẫm tìm khóa kéo. ‘Ngừng lại đi!’ tôi thốt lên, ‘Đừng...’ nhưng mặc dù đang nói không, đang bảo anh ấy ngừng lại, tôi vẫn cảm thấy mình muốn

anh ấy nhiều hơn đã muốn bất kỳ ai trước đó. ‘Lên lầu, lẹ đi’ tôi nói vậy và chúng tôi chạy khỏi căn bếp, tốc hết áo quần ra trong lúc băng lên căn phòng ngủ trải thảm màu xám và tường dán giấy họa tiết xanh, và suốt lúc đó tôi vẫn nghĩ, *phải rồi, đây chính là điều mình phải viết ra trong cuốn tiểu thuyết sắp tới, đây chính là cảm xúc mình muốn thể hiện.*

Tôi bước chuệch choạc. Có tiếng ly vỡ toang và hình ảnh trước mắt tôi vụt biến mất. Như thể một cuộn phim đã chạy hết, những hình ảnh trên màn chiếu được thay thế bằng ánh sáng nhấp nhòe và những mảng bụi. Tôi mở mắt.

Tôi vẫn ở trong căn bếp đó, nhưng lúc này là bác sĩ Nash đang đứng trước mặt tôi, còn Amanda ở phía sau chút ít, cả hai đang chăm chú ngó tôi, vẻ quan tâm và lo lắng. Tôi nhận ra mình đã đánh rơi cái ly.

‘Christine,’ bác sĩ Nash gọi. ‘Christine. Cô có ổn không?’

Tôi không trả lời. Tôi chẳng hiểu mình cảm thấy gì nữa. Đó là lần đầu tiên - theo như tôi biết - tôi đã nhớ ra chồng mình.

Tôi nhắm mắt và thử lôi cảnh tượng đó trở lại, con cá, chai rượu vang, chồng tôi, bộ ria mép, thân hình trần trụi, cái ấy đu đưa... nhưng chẳng có gì đến cả. Ký ức đó đã biến mất tăm, như thể chưa bao giờ tồn tại, hoặc đã bị hiện tại thiêu cháy rụi.

‘Vâng.’ tôi đáp. ‘Tôi ổn mà. Tôi...’

‘Có trục trặc gì à?’ Amanda hỏi. ‘Cô không sao chứ?’

‘Tôi đã nhớ ra đôi chút,’ tôi đáp và thấy Amanda vụt áp tay lên miệng, nét mặt đột nhiên bừng sáng.

‘Thật chứ?’ cô ấy thốt lên. ‘Tuyệt quá đi mất! Là chuyện gì? Cô đã nhớ ra chuyện gì?’

‘Làm ơn...’ bác sĩ Nash nói và bước tới nắm tay tôi. Thủy tinh vỡ kêu lạo xạo dưới chân cậu ta.

‘Chồng tôi, ở đây. Tôi đã nhớ ra chồng tôi...’ tôi kể.

Nét mặt Amanda chùng xuống. *Chỉ vậy thôi sao?* Cô ấy dường như nói vậy.

‘Bác sĩ Nash?’ tôi thốt lên và bắt đầu run rẩy. ‘Tôi đã nhớ ra Ben!’

‘Tốt quá,’ bác sĩ Nash động viên. ‘Rất tốt! Thật tuyệt!’

Cả hai cùng đưa tôi ra phòng khách. Tôi ngồi trên ghế sofa. Amanda mang cho tôi một tách trà nóng và đĩa bánh quy. Cô ấy chẳng thể nào hiểu được việc tôi đã nhớ ra Ben, ra tôi - khi còn trẻ. Cả hai chúng tôi. Tôi biết chúng tôi yêu nhau. Tôi không còn phải cạy suông vào lời kể của chồng về tình yêu của chúng tôi nữa. Điều đó quan trọng lắm. Quan trọng hơn rất nhiều điều Amanda có thể hiểu được.

Suốt trên đường về nhà, người tôi cứ bưng bưng như bốc hỏa. Thế giới xa lạ, bí ẩn, đầy lạc lõng bên ngoài không còn làm tôi hoảng sợ nữa. Bác sĩ Nash dường như cũng phấn khích, cậu ta cho rằng chúng tôi thật sự đang có những bước tiến nhất định. Cậu ta nói sẽ thu xếp một buổi chụp nội soi cắt lớp và tôi đồng ý gần như không cần nghĩ ngợi. Cậu ta còn đưa cho tôi một chiếc điện thoại di động và bảo nó vốn là của bạn gái mình. Khác với cái điện thoại Ben đã đưa cho tôi, nó nhỏ nhắn hơn, và phái đầy nắp trượt mới thấy bàn phím và màn hình bên trong. *Để phòng hờ ấy mà, cậu ta nói. Để cô có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào có chuyện quan trọng. Hãy giữ nó bên mình. Tôi sẽ gọi để nhắc cô về cuốn nhật ký.* Tôi nhận nó mà không chút thắc mắc.

Tôi đã nhớ ra Ben. Đã nhớ ra rằng tôi từng yêu anh ấy. Chẳng mấy chốc nữa Ben sẽ về nhà. Có lẽ sau đó, khi chúng tôi lên giường, tôi sẽ bù đắp cho sự hờ hững tối qua. Tôi cảm thấy mình đang sống dậy, khắp cả người râm ran sinh lực.

THỨ BA. NGÀY 13 THÁNG MƯỜI MỘT

Chiều rồi. Chỉ lát nữa thôi là Ben sẽ về nhà sau một ngày làm việc nữa. Cuốn nhật ký đang ở trước mặt tôi.

Trưa nay, một người đàn ông - bác sĩ Nash - đã gọi và bảo cho tôi nơi tìm ra nó. Thoạt đầu tôi chẳng tin, mãi tới khi tìm ra cuốn sổ này và đọc nó. Từng từ một.

Chẳng hiểu sao tôi cứ cảm thấy lo lắng. Cuốn nhật ký tạo nên cảm giác cấm đoán, nguy hiểm, có lẽ vì những thứ mà tôi đã giấu vào trong đó. Nhiều lần tôi ngược mắt khỏi những trang nhật ký để canh chừng thời gian, thậm chí còn gấp vội và dúi nó trở lại trong lớp khăn giấy khi có tiếng xe hơi bên ngoài nhà. Nhưng giờ thì tôi đã bình tĩnh và đang viết những dòng này trong khung cửa sổ lồi của phòng ngủ, ở cái phần lồi hẳn ra ấy. Chẳng hiểu sao chỗ này có cảm giác thật quen thuộc, như thể đây là nơi tôi thường ngồi vậy.

Từ đây tôi có thể nhìn xuống đường, thấy công viên thấp thoáng sau một rặng cây cao vút...

Tôi đọc lại lần nữa về nỗi phấn khích mà mình đã cảm thấy trên đường về nhà hôm qua. Nỗi phấn khích đó đã biến mất. Lúc này tôi cảm thấy bình lặng. Đơn độc. Đường phố và những ngôi nhà đối diện yên lặng, tách biệt hẳn với tiếng huýt sáo của một người đàn ông và tiếng sửa của một chú chó chán đời.

Trời bắt đầu mưa. Những giọt lớn quất lộp độp vào khung cửa sổ trước mặt tôi, treo mình trong tích tắc, rồi nhập bọn cùng những giọt nước khác, bắt đầu vệt chảy chậm chạp xuống ô kính. Tôi áp tay mình lên mặt kính lạnh ngắt.

Tôi đã đọc về chuyến thăm ngôi nhà mình đã từng ở cùng với chồng. Chẳng tin được là những từ đó chỉ mới được viết trong ngày hôm qua thôi. Chẳng có cảm giác gì là chúng liên quan đến tôi cả. Tôi đọc về nụ hôn với chồng - trong ngôi nhà chúng tôi đã cùng nhau mua, cách đây

rất lâu - và khi nhắm mắt lại tôi có thể hình dung nó lần nữa. Thoạt tiên nó mờ nhạt, rồi bắt đầu lung linh và dần dần trở nên sắc nét cùng với một xúc cảm mãnh liệt choáng ngợp. Chồng tôi và tôi đang kéo tuột quần áo của nhau. Ben, vẫn ôm chặt tôi, gắn lên môi tôi những nụ hôn mỗi giây phút và mê đắm hơn. Món cá và rượu vang chẳng hề được động đến; thay vào đó, khi đã ân ái xong chúng tôi cứ nằm mãi trên giường, chân quấn chặt vào nhau, đầu tôi ngả trên ngực Ben, còn tay anh thì vuốt ve tóc tôi. Chúng tôi yên lặng. Hạnh phúc phủ quanh như một đám mây.

‘Anh yêu em.’ Ben thì thầm như thể chưa bao giờ nói những lời đó trước đây, và, dù hẳn là anh đã nói rất nhiều lần, chúng vẫn nghe thật mới mẻ. Đây cảm đoán và nguy hiểm.

Tôi ngước nhìn anh, ngấm sống mũi, đường môi, mảng râu cằm lún phún. ‘Em cũng yêu anh.’ tôi thì thầm vào lồng ngực anh như thể những lời đó thật mong manh. Ben siết chặt tôi vào lòng rồi hôn lên trán, lên đỉnh đầu tôi thật dịu dàng. Tôi nhắm mắt lại và anh chạm môi hôn lên mí mắt tôi. Tôi cảm thấy cơ thể anh là nơi duy nhất tôi thuộc về. Nơi duy nhất tôi đã từng muốn được thế. Chúng tôi cứ nằm như thế trong yên lặng rất lâu, da miết vào nhau, hơi thở hòa làm một. Tôi cảm thấy như thể thỉnh thoảng sẽ khiến khoảnh khắc đó kéo dài mãi mãi, nhưng vậy cũng hãy còn chưa thỏa.

‘Anh phải đi rồi.’ Ben nói, phá vỡ bầu không khí mê hoặc và tôi mở choàng mắt nắm lấy tay anh. Nó thật ấm áp. Miềm mại. Tôi áp nó lên miệng và hôn. Nó có mùi của thủy tinh và đất.

‘Đã đến lúc phải đi rồi sao?’ tôi hỏi.

Ben hôn tôi lần nữa. ‘Ừ. Trễ hơn em tưởng đó. Anh sẽ lỡ tàu mất.’

Tôi cảm thấy người mình chúi nhủi. Sự chia tay dường như thật khó chịu đựng nổi. ‘Ở lại thêm chút nữa được không?’ tôi nài nỉ. ‘Đi chuyển sau vậy?’

Ben bật cười. ‘Anh không thể, Chris à. Em biết rồi đó.’

Tôi hôn anh lần nữa. ‘Em biết, em biết mà.’

Sau khi Ben đi, tôi vào phòng tắm vòi sen, nhấn nha thoa xà bông khắp người, thưởng thức nước tràn trên da dễ như thể đó là một cảm giác mới tinh khôi. Tôi xịt nước hoa lên người, thay đồ rồi xuống lầu, vào phòng ăn.

Trời đã tối. Tôi bật đèn lên. Trên cái bàn trước mặt tôi là một cái máy chữ đã lắp sẵn giấy trắng, kế đó là một tệp bản thảo mỏng, đặt sắp xuống bàn. Tôi ngồi xuống trước cái máy và bắt đầu gõ phím. *Chương Hai.*

Tôi ngừng ở đó, chẳng nghĩ được phải bắt đầu ra sao và viết gì tiếp nữa. Tôi thở dài, nhắm mắt, buông những ngón tay trên bàn phím. Những ngón tay tôi nhảy múa khắp các phím chữ, một cách tự động, hầu như chẳng cần nghĩ ngợi. Khi mở mắt ra tôi đã gõ xong một câu đơn.

Lizzy chẳng biết mình đã gây ra chuyện gì, hoặc nó có thể lở dở ra sao.

Tôi nhìn trân trối cái câu đó. Cứng quèo. Chẽm chệ trên trang bản thảo.

Rác rưởi, tôi ngẫm nghĩ đầy tức giận. Tôi biết mình có thể viết hay hơn thế. Trước đây tôi đã làm được như vậy. Hai mùa hè trước, từ ngữ cứ trào tuôn ra khỏi đầu tôi, trải câu chuyện của tôi lung linh trên trang giấy như trận mưa hoa. Nhưng giờ thì có gì đó trật lất. Từ ngữ bỗng dừng đặc quéo, cứng còng. Khô khốc.

Tôi lấy bút chì xoẹt một đường hết cái câu đã gõ. Có dễ chịu hơn một chút vì nó đã bị xóa đi, nhưng giờ thì tôi lại chẳng có gì cả; chẳng biết bắt đầu từ đâu nữa.

Tôi đứng dậy và đốt một điếu thuốc trong cái gói Ben bỏ lại trên bàn. Tôi nuốt khói xuống phổi thật sâu, nén nó lại đó rồi nhả khói. Trong

thoáng chốc tôi ước gì nó là một điều bồng bềnh, rồi tự hỏi lần tới mình có thể kiếm vài điều ở đâu. Tôi rót vodka cho mình vào cái ly uống rượu whisky và nốc một ngụm.

Lần cuối, tôi đã viết lách thế nào nhỉ? Tôi bước tới chỗ mấy tủ sách sắp thành bức tường phòng ăn, vẫn với điều thuốc bập giũa đôi môi, và lấy xuống một cuốn sách từ giá trên cùng. Tôi đặt cốc vodka xuống, mấy đầu ngón tay đặt hờ trên bìa sách, miết nhẹ dòng tựa, như thể cuốn sách thật mong manh. *Những con chim đón sáng*, tựa sách ghi vậy. *Christine Lucas*. Tôi lật tờ bìa và đọc qua những trang sách.

Cảnh tượng đó vụt biến mất. Mắt tôi mờ choàng ra. Căn phòng tẻ nhạt và xám xịt mà hơi thở của tôi cứ náo loạn. Tôi ngạc nhiên mừng tượng ra mình đã từng hút xách, đã từng viết tiểu thuyết và nó đã được xuất bản? Tôi đứng bật dậy; cuốn nhật ký trượt khỏi đùi. Nếu vậy tôi đã từng là một ai đó, ai đó có một cuộc đời với những mục tiêu, khát vọng và thành tựu. Tôi chạy xuống lầu.

Có thật vậy không? Ben đã chẳng nói gì với tôi sáng nay. Chẳng một lời về chuyện tôi đã từng là một nhà văn. Sáng nay tôi đã đọc về chuyến đi chơi đồi Parliament. Ở đó, Ben đã bảo rằng tôi đang làm thư ký lúc bị tai nạn.

Tôi lướt qua mấy giá sách trong phòng khách. Từ điển. Atlas. Sách hướng dẫn tự sửa chữa vặt trong nhà. Vài cuốn tiểu thuyết bìa cứng có vẻ chưa được đọc tí nào. Nhưng chẳng có cuốn nào của tôi. Chẳng có gì chứng tỏ tôi đã có một cuốn tiểu thuyết được xuất bản. Tôi quay cuồng muốn phát điên. *Nó phải ở đây chứ, phải thế chứ*. Nhưng rồi một ý nghĩ khác vụt đến. Có lẽ cảnh tượng vừa rồi chẳng phải là ký ức mà chỉ là một sản phẩm hư cấu. Có lẽ, vì chẳng có chuỗi sự kiện thật nào để lưu giữ và suy tư, nên trí óc tôi đã tạo ra một lịch sử của riêng nó. Có lẽ

tiềm thức của tôi lựa chọn để tôi là một nhà văn bởi vì đó là điều tôi luôn mong được thế.

Tôi chạy ngược lên lầu. Những giá sách trong phòng làm việc đầy các hộp tài liệu và sách vi tính, còn trong phòng ngủ thì chẳng có cuốn sách nào lúc tôi lục tung cả nhà hồi sáng. Tôi đứng lặng hồi lâu, rồi ngó cái máy vi tính đang nằm im lìm và tối thui trước mặt. Tôi nhấn đại một nút và cái máy sống dậy bật kêu o o phía dưới bàn, màn hình sáng lên sau đó một chút. Một chút nhạc vống lên từ cái loa bên lề màn hình, rồi một hình ảnh xuất hiện. Hình Ben và tôi, cùng đang mỉm cười. Ngang giữa mặt chúng tôi là một cái khung nhỏ. *Tên truy nhập*, nó ghi thế, và bên dưới nó là một từ khác nữa. *Mật khẩu*.

Trong cảnh tượng ban nãy tôi đánh máy chẳng cần nhìn bàn phím, các ngón tay nhảy múa trên những phím chữ như thể đó là khả năng thiên bẩm. Tôi xác định vị trí con trỏ đang nhấp nháy trong cái khung để *Tên truy nhập* và ướm mấy ngón tay lên các gờ chữ nổi trên bàn phím. Chúng di chuyển thật dễ dàng, hai ngón út tìm đúng ngay phím của chúng, mấy ngón còn lại tuần tự vào vị trí. Tôi nhắm mắt lại, không nghĩ ngợi, và bắt đầu gõ phím, chỉ còn nghe hơi thở của mình và tiếng lách cách của các phím nhựa. Khi đánh xong tôi nhìn vào cái mình đã gõ, vào cái được viết trong khung. Cứ ngỡ là một câu vô nghĩa, nhưng cái nhìn thấy khiến tôi bị sốc.

The quick brownfox jumps over the lazy dog. ^[1]

Tôi nhìn chòng chọc vào màn hình. Đúng thật rồi. Tôi có thể đánh máy không cần nhìn bàn phím. Có lẽ cảnh tượng ban nãy không phải do chế tác, mà chính là ký ức.

Có lẽ tôi đã viết ra một cuốn tiểu thuyết.

Tôi chạy vào phòng ngủ. Một cảm giác choáng ngợp khiến tôi muốn phát điên. Cùng lúc cuốn tiểu thuyết vừa như tồn tại vừa như không, vừa

rất thật đó mà cũng hoàn toàn ảo đó. Tôi chẳng nhớ gì về nó cả, chẳng nhớ tẹo nào về cốt truyện lẫn nhân vật, thậm chí chẳng nhớ tại sao mình đã đặt cho nó cái tựa ấy, dù cảm xúc về nó hẳn còn thực lắm, nó thôi thúc trong tôi như thể một trái tim.

Tại sao Ben không kể cho tôi nhỉ? Sao không giữ một cuốn để trưng lên? Tôi hình dung nó được giấu đâu đó trong nhà, khăn giấy bao kín, nhét vào một cái hộp dúi tít trong kho. Tại sao lại thế chứ?

Một lời giải thích chợt đến. Ben đã bảo là tôi làm thư ký. Có lẽ đó là lý do tại sao tôi biết đánh máy: chỉ có lý do đó thôi.

Tôi moi một cái điện thoại ra khỏi giỏ xách, chẳng để ý xem là cái nào, thậm chí chẳng để ý xem mình gọi ai nữa. Chồng tôi hay bác sĩ của tôi? Với tôi cả hai cùng xa lạ như nhau. Tôi bật mở và cuộn menu cho đến lúc nhận ra một cái tên, rồi ấn nút gọi.

‘Bác sĩ Nash?’ tôi hỏi, khi cuộc gọi được trả lời. ‘Tôi là Christine.’ Cậu ta bắt đầu nói gì đó nhưng tôi đã ngắt lời. ‘Hãy nghe đã. Tôi đã từng viết lách phải không?’

‘Xin lỗi?’ cậu ta đáp lại vẻ bối rối, và trong tích tắc tôi có cảm giác mình đã làm gì đó bậy khủng khiếp. Nhưng tôi vẫn nhắc lại điều mình đã hỏi. ‘Tôi vừa nhớ ra vài chuyện. Rằng tôi đã viết lách, nhiều năm trước. Một cuốn tiểu thuyết. Tôi đã từng viết tiểu thuyết phải không?’

Bác sĩ Nash dường như không hiểu điều tôi muốn nói. ‘Một cuốn tiểu thuyết ư?’

‘Vâng,’ tôi đáp. ‘Tôi nhớ ra lúc nhỏ mình đã từng muốn trở thành nhà văn. Ben đã bảo tôi làm nghề thư ký, nhưng tôi đang chợt nghĩ...’

‘Anh ấy không kể cho cô sao?’ bác sĩ Nash hỏi chen vào. ‘Lúc bị mất trí nhớ cô đang viết cuốn tiểu thuyết thứ hai. Cuốn đầu của cô đã được xuất bản. Đó là một thành công đấy.’ Những từ ngữ đâm bổ vào nhau.

Một cuốn tiểu thuyết. Một thành công. Đã được xuất bản. Sự thực, ký ức của tôi là thực. Tôi chẳng biết phải nói gì, nghĩ gì nữa.

Tôi chào tạm biệt bác sĩ Nash, rồi lên lầu viết những dòng này.

*

* *

Chiếc đồng hồ cạnh giường đã chỉ mười giờ ba mươi, nhưng tôi vẫn còn nán ngồi viết trên mép giường. Tôi đã nói chuyện với Ben sau bữa tối. Cả buổi chiều tôi bực bội, rảo từ phòng nọ sang phòng kia, chỗ mắt nhìn mọi thứ như thể mới thấy lần đầu, tự hỏi tại sao Ben lại phải giấu biệt bằng chứng của cái thành công khiêm tốn này? Thật chẳng hiểu ra làm sao cả. Anh ta ngượng ư? Hay mặc cảm? Hay là tôi đã viết về anh ta, về cuộc sống của chúng tôi? Hay là lý do nào đó tệ hơn, tầm tối hơn mà tôi không thể nào hiểu được?

Trước khi Ben về nhà tôi đã quyết chí hỏi cho ra lẽ, nhưng giờ thì điều đó nghe thật khó. Nó giống như tôi buộc cho anh ta tội nói dối.

Tôi làm bộ tình cờ hỏi chuyện. ‘Ben? Em đã làm gì để sống? Chắc em cũng có một công việc nào đó chứ hả?’ Ben ngước mắt khỏi tờ báo.

‘Có.’ anh ta đáp. ‘Em làm thư ký một thời gian. Ngay sau khi chúng ta lấy nhau.’

Tôi cố giữ giọng bình thản. ‘Vậy sao? Anh biết không, em có cảm giác mình đã từng muốn viết lách đấy?’

Ben gấp báo lại, nhìn tôi chăm chú.

‘Một cảm giác à?’

‘Vâng. Em nhớ rõ mình đã từng mê sách khi còn nhỏ. Và em mang máng nhớ rằng mình từng muốn trở thành một nhà văn.’ Ben vươn qua bàn ăn nắm lấy tay tôi. Cặp mắt anh ta đượm vẻ buồn và thất vọng. *Thật đáng tiếc*, chúng dường như muốn nói vậy. *Anh không cho là em sẽ trở*

thành nhà văn được nữa. ‘Em chắc chứ?’ Tôi mở miệng. ‘Em dường như nhớ ra...’

Ben ngắt lời tôi. ‘Christine, làm ơn nào. Em đang tưởng tượng ra mọi chuyện...’

Phần còn lại của buổi tối tôi lặng yên, nghe những suy tư dội lại trong đầu. *Tại sao Ben làm vậy? Tại sao anh ta giả bộ như tôi chưa từng viết lách tí gì? Tại sao?* Tôi nhìn Ben ngủ thiếp trên ghế sofa, tiếng ngáy cất lên nhẹ nhàng. Tại sao tôi đã không bảo thẳng với anh ta rằng tôi biết mình đã viết một cuốn tiểu thuyết? Tôi thật sự chẳng mấy tin tưởng anh ta sao? Tôi nhớ chúng tôi đã nằm trong vòng tay của nhau, thì thầm về tình yêu dành cho nhau khi trời dần sụp tối. Chúng tôi đã sống thế nào từ đó cho đến nay?

Nhưng rồi tôi bắt đầu tưởng tượng điều gì sẽ xảy ra nếu tôi bắt gặp một bản in cuốn tiểu thuyết của mình trong tủ ly hoặc sau một cái giá cao ngất. Nó sẽ nói gì với tôi, ngoài chuyện *Nhìn xem cô đã tuột xuống tận đâu. Nhìn xem cô đã có thể làm được những gì, trước khi một chiếc xe hơi trên một con đường đầy băng tuyết nắn hết mọi thứ của cô, bỏ cô lại thành một thứ còn tệ hơn là vô dụng.*

Chẳng có gì ngạc nhiên khi Ben muốn giấu nỏ đi. Tôi hình dung cảnh anh ta đốt chúng trong bếp sắt ở hiên sau, trước khi quyết định nên kể cho tôi những gì. Tái dựng quá khứ của tôi theo cách mà tôi có thể chịu đựng được.

Nhưng giờ thì chuyện đó đã kết thúc. Tôi đã biết sự thực. Sự thực của riêng tôi, sự thực tôi không được kể cho nghe, mà đã nhớ lại được. Và giờ thì nó đã được viết ra, dính cứng trong cuốn nhật ký này hơn là trong ký ức của tôi, nhưng sẽ ở đó mãi.

Cái cuốn mà tôi đang viết đây vừa cần thiết lẫn đầy nguy hiểm. Nó không phải là truyện hư cấu nữa rồi. Nó có thể tiết lộ những điều tốt

nhất là chẳng nên khám phá. Những bí ẩn chẳng nên chòi ra ánh sáng.
Nhưng cây bút của tôi vẫn cứ chạy khắp trang giấy.

THỨ TƯ. NGÀY 14 THÁNG MƯỜI MỘT

Sáng nay tôi hỏi Ben có khi nào anh ta để ria mép không. Tôi hãy còn cảm thấy hoang mang, chẳng rõ cái nào đúng và cái nào trật. Tôi thức dậy rất sớm và, không giống những ngày trước đó, tôi cảm thấy mình đã trưởng thành. Đây nhục dục. Chứ không nghĩ mình hãy còn là một đứa trẻ. Trong phòng tắm tôi kinh hoàng nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương, nhưng tôi thấy tên người đàn ông - Ben - trong bức ảnh dán ở gương có vẻ quen thuộc, chẳng hiểu tại sao.

Bác sĩ Nash đã gọi cho tôi gần như ngay sau khi Ben đi làm. Cậu ta nhắc tôi về cuốn nhật ký. Có vài thứ trong đó tôi có thể nhớ lại, và có hẳn những đoạn tôi có thể nhớ đã viết gì, như thể có chút ký ức còn dư lại đã tồn tại qua đêm.

Có lẽ đó là lý do tại sao tôi phải chắc chắn về những thứ chứa sự thật ở trong nó. Tôi gọi Ben.

‘Ben.’ tôi bắt đầu, khi anh ta đã nghe máy và bảo là không bận rộn gì. ‘Anh đã bao giờ để ria mép chưa?’

‘Một câu hỏi hơi quái đó!’ Ben thốt lên. Tôi nghe tiếng thìa chạm lạnh canh vào cốc và hình dung Ben đang cho đường vào cốc cà phê, một tờ báo trải rộng trước mặt. Tôi cảm thấy khó xử.

‘Em chỉ...’ tôi bắt đầu. ‘Em nghĩ mình vừa nhớ ra một kỷ niệm.’

Im lặng. ‘Một kỷ niệm à?’

‘Vâng,’ tôi đáp. Trí óc tôi chợt nháng lên về những điều mình đã viết - Ben với bộ ria mép và thân hình trần trụi... Hai chúng tôi ở trên giường. Những nụ hôn. Chúng bừng sáng ngăn ngúi, trước khi chìm trở lại xuống đáy sâu. Đột nhiên tôi cảm thấy sợ hãi. ‘Em dường như vừa nhớ ra là anh có để ria mép.’

Ben bật cười, và tôi nghe tiếng anh ta đặt ly nước xuống. Tôi cảm thấy nền đất cứng dưới chân bắt đầu chuội đi. Có lẽ mọi thứ tôi đã viết ra đều là xạo sự. Sau rốt, tôi là một tiểu thuyết gia mà, hoặc đã từng là vậy.

‘Có không anh,’ tôi thốt lên tuyệt vọng. ‘Nó thật sự... rất quan trọng...’

‘Xem nào,’ Ben nói. Tôi tưởng tượng anh ta đang nhắm mắt lại, chu môi trong bộ dạng tập trung đầy hài hước. ‘Hình như anh có để ria mép, một lần thì phải,’ Ben nói. ‘Ngắn thôi. Cách đây nhiều năm rồi. Anh đã quên băng đi... Đúng vậy. Thực sự là có. Có lẽ anh đã để cỡ một tuần hoặc hơn. Cách đây lâu lắm rồi...’

‘Cảm ơn anh,’ tôi thốt lên nhẹ nhõm. Khoảnh đất tôi đứng chân có vẻ đã an toàn hơn một chút.

‘Em không sao chứ?’ Ben hỏi, và tôi đáp mình vẫn ổn.

Bác sĩ Nash đón tôi lúc giữa ngày. ‘Chúng ta sẽ gặp một đồng nghiệp của tôi,’ cậu ta nói lúc ở trong xe. ‘Bác sĩ Paxton.’ Tôi chẳng nói gì cả. ‘Ông ấy là chuyên gia về những bệnh nhân với các vấn đề giống cô. Chúng tôi đang làm việc cùng nhau.’

‘Vâng,’ tôi đáp. Xe của bác sĩ Nash đang chết dí trong đám xe cộ tắc cứng. ‘Hôm qua tôi có gọi cho anh không?’ tôi hỏi và bác sĩ Nash đáp là có.

‘Cô đọc nhật ký chưa?’ bác sĩ Nash hỏi.

‘Đọc phần lớn thôi. Tôi nhảy cóc nhiều đoạn. Nó cũng khá dài.’

‘Cô bỏ qua những phần nào?’

Tôi ngẫm nghĩ một lát. ‘Có những phần dường như quen thuộc với tôi rồi. Chúng gây cảm giác như thể chúng vừa nhắc tôi nhớ lại những thứ mình đã biết. Đã nhớ...’

‘Nghe hay đấy.’ bác sĩ Nash nói, mắt liếc qua chỗ tôi.

Tôi cảm thấy người râm ran một cảm giác dễ chịu. ‘VẬY tôi đã gọi về chuyện gì? Hôm qua ấy?’

‘Cô muốn biết có phải cô đã từng viết tiểu thuyết không.’ ‘Và tôi đã từng viết, đúng không?’

Bác sĩ Nash mỉm cười. ‘Đúng thế, cô đã từng viết.’

Xe cộ nhúc nhích trở lại và chúng tôi đã thoát ra được. Tôi cảm thấy nhẹ cả người vì biết điều mình đã viết là sự thật.

Bác sĩ Paxton già hơn tôi tưởng, mái tóc bạc xĩa ra loạn xạ từ sau tai. Trông ông như sắp nghỉ hưu đến nơi.

‘Chào mừng đến Trung tâm chẩn trị hình ảnh Vincent.’ ông nháy mắt và bắt tay tôi sau khi bác sĩ Nash đã giới thiệu xong. ‘ĐỪNG lo, nó không hoành tráng như cái tên đâu. Nào, lại đây. Để tôi đưa cô đi tham quan một vòng.’

Chúng tôi vào trong tòa nhà. ‘Ở đây, chúng tôi gắn bệnh viện chung với trường đại học,’ ông nói khi chúng tôi đi qua cổng chính. ‘Một dạng kết hợp cả hạnh phúc lẫn tai ương.’ Tôi mỉm cười.

‘Mọi người muốn chúng tôi làm được mọi chuyện,’ ông phá ra cười. ‘Nhưng chẳng ai muốn trả cho chúng tôi một tí gì.’

Chúng tôi bước vào một phòng đợi lỏng lẻo có mấy cái ghế, tạp chí cùng một số cốc nhựa bỏ đi. Trông như thể một buổi tiệc đã chiến vừa tàn chưa kịp dọn. Bác sĩ Paxton dừng trước một cánh cửa khác. ‘Cô có muốn xem phòng tầm soát không?’

‘Có,’ tôi đáp. ‘Làm ơn cho xem.’

‘Kỹ thuật chụp MRI^[2] chức năng còn khá mới mẻ.’ ông nói, khi chúng tôi bước vào phòng. ‘Cô đã nghe nói đến MRI bao giờ chưa?’

Trong căn phòng nhỏ chỉ sáng nhờ những quầng sáng như ma trời từ dây màn hình máy tính, có một cái cửa sổ choán hết cả bức tường, bên kia cửa sổ là một căn phòng khác, chêm chệch trong đó là một cỗ máy hình trụ to tướng, một cái giường thò ra khỏi nó như cái lưỡi thè lè. Tôi bắt đầu thấy sợ. Tôi chẳng biết gì về cỗ máy này cả.

‘Chưa.’ tôi thú thật.

Bác sĩ Paxton mỉm cười. ‘MRI là một thủ thuật khá chuẩn xác, gần giống với việc chụp X quang cơ thể. Ở đây chúng tôi sử dụng cùng một số kỹ thuật nhưng là để quan sát chức năng hoạt động thực sự của cơ thể.’

Bấy giờ bác sĩ Nash mới mở lời, giọng nhỏ xiu, gần như thều thào. Tôi chẳng rõ cậu ta đang e ngại bác sĩ Paxton, hay đang liều mạng gây ấn tượng với ông ấy.

‘Nếu cô có một khối u não thì bây giờ chúng tôi cần chụp cắt lớp cả đầu để tìm xem khối u nằm ở đâu, phần não nào bị ảnh hưởng. Bằng cách quan sát cấu trúc. Việc MRI chức năng cho phép chúng tôi xem cô sử dụng phần não nào khi làm một số công việc nhất định. Chúng tôi muốn xem trí óc cô xử lý phần ký ức ra sao.’

‘Những phần sáng lên là phần đang hoạt động,’ bác sĩ Paxton giải thích. ‘Nơi các dịch chất đang chảy.’

‘Nó sẽ có ích chứ?’ tôi hỏi.

‘Hy vọng nó sẽ giúp chúng tôi nhận biết thương tổn ở đâu.’ bác sĩ Nash đáp lại. ‘Cái nào đi trật nhịp. Cái nào không vận hành đúng cách.’

‘Và chuyện đó sẽ giúp tôi có lại trí nhớ của mình?’

Bác sĩ Nash khựng lại rồi đáp, ‘Chúng tôi mong là thế.’

Tôi tháo nhẫn cưới, bông tai và bỏ chúng vào một khay nhựa. ‘Bỏ luôn giở xách của cô vào đây nữa,’ bác sĩ Paxton nhắc. ‘Nào, nó hơi ồn ỹ

một chút. Cô sẽ cần mấy thứ này.’ Ông đưa cho tôi mấy cái nút tai màu vàng, ‘sẵn sàng chưa?’ ông hỏi.

Nỗi sợ bắt đầu râm ran khắp người tôi. Căn phòng dường như tópel lại và sụp tối, và qua lớp kính cái máy nội soi cắt lớp hiện ra lờ mờ. Tôi có linh cảm mình đã nhìn thấy nó trước đây, hoặc một thứ gì đó gần giống nó. ‘Tôi không chắc lắm,’ tôi thú thật.

Bác sĩ Nash tiến đến, đặt tay lên tay tôi trấn an.

‘Nó hoàn toàn không đau. Chỉ hơi ồn thôi.’

‘Nó an toàn chứ?’ tôi hỏi lại.

‘Cực kỳ an toàn. Tôi ở đây, ngay bên cạnh lớp kính này thôi. Chúng tôi có thể thấy cô suốt trong lúc chụp mà.’

Hắn là trông tôi đầy vẻ bất an, thế nên bác sĩ Paxton cất giọng, ‘Đừng lo. Cô đang ở trong những vòng tay an toàn, bạn thân mến ạ. Chẳng có gì không ổn đâu.’ Tôi nhìn ông trân trối, còn ông mỉm cười và nói, ‘Có lẽ cô nên nghĩ về những ký ức của mình đang lạc mất đâu đó trong trí óc. Tất cả những gì chúng tôi làm với cái máy này là thử tìm xem chúng ở đâu.’

Thật là lạnh, dù đã có chăn quấn quanh người, và tối, trừ một ngọn đèn đỏ lự nhấp nháy đâu đó trong phòng; và một tấm gương máng trên khung cách đầu tôi vài xăng-ti-mét, treo nghiêng và phản chiếu một màn hình máy tính đặt ở đâu đó. Ngoài cặp nút tai tôi còn mang thêm headphone, họ bảo là sẽ nói chuyện với tôi qua đó, nhưng giờ thì hoàn toàn yên lặng. Tôi chẳng nghe thấy gì ngoại trừ tiếng thở của tôi, giật cục và nặng nhọc, tiếng nhịp tim của tôi thành thạch tử ngắt.

Tôi nắm trong tay phải một quả bóng cao su đầy căng hơi. ‘Hãy bóp mạnh nó, nếu cô cần báo gì đó cho chúng tôi,’ bác sĩ Paxton đã dặn thế. ‘Nếu cô nói chúng tôi cũng sẽ không nghe được.’ Tôi mân mê lớp vỏ cao

su của quả bóng và đợi. Tôi muốn nhắm mắt lại, nhưng họ đã bảo tôi phải mở mắt nhìn vào màn hình. Mấy miếng mút chêm giữ đầu tôi yên vị tuyệt đối; tôi chẳng thể cựa cựa, dù có muốn đi nữa. Tấm chăn phủ lên tôi như một tấm vải liệm.

Có tiếng tách nhẹ rồi tiếng ồn inh ỏi khiến tôi giật mình, dù đã có mấy miếng nút tai. Tiếng ồn bí ẩn từ trong cổ máy, hoặc từ cái đầu tôi, chẳng phân biệt được. Nó như một con thú ì ạch đang thức dậy. Tôi nắm quả bóng cao su, quyết định là sẽ không bóp nó và rồi một tiếng ồn, giống như chuông báo động hoặc tiếng máy khoan, cứ trở tới trở lui, ồn ã không chịu nổi, ồn đến mức toàn thân tôi rung nảy với mỗi đợt chấn động mới. Tôi nhắm nghiền mắt lại.

Một giọng nói vang lên trong tai tôi. ‘Christine,’ nó gọi. ‘Làm ơn mở mắt ra được không?’ Hóa ra họ vẫn có thể thấy tôi. ‘Đừng lo, mọi thứ tốt đẹp mà.’

Tốt đẹp? Họ thì biết gì về tốt đẹp chứ? Họ thì biết gì về tình cảnh giống như tôi, phải nằm ở đây, trong một thành phố tôi chẳng nhớ ra, với những con người tôi chưa hề gặp. Mình đang trôi nổi, tôi nghĩ, hoàn toàn chẳng có neo, phó mặc cho gió trời đưa đẩy.

Một giọng khác. Giọng bác sĩ Nash. ‘Cô có thể nhìn vào những bức ảnh không? Nghĩ xem chúng là gì, nói ra, nhưng chỉ với cô thôi. Đừng nói thành tiếng.’

Tôi mở mắt ra. Phía trên tôi, trong những cái gương nhỏ xíu, là những bức vẽ, cái này nối tiếp cái kia, hình trắng trên nền đen. Một người đàn ông. Một cái thang. Một cái ghế. Một cái búa. Tôi nói từng cái khi chúng xuất hiện, và rồi bức ảnh hiện lên mấy chữ *Xin cảm ơn! Giờ hãy thư giãn!* và tôi cũng tự nói thế với mình, để khiến mình bận rộn,

cùng lúc tự hỏi liệu có ai biết thư giãn thế nào cho phải cách trong bụng một cỗ máy như vậy không.

Thêm những chỉ dẫn hiện lên trên màn hình. *Nhớ lại một sự kiện trong quá khứ*, nó nói thế, và rồi bên dưới nó chạy chữ *Một bữa tiệc*.

Tôi nhắm mắt lại.

Tôi thử nghĩ về bữa tiệc mình đã nhớ ra khi cùng Ben ngắm pháo hoa. Tôi thử hình dung mình đang ở trên mái nhà bên cạnh cô bạn thân, nghe tiếng ồn ào của bữa tiệc đang diễn ra bên dưới, cảm nhận mùi pháo hoa lan trong không khí.

Những hình ảnh xuất hiện nhưng dường như không thật tí nào. Tôi có thể nói không phải mình đang nhớ ra mà là đang sáng tác ra chúng.

Tôi thử tưởng tượng ra Keith, thử nhớ lại cách hắn ngó lơ tôi, nhưng chẳng có gì xảy ra. Những ký ức đó lại mất rồi. Bị chôn chặt, dường như mãi mãi, dù bây giờ ít nhất thì tôi cũng biết rằng chúng có tồn tại, rằng chúng ở đó, ở đâu đó, và bị khóa chặt rồi.

Trí óc tôi chuyển sang những bữa tiệc thời ấu thơ. Những tiệc sinh nhật với mẹ, dì và cô em họ Lucy. Trò chơi chuyển khăn. Trò mở nhạc giành ghế. Mẹ với những túi kẹo làm quà thưởng. Bánh sandwich đã bỏ vỏ cứng với thịt muối và patê cá. Bánh xốp kem và rau câu.

Tôi nhớ ra bộ váy trắng có tay viền đăng ten, đôi giày đen. Tôi với mái tóc vàng hoe đang ngồi trước một cái bánh kem cắm nến, hít một hơi thật sâu, nghiêng người về phía trước và thổi. Khói lan trong không khí.

Rồi những ký ức về một bữa tiệc khác ập đến. Tôi thấy mình ở nhà, đang ngó chừng ra cửa sổ phòng ngủ. Tôi khoảng mười bảy, trên người không một mảnh vải. Ngoài phố có những cái bàn tạm, sắp thành hàng dài, chất đầy các khay bánh thịt xúc xích và sandwich, những bình nước

cam ép. Khắp nơi đều thấy quốc kì' Anh và cờ trang trí treo trên mọi cửa sổ. Xanh. Đỏ. Trắng.

Trẻ con trong những trang phục ngộ nghĩnh - cướp biển, phù thủy, người Viking - còn người lớn thì cố lập nhóm để chơi trò rước trứng bằng muống. Tôi có thể thấy mẹ ở bên kia đường đang thắt áo choàng quanh cổ chú Matthew.

Soper và ngay bên dưới cửa sổ phòng tôi, cha tôi đang ngồi trên ghế bố với một ly nước ép trong tay.

'Trở lại giường nào,' một giọng nói vang lên. Tôi ngoái lại. Dave Soper đang ngồi trên cái giường đơn của tôi, bên dưới tấm poster của ban nhạc Slits. Tấm ra trắng nhàu nhĩ quanh cậu ta vương vãi vết máu. Tôi đã không bảo cậu ta đây là lần đầu tiên của mình.

'Không.' tôi đáp. 'Đứng dậy đi! Cậu phải mặc quần áo vào trước khi ba mẹ tớ về!'

Cậu ta bật cười, dù chẳng ác ý. 'Thôi mà!'

Tôi dứt khoát với lấy chiếc áo T-shirt và tròng vào chiếc quần jeans. 'Đứng dậy đi. Làm ơn?'

Cậu ta có vẻ thất vọng. Lúc này tôi chỉ thích được ở một mình.

'Thôi được.' cậu ta nói thế rồi đứng dậy. Thân hình cậu ta xanh xao, gầy nhẳng và cái ấy ngó thật lố bịch. Tôi ngoảnh nhìn ra ngoài cửa sổ trong lúc cậu ta mặc quần áo. Thế giới của tôi đã thay đổi. Tôi đã vượt qua một lần ranh, và không thể quay trở lại. 'Vậy thì bye nhé,' cậu ta chào, nhưng tôi không mở miệng, không cả nhìn lui cho đến khi cậu ta đi khỏi.

Một giọng nói vang lên trong tai mang tôi trở về với thực tại. 'Tốt lắm. Giờ thì thêm vài hình nữa nhé, Christine.' bác sĩ Paxton nói. 'Chỉ cần

nhìn vào từng cái và tự nói đó là cái gì hoặc ai thôi. Được chứ? sẵn sàng chưa?’

Tôi nuốt khan. *Họ sẽ cho tôi xem gì nhỉ? Xem ai? Nó có thể tệ đến cỡ nào?*

Sẵn sàng, tôi tự nhủ và chúng tôi bắt đầu.

Bức đầu tiên là ảnh trắng đen, chụp một bé gái chừng bốn, năm tuổi trong vòng tay một người phụ nữ. Bé gái đang chỉ trỏ gì đó, và cả hai cùng cười, hậu cảnh, hơi nhòe nét, là một con hổ đang nằm nghỉ sau hàng rào chắn song. *Bà mẹ*, tôi tự nhủ. *Cô con gái. Vườn thú.* Và rồi tôi bị sốc, hơi thở chẹn ngang cuống họng khi nhìn kỹ gương mặt đứa trẻ và nhận ra bé gái đó chính là mình, còn bà mẹ chính là mẹ tôi. *Là mình*, tôi lặng lẽ nói, nhớ cái điều tôi được bảo làm. *Mẹ.* Tôi nhìn trân trối vào màn hình, cố gắng khắc sâu hình ảnh của bà vào trong ký ức, nhưng bức ảnh nhòe đi và được thay bằng một tấm khác, cũng là mẹ tôi, giờ thì già hơn, dù dường như chưa đủ già đến mức cần cây gậy chống mà bà đang tựa vào. Bà đang mỉm cười nhưng trông có vẻ mệt lử rồi, đôi mắt trũng sâu trên khuôn mặt gầy gò. *Mẹ mình*, tôi lại nghĩ, và những từ khác tự động kéo đến: *đang ốm.* Tôi nhắm mắt lại một cách vô thức. Phải ép chúng mở ra lại thôi. Tôi bắt đầu bóp mạnh quả bóng trong tay.

Rồi những hình ảnh đến rất nhanh, và tôi chỉ kịp nhận ra vài bức. Một bức là cô bạn trên mái nhà, hết như tôi đã mừng tượng trong ký ức. Tôi thấy rùng mình khi nhận ra cô ấy gần như ngay lập tức trong cái áo T-shirt và quần jeans xanh bột, đang hút thuốc, mái tóc đỏ buông xõa tự do. Một bức khác chụp cô với mái tóc ngắn đã nhuộm đen, và cặp kính mát đẩy cao trên đỉnh đầu. Tiếp đó là bức ảnh cha tôi đang đọc báo trong phòng khách, mỉm cười đầy hạnh phúc, kế đó là bức chụp tôi và Ben, đứng cùng một cặp khác mà tôi không nhận ra.

Những bức ảnh khác toàn người xa lạ. Một phụ nữ da đen bận đồng phục y tá, một phụ nữ mang cặp kính hình bán nguyệt ngồi trước một tủ sách với vẻ mặt nghiêm nghị. Một người đàn ông tóc hoe. Một cậu bé chừng sáu, bảy tuổi đang ăn kem và rồi, sau đó, vẫn là cậu bé ấy, đang ngồi bên bàn vẽ. Một người đàn ông trông khá hấp dẫn, với mái tóc đen hơi dài, cặp kính gọng tối hẹp rí viền quanh đôi mắt và một vết sẹo chạy xuống một bên mặt... Trong lúc những bức ảnh này diễu hành, tôi ngó chăm chăm vào chúng, cố nhớ ra tên tuổi và nơi chốn gặp gỡ những người đó, cố nhớ ra họ đã được dặt như thế nào hoặc có được dặt hay không vào tấm thảm cuộc đời tôi.

Chợt, tiếng máy ro ro dường như cao vống lên cho tới lúc nó trở thành chuông báo động, và dạ dày tôi thắt lại, cả người bất động. Không thở được nữa, tôi nhắm mắt lại, và sức nặng của tấm chăn bắt đầu đè lún tôi xuống, nặng như một phiến đá cẩm thạch, đến nỗi tôi ngỡ mình đang chìm.

Tôi bóp chặt tay phải, nhưng nó vo tròn lại thành một nắm đấm, những móng tay cứa vào da thịt; tôi đã thả rơi quả bóng mất rồi. Tôi bật la như tiếng khóc không thành lời.

‘Christine,’ một giọng nói vang lên trong tai tôi. ‘Christine.’

Tôi khóc và bắt đầu đá cái chăn ra khỏi người.

‘Christine!’

Lúc này tiếng gọi to hơn, kể đó cái tiếng inh ỏi như còi hụ kêu o o rồi ngưng bật, một cánh cửa cạch mở, và có những giọng nói trong phòng, những cánh tay đặt trên người, trên tay, trên chân và choàng sang ngực tôi, tôi mở mắt ra.

‘Mọi việc ổn rồi.’ bác sĩ Nash nói vào tai tôi. ‘Cô không sao đâu. Tôi ở đây mà.’

Sau khi đã trấn tĩnh và nhận lại giỏ xách, bông tai, nhẫn cưới, bác sĩ Nash và tôi đến một coffee bar nhỏ xíu nằm dọc theo hành lang, với bàn formica vàng và ghế nhựa màu cam, tủ kính nhựa trong veo bày các loại bánh quen thuộc.

Tôi chẳng có đồng nào trong ví cả, nên đành để bác sĩ Nash mua cho mình ly cà phê và miếng bánh cà rốt, rồi chọn chỗ ngồi cạnh cửa sổ trong khi cậu ta trả tiền và mang mọi thứ đến. Ngoài trời đang nắng, những cái bóng đổ dài trên sân cỏ lác đác những bông hoa màu tím.

‘Mời cô,’ bác sĩ Nash nói khi đặt cái khay trước mặt tôi. ‘Hy vọng là ổn.’

Cậu ta đã chọn cho mình món trà túi lọc. Tôi nhấp ly cà phê của mình và nhăn mặt. Nó đắng nghét và nóng phồng. ‘Ổn mà.’ tôi thốt lên. ‘Cảm ơn anh.’

‘Tôi xin lỗi.’ cậu ta nói sau cả giây lâu, làm tôi cứ ngỡ cậu ta nói về ly cà phê. ‘Tôi không nghĩ là cô sẽ thấy rất khổ sở ở trong đó.’

‘Nó ổn quá thể và giống như bị giam cầm ấy,’ tôi phân trần. ‘Tôi đã làm rơi mất nút khẩn cấp.’

Bác sĩ Nash nhấc túi trà ra và đặt nó lên khay, rồi nhấp một ngụm.

‘Chuyện gì đã xảy ra vậy?’ tôi hỏi.

‘Cô dường như phát hoảng. Điều đó không lạ. Chẳng dễ chịu gì khi ở đó...’

Tôi nhìn xuống lát bánh của mình. Còn nguyên. Khô khốc. ‘Những người trong mấy bức ảnh đó là ai vậy? Anh lấy chúng ở đâu?’

‘Một số tấm lấy từ hồ sơ bệnh án của cô, có mấy tấm tôi đã đề nghị cô mang từ nhà theo từ đám hình dán quanh cái gương ở nhà cô. Vài tấm khác do tôi cung cấp - về những người cô chưa gặp bao giờ, để làm vật đối chứng. Chúng tôi trộn tất cả lại với nhau. Vài hình là những người cô đã biết hồi còn rất trẻ, những người mà cô sẽ, hoặc có thể, nhận ra. Gia

đình. Bạn hồi đi học. Còn lại là những người mà xét từ thời cô sống chắc hẳn cô không thể nhớ ra. Bác sĩ Paxton và tôi đang cố gắng quan sát xem có sự khác nhau nào không trong cách cô thử truy cập vào ký ức từ những giai đoạn khác nhau này. Phản ứng mạnh nhất là với chồng cô, dĩ nhiên rồi, sau đó là với vài người khác nữa...’

‘Người phụ nữ tóc đỏ là ai vậy?’ tôi hỏi.

Bác sĩ Nash mỉm cười. ‘Một người bạn cũ của cô, có lẽ vậy?’

‘Anh có biết tên cô ấy không?’

‘E là không. Những bức đó lấy từ hồ sơ của cô. Chúng không ghi nhân.’

Tôi gật đầu. *Một người bạn cũ.* Dĩ nhiên là tôi đã nhận ra điều đó - chỉ có điều tôi rất muốn biết tên cô ấy thôi.

‘Anh nói là dấu sao thì tôi cũng đã có phản ứng với các bức ảnh à?’

‘Vâng, với vài bức.’

‘Điều đó tốt chứ?’

‘Cần xem các kết quả chi tiết hơn trước khi có thể đưa ra kết luận. Công việc này quá mới mẻ,’ bác sĩ Nash giải thích. ‘Nó đầy tính thử nghiệm.’

‘Tôi hiểu.’ Tôi mời bác sĩ Nash ăn bánh nhưng cậu ta từ chối, tay vỗ vỗ vào bụng. ‘Phải canh chừng cái này!’ Cậu ta nói vậy, mặc dù bụng hẳn còn khá phẳng, và tuổi tác chỉ vừa mới chạm nhẹ đến cậu ta thôi.

Tôi xắn một góc bánh cà rốt. Nó cũng đắng nữa, lại thêm lớp kem phết quá ngọt. Tôi ngả người về phía trước với lấy cái ly của mình và ngược tôi nẩy nhẹ trong lần áo lót, như thể muốn nhắc tôi nhớ rằng chúng vẫn đang tồn tại. Tôi thu mình lại và cảm thấy làn da dưới cánh tay run nhẹ. Tôi không còn là một bé gái còi cọc, thậm chí cũng không còn là một thiếu nữ, cơ thể tôi bắt đầu sắp từng lớp mỡ.

Tôi nhìn chòng chọc vào miếng bánh và tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra trong tương lai. Có lẽ tôi sẽ tiếp tục phình to lên, mập hơn, lùn đi và nung núc mỡ. Hoặc vẫn cân nặng như bây giờ, nhưng những nếp nhăn sâu trên mặt còn da tay dần mỏng lét như vỏ hành và tôi dần biến thành một bà lão, từng chút một, ở trong tấm gương phòng tắm.

Bác sĩ Nash cúi xuống gãi đầu. Có một mảng da đầu tròn tròn hiện rất rõ ở ngay đỉnh chóp. Giờ chắc cậu ta chưa chú ý đến nó đâu, cho đến một ngày nhìn thấy bức ảnh chụp mình từ phía sau, hoặc khi bạn gái hay thợ cắt tóc cho cậu ta có lời bình phẩm. Tuổi tác sẽ tóm được tất cả chúng ta trong những cách rất khác nhau.

‘Ô,’ bác sĩ Nash thốt lên, vẻ phấn khởi được chút gương gạo. ‘Tôi đã mang cho cô một thứ. Cũng không hẳn là một món quà, chỉ là thứ có lẽ cô sẽ thích cũng nên.’ Cậu ta với tay xuống chiếc cặp đang để dưới sàn, mở cặp và lấy ra một phong bì xộp, dán kín bằng băng dính, bên ngoài có ghi tên tôi bằng bút dấu màu đen đậm. *Christine*. ‘Đây, tặng cô.’ Tôi biết đó là cái gì ngay khi nó hiện diện nặng trĩu trong tay tôi. ‘Đó là tiểu thuyết của cô,’ cậu ta tuyên bố. ‘Tác phẩm mà cô đã viết.’

Tôi lấy từ trong phong bì ra một cuốn tiểu thuyết không còn mới nữa, các mép giấy đã ố vàng, trên mặt bìa loang lổ vết cà phê. Khi cầm nó tôi thấy lại mình những ngày còn rất trẻ, nỗ lực hoàn thành cuốn tiểu thuyết này để dọn đường cho cuốn tiếp theo. Nhưng việc đó đã không trở thành hiện thực - cuốn tiểu thuyết thứ hai đã không bao giờ được hoàn tất.

‘Cảm ơn anh,’ tôi thốt lên. ‘Cảm ơn.’

Bác sĩ Nash mỉm cười. ‘Đừng bận tâm.’

Tôi đặt nó bên trong áo khoác, và ở đó, trên suốt đường về, nó cứ thốn thức đập như một trái tim.

*

* *

Trang bìa cuốn tiểu thuyết của tôi là một bức phấn màu vẽ cái bàn, trên có đặt máy đánh chữ. Một con quạ đậu trong lồng đang hếch đầu sang như thể đang đọc tờ giấy đã lắp vào máy chữ. Trên đầu con quạ là tên tôi, và trên đó nữa là tựa sách.

Những con chim đón sáng, nó ghi. Christine Lucas.

Tay tôi run run khi lật mở những trang sách. Lời đề tặng bên trong ghi, *Tặng cha tôi*, và tiếp theo là mấy chữ, *con nhớ cha*.

Tôi nhắm mắt lại. Ký ức trào lên nổi xốn xang. Dưới những luồng sáng trắng lóa, cha đang nằm trên giường, làn da mờ đặc phủ một lớp mồ hôi bóng nhẫy. Cái ống gấn ở tay ông nối với túi chất lỏng trong suốt máng trên giá. Một y tá đang bắt mạch, đo huyết áp cho cha mà ông thì không hề tỉnh lại...

Rồi mùi sực lên. Mùi những bông hoa bị cắt và đất bẩn. Ngọt dịu và tang tóc. Cái ngày chúng tôi hỏa táng cha. Tôi vận đồ đen. Mẹ ngồi kế bà. Những tấm màn mở ra, quan tài trượt đi, và tôi khóc, hình dung cha biến thành tro bụi. Mẹ nắm chặt tay tôi, rồi chúng tôi về nhà, uống vang sủi rẻ tiền và ăn bánh sandwich trong khi mặt trời chìm dần trong ánh sáng nhập nhoạng.

Tôi thở dài. Hình ảnh vụt mất và tôi mở mắt ra. Cuốn tiểu thuyết của tôi đang nằm ngay trước mặt.

Chính lúc đó, trong dòng mở đầu tôi đã viết, với bàn chân phải nhấn chặt cần ga và động cơ đang gầm rú, cô thả tay khỏi vô lăng và nhắm mắt lại. Cô biết chuyện gì sẽ xảy ra. Cô biết nó sẽ dẫn tới đâu...

Tôi lật tới đọc đoạn giữa cuốn tiểu thuyết, và một đoạn khác ở gần cuối.

Cuốn tiểu thuyết của tôi dường như bắt rễ từ một cuộc chiến, với nhân vật nữ tên Lou và nhân vật nam tên George. Chẳng phải tự truyện,

nên bất cứ câu trả lời nào mà cuốn tiểu thuyết này có thể đưa ra cho tôi đều hạn hẹp. Nhưng chí ít thì tôi cũng đã sáng tác ra nó và nó đã được xuất bản.

Ở bìa cuối không có ảnh tác giả, thay vào đó là một tiểu sử ngắn.

Christine Lucas sinh năm 1960, ở miền bắc nước Anh, nó ghi. Cô học Ngữ văn Anh tại University College ở London, nơi cô hiện đang sống. Đây là tiểu thuyết đầu tay của cô.

Tôi mỉm cười với chính mình, cảm thấy tự hào lẫn hạnh phúc trào dâng. Tôi muốn đọc nó để giải mã những bí mật, nhưng cùng lúc lại không muốn làm thế. Tôi lo rằng sự thật có thể lấy đi niềm hạnh phúc của mình. Hoặc tôi sẽ thích cuốn tiểu thuyết và cảm thấy buồn vì mình sẽ không bao giờ viết được một cuốn khác nữa, hoặc tôi sẽ không ưa nó, và cảm thấy nản lòng vì tài năng của mình chưa đến độ. Tôi chẳng thể nói mình thích cái nào hơn, nhưng biết rằng sẽ có một ngày, không thể cưỡng lại sức lôi cuốn từ cái thành tựu duy nhất ấy của mình, tôi sẽ làm cái việc phát hiện ấy.

Nhưng không phải hôm nay. Hôm nay tôi đã có việc khác cần khám phá, một việc còn tệ hơn cả nỗi buồn. Một việc có thể khiến tôi tan nát.

Tôi cố nhét gọn cuốn sách trở vô phong bì. Trong đó còn có một thứ khác nữa. Một tờ giấy gấp làm bốn, có mấy chữ của bác sĩ Nash trên đó: Tôi nghĩ cái này có thể khiến cô quan tâm!

Tôi mở nó ra. Ngang đầu giấy bác sĩ Nash viết *Standard, 1988*. Bên dưới nó là bản in một bài báo, có ảnh kèm. Tôi nhìn chăm chặp cả mấy giây rồi mới nhận ra đó là bài phê bình cuốn tiểu thuyết của tôi và bức ảnh đó chụp tôi.

Tôi bàng hoàng cầm tờ giấy. Nó là đồ cổ rồi; dù hay, dù dở, bất kể tác động ấy ra sao thì nó cũng đã trôi qua từ lâu, đã thành lịch sử, sức gọi của nó đã hoàn toàn tan biến. Nhưng với tôi nó cực kỳ quan trọng. Tôi

muốn biết tác phẩm của mình đã được đón nhận thế nào, nhiều năm trước.

Tôi lướt qua bài báo. Những con chữ nhảy múa trước mặt. Phần lớn có vẻ tích cực. *Cần trọng. Sâu sắc. Khốc liệt. Đầy tính nhân văn.*

Tôi nhìn bức ảnh trắng đen chụp tôi đang ngồi bên bàn viết, thân hình nghiêng về phía ống kính, trong một tư thế đầy ngượng nghịu. Có gì đó khiến tôi không thoải mái, chẳng rõ là vì cái người đứng đằng sau ống kính, hay tại cái vị trí tôi đang ngồi. Mặc dù vậy tôi vẫn cười tươi. Tóc tôi dài, buông lơi và đen thẫm. Sau lưng tôi là những cánh cửa mở ra hàng hiên, và trong góc cửa có một cái cây trụi lá. Bên dưới bức ảnh là lời chú thích. *Christine Lucas, tại ngôi nhà ở Bắc London của cô.*

Tôi nhận ra đó đích thị là ngôi nhà tôi đã ghé thăm cùng bác sĩ Nash. Trong tích tắc người tôi tràn ứ nỗi khát khao được trở lại đó, mang theo bức ảnh này và tự thuyết phục mình rằng, vâng, đó chính là sự thật; tôi đã tồn tại lúc đó. Người trong bức ảnh đó đã là tôi.

Tôi mỉm cười và chạm tay vào bức ảnh, rê mấy đầu ngón tay khắp nó, tìm kiếm những manh mối còn ẩn giấu như cách của một người mù. Tôi lần theo rìa mái tóc của mình, rà tay lên mặt mình. Trong ảnh trông tôi không thoải mái, nhưng mặt mũi khá rạng rỡ. Như thể tôi đang nắm giữ một bí mật đầy mê hoặc. Cuốn tiểu thuyết của tôi đã được xuất bản, vâng, nhưng hãy còn thứ khác, một thứ còn hơn vậy nữa.

Trong lúc quan sát cái cách mình vắt tay ngang bụng, và gờ ngực phồng căng trong bộ váy trễ, tự dựng một ký ức chợt sủi lên trong đầu tôi. Tôi thấy mình đang lựa thế ngồi để chụp hình, nhiếp ảnh gia đang ở trước mặt, phía sau cái giá ba chân, còn cô nhà báo viết về tác phẩm của tôi đang đi loanh quanh trong bếp. Cô ấy gọi với ra, hỏi xem mọi việc tới đâu rồi, và cả hai chúng tôi cùng đáp ‘Tuyệt!’ đầy vẻ hân hoan rồi phá ra cười. ‘Không lâu đâu.’ nhiếp ảnh gia nói lúc thay phim. Cô nhà báo châm

một điếu thuốc và gọi hỏi tôi nhà có gạt tàn thuốc không. Tôi cảm thấy hơi bứt rứt. Sự thật là tôi cũng đang thèm hút một điếu, nhưng tôi đã từ bỏ, kể từ khi phát hiện ra rằng...

Nhìn lại bức ảnh lần nữa tôi đã hiểu ra. Trong bức ảnh đó tôi đang mang thai.

Trong tích tắc, trí óc tôi khựng lại rồi rào chạy. Nó tự vấp phải gờ nhận thức bén ngót rằng, lúc ngồi trong phòng ăn để chụp ảnh, tôi đã biết, mình đang hạnh phúc được mang trong người một mầm sống.

Chuyện gì đã xảy ra? Giờ này đứa bé ấy đã bao nhiêu tuổi? Mười tám? Mười chín? Hai mươi?

Nhưng chẳng có đứa trẻ nào cả. Con trai mình đâu rồi?

Tôi cảm thấy thế giới của mình ngã nghiêng lần nữa. *Con trai*. Tôi đã nghĩ về nó, đã tự nói với mình đầy chắc chắn. Chẳng hiểu sao, từ đâu đó sâu thẳm trong lòng, tôi biết rằng mầm sống mình mang là một cậu bé.

Tôi níu chặt thành ghế cố đứng vững, và ngay lúc đó một từ khác lại sủi lên bề mặt ký ức và vỡ toang ra. *Adam*. Thế giới của tôi tuột khỏi đường rãnh này và trượt sang đường rãnh khác.

Tôi đã có con. Chúng tôi gọi nó là Adam.

Tôi đứng lên, cái gói đựng cuốn tiểu thuyết rớt thẳng xuống sàn. Như một thứ động cơ kêu ạch ạch mãi cuối cùng cũng phát nổ, năng lượng đổ tóe ra trong tôi. Chẳng thấy thằng bé đâu trong cuốn album tự chế ở phòng khách. Hẳn là tôi đã nhớ ra nếu thấy ảnh con mình khi xem lướt cuốn album đó sáng nay, đã hỏi Ben thằng bé là ai, đã viết về nó trong nhật ký. Tôi nhét bài báo trở lại phong bì cùng với cuốn tiểu thuyết rồi chạy lên lầu, cắm mắt vào đám ảnh dán quanh tấm gương trong

phòng tắm, những bức ảnh chụp quá khứ, những bức ảnh mà tôi phải dùng để định hình chính mình khi không còn ký ức.

Tôi. Ben. Tôi và Ben. Hai chúng tôi với một cặp khác, già hơn, chắc là cha mẹ của Ben. Tôi đang quàng khăn và nựng nịu một chú chó, trông trẻ trung và đầy hạnh phúc. Nhưng không có Adam. Không một ảnh trẻ con lúc sơ sinh hay đã biết đi lẫm chẫm. Chẳng có những bức ảnh chụp nó trong ngày đầu tiên đi học, đi hội thao ở trường, hay đi nghỉ. Cũng chẳng có bức nào chụp nó đang xây lâu đài cát. Chẳng có gì hết.

Thật vô lý. Chẳng phải đó đương nhiên là những bức ảnh mà mỗi bậc cha mẹ đều muốn chụp cho con mình và chẳng ai chịu bỏ đi sao?

Tôi nhắc những tấm ảnh lên để xem liệu có còn bức nào khác dán bên dưới chúng không, nhưng chẳng có gì cả. Chẳng có gì ngoại trừ những viên đá lát tường màu xanh nhạt và mặt gương trơn láng.

Adam. Cái từ đó cứ nhào lộn trong đầu. Mắt tôi nhắm lại. Những ký ức thụt vào, từng cái một nện kịch liệt, từng cái một bật sáng rồi biến mất. Tôi thấy mái tóc vàng hoe một ngày nào đó sẽ ngả nâu của Adam, thấy cái áo Người nhện đã chật cứng mà nó cứ khẳng khẳng đòi mặc mãi, thấy nó nằm ngủ trong xe đẩy như một tạo tác hoàn mỹ nhất, thấy nó cười chiếc xe đạp ba bánh màu xanh dương - quà sinh nhật - trong công viên, đầu cúi gằm trên ghi-đông xe, miệng cười toe toét khi bay xuống một con dốc lao về phía tôi và chỉ giây sau đã ngã chổng kỉnh. Tôi thấy mình ôm con vào lòng trong khi nó khóc nức, lau máu trên mặt con, tìm cái răng của con rớt trên mặt đất kế bên cái bánh xe hầy còn quay tít. Tôi thấy con khoe với tôi bức tranh nó vẽ - vệt xanh dương cho trời, xanh lá cho đất còn giữa chúng là ba hình hài như ba giọt nước và một ngôi nhà tí tẹo, tôi thấy cả con thỏ đồ chơi mà nó tha theo ở khắp mọi nơi.

Bị giật ngược về hiện tại, trong cái phòng tắm đang đứng, nhưng tôi vẫn ngoan cố nhắm mắt lại. Tôi muốn nhớ ra con trai lúc nó đi học,

hoặc khi đã thiếu niên, hoặc đang ở bên tôi hoặc bên cha nó, nhưng không thể. Ký ức của tôi cứ dập dờn rồi lẫn khuất, giống như một cái lông chim được gió liên tục đổi hướng bất cứ khi nào có một bàn tay vỗ lấy nó. Thay vào đó tôi thấy con đang cầm một que kem chảy nước, thấy con mặt mũi nhoẻn nhoét kẹo cam thảo, thấy con nằm ngủ ở băng sau xe. Tất cả những gì tôi có thể làm là dõi nhìn khi những ký ức này đổ đến rồi ra đi nhanh chóng.

Ký ức hút cạn mọi sức lực đến độ tôi chẳng còn đủ sức để giật phăng mấy tấm ảnh trước mặt. Tôi muốn xé toạc chúng khỏi bức tường để tìm kiếm những vết tích về con trai mình, nhưng lại đứng gần như bất động trước tấm gương, mọi múi cơ trong người thầy đều căng cứng.

Chẳng có bức ảnh nào trên bệ lò sưởi. Chẳng có phòng ngủ kiểu teen với những poster về các ngôi sao nhạc pop dán đầy tường. Chẳng có cái áo T-shirt nào trong thùng giặt hay trong những chồng đồ đem ủi. Chẳng có đôi giày thể thao xơ xác nào trong tủ dưới cầu thang. Mà nếu thằng bé đã rời khỏi nhà đi nữa hẳn vẫn còn đâu đó vài dấu vết chứng tỏ sự tồn tại của nó chứ? Phải có vài dấu vết chứ?

Nhưng không, con trai tôi không có mặt trong ngôi nhà này. Tôi rùng mình nhận ra dường như thằng bé không hề tồn tại, chưa bao giờ tồn tại.

Tôi chẳng biết mình đã đứng bao lâu trong nhà tắm, ngó trân trân vào sự thiếu vắng của đứa con. Mười phút? Hai mươi phút? Một giờ? Đến tận lúc nghe có tiếng mở khóa ở cửa trước, tiếng sột soạt chà lên thảm chùi chân, tôi vẫn không nhúc nhích. Ben vào bếp, rồi vào phòng ăn, rồi gọi với lên lầu, hỏi xem mọi việc có ổn không. Trong giọng anh ta có thêm vẻ bồn chồn mà buổi sáng tôi chưa nghe thấy, nhưng tôi chỉ ậm ừ vâng, dạ. Tôi nghe tiếng Ben vào phòng khách, rồi tiếng tivi bật lên.

Đầu óc tôi chợt trống huếch. Mức độ nôn nóng muốn biết điều gì đã xảy ra với con trai mình ngang ngửa với nỗi sợ về điều có thể tôi sẽ khám phá ra.

Tôi giấu cuốn tiểu thuyết của mình vào trong tủ áo rồi xuống lầu.

Đứng ngoài khung cửa phòng khách, tôi thử kìm nhịp thở mà không thể; nó cứ hỗn hển gấp gáp. Tôi chẳng biết phải nói với Ben thế nào về chuyện Adam. Nếu anh ta hỏi làm sao tôi biết được, tôi sẽ phải nói gì?

Dẫu vậy, chẳng có gì cản được, chẳng có gì hơn được việc phải biết về con trai mình. Tôi nhắm mắt lại và, khi đã cảm thấy bình tĩnh như chưa bao giờ bình tĩnh đến thế, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa trượt lên lớp thảm xù xì.

Ben đang ngồi trên sofa coi tivi, đĩa bánh quy đặt trong lòng. Tôi cảm thấy nổi giận. Trông Ben rất thư thái và hạnh phúc. Tôi muốn lao tới vỗ lấy anh ta và thét lên cho tới khi anh ta chịu kể cho tôi nghe mọi thứ, kể tại sao anh ta đã giấu cuốn tiểu thuyết của tôi, giấu sự hiện diện của con trai tôi. Tôi muốn đòi anh ta trả lại cho mình mọi thứ mà tôi đã mất.

Nhưng tôi biết chuyện đó chẳng có ích gì. Thay vào đó, tôi bật ho khe khẽ. Một tiếng ho để thông báo *Em chẳng muốn làm phiền anh đâu*, nhưng...

Ben nhìn tôi và mỉm cười. ‘Em đó hả, cưng!’

‘Ben,’ tôi bước vào phòng và nói, giọng ráo hoảnh, nghe lạ lẫm cả với tôi. ‘Ben? Em cần nói chuyện với anh.’

Mặt Ben chùng lại vẻ băn khoăn. Anh ta đứng dậy bước về phía tôi, cái đĩa trượt xuống sàn. ‘Chuyện gì vậy, cưng? Em có sao không?’

‘Không,’ tôi đáp. Ben khựng lại cách tôi cả mét. Tôi ngoảnh khỏi vòng tay đang dang ra chờ đón của anh ta.

‘Có chuyện gì không ổn sao?’

Tôi ngó chăm chăm vào chông mình, vào gương mặt của anh ta. Ben có vẻ tự chủ, như thể đã quen với những khoảnh khắc đầy kích động này rồi.

‘Adam đâu?’ tôi thốt lên. Từ ngửi thoát ra trong một luồng thở hỗn hển. ‘Thằng bé đâu rồi?’

Mặt Ben biến sắc. Anh ta nuốt nước bọt.

‘Kể cho em đi!’ tôi thúc giục.

Ben ôm tôi trong tay mình. Tôi muốn đẩy anh ta ra, nhưng không được. ‘Christine, làm ơn bình tĩnh lại nào. Mọi việc đều ổn cả mà. Anh có thể giải thích mọi thứ. Được chứ?’

Tôi muốn bảo anh ta là mọi thứ chẳng ổn chút nào cả, nhưng chẳng mở miệng nổi. Tôi vùi mặt mình vào trong những nếp áo của Ben, cả người run rẩy.

‘Kể cho em đi.’ tôi nài nỉ. ‘Làm ơn kể liền bây giờ đi.’

Chúng tôi ngồi trên sofa. Tôi đầu này. Ben đầu kia. Đủ gần như tôi muốn thế.

‘Adam đã chết.’ Ben nói. Lời lẽ của anh ta nghe bén ngọt như dao cạo.

Tôi rúm người lại, co chặt mình như một con ốc.

Tôi nghĩ tới con ruồi kẹt ở kính chắn gió trên đường từ nhà bà về.

‘Christine, anh rất xin lỗi.’

Tôi cảm thấy giận Ben phát điên, dù biết đó chẳng phải là lỗi của anh ta.

Tôi ép mình mở miệng. ‘Chuyện là thế nào?’

Ben thở dài, nói trong găng gỏi đứt quãng. ‘Adam nhập ngũ. Thằng bé là lính Hải quân Hoàng gia. Nó đóng quân ở Afghanistan. Và hy sinh. Năm ngoái.’

Tôi chết lặng. Mọi thứ lùi xa, bỏ tôi lại cùng với nỗi đau. Nỗi đau. Gom lại thành độc điểm. Tôi nuốt nước bọt. Cổ họng khô khốc.

‘Chuyện thế nào? Em muốn biết... Em cần phải biết.’

Ben với sang nắm tay tôi. ‘Em không cần phải biết rõ mọi thứ đâu...’

Cơn giận trào lên không kìm lại được. Giận dữ và đau đớn. ‘Thằng bé là con em!’

Ben ngoảnh nhìn sang phía cửa sổ.

‘Thằng bé thuộc phân đội hộ tống, đang hành quân trong một chiếc xe bọc sắt,’ Ben kể chậm chạp, gần như thầm thì. ‘Có một quả bom, cài bên đường. Chỉ một người lính sống sót. Adam và người kia thì không.’

Tôi nhắm mắt lại và giọng tôi cũng rớt xuống thầm thì. ‘Nó có đi ngay không? Có đau đớn không?’

Ben thở dài, cả giây sau mới nói. ‘Không, thằng bé không bị đau đớn. Họ nghĩ chuyện đó diễn ra rất nhanh.’

Tôi nhìn sang chỗ Ben ngồi. *Anh đang nói dối.*

‘Tại sao thằng bé lại ở Afghanistan?’ tôi hỏi.

Ben bảo vì nước chúng tôi đã tham chiến. Một cuộc chiến chống khủng bố. Anh ta nói đã có một vụ tấn công kinh hoàng ở nước Mỹ. Hàng ngàn người đã bị giết chết.

‘Em không hiểu tại sao con trai em lại chết ở Afghanistan?’ ‘Chuyện phức tạp lắm,’ Ben nói. Thằng bé muốn được nhập ngũ. Nó nghĩ nó phải làm bổn phận của mình...’ Trong một khoảnh khắc đáng sợ tôi gần như phá ra cười. ‘Để bị giết á? Đó là điều nó muốn ư...’

Một giọt lệ đơn độc lăn xuống má tôi, nóng bỏng như a-xít, rồi một giọt khác, rồi nhiều giọt nữa. Tôi quệt chúng đi và thốn thức. ‘Em thậm chí còn chưa biết mặt thằng bé...’

Ben đặt một cái hộp kim loại màu xám lạnh trên bàn cà phê trước mặt chúng tôi.

‘Anh cất những thứ này ở trên lầu,’ anh ta nói. ‘Cho an toàn.’

‘Cho an toàn à?’ tôi hỏi lại.

Ben thở dài, phân trần. ‘Có vài chuyện nếu để em tự mình bắt gặp sẽ không hay. Để anh giải thích cho em sẽ tốt hơn.’

‘Adam lúc nhỏ đấy,’ Ben nói lúc lấy một xấp ảnh trong hộp ra đưa cho tôi.

Đó là một bức ảnh chụp tôi đang đi trên phố, địu Adam trước ngực. Thằng bé đang ngoảnh đầu ngó người chụp hình, nụ cười trên khuôn miệng chưa có cái răng nào của nó rất giống tôi.

‘Anh chụp tấm này à?’

Ben gật đầu. Tôi nhìn tấm ảnh lần nữa. Mép ảnh ố sờn, còn màu ảnh đã phai trắng nhách.

Tôi. Đứa bé. Dường như chẳng thật tí nào. Tôi cô tự nhủ rằng mình là một người mẹ.

‘Chụp lúc nào thế?’ tôi hỏi.

Ben nhìn qua vai tôi. ‘Lúc thằng bé chừng sáu tháng. Khoảng năm một chín tám bảy.’

Năm tôi hai mươi bảy. Cách đây cả một cuộc đời rồi.

Cuộc đời của con tôi.

‘Nó sinh vào lúc nào?’

Ben lại xục tay vào hộp, rồi trao cho tôi một mảnh giấy. ‘Tháng Một.’ anh ta nói. Mẩu giấy vàng khè, giòn rụm. Một tờ khai sinh.

‘Adam Wheeler.’ tôi đọc lớn. Cho cả tôi và Ben cùng nghe.

‘Wheeler là họ của anh,’ anh ta giải thích. ‘Mình đã quyết định là thằng bé mang họ anh.’

Tôi áp tờ giấy lên mặt mình. Tôi muốn hít nó vào, để nó trở thành một phần của con người tôi.

‘Đưa anh nào.’ Ben nói và lấy tờ giấy khỏi tay tôi, rồi gấp lại. ‘Còn mấy hình nữa đấy, nếu em muốn xem...’

‘Bị mất nhiều lắm rồi...’ anh ta nói khi tôi xem ảnh. ‘Vâng.’ tôi đáp. ‘Em nhớ mà. Chúng ta đã dính vào một vụ cháy.’ tôi bật nói mà không hề suy nghĩ.

Ben nheo mắt nhìn tôi đầy lạ lẫm.

‘Em nhớ ra ư?’ anh ta hỏi.

‘Anh đã kể cho em chuyện đó mà.’

‘Anh kể ư?’ Ben hỏi lại.

‘Vâng.’

‘Khi nào?’

Khi nào nhỉ? Là sáng nay hay nhiều ngày trước đó? Tôi nghĩ tới cuốn nhật ký, nhớ ra là mình đã đọc nó sau khi Ben đi làm. Anh ta đã kể cho tôi về vụ cháy khi chúng tôi ngồi trên đôi Parliament, nhiều ngày trước.

Vừa định nói với Ben về cuốn nhật ký, thì có gì đó níu tôi lại. Ben dường như ít vui khi tôi nhớ ra điều gì đó. ‘Trước khi anh đi làm thì phải?’ tôi nói. ‘Khi chúng ta ngó qua cuốn sổ dán hình. Anh đã kể vậy mà...’

Ben cau mày. Thật là tệ khi phải nói dối, nhưng tôi cảm thấy mình khó đương đầu nổi nếu tiết lộ nhiều hơn. ‘Chứ nếu không làm sao em biết được?’ tôi phân trần.

Ben nhìn xói vào tôi. ‘Anh cũng nghĩ vậy.’

Tôi khựng lại, ngó lom lom vào vào xấp ảnh trên tay mình. Chúng ít ỏi một cách tội nghiệp.

‘Vụ cháy đó bắt đầu ra sao?’ tôi hỏi.

Đồng hồ trên bệ lò sưởi thong thả điểm chuông. ‘Lâu lắm rồi. Ở nhà cũ ấy. Ngôi nhà mình đã ở trước khi chuyển đến đây.’ Chẳng biết có phải Ben đang nói đến ngôi nhà mà tôi đã ghé thăm không nữa. ‘Mình đã mất rất nhiều thứ. Sách vở, giấy tờ. Những thứ đại loại thế.’

‘Nhưng nó đã bắt đầu ra sao?’ tôi hỏi gặng.

Ben chẳng nói gì cả một lúc lâu, rồi miệng anh ta mấp máy, ‘Đó là một sự cố. Chỉ là một sự cố thôi mà.’

Tôi không biết còn điều gì nữa mà anh ta chưa kể ra. Tôi đã bỏ quên một điếu thuốc đang cháy dở, cắm hoài bàn ủi trong ổ điện, hay mặc cho một cái nồi bị đun đến khô quéo? Tôi tưởng tượng ra mình nhiều năm trước, ở trong căn bếp đã đứng; ngày hôm kia, với bàn bếp bằng bê tông đúc và những món đồ trắng sáng. Tôi thấy mình đứng cạnh một cái chảo đang kêu xèo xèo, rảy cái mủng sắt đựng những lát khoai, ngó chúng nổi phồng trên mặt chảo trước khi chúi lúi xuống lớp dầu, chùi tay vào cái tạp dề thắt quanh eo rồi đi vào gian sảnh vừa vang lên tiếng chuông điện thoại.

Rồi chuyện gì tiếp theo đó nhỉ? Phải chăng chảo dầu bén lửa lúc tôi nghe cú điện thoại kia, hay lúc tôi lên phút phòng tắm, chẳng hề nhớ rằng mình đang nấu dở bữa tối?

Tôi chẳng biết, chẳng bao giờ có thể biết được. Nhưng nó là thứ mà Ben chỉ có thể bảo tôi rằng đó là một sự cố. Việc nội trợ có rất nhiều nguy hiểm với người mất trí nhớ, và một ông chồng khác hẳn là đã khều ra cái lỗi đó của tôi kèm theo những tổn thất, với một cái giọng giáo huấn đầy cao ngạo.

Tôi giở qua xấp ảnh. Adam với khăn vàng, mũ cao bồi và súng nhựa. Adam đã lớn thêm vài tuổi, mặt gầy hơn, tóc bắt đầu sạm màu, bận sơ mi cài nút đến tận cổ, và đeo một cái nơ trẻ con.

‘Tấm đó chụp ở trường.’ Ben giải thích. ‘Một bức chân dung hẳn hoi nhé.’ Anh ta chỉ vào tấm ảnh và bật cười. ‘Coi kìa. Kỳ cục quá đi...’

Cái dây cột nơ không được đếm kỹ dưới cổ áo, phơi ra rõ ràng. Tôi rà tay trên tấm ảnh. Chẳng kỳ cục tí nào, tôi nghĩ. Rất tuyệt là đằng khác.

Tôi cố nhớ ra cậu con trai, cố mừng tượng cảnh mình quỳ gối trước nó với cái nơ cột dây thun, hoặc đang chải tóc cho nó, hoặc đang lau máu khô từ một cái đầu gối trầy xước.

Chẳng có gì đến cả. Cậu bé trong hình có cái miệng đầy đặn giống tôi, và cặp mắt nhang nhác giống mẹ tôi, còn thì gần như người xa lạ.

Ben lấy ra một tấm ảnh khác và đưa cho tôi. Trong đó Adam chừng năm, sáu tuổi, bận quần soóc, áo thun trắng cổ tròn, tay ôm một trái bóng, tóc tai ngắn ngắn và lấm tấm mồ hôi. ‘Em có nghĩ là thằng bé giống anh không?’ anh ta hỏi.

‘Hơi hơi,’ tôi đáp.

Ben mỉm cười, và chúng tôi cùng nhau xem tiếp. Hầu hết là ảnh tôi và Adam, chắc là do Ben chụp phần lớn. Vài tấm chụp thằng bé với bạn bè, đôi tấm chụp nó đi dự tiệc, mặc trang phục cướp biển, mang kiếm bằng giấy bồi hoặc ẵm một con chó đen bé xíu.

Trong đám ảnh có lần một bức thư gửi ông già Noel viết bằng bút chì xanh. Những con chữ vụng về tung tắp khắp trang giấy. Thằng bé muốn một chiếc xe đạp, nó viết, hoặc một chú chó con, và hứa sẽ ngoan ngoãn. Nó ký tên và ghi thêm tuổi của mình. Bốn tuổi.

Chẳng hiểu tại sao khi đọc nó xong, nỗi buồn nổi toang lồng ngực tôi như trái phá. ‘Em xin lỗi,’ tôi nói, trả xấp ảnh lại cho Ben. ‘Em không thể. Không phải lúc này.’

Ben ôm tôi và bảo tôi đừng lo lắng, rằng tôi sẽ ổn thôi, rằng anh ta luôn ở đây vì tôi, rằng sẽ luôn như thế. Tôi cảm thấy chết lặng và chỉ muốn được rời khỏi căn phòng đang ngồi. Tôi ngó Ben lấy nước cho tôi

uống, ngó anh ta đóng cái hộp chứa hình, nét mặt vừa bối rối lẫn cam chịu, có lẽ vậy, hoặc chấp nhận, chứ không hề sửng sốt.

Tôi rùng mình nhận ra Ben đã đổi mặt với chuyện này trước đó rồi. Nỗi buồn của anh ta không hề mới mẻ. Chỉ có nỗi buồn của tôi là mới rợi, mỗi ngày.

Tôi xin lỗi rồi lên lầu, vào phòng ngủ, lục lọi tủ áo và lại viết tiếp.

*

* *

Tôi cảm thấy phát sốt. Từ ngữ tràn ngập người tôi, tuôn lệ làng ra những trang giấy, gần như không cần suy nghĩ, chẳng biết có giống như khi tôi viết cuốn tiểu thuyết đầu tay của mình không nữa, hay là lúc đó nó đổ ra chậm rãi, nhiều cân nhắc hơn? Tôi ước gì mình nhớ được...

‘Em có phải là một bà mẹ tốt không?’ tôi hỏi, lúc đưa tách trà cho Ben.

‘Christine...’

‘Em cần phải biết.’ tôi nói chen. ‘Ý em là biết mình đã xoay sở’ ra sao? Với một đứa trẻ? Thành bé hẳn còn rất nhỏ khi em...’

‘...bị tai nạn?’ Ben ngắt lời. ‘Lúc đó nó hai tuổi. Em là một bà mẹ tuyệt vời, cho tới lúc ấy. Sau đó, ừm...’

Ben bỏ lửng câu nói và quay đi.

Dẫu vậy tôi đủ biết để điền vào khoảng trống. Tôi có thể tưởng tượng ra cảnh tôi được nhắc nhở mỗi ngày rằng tôi đã kết hôn và là một bà mẹ, rằng chồng và con trai tôi sắp sửa đến thăm. Hẳn là tôi đã chào đón hai người bọn họ mỗi ngày như chưa hề gặp cả hai trước đó. Tôi có thể mừng tượng ra nỗi đau chúng tôi phải gánh chịu. Cả ba người chúng tôi.

‘Không sao mà,’ tôi nói. ‘Em hiểu rồi.’

‘Em còn không thể tự chăm sóc mình mà. Bệnh của em nặng đến độ anh không thể chăm sóc em tại nhà, không thể để em một mình, dù chỉ trong vài phút. Em thường quên chuyện mình đang làm và bỏ đi thơ thẩn. Anh lo em có thể tự mở nước tắm rồi để nước chảy hoài, hoặc thử tự nấu món gì đó cho mình và quên khuấy chuyện mình đã bắt đầu nấu nó. Chuyện đó thật quá phức tạp với anh. Vì vậy mà anh ở nhà và chăm sóc Adam, có mẹ anh giúp nữa. Rồi mỗi buổi tối cả nhà đến thăm em và...’

Tôi cầm tay Ben.

‘Xin lỗi,’ anh ta nói. ‘Nghĩ về thời gian đó anh thấy thật khó khăn.’

‘Em hiểu mà. Còn mẹ em thì sao? Bà có giúp không;? Bà có vui thích khi được là bà ngoại không?’ Ben gật đầu và trông như định cất giọng. ‘Bà đã mất rồi, phải không?’ tôi hỏi.

Ben nắm tay tôi. ‘Bà đã mất cách đây vài năm. Anh rất tiếc.’

Tôi đã đúng. Trí óc tôi bắt đầu khép chặt lại, như chẳng muốn xử lý thêm một nỗi buồn nào nữa từ cái quá khứ rối tinh này, nhưng chỉ cần thức dậy vào sáng mai thôi là tôi sẽ chẳng còn nhớ bất cứ điều gì của tất cả những chuyện này.

Biết viết gì vào nhật ký để tôi sẽ hiểu được tôi qua cả ngày mai, ngày mốt và những ngày sau đó nữa?

Một hình ảnh chợt nổi lên trước mặt tôi. Cô gái tóc đỏ. Một cái tên tự dưng chợt đến. *Claire sẽ nghĩ gì?*

Chính nó đó. Tên cô bạn của tôi. *Claire*.

‘Còn Claire?’ tôi thốt lên. ‘Bạn em, Claire. Cô ấy vẫn còn sống chứ?’

‘Claire?’ Ben hỏi lại, mặt biến sắc. ‘Em nhớ ra Claire à?’

‘Vâng,’ tôi đáp. ‘Chúng em là bạn bè mà. Chuyện gì đã xảy ra với cô ấy?’

Ben nhìn tôi vẻ buồn bã, và trong tích tắc tôi cảm thấy ớn lạnh vì lo sợ đến một điều tệ hại. ‘Cô ấy chuyển đi lâu rồi.’ anh ta nói chậm rãi. ‘Chắc cũng gần hai mươi năm. Hai, ba năm sau khi mình lấy nhau.’

‘Đi đâu?’

‘New Zealand.’

‘Chúng em có liên lạc với nhau không?’

‘Em có liên lạc một thời gian rồi thôi. Không liên lạc gì nữa.’

Có gì đó dường như không ổn lắm. *Cô ấy là bạn thân nhất của mình mà...*

‘Chúng em cãi nhau sao?’

Ben ngần ngừ. Tôi nhận ra rằng đương nhiên là Ben biết điều gì sẽ khiến tôi khó chịu. Anh ta đã có nhiều năm để biết tôi sẽ chấp nhận được chuyện gì và mảnh đất nào là nguy hiểm không nên đặt chân tới. Sau rốt, đây chẳng phải là lần đầu tiên anh ta dính vào cuộc đối thoại kiểu này. Anh ta đã có cơ hội để tìm ra các lối đi lên lối giữa những cụm bối cảnh của đời tôi mà không làm tổn hại chúng và đẩy tôi té nhào đâu đó.

‘Không,’ Ben đáp. ‘Tội em không cãi cộ. Anh nghĩ tội em chỉ là xa dần khỏi nhau thôi, và đến lúc Claire kết hôn thì họ chuyển đi.’

Một hình ảnh chợt ủa đến. Claire và tôi đã từng tuyên bố là sẽ chẳng bao giờ lấy chồng. ‘Hôn nhân chỉ dành cho những kẻ thua cuộc!’ Cô ấy nói thế lúc nâng chai vang đỏ chạm môi, và tôi tán thưởng ngay, dù cùng lúc đó đã biếc rằng sẽ tới một ngày tôi làm phù dâu cho cô ấy, và cô ấy làm phù dâu cho tôi, và chúng tôi sẽ ngồi trong những phòng thay đồ ở khách sạn, diện váy cưới, nhắm nháp rượu champagne bằng ống hút trong khi có người làm tóc cho mình.

‘Chúng ta có đi dự đám cưới cô ấy không?’ tôi hỏi.

‘Có,’ Ben gật đầu, mở cái hộp trong lòng và xới tung nó. ‘Có vài tấm hình ở đây.’

Mấy tấm hình hơi tối, có vẻ như được chụp bởi một tay máy nghiệp dư. Chắc là Ben chụp rồi. Tôi ngắm kỹ tấm ảnh đầu tiên.

Claire giống như tôi đã tưởng tượng. Cao, mảnh mai và có điều xinh đẹp hơn. Cô đang đứng trên đỉnh một vách đá, bộ váy mỏng bay trong gió nhẹ, ánh mặt trời lấp lóa trên mặt biển phía sau. Thật xinh. Tôi đặt tấm hình xuống và lướt mắt qua những tấm còn lại. Vài tấm hình chụp Claire và chồng cô ấy - một người đàn ông lạ hoắc - vài tấm khác có thêm tôi nữa, váy lụa xanh nhạt, kém lộng lẫy hơn một chút. Phải vậy thôi, tôi là phù dâu mà.

‘Có tấm nào chụp đám cưới của chúng ta không,’ tôi hỏi.

Ben lắc đầu. ‘Chúng nằm trong một cuốn album riêng và đã bị cháy mất rồi.’

Tôi trả lại những bức ảnh cho Ben, cảm thấy như thể mình vừa ngắm một cuộc đời nào đó khác chứ chẳng phải là cuộc đời của chính mình. Tôi chợt muốn lên lầu ghê gớm, để được viết về những điều mình vừa phát hiện.

‘Em thấy mệt,’ tôi nói. ‘Em muốn nằm nghỉ.’

‘Được mà, nào, cất vào đây.’ Ben nói, cầm xấp ảnh tôi đưa và bỏ chúng vào lại trong hộp. ‘Anh sẽ giữ chúng thật an toàn.’ anh ta nói lúc đóng nắp hộp.

*

* *

Đã nửa đêm rồi. Tôi đang ở một mình trên giường, cố hiểu mọi chuyện đã xảy ra trong hôm nay.

Tôi mở vòi nước nóng và phòng tắm bắt đầu tràn ngập hơi nước. Dưới lầu vắng lên bằng lắng tiếng nhạc jazz phát ra từ radio, chen lẫn với tiếng dao thớt. Ben hẳn đang băm cà rốt, củ hành, hạt tiêu để làm bữa tối, như thế đây chỉ là một ngày rất bình thường.

Phải vậy rồi. Tôi ghen ứ nổi buồn, còn anh ta thì không.

Tôi chẳng trách Ben đã không nói cho tôi, mỗi ngày, về Adam, về mẹ tôi, về Claire. Ở vị trí của Ben chắc tôi cũng làm vậy. Nếu có thể qua trọn một ngày mà không phải nhớ đến những chuyện bi thương này thì tôi né được nỗi xót xa, còn anh ta thì khỏi đau lòng vì đã gọi ra chuyện đó. Ben hẳn đã phải rất kiềm chế để giữ kín chuyện, và cuộc sống thật chẳng dễ dàng với anh ta, khi biết tôi luôn tha theo bên mình những mảnh nhon lỏm chớm này của ký ức, giống như đeo một đồng bom nhỏ xíu, mà bất cứ lúc nào một mảnh nhon ấy cũng có thể xuyên thủng vỏ bọc và ép tôi chạy thốc qua nỗi đau như thế lần đầu, lôi cả anh ta theo nữa.

Tôi chậm rãi cởi quần áo, gấp chúng lại và đặt trên cái ghế cạnh bồn tắm. Tôi đứng trần trụi trước gương và lom lom ngó cơ thể xa lạ của mình.

Chúng ở đó, ngang qua bụng, qua hông, qua ngực tôi. Những vết mảnh màu trắng bạc, những vết răng cưa ghi những chuyện đã qua.

Hình ảnh trong gương của tôi bắt đầu mờ đi vì hơi nước. Mình thật may mắn, tôi nghĩ. May mắn được có Ben chăm chút, ở đây, trong cái gọi là nhà của mình này, ngay cả khi tôi chẳng nhớ ra nó là như thế. Tôi chẳng phải là người duy nhất chịu đau khổ. Ben đã chịu đựng qua cái điều mà tôi khám phá hôm nay, rồi đi ngủ mà biết rõ rằng có thể ngày mai anh ta lại phải trải qua nó lần nữa. Một ông chồng khác hẳn đã chẳng thể nào chịu đựng nổi. Một ông chồng khác hẳn đã rời bỏ tôi rồi. Tôi ngó chăm chăm vào mặt mình, như thể đang cố khắc sâu hình ảnh đó vào trí nhớ, bỏ nó ở gần bề mặt ký ức nhất sao cho sáng mai thức dậy

nó sẽ chẳng quá lạ lẫm, chẳng gây sốc với tôi nữa. Khi hình ảnh gương mặt đã hoàn toàn bị hơi nước phủ mờ, tôi mới nhúng người vào bồn nước rồi ngủ thiếp đi.

Tôi đã không mơ - hoặc ít nhất đã không nghĩ là mình mơ - nhưng khi tỉnh giấc tôi thấy mình đang ở trong một phòng tắm khác, nước vẫn còn ấm và ngoài cửa có tiếng gõ nhẹ. Tắm gương tròn nhẵn, chẳng dính bất cứ thứ gì trên đó, bắt vít vào những viên gạch lát tường màu trắng chứ không phải xanh dương.

Tôi nghe một giọng nói cất lên ‘Ra ngay đây,’ và nhận ra đó chính là giọng mình. Tôi nhồm lên khỏi bồn tắm và phóng mắt nhìn cánh cửa chốt chặt. Hai bộ đồ ngủ máng trên móc gắn ở bức tường đối diện, cả hai đều màu trắng, có mấy chữ N.K.R. thêu lồng vào nhau. Tôi đứng hần dậy.

‘Nào!’ một giọng nói vang lên ngoài cửa. Cùng lúc, nó nghe giống Ben, nhưng lại chẳng phải Ben. Nó vang lên như hát. ‘Nào! Nao, nào, nào!’

‘Ai vậy?’ tôi bật hỏi, nhưng cái giọng đó vẫn không ngưng. Tôi bước ra khỏi bồn tắm. Sàn nhà ướt choẹt lát chéo những viên gạch trắng đen. Tôi cảm thấy người mình nhao đi, chân căng chúi nhủi. Tôi ngã ụp xuống sàn, giật luôn cả tấm màn tắm theo mình. Đầu tôi va vào bồn rửa. Tôi thét lên. ‘Cứu tôi!’

Rồi, tôi tỉnh giấc thực sự, khi một giọng nói khác hẳn, đang gọi tôi. ‘Christine! Chris! Em có sao không?’ Tôi thở phào nhận ra đó là giọng Ben và hóa ra là tôi đang mơ. Tôi mở mắt ra. Tôi đang nằm trong bồn tắm, quần áo gấp gọn đặt trên cái ghế bên cạnh, những bức ảnh của đời tôi dán trên những viên gạch lát tường màu xanh dương phía trên bồn rửa.

‘Vâng.’ tôi đáp. ‘Em ổn mà. Em vừa có một giấc mơ tệ quá.’

Tắm xong, tôi ăn tối rồi lên giường. Tôi muốn viết xuống hết mọi thứ vừa biết được trước khi chúng biến mất, nhưng không chắc mình có đủ thời gian để làm vậy không trước khi Ben lên ngủ.

Hôm nay mình đã dùng quá nhiều thời gian vào việc viết lách, tôi nghĩ. Chắc chắn Ben sẽ nghi ngờ, sẽ tự hỏi tôi cứ lui cui làm gì một mình trên lầu mãi thế. Tôi đã bảo Ben là mình mệt, cần nghỉ ngơi, và anh ta đã tin thế.

Tôi nghe thấy Ben đi rón rén trong nhà, mở, đóng những cánh cửa thật nhẹ nhàng để không làm tôi thức giấc, trong khi tôi khom người trên cuốn nhật ký, phóng bút viết như phát điên. Còn lựa chọn nào khác nữa đâu. Nếu không ghi lại những chuyện này, tôi sẽ mất chúng mãi mãi. Tôi phải tìm cách để được ở bên cuốn sổ của mình.

‘Có lẽ tối nay em nên ngủ trong phòng dành cho khách.’ lúc tối tôi đã nói thế đấy. ‘Em có việc khó nghĩ. Anh thông cảm nhé?’

Ben đồng ý, và bảo sẽ hỏi thăm tôi vào giấc sáng trước khi anh ta đi làm, rồi hôn tôi chúc ngủ ngon.

Tôi chẳng tin là trong vài tháng tới, khi ngủ thiếp đi, tôi sẽ quên tất cả về con trai mình lần nữa. Những ký ức về thằng bé đã dường như - và hãy còn thế - rất thật, rất sống động. Và tôi vẫn nhớ được nó ngay cả sau khi ngủ lơ mơ trong bốn tấm. Dường như không hợp lý khi cho rằng một giấc ngủ dài hơn sẽ tẩy sạch mọi thứ, trong khi cả Ben và bác sĩ Nash đều bảo tôi đó chính xác là điều sẽ xảy ra.

Tôi có dám hy vọng rằng họ sai? Tôi đang nhớ lại nhiều hơn từng ngày, thức dậy vẫn biết nhiều hơn về việc mình là ai. Có lẽ mọi thứ đang đi đúng hướng, việc viết cuốn nhật ký này đang lôi các ký ức của tôi lên bề mặt trí não.

Giờ thì tôi mệt rồi. Ngủ thôi, cầu sao sáng mai thức dậy tôi vẫn có thể nhớ ra con trai mình.

THỨ NĂM. NGÀY 15 THÁNG MƯỜI MỘT

Tôi ở trong phòng tắm mà chẳng biết mình đã đứng đó bao lâu. Chỉ nhìn thôi. Tất cả những tấm ảnh ấy chụp tôi và Ben cười hạnh phúc bên nhau, khi mà lẽ ra phải là cả ba chúng tôi mới đúng. Tôi đứng yên không nhúc nhích và ngó chúng chằm chặp, như thể điều đó có thể khiến cho hình ảnh của Adam hiện ra, ép nó phải hiện ra. Nhưng thật vô ích.

Tôi đã thức dậy mà chẳng có một ký ức nào về thằng bé cả. Không một mảy may. Ngay cả sau lúc quay cuồng vì thấy gương mặt tuổi trung niên của chính mình, được bảo cho biết rằng mình đã làm vợ, đã đủ già để chẳng mấy chốc mà có cháu, tôi vẫn chưa sẵn sàng đối mặt với cuốn nhật ký trong tủ áo mà bác sĩ Nash đã gọi điện chỉ cho. Tôi còn không ngờ hơn nữa khi khám phá ra mình là một bà mẹ. Rằng tôi đã có một đứa con.

Ngay khi đọc thấy chuyện đó tôi đã biết nó là sự thật. Tôi cảm thấy điều đó, trong từng lỗ chân lông của mình, gần như thể thằng bé vẫn còn ở bên tôi. Tôi đọc đi đọc lại chuyện đó, cố in khắc vào trong tâm khảm.

Rồi tôi đọc tiếp và khám phá ra rằng thằng bé đã chết. Thật vô lý quá chừng. Trái tim tôi cưỡng lại điều đó, cố bác bỏ nó ngay cả khi tôi biết nó là sự thật. Vị mật đắng ứ lên tới họng và khi tôi nuốt nó trở xuống căn phòng bắt đầu quay tít. Cuốn nhật ký trượt khỏi vạt áo. Cố nén một tiếng thét bi thương, tôi đứng dậy, đẩy mình tiến về phía trước, ra khỏi phòng ngủ.

Tôi vào phòng tắm, nhìn lại một lượt các bức ảnh mà lẽ ra thằng bé phải có ở đó. Tôi cảm thấy thật kinh khủng khi tưởng tượng ra cảnh Ben bước vào nhà, hôn tôi, làm bữa tối, rồi chúng tôi ăn tối cùng nhau, cùng coi tivi, hoặc làm cái gì đó đại loại thế và suốt thời gian đó tôi sẽ phải làm bộ như không hề biết rằng mình đã mất một đứa con trai. Và rồi chúng tôi sẽ lên giường với nhau, và sau đó thì...

Thật khó mà chịu đựng nổi. Tôi quào, gạt, xé vụn các bức ảnh rồi chộp lấy cuốn nhật ký và nhét nó vào giỏ xách. Cái ví tiền trống rỗng vậy nên tôi lấy một tờ hai mươi bảng - từ chỗ cất tiền mà tôi đọc thấy trong nhật ký - được giấu sau cái đồng hồ trên bệ lò sưởi, rồi ra khỏi nhà. Tôi chẳng biết mình sẽ đi đâu nữa. Tôi muốn gặp bác sĩ Nash nhưng chẳng biết phải tìm cậu ta ở đâu, hoặc làm sao để đến được đó nếu biết chỗ. Cảm thấy bất lực, đơn độc, và thế là tôi bươn chạy.

Ra tới đường tôi quẹo trái về phía công viên. Buổi chiều đang ngập nắng. Ánh sáng màu vàng cam dội lại từ những chiếc xe hơi đang đỗ và những vũng nước còn lại từ cơn bão lúc sáng, nhưng trời vẫn đang lạnh. Hơi thở của tôi tạo ra cả đám sương nhỏ quanh mình. Tôi khép chặt áo khoác, trùm khăn che kín tai và rảo bước. Những chiếc lá rời cây bị thổi tung trong gió, chổng đống trong rãnh nước ngẫu bùn.

Tiếng thắng xe rít lên. Một chiếc xe hơi nghiêng chặt mặt đường để dừng khựng lại. Một giọng đàn ông nghèn nghẹn hét lên sau cửa kính xe.

Cút mau! Mụ ngốc!

Ngước mắt lên, tôi thấy mình đã ở ngay giữa đường, một chiếc xe hơi trấn ngay trước mặt, tài xế của nó đang la hét giận dữ. Tôi hình dung ra cảnh tượng mình bị húc ngã oằn rồi văng trượt lên nắp ca-pô xe, hoặc nằm bẹp dưới nó thành một đống nhàu nhĩ như đoạn kết của một cuộc đời bị hủy hoại.

Liệu nó có thực sự đơn giản thế chẳng? Liệu một va chạm thứ hai sẽ kết thúc được những điều khởi nguồn từ vụ va chạm thứ nhất, nhiều năm về trước? Tôi cảm thấy như thể mình đã chết cả hai chục năm rồi, nhưng rốt cuộc thì tất cả những chuyện này sẽ dẫn tới đâu?

Ai sẽ nhớ đến tôi? Ngoài chồng tôi, chắc có thêm một bác sĩ, dù với cậu ta tôi chỉ là một bệnh nhân. Chẳng còn ai khác nữa. Phải chăng bạn

bè đã bỏ rơi tôi, từng người từng người một? Nếu chết, hẳn tôi sẽ rớt vào quên lãng rất nhanh.

Tôi ngó người đàn ông ở trong xe. Anh ta, hoặc ai đó giống anh ta, đã gây ra chuyện này cho tôi. Trước đoạt hết mọi thứ của tôi, thậm chí cả chính bản thân tôi nữa. Trong khi anh ta vẫn còn đó, sống nhăn.

Không thể nào. Không thể vậy được. Dẫu có phải chấm dứt cuộc đời, tôi cũng chẳng muốn cái kết cục giống thế này. Tôi nghĩ về cuốn tiểu thuyết mình đã viết, về đứa con mình đã nuôi nấng, cả về bữa tiệc pháo hoa với cô bạn thân nhất cách đây đã nhiều năm. Tôi hãy còn những ký ức chờ được khơi dậy. Những việc cần khám phá. Sự thật về chính bản thân mình cần làm sáng tỏ.

Tôi há miệng thốt ra từ *xin lỗi*, rồi băng đường, qua cổng vào công viên.

Có một quán cà phê nằm giữa bãi cỏ. Tôi bước vào quán và mua cho mình một cốc cà phê rồi ngồi xuống một băng ghế, ôm cái cốc bằng nhựa dẻo cho ấm tay. Đối diện là sân chơi dành cho trẻ em. Có cầu trượt, xích đu, vòng quay ngựa gỗ. Một cậu bé ngồi trên cái ghế hình con bọ rùa gắn chặt xuống đất bằng một đoạn lò xo chắc nụi. Tôi ngắm cậu tự đu đưa tới lui trên ghế, que kem nằm trong tay, mặc kệ trời lạnh lẽo.

Trí óc tôi chợt lóe lên hình ảnh mình và một bé gái khác đang ở trong công viên. Hai chúng tôi đang trèo thang lên một cái chuồng gỗ để từ đó trượt theo máng kim loại xuống đất. Chúng tôi làm bẩn hết váy áo và bị mẹ mắng, rồi nhảy chân sáo về nhà, tay giữ chặt những túi kẹo xu nhai hoặc khoai chiên cam vàng rộm.

Hình ảnh này là ký ức thật hay do tôi mới nghĩ ra nhỉ?

Tôi ngắm cậu bé. Cậu chỉ có một mình. Công viên vắng hoe. Chỉ có cậu và tôi, trong thời tiết lạnh lẽo, dưới bầu trời phủ mây đen kịt. Tôi

hộp một ngum lớn cà phê.

‘Này! Này!’ cậu bé la lên. ‘Cô ơi!’

Tôi ước lên rồi ngó xuống tay mình.

‘Này!’ cậu bé la lớn hơn nữa. ‘Cô ơi! Giúp với! Quay cho cháu!’

Cậu đứng dậy và chạy bay về phía vòng ngựa gỗ, cố đẩy cái vòng kim loại nhưng vòng quay chỉ vừa đủ nhúc nhích. Cậu bỏ cuộc, nài nỉ về thiều nào. ‘Cô quay cho cháu nhé. Làm ơn đi mà?’

‘Cháu làm được đấy,’ tôi gọi với. Cậu có vẻ thất vọng. Tôi nhắp một ngum cà phê. Mình sẽ đợi ở đây, tôi quyết định, cho tới khi mẹ cậu bé quay lại. Mình sẽ để mắt đến cậu bé.

Cậu bé leo lên vòng quay ngựa gỗ, tự xoay trở cho tới lúc đứng ngay giữa vòng quay. ‘Cô quay cho cháu đi!’ cậu lại la lên, giọng đã chùng xuống đầy vẻ năn nỉ. Tôi ước gì mình đã không đến đây. Tôi nghĩ tới những tấm ảnh mình đã xé toạc khỏi bức tường và vứt vương vãi trong phòng tắm. Tôi tới đây để kiếm sự bình an. Không phải thứ lèo nhèo này.

Tôi ngó cậu bé. Cậu đã đổi chỗ và đang cố gắng lần nữa đẩy mình quay tròn, nhưng chân cậu chỉ chồm chạm đất từ chỗ đứng trên bục quay. Trông cậu thật mỏng mảnh. Đây bất lực. Tôi đi tới chỗ cậu.

‘Cô đẩy cho cháu đi!’ cậu la lên. Tôi đặt ly cà phê xuống đất và nhoẻn miệng cười.

‘Giữ chắc nhé!’ tôi kêu lên, rồi dồn hết sức lực vào thanh xà. Dù nặng không ngờ, nhưng nó cũng bắt đầu dịch chuyển, tôi chạy theo nó cho tới lúc vòng quay tăng tốc. ‘Quay nào!’ tôi la lên rồi ngồi lên mép bục.

Cậu bé cười toe đầy phấn khích, tóm chặt thanh xà kim loại bằng cả hai tay khi chúng tôi quay càng lúc càng nhanh. Tay cậu nhuốm lạnh, gần như xanh tái. Cậu đang mặc một cái áo khoác mỏng lét màu xanh lá cây

và quần jeans xắn lên trên mắt cá. Chẳng biết ai đã để cậu ra ngoài mà chẳng có găng tay, mũ nón, khăn quàng.

‘Mẹ cháu đâu rồi?’ tôi hỏi. Cậu bé nhún vai. ‘Cha cháu?’ ‘Ừ’ biết,’ cậu đáp. ‘Mẹ nói cha bỏ đi rồi, cha không yêu mẹ con cháu nữa.’

Tôi nhìn cậu bé. Cậu nói câu đó chẳng chút buồn phiền hay thất vọng. Với cậu nó chỉ là một lời kể chuyện đơn giản. Trong tích tắc vòng quay ngửa gổ như khựng lại bất động, thế giới quay tròn xung quanh hai chúng tôi chứ không phải chúng tôi đang xoay trong lòng nó.

‘Ta đoán đâu sao thì mẹ cháu rất yêu cháu, phải vậy không?’ tôi nói.

Cậu bé yên lặng vài giây. ‘Đôi khi.’ cậu đáp.

‘Vậy là đôi khi mẹ không yêu cháu à?’

Cậu ngẩn ngừ. ‘Cháu không nghĩ vậy.’ Tôi nghe lồng ngực đập đánh thịch một cái, như thể có gì đó đang trở mình. Hoặc đang thức dậy. ‘Mẹ nói không yêu. Đôi khi thế.’

‘Thật đáng tiếc,’ tôi thốt lên và ngó thấy băng ghế mình đã ngồi đến gần trước mắt rồi lui xa. Chúng tôi lại xoay tròn, xoay tròn.

‘Tên cháu là gì?’ tôi hỏi.

‘Alfie.’ cậu bé đáp. Chúng tôi đang chậm lại, thế giới sắp đứng yên phía sau đầu cậu bé. Chân tôi chống xuống đất và hẩy mạnh, tăng vòng quay trở lại. Tôi gọi tên cậu bé, như thể đang tự nói với chính mình. *Alfie*.

‘Đôi khi mẹ nói nếu chẳng có cháu sống cùng mẹ sung sướng hơn.’ cậu nói.

Tôi cố lấy giọng vui vẻ. ‘Ta đoán là mẹ cháu chỉ đùa thôi, phải vậy không?’

Cậu bé nhún vai.

Toàn thân tôi cứng đờ. Tôi nhìn thấy mình đang hỏi cậu bé có muốn đến ở với tôi không, về nhà. Cùng sống. Tôi tưởng tượng khuôn mặt

cậu sẽ bừng sáng ra sao, ngay cả lúc cậu đáp rằng cậu không nghĩ là mình sẽ đi đâu đó với những người lạ. *Nhưng ta không phải là người lạ*, tôi sẽ nói vậy và bế bổng cậu lên - cậu hẳn là nặng trĩu và có mùi ngọt lịm, như sô-cô-la - và chúng tôi sẽ cùng đi vào quán cà phê. *Cháu muốn uống loại nước ép nào?* Tôi sẽ hỏi thế, và cậu sẽ đòi nước nho tím. Tôi sẽ mua cho cậu một món đồ uống và mấy viên kẹo nữa, rồi chúng tôi sẽ rời công viên. Cậu sẽ nắm tay tôi khi chúng tôi đi bộ về nhà, về ngôi nhà tôi sống cùng với chồng tôi, và tối đó tôi sẽ xắt nhỏ món thịt cho cậu ăn, làm món khoai tây nghiền cho cậu, và rồi khi cậu đã mặc xong bộ pyjama, tôi sẽ đọc cho cậu nghe một câu chuyện trước khi cuồn chăn bọc thân hình say ngủ của cậu và hôn nhẹ lên trán cậu. Và sáng mai...

Ngày mai? Mình làm gì có ngày mai, tôi nghĩ. Cũng làm gì có hôm qua.

‘Mẹ!’ cậu bé hét ầm lên. Trong tích tắc tôi ngỡ cậu đang nói chuyện với tôi, nhưng rồi cậu nhẩy bung khỏi vòng quay ngựa gỗ và chạy về phía quán cà phê.

‘Alfie!’ tôi gọi lớn, nhưng rồi tôi thấy một phụ nữ đang rảo bước về phía chúng tôi, mỗi tay nắm chặt một chiếc cốc nhựa.

Cô cúi mình xuống khi cậu bé chạy tới. ‘Con ổn chứ, Tiger?’ Cô nói lúc cậu bé ulla vào vòng tay của mình, rồi ngước lên, qua người con trai, nhìn thẳng vào tôi. Mắt cô nheo lại, mặt răn đanh. *Tôi chẳng làm gì sai cả!* Tôi muốn hét lên thế. *Để tôi yên!*

Nhưng thay vào đó tôi ngoảnh sang hướng khác và rồi, khi người phụ nữ đã dẫn Alfie đi, tôi rời khỏi vòng quay ngựa gỗ. Trời đang chuyển dần sang sắc xanh đen. Tôi ngồi trên một băng ghế, chẳng biết lúc đó là mấy giờ, hoặc mình đã ra ngoài bao lâu, chỉ biết rằng mình không thể về nhà lúc này, không thể đối mặt với Ben, không thể đối mặt với chuyện giả như không biết gì về Adam, về chuyện mình đã có một đứa con.

Trong thoáng chốc tôi muốn kể với Ben mọi thứ. Về cuốn nhật ký của tôi, về bác sĩ Nash. Tất tần tật. Nhưng rồi tôi đẩy ý nghĩ đó ra khỏi trí óc. Tôi không muốn về nhà, nhưng lại chẳng có nơi nào khác để đi.

Tôi đứng dậy và bắt đầu rảo bước trong khi trời chuyển màu đen kịt.

Căn nhà tối om. Tôi chẳng biết điều gì đợi mình khi mở cánh cửa trước. Chắc Ben sẽ thấy vắng tôi; anh ta đã nói là sẽ về nhà trước năm giờ mà. Tôi hình dung cảnh Ben đi đi lại lại trong phòng khách hoặc có lẽ ra ngoài, lái xe khắp các con phố, kiếm tôi. Tôi tưởng tượng các nhóm cảnh sát và tình nguyện viên cũng ở ngoài đó, đi hỏi từng nhà với tấm hình phô tô của tôi, và cảm thấy tội lỗi. Tôi cố tự nhủ rằng, dù mất trí nhưng tôi chẳng phải là trẻ con, cũng chẳng phải là một người mất tích, tuy vậy tôi vẫn bước vào nhà với tâm thế sẵn sàng xin lỗi.

‘Anh Ben ời?’ tôi gọi. Chẳng có tiếng trả lời, nhưng tôi cảm thấy hơn là nghe thấy, một sự chuyển động. Có tiếng lít rít của ván sàn đâu đó phía trên tôi, một sự dịch chuyển gần như không thể nhận thấy trong trạng thái bình lặng của căn nhà. Tôi gọi lần nữa, lần này lớn hơn. ‘Anh Ben?’ ‘Christine?’ một giọng nói vỡ ra, yếu ớt.

‘Ben,’ tôi gọi, ‘Ben, là em. Em ở đây.’

Ben xuất hiện trên đỉnh cầu thang, trông như thể vừa ngủ dậy. Anh ta hãy còn mặc bộ đồ đi làm lúc sáng, nhưng giờ thì áo sơ mi đã nhàu nhĩ và buông lỏng thòng khỏi quần rồi, còn tóc tai thì lả chĩa loạn cả lên, trông hết hình ảnh buồn cười của một anh chàng bị điện giật.

Ben xuống lầu. ‘Chris, em đã về nhà!’

‘Em... Em phải đi hóng gió,’ tôi lắp bắp.

‘Ơn Chúa.’ Ben thốt lên. Anh ta bước tới nắm lấy tay tôi, kẹp chặt nó như muốn lắc tung lên. ‘Ơn Chúa!’

Mắt Ben mở to, sáng rực. Trong ánh sáng mờ mờ chúng lấp lánh như thể Ben đã khóc. *Anh ta yêu mình biết chừng nào*, tôi nghĩ. Cảm giác tội lỗi trào lên.

‘Em xin lỗi,’ tôi nói. ‘Em không định...’

Ben ngắt lời. ‘Ô, đừng bận tâm về chuyện đó mà...’

Ben nâng tay tôi lên môi mình, vẽ mặt anh ta đã trở nên thư thái, hạnh phúc. Mọi vết lo lắng đã biến mất. Anh ta hôn tôi.

‘Nhưng...’

‘Giờ em đã trở về rồi. Đó là điều quan trọng nhất.’ Ben bật đèn rồi vuốt tóc về trật tự. ‘Ổn rồi mà! Em đi tắm rửa, thay đồ rồi mình ra ngoài ăn nhé?’

‘Em...’

‘Ồ, Christine. Chúng mình nên đi! Trông em như thể đang cần lên giây cót đấy!’

‘Nhưng mà, Ben à,’ tôi nói. ‘Em không thấy thích.’

‘Làm ơn đi?’ Ben nài nỉ. ‘Nó quan trọng với anh lắm.’ Anh ta lại nắm tay tôi siết nhẹ rồi ử cả đôi tay tôi vào giữa hai tay mình. ‘Anh không biết đã nói với em sáng nay chưa. Hôm nay là sinh nhật của anh.’

Tôi bảo Ben mình sẽ tắm rửa, thay đồ, rồi xem tâm trạng thế nào đã. Tôi lên lầu. Tâm trạng của Ben khiến tôi bối rối.

Anh ta dường như đã rất lo âu, nhưng, ngay khi tôi hiện diện an toàn và khỏe mạnh, sự lo âu ấy bay biến. Ben có thật sự yêu tôi rất nhiều? Tin tôi rất nhiều đến độ tất cả những gì anh ta quan tâm là tôi được an toàn, bất kể tôi đã ở đâu?

Tôi bước vào phòng tắm. Có lẽ Ben đã không thấy những bức ảnh vương vãi khắp sàn, thật thà tin là tôi đã ra ngoài đi dạo. Có lẽ còn đủ thời gian để tôi xóa dấu vết. Giấu đi nỗi tức giận và cả sự đau buồn.

Tôi chốt cửa sau lưng mình và bật đèn. Sàn đã được dọn sạch. Ở đó, xếp quanh tấm gương như thể chưa bao giờ bị xê xích, là những bức ảnh, mọi thứ đã được phục hồi lại hoàn hảo.

Tôi bảo Ben mình sẽ sẵn sàng trong nửa giờ nữa, rồi ngồi trong phòng ngủ và nhanh hết mức có thể, viết lại chuyện này.

THỨ SÁU. NGÀY 16 THÁNG MƯỜI MỘT

Tôi chẳng biết chuyện gì đã xảy ra sau đó. Tôi đã làm gì sau khi Ben bảo rằng hôm đó là sinh nhật anh ta? Sau khi tôi lên lầu và khám phá ra những bức ảnh đã được đặt lại đúng vị trí trước khi tôi xé toạc chúng xuống? Tôi không biết. Có lẽ tôi đã tắm vòi sen và thay quần áo, có lẽ chúng tôi đã ra ngoài dùng bữa, rồi tới rạp phim. Tôi đã không viết những chuyện đó ra nên chẳng nhớ được gì, dù chỉ mới cách đây vài giờ. Nó sẽ biến mất hoàn toàn trừ khi tôi hỏi Ben. Tôi cảm thấy mình sắp phát điên.

Tờ mờ sáng hôm nay, tôi thức dậy với một kẻ lạ nằm bên cạnh. Căn phòng tối om, lạnh lẽo. Tôi nằm đó, cứng người vì sợ, chẳng biết mình là ai, đang ở đâu. Tôi chỉ nghĩ đến việc chạy trốn, nhưng lại chẳng nhúc nhích được. Đầu óc tôi như bị xối lỗ sâu hoắm, nhưng rồi từ ngử đã trôi lên bề mặt. Ben. Chồng. Trí nhớ. Tai nạn. Cái chết. Con trai.

Adam.

Chúng treo trước mắt tôi, lúc mờ lúc tỏ. Tôi chẳng thể kết nối chúng lại. Chẳng biết chúng có nghĩa gì. Chúng xoáy trong óc tôi, dội lại như một câu thần chú, và rồi giấc mơ đó trở lại, giấc mơ đã khiến tôi tỉnh giấc.

Tôi nằm trên giường trong một căn phòng, ôm trong vòng tay mình một cơ thể đàn ông. Anh ta nằm trên người tôi, tấm lưng rộng nặng trĩu. Thật quái dị khi người tôi nặng trĩu còn đầu thì nhẹ hẫng, cả căn phòng chao lắc bên dưới và khi tôi mở mắt nhìn, trần nhà liền trôi tuột ra khỏi tầm mắt.

Những sợi lông ngực của người đàn ông ram ráp trên ngực tôi. Có vị ngọt nhẹ trên đầu lưỡi. Anh ta đang hôn tôi. Anh ta bạo liệt quá; tôi muốn bảo anh ta ngưng lại, nhưng chẳng thốt được ra lời. ‘Anh yêu em,’ anh ta thì thầm, lời nói lẫn trong tóc tôi, phớt bên cổ tôi. Tôi biết mình muốn nói nhưng miệng tôi dường như chẳng liên kết được với trí não nữa rồi, và tôi cứ nằm đó trong khi anh ta hôn tôi và phả những lời lẽ ngọt ngào vào mái tóc của tôi. Tôi nhớ mình đã vừa khao khát anh ta vừa muốn ngưng anh ta lại thế nào; khi anh ta hôn, tôi đã tự nhủ rằng chúng tôi sẽ không làm tình, nhưng tay anh ta cứ nhích từ eo lưng tôi xuống vòng hông và tôi đã để mặc nó. Rồi khi anh ta kéo áo tôi và thọc tay bên dưới nó, tôi đã nghĩ, *Cái này là mức xa nhất em cho phép anh đấy vì em thích cái cảm giác tay anh ấm áp trên ngực em, khiến cơ thể em run rẩy dễ chịu. Vì lần đầu tiên em có cảm giác mình là đàn bà. Nhưng em sẽ không làm chuyện đó với anh đâu. Không phải tối nay. Chúng ta đi xa tới mức này thôi và không được hơn nữa.* Rồi chẳng phải là tay nữa mà là miệng anh ta chạm lên ngực tôi, và tôi vẫn nghĩ mình sẽ ngăn anh ta được ngay thôi. Từ *Không* thậm chí đã bắt đầu hình thành, hẳn rõ trong trí não, nhưng trước lúc tôi thốt nó ra anh ta đã đẩy tôi ngả lên giường, tháo tuột

quần lót của tôi, và từ *Không* đó đã biến thành một tiếng rên mơ hồ, dễ chịu.

Anh ta cong người lại, một âm thanh trầm trầm đáng kinh ngạc thoát ra và tôi nhìn thấy mặt anh ta. Ben. ‘Anh yêu em.’ anh ta thốt lên, và tôi biết rằng mình nên nói gì đó, rằng anh ta là chồng của tôi, dù rằng tôi cảm thấy mình mới chỉ gặp anh ta lần đầu tiên ngay trong sáng đó. Tôi có thể ngăn anh ta lại. Tôi có thể trông cậy anh ta tự ngăn mình lại.

‘Ben, em...’

Ben ngăn tôi nói bằng khuôn miệng ướm át của mình, và tôi cảm thấy anh ta đi vào trong tôi. Đau đớn hay khoái lạc. Chẳng có một lần ranh nơi một thứ bắt đầu và thứ kia kết thúc. Tôi nín cái lưng lấp nháp mồ hôi của anh ta và thử mở toang mình đón nhận, thử lần đầu tiên thưởng thức thứ đang diễn ra, và rồi thì khám phá ra mình không thể thử phớt lờ nó. *Mình đã đòi hỏi chuyện này*, tôi nghĩ, cùng lúc với *Mình chẳng bao giờ đòi hỏi chuyện này*. Có thể nào vừa muốn vừa không muốn một thứ nào đó ngay một lúc không? Vì khát khao luôn đi cùng sợ hãi?

Tôi nhắm mắt lại và thấy một khuôn mặt lạ, tóc đen, râu quai nón. Một vết sẹo dưới má. Anh ta trông quen thuộc quá, dù tôi chẳng hiểu cảm giác đó đến từ đâu. Lúc bị tôi ngó sững nụ cười của anh ta vụt biến mất và đó là khi tôi òa khóc, trong giấc mơ. Đó là lúc tôi tỉnh giấc và thấy mình ở trên một cái giường yên ắng, với Ben nằm kế bên và chẳng biết mình đang ở đâu.

Tôi ra khỏi giường và xuống lầu. Cửa trước đã khóa chặt, ánh trăng phủ màu sáng xanh lên lớp kính mờ. Tôi nhận ra trên người mình không một mảnh vải.

Tôi ngồi dưới chân cầu thang. Mặt trời ló dạng, sảnh đợi chuyển từ xanh nhạt sang màu cam chín. Giấc mơ đó gây cảm giác thật quá, và tôi

đã tỉnh giấc trong cùng căn phòng ngủ mà tôi đã mơ thấy mình ở đó, cạnh một người đàn ông tôi chẳng hề mong gặp.

Còn giờ thì tôi đã đọc cuốn nhật ký của mình sau khi bác sĩ Nash gọi và một ý nghĩ chợt đến. *Phải chăng nó vốn là một ký ức?* Một ký ức tôi vẫn còn nhớ được từ đêm trước?

Nếu đúng vậy thì đó là một dấu hiệu của sự tiến triển, tôi nghĩ thế. Nhưng nó cũng có nghĩa là Ben đã dùng sức mạnh với tôi và, tệ hơn nữa là trong khi anh ta làm thế tôi đã nhìn thấy hình ảnh một người lạ rậm râu, với một vết sẹo sượt xuống mặt.

Nhưng biết đâu nó chỉ là một giấc mơ thôi. Một cơn ác mộng. Ben yêu tôi và người lạ rậm râu kia chẳng hề tồn tại.

Nhưng làm sao tôi có thể biết chắc được?

Chúng tôi đang dừng ở cột đèn tín hiệu, bác sĩ Nash đang gõ mấy ngón tay trên mép vô lăng, không khớp lắm với bản nhạc pop phát ra từ dàn máy trên xe, trong khi tôi cứ dỗi thẳng về phía trước. Tôi đã gọi lại cho bác sĩ Nash vào sáng nay, gần như ngay khi đọc xong cuốn nhật ký, hoàn tất đoạn viết về giấc mơ có thể là một ký ức. Tôi phải nói chuyện với ai đó, vì khi biết mình đã làm mẹ tự dưng cái vết rách nhỏ của đời tôi có cơ bức toạc hết cả ra...

Đèn tín hiệu đổi. Bác sĩ Nash ngừng gõ nhịp và xe chúng tôi giật lùi ra sau rồi chạy tới. ‘Tại sao Ben không kể cho tôi nghe về Adam nhỉ?’ tôi nghe mình lên tiếng. ‘Tôi không hiểu. Tại sao vậy?’

Bác sĩ Nash liếc qua tôi, nhưng chẳng nói gì cả. Con chó nhưa ngồi trên giá để đồ của chiếc xe chạy trước chúng tôi cứ gục gặc cái đầu thật ngộ nghĩnh, phía sau nó lấp ló mái tóc vàng hoe của một em bé. Tôi nghĩ tới Alfie.

Bác sĩ Nash ho khẽ. ‘Kể cho tôi nghe chuyện đã xảy ra đi.’ Tôi muốn kể với cậu ta lắm, nhưng ngay khi vừa thoát ra từ Adam tôi đã nhận ra nó phù phiếm và lạc hướng thế nào. Adam có cảm giác rất thật. Thằng bé tồn tại trong tôi, trong ý thức của tôi và đang choán hết không gian theo một cách mà chẳng ai khác làm thế được. Không phải Ben, hay bác sĩ Nash. Thậm chí không phải cả chính tôi nữa.

Tôi cảm thấy giận dữ. Cậu ta đã biết chuyện này ngay từ đầu rồi.

‘Còn anh,’ tôi chỉ trích. ‘Anh đã đưa cho tôi cuốn tiểu thuyết, vậy tại sao lại không kể cho tôi nghe về Adam?’ ‘Christine,’ bác sĩ Nash nói. ‘Kể cho tôi nghe chuyện đã xảy ra đi.’

Tôi nhìn chòng chọc ra cửa kính trước.

‘Sau khi anh đưa cho tôi cuốn tiểu thuyết,’ tôi kể. ‘Tôi đã ngấm bức ảnh đi kèm bài báo mà anh bỏ trong phong bì và, thật bất ngờ, tôi đã nhớ lại cái ngày nó được chụp. Và tôi đã nhớ ra lúc đó mình đang mang thai.’

Bác sĩ Nash lặng thinh.

‘Anh đã biết về thằng bé?’ tôi hỏi. ‘về Adam ấy?’

‘Vâng, tôi biết.’ cậu ta chậm rãi nói. ‘Nó có ghi trong hồ sơ của cô mà. Cậu bé đã được vài tuổi lúc cô bị mất trí. Hơn nữa, chúng ta đã nói về cậu ấy trước đây rồi.’

Dù trong xe ấm áp, tôi vẫn thấy ớn lạnh. Sự thật trần trụi rằng mình đã từng nhớ ra Adam trước đây, rằng mình đã trải qua tất cả những chuyện này rồi và lại đang trải qua nó một lần nữa - khiến tôi rúng động.

Bác sĩ Nash hẳn đã nhận ra nỗi bàng hoàng của tôi.

‘Cách đây vài tuần.’ cậu ta nói. ‘Cô đã kể cho tôi là cô đã mừng tượng thấy hình ảnh một đứa trẻ trên phố. Một cậu bé. Rằng cậu bị lạc, nhưng đang trở về nhà, về nhà của cô đấy, và cô là mẹ cậu ta. Rồi nó tái diễn lại trong trí cô. Cô đã kể với Ben, và anh ấy đã nói cho cô nghe về Adam. Cuối ngày hôm đó cô đã kể cho tôi.’

‘Nhưng anh đã không kể cho tôi nghe về thằng bé từ lúc đó?’

Bác sĩ Nash thở dài. ‘Không...’

Bất giác tôi nhớ lại những điều mình đã đọc sáng nay, về những hình ảnh các bác sĩ đã cho tôi xem lúc tôi nằm trong lồng chụp.

‘Có những tấm hình của thằng bé khi tôi chụp nội soi!’ tôi thốt lên. ‘Những bức ảnh...’

‘Đúng vậy. Chúng lấy từ hồ sơ của cô...’

‘Nhưng anh đã không đề cập đến thằng bé! Tại sao vậy?’ ‘Christine, cô phải hiểu rằng tôi không thể bắt đầu mỗi buổi trị liệu bằng cách kể cho cô mọi thứ tôi biết mà cô không biết. Hơn nữa, trong trường hợp này, tôi cho là nó không có lợi cho cô lắm.’

‘Không có lợi ư?’

‘Tôi biết cô sẽ rất bấn loạn khi biết rằng mình đã có một đứa con và đã quên bằng nó. Phiền cả cho Ben nữa..’

Chúng tôi đang chạy vào một bãi đỗ xe ngầm dưới đất. Bóng ngày mềm ẻo đã bật đi, thay vào đó là ánh đèn huỳnh quang chói gắt và hơi xăng cộng với mùi bê tông. Chẳng biết còn những thời điểm nào khác mà những trái bom tôi đeo dính trong đầu, sẽ được châm ngòi và điểm giờ, sẵn sàng bùng nổ không nữa...

‘Không còn gì khác...?’ tôi hỏi.

‘Không,’ cậu ta ngắt lời. ‘Cô chỉ có mỗi Adam. Cậu ấy đã là đứa con duy nhất của cô.’

Thì quá khứ. Vậy là bác sĩ Nash cũng biết là thằng bé đã chết.

Tôi ép mình cất giọng. ‘Anh biết là thằng bé đã bị giết sao?’

Bác sĩ Nash dừng xe và tắt máy. Bãi đậu xe tĩnh mịch, chỉ sáng nhờ những vũng đèn huỳnh quang. Trong tích tắc tôi nghĩ có thể mình đã sai. Adam hãy còn sống. Trí óc tôi bừng sáng bởi ý nghĩ đó. Tôi cảm thấy Adam có thực lắm ngay khi đọc về nó lúc sáng nay, còn cái chết của nó

thì chẳng thực tí nào. Tôi cố nhớ xem mình đã cảm thấy ra sao khi được cho biết là thằng bé đã bị giết, nhưng không thể. Thật vô lý. Nỗi buồn chắc chắn sẽ nhấn chìm tôi trong đau thương không dứt, bởi nhận thức rằng một phần trong mình đã chết đi. Chắc chắn là tình yêu của tôi dành cho con trai mình sẽ đủ mạnh để tôi nhớ rõ mất mát của mình. Nếu thằng bé thực sự đã chết, thì chắc chắn nỗi đau của tôi sẽ là một lực đẩy thậm chí còn mạnh hơn cả chứng mất trí của mình nữa.

Tôi nhận ra mình không tin chồng, không tin là con trai tôi đã chết. Nhưng rồi bác sĩ Nash cất tiếng.

‘Đúng vậy,’ cậu ta nói. ‘Tôi biết.’

Nỗi kích động tủa ra trong tôi giống như một thứ gì đó còn tệ hơn là nỗi thất vọng. Đậm mùi hủy diệt, đầy ắp nỗi đau.

‘Sao...?’ tôi chỉ có thể nói được đến thế.

Bác sĩ Nash kể cho tôi nghe cùng câu chuyện mà Ben đã kể. Adam, trong quân ngũ. Một quả bom cài ở vệ đường. Tôi nghe và quyết mọi ra bằng hết sức mạnh để không khóc. Khi bác sĩ Nash kể xong, cậu ta chạm tay lên tay tôi.

‘Christine,’ cậu ta dịu dàng nói. ‘Tôi rất tiếc.’

Tôi nhìn xuống bàn tay cậu ta đang áp lên tay tôi, nó chỉ chút những vết xước nhỏ. Vết xước khi giỡn với một cô mèo nhỏ hoặc một chú chó con. Khi đang tận hưởng một cuộc sống bình thường.

‘Chồng tôi không kể cho tôi nghe về Adam,’ tôi nói. ‘Anh ấy cất mọi tấm ảnh về thằng bé trong một cái hộp kim loại khóa chặt. Sao anh ấy lại phải làm thế?’

Bác sĩ Nash nhìn ra cửa sổ. ‘Cho phép tôi hỏi cô cùng câu hỏi đó. Cô nghĩ tại sao anh ấy lại làm thế?’

Tôi nghĩ đến mọi lý do có thể nghĩ ra nhưng lại chẳng tin vào bất cứ điều nào trong đó, đành giữ lại một lý do nhàm chán. ‘Tôi đoán chuyện

đó sẽ dễ dàng hơn với anh ấy. Chẳng kể cho tôi, nếu tôi không nhớ ra.’

‘Tại sao nó lại dễ dàng hơn cho anh ấy?’

‘Vì tôi sẽ thấy rất bất loạn với chuyện đó? Hẳn là một việc rất kinh khủng khi phải kể với tôi hàng ngày rằng chẳng những tôi đã có một đứa con mà đứa con đó lại đã chết rồi. Và chết một cách kinh khủng.’

‘Theo cô, còn lý do nào khác nữa không?’

‘Ừm... nó hẳn là rất nặng nề với anh ấy nữa. Anh ấy là cha của Adam và, ồ...’ tôi nghĩ hẳn Ben cũng phải kiềm chế nỗi đau của chính mình, chẳng khác gì tôi vậy.

‘Chuyện này thật khó với cô, nhưng nó cũng khó cho Ben nữa. Còn khó hơn nhiều, trong một vài lẽ. Anh ấy yêu cô lắm, tôi thấy vậy, và...’

‘...và kể cả khi tôi còn chẳng nhớ là anh ấy có tồn tại.’

‘Đúng vậy.’ bác sĩ Nash xác nhận.

‘Tôi vừa ngập trong một đồng rối bời.’ tôi thở dài phân trần.

Bác sĩ Nash xoay người đối mặt với tôi. ‘Tôi ước mình có thể làm được gì đó khiến chuyện này dễ dàng hơn với cô.’

Nét nhân hậu hiện lên trong đôi mắt, trong cái cách cậu ta chạm lên tay tôi, và trong ánh sáng nhấp nháy của bãi đỗ xe ngầm dưới mặt đất, tôi thấy mình tự hỏi điều gì sẽ xảy ra nếu tôi đặt tay mình lên tay cậu ta, hoặc hé miệng, nhích nhẹ dần tới. Liệu cậu ta có nghiêng người tới? Có thử hôn tôi? Liệu tôi có cho phép, nếu cậu ta làm thế?

Hoặc liệu cậu ta có nghĩ tôi thật lố bịch? Có thể sáng nay tôi thức giấc và ngỡ mình còn trong tuổi hai mươi, nhưng thực tế lại không phải vậy. Tôi xấp xỉ năm mươi rồi. Gần đủ già để là mẹ cậu ta rồi. Thế nên, tôi chỉ ngó sững cậu ta đang ngồi quan sát tôi, gần như bất động. Cậu ta có vẻ mạnh mẽ. Đủ mạnh mẽ để giúp tôi qua khỏi.

Tôi vừa mở miệng định nói, dù chẳng biết mình sắp nói gì, thì một tiếng chuông điện thoại đã vang lên giòn giã. Tôi nhận ra đó là tiếng

cái điện thoại của tôi đang đổ chuông trong giỏ xách.

Nó không phải là cái có nắp trượt, mà là cái chồng tôi đã đưa cho. Cái tên *Ben* đang hiện ra trên màn hình.

Tôi chợt nhận ra mình đang xử sự bất công làm sao. Ben cũng bị mất con đó thôi. Và Ben đã phải sống với chuyện ấy hằng ngày, mà không thể nói với tôi về điều đó, không thể tìm tới vợ mình để được an ủi.

Và Ben đã làm tất cả những chuyện đó vì tình yêu.

Còn tôi lại đang ở đây, ngồi trong một bãi đỗ xe ngẫm với một người đàn ông mà Ben chỉ biết sơ là có tồn tại. Tôi nghĩ tới những bức ảnh đã xem lúc sáng, trong cuốn album tự chế. Chỉ có tôi và Ben, hết trang này đến trang khác. Cười. Hạnh phúc. Trong yêu thương. Như thể chẳng còn ai khác trên đời tồn tại.

Chúng tôi đã yêu nhau; điều đó thật rõ ràng.

‘Tôi sẽ gọi lại cho anh ấy sau,’ tôi nói và cất điện thoại vào lại giỏ xách. *Mình sẽ kể cho Ben nghe vào tối nay, tôi nghĩ. Về cuốn nhật ký. Về bác sĩ Nash, về mọi chuyện.*

Bác sĩ Nash ho nhẹ. ‘Chúng ta lên văn phòng thôi chứ?’

‘Tất nhiên rồi.’ tôi nói mà không nhìn cậu ta.

*

* *

Tôi bắt đầu viết chuyện đó ngay trong xe hơi lúc bác sĩ Nash chở tôi về nhà, qua những con chữ nguệch ngoạc vội vã. Trước khi chúng tôi rời văn phòng, cậu ta đã xin phép được nhắc đến trường hợp của tôi tại một hội thảo cậu ta đã được mời tham dự. ‘Ở Geneva.’ cậu ta nói, không thể che giấu một tia hãnh diện.

Khi chúng tôi đến nhà, cậu ta chào tạm biệt rồi nói thêm, ‘Tôi ngạc nhiên là cô muốn viết nhật ký ngay ở trong xe. Cô dường như rất... kiên quyết. Tôi đoán là cô không muốn bỏ sót bất cứ chuyện gì.’

Và cậu ta đã đúng. Tôi rất kiên quyết. Khi đã vào nhà tôi viết xong chuyện ở ngay bàn ăn và giấu cuốn nhật ký đi trước khi chậm rãi thay quần áo. Ben đã để lại cho tôi một lời nhắn trên điện thoại. *Tối nay mình ra ngoài ăn tối. Hôm nay là thứ Sáu...*

Tôi cởi cái quần vải lạnh màu xanh biển đã lục thấy trong tủ áo lúc sáng, lột luôn cái áo màu xanh nhạt đã quyết định mặc cho đồng bộ. Tôi thấy hoang mang quá. Trong buổi trị liệu tôi đã đưa cuốn nhật ký cho bác sĩ Nash - cậu ta đã xin phép được ngó qua nó và tôi đã đồng ý. ‘Tuyệt quá!’ cậu ta nói khi đã đọc xong. ‘Cô đang nhớ lại rất nhiều thứ, Christine ạ. Rất nhiều ký ức đang trở lại. Cô nên cảm thấy rất đáng khích lệ...’

Nhưng tôi không cảm thấy đáng khích lệ tí nào. Tôi cảm thấy rối bời. Tôi đã ve vãn cậu ta, hay cậu ta ve vãn tôi nhỉ? Tôi đi tới ngăn kéo đựng đồ lót, lục ra một cặp quần lót chèn gối bằng lụa đen, và một cái áo ngực đồng bộ. Tôi khoác chúng lên người và đứng trước gương, kiểm tra cơ thể mình bằng cả mắt lẫn tay, khảo sát nó thật tỉ mỉ, bằng cách rê ngón tay khắp các đường nét thân thể giống như chúng là cái gì đó rất mới mẻ.

Tôi cảm thấy mình đầy sức sống.

Tôi chẳng biết mình đứng đó bao lâu. Với tôi thời gian cứ giãn ra, gần như là vô nghĩa. Những năm tháng cứ trượt qua tôi, chẳng hề để lại vết tích. Chỉ có tiếng chuông đồng hồ dưới lầu báo cho tôi biết thời gian đang trôi qua ở chừng mực nào đó.

Tôi xát xà bông khắp chân rồi lướt lưỡi dao cạo lạnh ngắt trên đám lông sậm. Lưỡi dao rạch một vết tí tẹo ở bắp chân và rồi máu như một rẻo lụa đỏ mịn túa ra, run rẩy trước khi bắt đầu rỉ giọt xuống chân tôi. Tôi lấy ngón tay chùi nó, quệt vết máu sánh như đường mật, đưa lên môi. Nó có vị của xà bông lẫn mùi sắt ấm. Máu chưa đông lại. Tôi để mặc nó

chảy xuống làn da, tận hưởng cảm giác dễ chịu thật mới lạ trong giây lát rồi mới chùi nó bằng một miếng khăn giấy ướt.

Trở lại phòng ngủ tôi mang vớ và mặc váy đen bó sát người, đeo bông tai và dây chuyền vàng lấy từ cái hộp trên bàn phấn. Tôi dùng keo tạo nếp, cuộn tóc xoắn lên. Tôi xịt nước hoa lên cổ tay và sau tai. Và suốt thời gian đó một ký ức cứ bồng bềnh trong tôi. Tôi thấy mình đang cài khóa móc đai vớ, chỉnh áo ngực, nhưng đó là một tôi khác hẳn, trong một căn phòng khác hẳn. Căn phòng đó yên tĩnh, có tiếng nhạc nhẹ nhàng, đâu đó ngoài xa tôi nghe có những giọng nói, tiếng cửa đóng, mở, tiếng xe cộ ì ầm vắng lại. Cảm thấy bình yên, hạnh phúc, tôi quay sang tắm gương, ngắm kỹ gương mặt mình trong ánh nến lung linh. *Không tệ, tôi nghĩ. Không tệ chút nào.*

Ký ức đó cứ lập lòe dưới bề mặt trí óc, và trong khi tôi có thể nhìn thấy các chi tiết, tóm tắt các hình ảnh, khoảnh khắc, nó cứ lặn sâu khiến tôi chẳng bám được tới chỗ nó muốn dẫn đi. Tôi thấy một chai champagne trên cái bàn đầu giường. Hai cái ly. Một bó hoa đặt trên giường, có kèm tấm thiệp. Tôi thấy mình đang ở trong một phòng khách sạn, một mình, chờ đợi người đàn ông mình yêu thương, rồi có tiếng gõ cửa và tôi thấy mình đứng dậy, đi tới cửa, nhưng hình ảnh kết thúc luôn tại đó, như thể tôi đang xem tivi và đột nhiên ăng ten bị ngắt. Tôi ngước lên, và thấy mình đã trở lại trong ngôi nhà của chính mình. Mặc dù người phụ nữ tôi thấy trong gương là một kẻ xa lạ - và với lớp trang điểm cùng mái tóc uốn keo, vẻ xa lạ đó thậm chí còn được phóng đại hơn mức thực tế - tôi cảm thấy mình đã sẵn sàng, nhưng sẵn sàng cho cái gì thì tôi chẳng nói được. Tôi đi xuống lầu để đợi chồng tôi, đợi người đàn ông mà tôi đã lấy, đã yêu.

Yêu, tôi tự nhắc mình. Người đàn ông tôi yêu.

Tôi nghe tiếng chìa lách cách tra vào ổ khóa, tiếng cửa mở, tiếng chân chùi trên thảm. Nghe như có cả tiếng gió rít? Hay đó là tiếng thở nặng nề, khó nhọc của tôi?

Một giọng nói vang lên. ‘Christine? Mọi việc ổn chứ em?’ ‘Vâng,’ tôi đáp, ‘Em đến ngay đây.’

Có tiếng ho khẽ, tiếng áo khoác treo lên, tiếng cặp xách đặt xuống.

Ben gọi với lên lầu. ‘Lúc quá trưa anh đã gọi điện thoại cho em, anh còn để lại cả tin nhắn nữa.’

Tiếng máy bậc thêm kêu cọt két. Trong tích tắc tôi nghĩ Ben sắp đi thẳng lên phòng tắm, hoặc phòng làm việc, mà không ngó qua tôi, và tôi cảm thấy mình thật ngớ ngẩn khi diện đồ thể này, để đợi ông chồng-đã-biết-cả-bao-nhiều-năm trong trang phục của ai đó chẳng phải là mình. Tôi ước gì có thể lột quách mấy thứ đồ này, chùi sạch lớp trang điểm, và biến mình trở lại dáng bộ vốn có, nhưng rồi tôi nghe tiếng tháo giày lịch kịch và nhận ra Ben đang ngồi xuống để xỏ chân vào dép lê. Máy bậc thêm lại kêu lên cọt két, rồi Ben bước vào phòng.

‘Em yêu...’ Ben mở miệng rồi ngưng bật. Đôi mắt anh ta lướt nhanh từ đầu đến chân tôi rồi trở lại chạm mắt tôi. ‘Wow, trông em kìa...’ anh ta thốt lên và lắc lắc đầu.

‘Em nghĩ mình cần sửa soạn một chút.’ Tôi phân trần. ‘Dù gì cũng là tối thứ Sáu. Cuối tuần mà.’

‘Phải lắm,’ vẫn đứng ở ngưỡng cửa, anh ta nói. ‘Phải lắm. Nhưng mà...’

Tôi đứng dậy và tới bên anh ta. ‘Hôn em đi,’ tôi thốt lên và choàng tay lên cổ Ben. Ở anh ta toát ra mùi xà bông, mùi mồ hôi lẫn mùi công sở. Thơm ngái mùi phấn vẽ. Một ký ức dềnh khắp người tôi nhưng không đeo dính lại - tôi quỳ trên sàn cùng vẽ với Adam.

Ben vòng tay ôm eo tôi.

Môi chúng tôi gặp nhau. Đầu tiên, chỉ chạm nhẹ như một nụ hôn chúc ngủ ngon hay nụ hôn tạm biệt, một nụ hôn ở chốn đông người hay nụ hôn dành cho mẹ. Tôi không lỏng tay, và anh ta lại hôn tôi lần nữa, vẫn không khác trước.

‘Hôn em đi Ben.’ tôi thốt lên. ‘Hôn thật sự ấy.’

‘Ben.’ tôi hỏi. ‘Chúng ta có hạnh phúc không?’

Chúng tôi đang ngồi trong một nhà hàng. Tôi ăn nhỏ nhẹ đĩa dưa dón trước mặt mà chẳng hề nhớ là đã gọi nó.

Ben đặt nĩa xuống và hớp một ngụm vang trắng. Một gia đình ba người gồm cha mẹ và cô con gái tuổi hai mươi chọn chỗ ngồi ở cái bàn kế chúng tôi. Ben cất giọng.

‘Mình yêu thương nhau, nếu đó là điều em muốn nói. Anh rất yêu em, điều đó thì chắc chắn rồi.’

Linh tính bảo tôi nên đáp lại rằng mình cũng yêu anh ta. Đàn ông luôn nói anh yêu em như một câu hỏi.

Nhưng tôi có thể nói gì được chứ? Ben là một người lạ và tình yêu chẳng thể nào nảy nở kịp trong vòng hai mươi bốn giờ, dù tôi muốn tin vào điều đó nhiều thế nào đi nữa.

‘Anh biết em không yêu anh,’ Ben nói. Tôi nhìn anh ta bàng hoàng trong giây lát. ‘Nhưng cũng đừng bận tâm quá. Anh hiểu cái tình thế em đang lâm vào. Có thể em không còn nhớ nữa, nhưng chúng ta đã từng yêu nhau. Hết lòng, tuyệt đối. Như Romeo và Juliet vậy.’ Ben cố cười, nhưng vẫn có vẻ đầy ngượng ngập. ‘Anh đã yêu em và em đã yêu anh. Chúng ta đã hạnh phúc, Christine ạ. Rất hạnh phúc.’

‘Cho tới lúc em bị tai nạn.’

Ben có vẻ nao núng trước mấy từ đó. Tôi đã nói quá lố chẳng? Tôi đã đọc nhật ký của mình nhưng liệu hôm nay anh ta đã kể với tôi về cú tông

xe rồi bỏ chạy đó chưa? Nhưng dù gì thì *tai nạn* hẳn là một phỏng đoán hợp lẽ với bất cứ ai trong tình huống của tôi.

‘Đúng vậy,’ Ben thừa nhận, vẻ buồn bã. ‘Cho tới lúc đó, chúng ta đã hạnh phúc.’

‘Còn bây giờ?’

‘Bây giờ á? Anh ước gì mọi thứ có thể khác đi, nhưng anh không thấy bất hạnh đâu, Chris ạ. Anh yêu em mà. Anh không cần bất kỳ ai khác.’

Còn mình thì sao nhỉ? Mình có hạnh phúc không? Tôi nhìn qua bàn kế bên. Người cha đang đeo kính lên mắt, liếc nhìn tờ thực đơn ép nhựa, trong khi vợ ông cất mũ cho cô con gái và tháo khăn của cô ra. Cô gái cứ ngồi yên chẳng giúp đỡ, cũng chẳng chú tâm nhìn cái gì, miệng cô hé mở, tay phải cô nắm lại dưới bàn, một vệt dài mỏng thông xuống cầm cô. Thấy người cha để ý, tôi vội vã quay trở lại với chồng mình, làm ra vẻ mình không đang nhìn soi mói. Hẳn họ đã quen thấy người ta ngoảnh đi, sau khoảnh khắc trễ tràng.

Tôi thở dài. ‘Em ước mình có thể nhớ được chuyện đã xảy ra.’

‘Chuyện đã xảy ra ư?’ Ben hỏi. ‘Tại sao phải thế?’

Tôi nghĩ tới tất cả những ký ức đã đổ đến chớp nhoáng và biến đi mất tăm. Nhưng tôi biết chúng đã tồn tại - hãy còn tồn tại, ở đâu đó. Và chắc chắn rằng phải có một chìa khóa - một ký ức - mở được tất cả những ký ức khác.

‘Em vừa nghĩ ra rằng nếu có thể nhớ lại *tai nạn* của mình, biết đâu em có thể nhớ ra những thứ khác nữa.’ Tôi nhấp một ngụm vang. Suýt nữa tôi đã thốt ra tên con trai của chúng tôi trước khi nhớ ra rằng Ben không biết tôi đã đọc về thằng bé. ‘Tạm đủ để thức dậy và nhớ ra mình là cũ cũng được rồi.’

Ben tựa cằm lên những ngón tay đan cuộn lại như nắm đấm. ‘Các bác sĩ đã nói rằng chuyện đó sẽ không xảy ra đâu.’ ‘Nhưng họ có thể sai chứ?’

‘Anh ngờ chuyện đó lắm.’

Tôi đặt ly xuống. Ben sai rồi. Có lẽ đây là lúc kể cho anh ta nghe về những khoảnh khắc tôi vẫn còn níu lại được, về bác sĩ Nash, về cuốn nhật ký, về mọi thứ.

‘Nhưng thỉnh thoảng em vẫn nhớ lại được nhiều chuyện mà,’ tôi nói. Trông Ben có vẻ ngạc nhiên lắm. ‘Em nghĩ nhiều thứ đang trở lại với em...’

Ben gỡ những ngón tay đang đan vào nhau ra. ‘Thật chứ? Những thứ gì?’

‘Những cảm nghĩ, xúc động kỳ quặc. Những cảnh tượng. Hơi giống những giấc mơ, nhưng lại quá thật đến nỗi em không nghĩ là mình có thể bịa ra chúng. Chúng hẳn là những ký ức rồi...’

Tôi chờ đợi, cầu mong Ben hỏi tôi thêm nữa, nhưng anh ta không mở lời, chỉ tiếp tục nhìn tôi một cách buồn bã. Tôi nghĩ tới những ký ức mình đã viết ra, về hình ảnh Ben giơ chai rượu vang ra cho tôi trong căn bếp của ngôi nhà ước. ‘Em thấy một cảnh tượng về anh.’ tôi nói. ‘Lúc trẻ...’

‘Anh đang làm gì lúc đó?’ Ben hỏi.

‘Chỉ đứng trong bếp.’ Tôi nghĩ tới gia đình ba người đang ngồi cách đó vài bước. Giọng tôi rớt xuống thành tiếng thầm thì. ‘Đang hôn em.’

Ben mỉm cười.

‘Nếu em có thể nhớ lại được một ký ức, nghĩa là cũng có khả năng nhớ lại nhiều...’

Ben vươn qua bàn nắm lấy tay tôi. ‘Nhưng đến ngày mai em sẽ không còn nhớ được ký ức đó nữa. Đó mới chính là vấn đề...’

Tôi thở dài. Điều Ben nói là sự thật; tôi chẳng thể cứ viết ra mọi thứ xảy đến với mình trong cả quãng đời còn lại và cũng không thể đọc chúng mỗi ngày.

Tôi nhìn sang gia đình kế bên. Cô gái vụng về múc xúp đưa vào miệng, làm ướt nhẹp cái yếm vải được bà mẹ thắt quanh cổ cô. Tôi có thể hình dung ra cuộc sống của họ; vụng vỡ, mắc kẹt vì vai trò của người chăm bẵm, một vai trò họ đã mong đợi được giải thoát nhiều năm trước đây.

Chúng ta cũng vậy thôi, tôi nghĩ. Tôi cũng cần được đút- tận-miệng nữa. Và, tôi nhận ra, có phần giống hai vợ chồng nọ và đứa con của họ, Ben yêu tôi theo cách chẳng bao giờ mong được đền đáp.

Nhưng có lẽ chúng tôi khác họ. Có lẽ chúng tôi hãy còn có hy vọng.

‘Anh có muốn bệnh tình của em tiến triển hơn không?’ tôi hỏi.

Ben có vẻ ngạc nhiên. ‘Christine, làm ơn...’

‘Có lẽ em nên gặp một bác sĩ chẳng?’

‘Trước đây chúng ta đã thử rồi...’

‘Nhưng biết đâu đã đến lúc để thử lại? Biết đâu đã có cách trị liệu mới?’

Ben nắm chặt tay tôi. ‘Christine, hãy tin anh. Chúng ta đã thử mọi thứ rồi.’

‘Chúng ta đã thử những gì?’

‘Chris, làm ơn đi mà. Đừng...’

‘Chúng ta đã thử những gì?’ tôi gặng hỏi. ‘Những gì nào?’

‘Mọi thứ. Em không biết chuyện đó là thế nào đâu. Trông Ben có vẻ không thoải mái. Đôi mắt anh ta hết đảo sang trái lại sang phải như thể đang ngóng một cú ra đòn chẳng biết đến từ hướng nào. Lẽ ra lúc đó nên để câu hỏi ấy trôi đi, nhưng tôi lại không thể.’

‘Chuyện gì vậy, Ben? Em cần phải biết. Chuyện đó như thế nào? Kể em nghe đi!’

Ben ngước đầu lên và nuốt thật nhọc nhằn. Trông anh ta đầy vẻ kinh hãi, cả khuôn mặt bừng đỏ, còn đôi mắt thì mở to. ‘Em đã hôn mê. Mọi người đã nghĩ em sẽ chết. Nhưng anh không nghĩ thế. Anh biết em rất mạnh mẽ, rồi em sẽ vượt qua được. Anh biết em sẽ khỏe lại. Và rồi, một ngày nọ, bệnh viện gọi anh và báo là em đã tỉnh. Họ đã nghĩ đấy là một phép lạ, nhưng anh biết không phải thế. Chính là em, Chris của anh, đang trở lại với anh. Em đã mù mẫm. Lẫn lộn. Chẳng biết mình đang ở đâu, và chẳng thể nhớ gì về tai nạn đó, nhưng em nhận ra anh, và mẹ em, dù em thật sự chẳng biết anh và mẹ em là ai. Bác sĩ bảo không cần phải lo lắng, sự mất trí nhớ tạm thời là bình thường sau một tai nạn nghiêm trọng như thế, rồi nó sẽ qua thôi. Nhưng sau đó...’ Ben so vai, nhìn xuống tấm khăn ăn đang cầm trong tay.

‘Sau đó thì sao?’

‘Ừm, em dường như tệ đi. Một hôm anh đến thăm mà em chẳng có ý niệm gì về anh cả. Và rồi em quên luôn em là ai nữa. Bác sĩ nhận ra rằng em đã ngưng cả việc hình thành những ký ức mới. Họ đã làm các xét nghiệm, chụp nội soi cắt lớp. Mọi thứ. Nhưng chẳng có kết quả khả quan nào. Họ nói vụ tai nạn kia đã khiến em mất trí nhớ. Rằng chuyện đó sẽ cứ vậy mãi. Rằng chẳng có cách nào chữa được, họ chẳng thể làm gì nữa.’

‘Chẳng có cách nào sao?’

‘Không. Họ nói trí nhớ của em hoặc sẽ trở lại, hoặc không, rằng nếu nó càng lâu trở lại với em thì nghĩa là gần như không trở lại được. Họ bảo anh rằng tất cả những gì anh có thể làm là đảm bảo rằng anh chăm sóc em được. Và đó là điều mà anh đã và đang gắng làm.’ Ben nắm hai tay tôi trong đôi tay mình, vuốt ve những ngón tay tôi, đầu anh ta

nghiêng tối, chỉ cách đầu tôi có vài phân. ‘Anh yêu em.’ Ben thì thầm, nhưng tôi chẳng thể nào đáp lại, và chúng tôi ăn nốt bữa tối gần như trong im lặng.

Tôi có thể cảm thấy nỗi oán hờn đang lớn dần trong lòng mình. Ben dường như rất quả quyết rằng bệnh của tôi chẳng còn chữa trị gì được nữa. Rất sắt đá. Đột nhiên tôi chẳng muốn kể cho anh ta nghe về cuốn nhật ký của mình hay về bác sĩ Nash nữa. Tạm thời, hãy cứ để chúng trong vòng bí mật...

*

* *

Về đến nhà, Ben pha cho mình một tách cà phê còn tôi thì lên lầu và ở rít trong phòng tắm, viết nhanh hết cỡ những chuyện trong ngày, rồi mới cời trang phục và tẩy trang. Một ngày nữa sắp kết thúc. Chẳng mấy chốc mà tôi sẽ ngủ, và trí óc của tôi sẽ bắt đầu xóa đi tất cả. Ngày mai tôi sẽ trải qua mọi thứ một lần nữa.

Tôi nhận ra mình chẳng còn tham vọng nào ngoài mong muốn được sống bình thường như mọi người khác, với trải nghiệm xây trên trải nghiệm, mỗi ngày định hình nên ngày kế tiếp. Trong phòng tắm, tôi nghĩ về tuổi già của mình. Liệu ở cái tuổi bảy, tám mươi tôi có còn thức dậy mà vẫn nghĩ mình chỉ mới bắt đầu cuộc sống? Tôi chẳng thể tưởng tượng ra mình sẽ đương đầu ra sao, khi khám phá ra cả đời mình đã ở lại phía sau. Không kho tàng ký ức, không dồi dào trải nghiệm, không sự uyên thâm được tích lũy để chuyển giao. Chúng ta là gì, nếu không phải là một sự tích tụ các ký ức? Tôi sẽ cảm thấy thế nào, khi nhìn vào một tấm gương, và thấy phản chiếu hình bóng của bà mình trong đó?

Có tiếng Ben đi vào phòng ngủ. Tôi nhận ra mình sẽ không thể giấu cuốn nhật ký vào lại trong tủ áo, vậy nên tôi đặt nó trên cái ghế cạnh bồn

tắm, dưới mớ trang phục đã cởi ra. Mình sẽ dời nó sau vậy, tôi nghĩ, khi Ben đã ngủ rồi. Tôi tắt đèn phòng tắm và bước vào phòng ngủ.

Ben ngồi trên giường, trên người không một mảnh vải. ‘Anh yêu em, Christine,’ anh ta nói và bắt đầu hôn tôi, trên cổ, trên má, trên môi. Hơi thở của anh ta nóng bỏng và có vị tỏi cay cay. Tôi chẳng muốn anh ta hôn, nhưng không nỡ đẩy ra. *Mình đã đòi hỏi chuyện này mà, tôi nghĩ.* Bằng việc mặc bộ đồ ngủ ngấn đó, rồi trang điểm và xịt nước hoa, rồi để nghị anh ta hôn mình trước lúc cùng nhau ra ngoài ăn tối.

Tôi quay sang đối diện với Ben và, dù chẳng hề muốn, hôn lại anh ta. Tôi cố tưởng tượng lại cảnh hai chúng tôi đang ở trong ngôi nhà đã cùng nhau mua trước đó, giật tung quần áo của nhau trên đường tới phòng ngủ, mặc kệ bữa trưa nấu dở hồng luôn trong bếp. Lúc đó hẳn là tôi đã rất yêu anh ta và vì vậy chẳng có lý do gì khiến tôi không thể yêu anh ta lúc này. Tôi tự nhủ rằng điều tôi đang làm đây quan trọng lắm, rằng nó là một biểu hiện của tình yêu và của lòng biết ơn, thế nên khi bàn tay anh ta sờ soạng ngực tôi, tôi đã không ngăn lại, và vẫn để yên khi anh ta luồn tay giữa hai chân tôi và úp lên chỗ xương mu, rồi lâu sau, khi tôi bắt đầu rên lên khe khẽ, thì tiếng rên đó chẳng phải là tiếng rên của khoái lạc, mà là tiếng rên của nỗi sợ vì cái thứ mà tôi đã thấy khi nhắm nghiền mắt lại.

Tôi đang ở trong một căn phòng khách sạn, giống hết căn phòng mà tôi đã thấy khi thức giấc giữa chừng vào buổi tối nọ, giữa nến, rượu champagne và những bông hoa. Có tiếng gõ cửa, tôi thấy mình đặt cái ly đang uống xuống, đứng dậy để mở cửa trong một cảm giác đầy phấn khích. Cảm giác của ái ân và sự chuộc lỗi. Tôi hít thở thật sâu rồi vươn tay nắm chốt cửa lạnh băng và cứng ngắc. Cuối cùng rồi mọi việc sẽ ổn thỏa.

Tiếp đó là một lỗ thủng trong ký ức của tôi. *Cánh cửa mở toang, chao về phía tôi, nhưng tôi chẳng thấy ai đằng sau nó cả.* Ở đó, trên cái giường với chồng mình, nỗi kinh hoàng rớt sập vào tôi, chẳng biết từ đâu. ‘Ben!’ tôi hét lên, nhưng anh ta vẫn không ngừng lại, dường như anh ta chẳng nghe thấy gì. ‘Ben!’ tôi thốt lên lần nữa và nhắm nghiền mắt lại, níu chặt lấy anh ta, trôi xoáy trở lại quá khứ.

Hắn ở trong phòng rồi. Ngay phía sau tôi. Sao hắn dám thế? Tôi quay lại nhưng chẳng thấy gì cả. Đau đớn, khô rát. Một áp lực chẹn ngang cổ họng tôi. Tôi chẳng thở được nữa. Hắn không phải là chồng tôi, không phải là Ben, nhưng tay hắn, toàn thân và cơ bắp của hắn, đang khống chế tôi. Tôi cố thở, nhưng không nổi. Người tôi lả đi, run bần bật, xoay trở vô vọng, nước ứa tràn trong hai lá phổi. Tôi mở mắt nhưng chẳng thấy gì ngoài một màu đỏ thẫm. Tôi sắp chết, ở đây, trong căn phòng khách sạn này. Lạy Chúa, con chẳng hề muốn chuyện này. Con đã phạm một sai lầm khủng khiếp, nhưng con không đáng phải nhận sự trừng phạt này. Con không đáng phải chết.

Tôi muốn gặp Adam. Tôi muốn gặp chồng tôi. Nhưng họ lại chẳng ở đây. Chẳng có ai ở đây, trừ tôi và hắn, kẻ đang siết tay quanh cổ họng tôi.

Tôi đang tụt xuống sâu, sâu mãi. về phía tối tăm. Không được ngủ thiếp đi. Không được ngủ thiếp đi. Không. Được. Ngủ. Thiếp. Đi.

Ký ức đột ngột kết thúc ở đó, bỏ lại một sự hẫng hụt kinh khiếp. Mắt tôi vụt mở. Tôi đã lại ở trong ngôi nhà của mình, trên cái giường của mình, chồng tôi đang ở trong tôi. ‘Ben!’ tôi hét lên, nhưng đã quá muộn, anh ta đã lên tới cực điểm với những tiếng rên ứ nghệt. Tôi níu chặt lấy Ben. Giây sau, anh ta hôn lên cổ tôi, bảo rằng anh ta yêu tôi, rồi thốt lên, ‘Chris, em đang khóc...’

Tôi chẳng nén được tròng nước mắt đang tuôn đến. ‘Có gì không ổn à?’ anh ta hỏi, ‘Anh đã làm em đau sao?’

Tôi biết nói gì với anh ta chứ? Một căn phòng khách sạn đầy hoa, rượu champagne và nến. Một người lạ siết tay hằn quanh cổ họng tôi.

Tôi có thể nói gì chứ? Tất cả những gì tôi có thể làm là khóc dữ hơn, đẩy anh ta ra rồi đợi. Đợi cho đến lúc anh ta ngủ say, để tôi có thể bò ra khỏi giường và viết lại tất cả những chuyện này.

THỨ BẢY - 2 GIỜ 07 SÁNG

Tôi không tài nào ngủ được. Ben đã vào giường trở lại, còn tôi đang viết những dòng này ở trong bếp. Ben nghĩ tôi đang uống ly ca cao anh ta vừa pha cho tôi, rồi sẽ trở lại giường ngay.

Dĩ nhiên là vậy, nhưng trước tiên tôi phải viết lại đã.

Tôi đã giấu cuốn nhật ký của mình vào trong tủ áo và trườn trở lại giường sau khi viết về điều mình đã nhìn thấy lúc chúng tôi ân ái, nhưng vẫn còn cảm thấy không yên. Tôi trở mình và nhắm mắt lại. Tất cả những gì tôi có thể thấy được là chính mình, bị hai bàn tay kẹp chặt cuống họng, đến mức chẳng tài nào thở nổi. Tất cả những gì tôi có thể nghe thấy là giọng của chính tôi, dội lại. Tôi sắp chết rồi.

Trong bóng tối, chỉ thấy dáng nằm lơ mơ của Ben. *Anh ta đang nói dối mình*, tôi nghĩ. Nói dối về cuốn tiểu thuyết, về Adam. Và nói dối về việc làm sao tôi lại ra nông nỗi này.

Tôi muốn lay anh ta dậy. Tôi muốn gào lên, *Tại sao? Tại sao anh cứ bảo là em bị một cái xe húc ngã trên một con đường đóng băng trơn?* Tôi tự hỏi anh ta đang bảo vệ tôi khỏi điều gì. Sự thật đó có thể tệ đến mức nào.

Và còn có gì khác ở đó mà tôi không biết?

Những ý nghĩ của tôi chuyển từ cuốn nhật ký sang cái hộp sắt, nơi Ben cất những tấm ảnh của Adam. Có lẽ có nhiều hơn những câu trả lời ở đó, tôi nghĩ. Có lẽ tôi sẽ tìm ra sự thật.

Tôi vén nhẹ tấm chăn nhồi lông vịt để ra khỏi giường mà không đánh thức chồng tôi dậy. Tôi kéo cuốn nhật ký ra khỏi chỗ giấu rồi rón rén bước chân trần ra đầu cầu thang. Lúc này, trông ngôi nhà có vẻ khàng khác trong ánh trăng ngái xanh. Lạnh băng và tĩnh mịch.

Tôi khép cánh cửa phòng ngủ lại sau lưng mình. Cánh cửa gỗ soạt êm trên thảm, rồi kêu một tiếng cách rất nhẹ khi cửa đóng chặt lại. Ở đó, trên đầu cầu thang, tôi đọc lướt qua những gì mình đã viết, về chuyện Ben bảo tôi bị một chiếc xe hơi húc ngã, về chuyện anh ta phủ nhận tôi đã viết ra một cuốn tiểu thuyết, về con trai của chúng tôi.

Tôi phải xem một tấm hình chụp Adam mới được. ‘Anh cất những thứ này trên lầu.’ Ben đã nói thế. ‘Cho an toàn.’ Tôi đã viết lại thế mà. Nhưng chính xác là ở đâu? Phòng ngủ cho khách? Hay phòng làm việc? Tôi biết bắt đầu tìm kiếm thứ mà mình không thể nhớ đã từng thấy trước đó như thế nào đây?

Tôi đặt cuốn nhật ký trở lại nơi đã lấy nó rồi đi vào phòng làm việc, đóng cánh cửa lại sau lưng mình. Ánh trăng len qua cửa sổ, gieo những lớp sáng xám xám quanh phòng. Tôi không dám bật đèn, không thể liều để Ben tìm thấy tôi đang lục lọi ở đó. Anh ta sẽ hỏi tôi tìm thứ gì, và tôi chẳng biết nói sao, chẳng có lý do nào để bào chữa cho việc ở đó cả. Sẽ có quá nhiều câu hỏi buộc phải trả lời.

Tôi nhìn khắp lượt bàn làm việc. Cái máy vi tính nhỏ xíu, cái cốc cắm đầy bút chì lẫn bút mực, giấy tờ xếp thành từng chồng ngăn nắp, cái chặn giấy hình hải mã bằng gỗ. Phía dưới bàn làm việc là một cái cặp da và một sọt đựng giấy vụn, cả hai đều trống rỗng, và kế đó là một cái tủ đựng hồ sơ.

Tôi kéo ngăn trên cùng ra thật chậm và nhẹ. Nó đầy ắp giấy tờ, được phân loại theo các nhãn *Nhà*, *Công việc*, *Tài chính*. Tôi gẩy qua các bìa hồ sơ. Phía sau chúng là một chai nhựa đựng thuốc. Ngăn kéo thứ hai đầy văn phòng phẩm và tôi đóng nó lại thật êm trước khi cúi xuống mở ngăn kéo dưới cùng.

Trong ánh sáng tù mù hiện ra một thứ giống như khăn tắm hoặc một cái chăn nhỏ. Tôi nhấc một góc khăn lên, cảm thấy phía dưới nó là lớp kim loại lạnh ngắt. Tôi nhấc hẳn cái khăn ra. Dưới nó là cái hộp kim loại, bự hơn tôi tưởng, bự đến mức gần như choán hết cả ngăn kéo. Tôi thận trọng luồn tay quanh nó và nhận ra nó nặng hơn mình đã nghĩ, và tôi suýt làm rơi khi nhấc nó ra đặt trên sàn.

Chiếc hộp đã ở trước mặt tôi. Trong tích tắc tôi chẳng biết mình muốn làm gì nữa, thậm chí có còn muốn mở nó ra không. Nó có thể chứa những cú sốc mới nào nữa? Tôi thấy sợ. Nhưng rồi tôi nhận ra, những sự thật này là tất cả những gì tôi có. Chúng là quá khứ của tôi. Chúng là thứ khiến tôi là con người. Không có chúng, tôi chẳng là gì cả. Chẳng là gì ngoài việc là một động vật.

Tôi nhắm mắt lại và hít thở thật sâu, rồi bắt đầu nhấc nắp hộp.

Nó chỉ xục xịch tí chút rồi thôi. Tôi thử lại lần nữa, cứ ngỡ là nó bị mắc kẹt trước khi nhận ra nó đã bị khóa cứng.

Một cơn giận dữ bất đồ ào đến. Sao Ben phải khóa chiếc hộp kỷ niệm này? Để giấu tôi khỏi thấy những thứ vốn là của tôi ư?

Chìa khóa hẳn là ở đâu đây thôi, tôi đoán chắc thế. Tôi tìm trong ngăn kéo. Tôi giữ tung tấm khăn. Tôi đổ hết bút viết trong cái cốc lên bàn làm việc, và ngó vào trong đó. Chẳng có gì cả.

Thất vọng, tôi lục lọi những ngăn kéo khác kỹ hết mức có thể trong ánh sáng tù mù. Tôi chẳng tìm thấy chiếc chìa khóa nào cả, và nhận ra rằng nó có thể ở bất kỳ đâu. Tôi khuyu gối xuống.

Rồi có tiếng cọt két, êm đến độ tôi ngỡ đó là tiếng cơ thể mình chuyển động. Nhưng rồi có thêm một âm thanh khác. Là phào như một làn hơi hoặc một tiếng thở dài.

Một giọng nói cất lên. Giọng của Ben. ‘Christine?’ Nó gọi và liền đó, lớn hơn, ‘Christine!’

Phải làm gì đây? Tôi đang ngồi trong phòng làm việc của anh ta, với cái hộp kim loại mà Ben nghĩ tôi chẳng biết đến đang ở trên sàn trước mặt tôi. Tôi bắt đầu hoảng. Đèn ở đầu cầu thang bật lên, rọi sáng vết nứt quanh cánh cửa. Ben đang đến.

Thật nhanh, tôi cất chiếc hộp về chỗ cũ và đóng sập ngăn kéo lại.

‘Christine?’ Ben lại gọi. Tiếng chân bước trên đầu cầu thang. ‘Cưng à? Là anh đây. Ben đây.’ Tôi tổng dăm bút viết vào lại cái cốc trên bàn làm việc rồi ngồi bệt xuống sàn. Cửa bắt đầu mở.

‘Giúp tôi với!’ tôi nói khi Ben xuất hiện nơi cánh cửa mở toang. Bóng anh ta hắt xuống luồng sáng trên đầu cầu thang và trong phút chốc tôi thực sự cảm thấy nỗi kinh hoảng mà mình đang cố tạo ra. ‘Làm ơn! Giúp tôi với!’

Ben bật đèn và bước đến chỗ tôi. ‘Christine! Có chuyện gì vậy?’

Tôi lùi lại, tránh xa anh ta, cho tới khi áp sát bờ tường dưới cửa sổ. ‘Ông là ai?’ tôi thốt lên và bắt đầu khóc, cả người run rẩy đầy bồn loạn. Tôi quắp lấy mảng tường phía sau, thò tay lấy tấm rèm cửa đang treo bên trên như thể cố kéo mình đứng thẳng dậy. Ben đứng lại ở bên kia phòng, tay giơ về phía tôi, như thể tôi là một con thú hoang nguy hiểm.

‘Là anh mà,’ anh ta nói. ‘Chồng của em.’

‘Cái gì của tôi?’ tôi hỏi giật ngược. ‘Chuyện gì đang xảy ra với tôi thế?’

‘Em mắc chứng quên mà,’ anh ta giải thích. ‘Chúng ta lấy nhau đã nhiều năm...’ Và rồi, khi làm cho tôi một tách cà phê mà giờ vẫn còn ở

ngay trước mặt, tôi để anh ta kể lại cho nghe, từ đầu, những chuyện mà tôi đã biết cả.

CHỦ NHẬT. NGÀY 18 THÁNG MƯỜI MỘT

Chuyện đó đã xảy ra vào lúc tinh mơ sáng thứ Bảy. Hôm nay là Chủ Nhật rồi. Đã giữa ngày, hoặc đại loại thế. Trọn một ngày đã trôi qua, không ghi chép. Hai mươi bốn giờ đã mất. Hai mươi bốn giờ chỉ tin vào mọi thứ mà Ben kể. Tin rằng mình chưa hề viết ra một cuốn tiểu thuyết nào, cũng chưa từng có một đứa con trai. Tin rằng một tai nạn đã cướp đi quá khứ của mình.

Có lẽ hôm đó khác hôm nay, bác sĩ Nash đã không gọi và tôi đã không tìm cuốn nhật ký này. Hoặc có lẽ cậu ta đã gọi nhưng tôi đã chọn cách không đọc nó. Tôi cảm thấy ớn lạnh. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu một ngày cậu ta quyết định không gọi nữa. Tôi sẽ chẳng bao giờ tìm cuốn nhật ký nữa, chẳng bao giờ đọc nó nữa, thậm chí còn chẳng bao giờ biết là nó đã từng tồn tại. Tôi sẽ chẳng biết về quá khứ của mình.

Quá khứ của tôi trong phiên bản chống tôi kể và quá khứ của tôi trong phiên bản bác sĩ của tôi kể thật chẳng giống nhau. Tôi không biết đã có khi nào hỏi bác sĩ của tôi phiên bản nào mới là thật chưa. Mà dù đã hỏi, liệu tôi có thể tin điều cậu ta nói? Sự thật duy nhất mà tôi có là những điều được viết trong cuốn nhật ký này.

Do chính tôi viết. Tôi phải nhớ kỹ điều đó. Do chính tôi viết.

Sáng nay tôi tỉnh giấc khi ánh mặt trời rọi xuyên qua rèm cửa. Mắt tôi chạm ngay vào một khung cảnh xa lạ và tôi chợt thấy hoang mang. Trong một phần tích tắc trước khi nhận thức được đầy đủ, tôi đã biết rằng mình là một người mẹ. Rằng tôi đã nuôi nấng một đứa con.

Tôi quay qua, nhận ra còn một cơ thể khác nữa ở trên giường, với cánh tay đang choàng qua eo tôi. Tôi không hề hoảng sợ, mà chỉ cảm thấy thật an toàn. Hạnh phúc. Những hình ảnh lẫn cảm xúc bắt đầu kết nối với nhau. Đầu tiên tôi thấy con trai nhỏ của mình, thấy tôi đang gọi tên cậu - Adam - và cậu chạy bay về phía tôi. Và rồi tôi nhớ ra chồng mình. Nhớ ra tên anh ấy. Cảm giác yêu thương sâu sắc. Tôi mỉm cười.

Nhưng cảm giác yên bình chẳng kéo dài. Tôi ngó qua người đàn ông đang nằm kế bên nhưng gương mặt anh ta chẳng phải là gương mặt mà tôi mong thấy. Giây sau tôi mới thấy rằng mình đã chẳng nhận ra căn phòng mình đã ngủ, và rồi, tôi chẳng nhớ được gì rõ ràng cả. Những trích đoạn rời rạc, ngắn ngủi đó chẳng thể nào đại diện cho ký ức của tôi được, ngoài nội dung tổng quát của chúng.

Ben đã giải thích chúng cho tôi, dĩ nhiên rồi. Hoặc ít nhất cũng nói đến chúng phần nào. Còn cuốn nhật ký này thì giải thích phần còn lại. Tôi chẳng có thời gian để đọc thật kỹ - vì phải vừa đọc vừa lắng nghe những chuyển động nhỏ nhất dưới lầu, lo rằng Ben có thể đi lên bất cứ lúc nào với một viên thuốc giảm đau cùng một ly nước cho cơn đau đầu giả bộ của tôi - nên chỉ lướt qua tất cả các đoạn. Nhưng thế cũng đủ rồi. Cuốn nhật ký đã bảo cho tôi biết tôi là ai, làm sao lại đến nông nỗi này, và tôi đã mất những gì. Nó trấn an tôi rằng các ký ức của tôi đang trở lại, dù chậm chạp. Rằng ở đâu đó sâu thẳm, tôi có thể nhớ ra chuyện đã xảy đến với mình vào cái đêm tôi mất đi ký ức. Rằng nó chẳng dính líu gì đến xe hơi và những con đường phủ băng trơn trượt, mà dính đến rượu champagne và những bông hoa cùng cú gõ trên cánh cửa một căn phòng khách sạn.

Và giờ thì tôi nhớ ra một cái tên. Tên của người mà tôi đã mong được gặp lúc mở choàng mắt sáng hôm nay chẳng phải là Ben.

Ed. Tôi đã thức dậy và mong nằm cạnh cái người có tên là Ed.

Lúc đó tôi chẳng biết cái người tên *Ed* này là ai, biết đâu chỉ là một cái tên tôi sáng tác ra, hoặc cũng có khi chỉ là một mối tình thoáng chốc mà tôi chưa quên hẳn. Nhưng khi đã đọc cuốn nhật ký này rồi, tôi đã biết rằng mình bị hành hung trong một căn phòng khách sạn. Và vì vậy tôi biết cái người tên *Ed* này là ai.

Hắn là người đợi bên kia cánh cửa tối hôm đó. Kẻ đã tấn công tôi. Kẻ đã đánh cắp cuộc đời tôi.

*

* *

Tối nay tôi đã kiểm tra chồng mình, sau khi đã mất trọn ngày lo nghĩ. *Tại sao Ben phải nói dối tôi? Và có phải anh ta nói dối tôi mỗi ngày? Có duy nhất một phiên bản quá khứ mà anh ta kể, hay còn thêm nhiều phiên bản khác?*

Chúng tôi đang ăn món thịt cừu mọng mỡ và nấu quá lửa. Tôi húp chỗ nước sốt trong đĩa của mình rồi đặt nó xuống bàn. ‘Làm sao mà em đến nông nổi này nhỉ?’ Tôi hỏi.

Ben ngước lên khỏi đĩa của mình, cặp mắt mở lớn đầy vẻ ngạc nhiên. ‘Christine.’ anh ta thốt lên. ‘Em yêu. Anh không...’

‘Làm ơn đi,’ tôi ngắt lời Ben. ‘Em cần được biết. Em cần anh nói cho em nghe mọi thứ.’

Ben ngó tôi, mắt nheo lại. ‘Em chắc chứ?’
‘Chắc.’ tôi đáp. Chần chừ một lát rồi tôi quyết định nói thẳng. ‘Em biết trước đây mình không giống thế này. Vì vậy hẳn là có chuyện gì đó rất tệ đã xảy ra. Rất khủng khiếp cũng nên. Nhưng ngay cả vậy đi nữa, em vẫn muốn biết nó. Em phải biết nó là gì. Chuyện gì đã xảy ra với em. Đừng nói dối em, Ben. Làm ơn đi...’

Ben vươn qua bàn nắm lấy tay tôi. ‘Em yêu. Anh sẽ không bao giờ làm thế.’

Và rồi anh ta cất giọng. ‘Đó là một ngày tháng Mười hai, đường ngập đầy băng tuyết...’ và tôi lắng nghe, với một sự khiếp đảm tăng dần, khi anh ta kể cho tôi nghe về vụ tai nạn xe hơi. Khi đã kể xong anh ta cầm dao nĩa lên và tiếp tục ăn. ‘Anh chắc đó là một tai nạn chứ?’ tôi hỏi gặng.

Ben thở dài. ‘Sao em hỏi vậy?’

Tôi cố tính xem nên nói tới đâu. Tôi chẳng muốn để lộ ra rằng mình lại đang viết, lần này là viết một cuốn nhật ký, nhưng muốn tỏ ra thành thật hết sức có thể.

‘Sáng sớm hôm nay em đã có một cảm giác kỳ quặc,’ tôi nói. ‘Gần giống như một ký ức. Có cảm giác như thể nó liên quan đến nguyên do khiến em thành ra như vậy.’

‘Cảm giác kiểu nào?’

‘Em chẳng biết nữa.’

‘Một ký ức ư?’

‘Đại loại thế.’

‘Ừm, em có nhớ được chi tiết gì đặc biệt về chuyện đã xảy ra không?’

Tôi nghĩ tới căn phòng khách sạn, đến những ngọn nến và những bông hoa. Đến cảm giác rằng chúng không dính tới Ben, rằng anh ta chẳng phải là người tôi đợi trong căn phòng đó. Đến cảm giác khiến tôi không thở nổi. ‘Chi tiết kiểu nào?’ tôi hỏi.

‘Kiểu nào cũng được. Loại xe đã tông vào em? Màu của nó? Hay người lái chẳng hạn?’

Tôi muốn thét vào mặt Ben. *Sao cứ đòi em phải tin là mình bị xe hơi tông phải? Dựng chuyện thì dễ tin hơn là kể những chuyện đã xảy ra sao?*

Tôi chẳng biết Ben sẽ làm gì nếu tôi bật nói *Thực sự thì không phải vậy. Em đã nhớ ra mình ở trong một căn phòng khách sạn, đợi ai đó chẳng phải là anh.*

‘Không,’ tôi thốt lên. ‘Không phải vậy. Nó còn hơn cả một cảm giác thông thường.’

‘Một cảm giác thông thường ư? Ý em là sao?’ Ben cao giọng hỏi lại, nghe gần như giận dữ. Tôi không chắc mình muốn tiếp tục cuộc bàn luận không nữa.

‘Chẳng có gì cả,’ tôi nói. ‘Chỉ là một cảm giác kỳ quặc, như thể chuyện gì đó thực sự tệ đang xảy ra, và một cảm giác đau đớn. Nhưng em chẳng nhớ được chi tiết nào cả.’ Ben có vẻ dè dặt. ‘Chỉ là trí óc chơi trò đánh đố em thôi. Hãy cố bỏ qua nó đi.’

Bỏ qua nó ư? Sao Ben lại bảo tôi làm thế? Anh ta sợ tôi nhớ ra sự thật ư?

Có thể vậy lắm. Ben đã kể là tôi bị xe hơi tông phải nên sẽ chẳng thích thú gì khi bị vạch trần như một kẻ nói dối, đặc biệt nếu anh ta đang nói dối vì lợi ích của tôi. Tôi có thể thấy được rằng tôi càng tin vào chuyện mình bị xe tông thì càng dễ dàng cho cả hai chúng tôi. Nhưng nếu vậy làm sao tôi có cơ hội khám phá điều đã thực sự xảy ra?

Và tôi đã chờ đợi ai, trong căn phòng đó?

‘Có lẽ anh nói đúng,’ tôi nói và chúng tôi trở lại với món thịt cừu ngộn ngất. Liền đó, một ý nghĩ khác chợt đến. *Chuyện gì xảy ra nếu như Ben đúng? Nếu quả thật có một cú tông người rồi bỏ chạy? Chuyện gì xảy ra nếu chính trí óc của tôi đã sáng tác ra căn phòng khách sạn đó, vụ tấn công đó? Tất cả có thể chỉ là hư cấu, chứ không phải ký ức. Có thể tôi đã bịa ra tất cả?*

Tôi dốc ngược giỏ xách của mình lên giường. Nào ví, nào cuốn lịch ghi nhớ có vẽ hoa, nào son, nào phấn, nào khăn giấy. Một chiếc điện thoại di động, rồi thêm một chiếc nữa. Một gói kẹo bạc hà. Mấy đồng xu lẻ. Một mảnh giấy vàng vuông vắn trống trơn, lốm đốm bụi và tóc dính vào bên mép có phết keo.

Tôi cầm cái điện thoại có nắp trượt mở lên - cái điện thoại mà bác sĩ Nash đã đưa - mở nó ra, bấm số của bác sĩ Nash, rồi nhấn nút Gọi.

‘A lô?’ bác sĩ Nash cất tiếng, giọng có vẻ ngái ngủ, dù giờ này cũng chưa phải là đã muộn. ‘Ai vậy?’

‘Bác sĩ Nash.’ tôi thì thầm. Ở dưới lầu, Ben đang xem một dạng show tìm kiếm tài năng gì đó trên tivi. Giọng hát, tiếng cười, xen những tràng pháo tay rầm rộ. ‘Christine đây.’

Một chút ngưng như phút định thần.

‘Ồ, phải rồi. Sao...’

Tôi cảm thấy được vẽ bất ngờ đầy ngán ngẩm trong đó. Cậu ta chẳng có vẻ hài lòng mấy khi nghe tôi gọi.

‘Xin lỗi,’ tôi mở miệng, rồi từ ngữ cứ thế ào ra. ‘Tôi cần gặp anh. Bây giờ. Hoặc ngày mai. Đúng vậy. Ngày mai. Tôi có một ký ức. Tối qua. Tôi đã viết nó ra rồi. Một căn phòng khách sạn. Ai đó gõ cửa. Tôi không tài nào nhớ được. Tôi... bác sĩ Nash?’

‘Christine.’ cậu ta nói. ‘Từ từ nào. Chuyện gì đã xảy ra?’

Tôi hít một hơi dài. ‘Tôi đã có một ký ức. Tôi chắc chắn nó có liên quan đến việc mình bị mất đi trí nhớ...’

Tôi nghe có chuyển động, như thể bác sĩ Nash đang chỉnh lại tư thế, và rồi có một giọng nói khác nữa. Giọng nữ. ‘Chẳng có gì đâu.’ cậu ta trấn an một cách dịu dàng, và lẩm bẩm điều gì đó mà tôi chẳng nghe rõ được.

‘Bác sĩ Nash?’ tôi hỏi dồn. ‘Bác sĩ Nash? Có phải tôi bị xe hơi húc ngã không?’

‘Tôi thật sự khó có thể nói chuyện ngay lúc này.’ cậu ta đáp, và tôi lại nghe giọng nữ đó cất lên, ca cẩm, giờ thì đã lớn hơn rồi. Tôi cảm thấy có gì đó ngọ nguậy trong lòng mình. Như là cơn giận hoặc nỗi hoang mang.

‘Làm ơn đi!’ tôi thốt lên. Từ ngữ tự động buột ra khỏi miệng.

Thoạt đầu là sự yên lặng, và rồi giọng cậu ta cất lên, đầy vẻ uy quyền. ‘Xin lỗi nhé. Tôi đang hơi bận. Cô có thể viết nó ra không?’

Bận ư. Chẳng biết tôi đã làm gián đoạn chuyện gì giữa cậu ta và cô bạn gái nữa. Cậu ta lại nói tiếp. ‘Chuyện cô đã nhớ ra ấy - nó đã được viết vào cuốn nhật ký của cô chưa? Phải đảm bảo là cô sẽ viết nó ra nhé.’

‘Được rồi,’ tôi đáp, ‘Nhưng...’

Cậu ta ngắt ngang. ‘Ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện tiếp. Tôi sẽ gọi cho cô. Tôi hứa đấy.’

‘Vâng, làm ơn...’ tôi đáp. Nhưng mới ngang đó thì đường dây đã tắt phụt.

THỨ HAI. NGÀY 19 THÁNG MƯỜI MỘT

Quán cà phê thật náo nhiệt. Mọi thứ đều xanh hoặc nâu, và sẵn sàng để vứt đi sau mỗi lần dùng, dù là trong một cách thân thiện với môi trường - nếu căn cứ vào những poster treo rải rác trên những bức tường ốp thảm. Tôi uống cà phê của mình trong một chiếc ly giấy và ngắm bác sĩ Nash đang yên vị trong chiếc ghế bành đối diện.

Đây là lần đầu tiên tôi có cơ hội ngắm cậu ta một cách đàng hoàng; hoặc chí ít cũng là lần đầu tiên của ngày hôm nay, cái nào cũng vậy cả thôi.

Bác sĩ Nash trẻ hơn tôi mong đợi. Dáng vẻ cứng cỏi của cậu ta được tôn lên bằng cái áo vét hơi rộng máng trên vai.

‘Hôm nay cô cảm thấy thế nào?’ bác sĩ Nash hỏi.

Tôi so vai. ‘Khó nói quá. Hoang mang, tôi nghĩ vậy.’

Cậu ta gật đầu. ‘Kể tiếp đi.’

‘Ừm... đại loại là tôi đã thức dậy và biết rằng mình là một người lớn. Tôi không nhận ra mình đã kết hôn, nhưng lại chẳng thấy ngạc nhiên khi có ai đó nằm chung giường với mình.’

‘Tốt đó, dù...’ bác sĩ Nash cất giọng.

Tôi ngắt ngang. ‘Nhưng hôm qua tôi đã viết rằng, lúc thức dậy tôi biết là mình đã có chồng...’

‘Cô vẫn viết nhật ký đều đặn đó chứ?’ cậu ta hỏi và tôi gật đầu. ‘Hôm nay cô có mang nó theo không?’

Có chứ. Nó đang ở trong giỏ xách của tôi mà. Nhưng trong cuốn nhật ký có những thứ mà tôi không muốn để cậu ta hay bất cứ ai đọc. Những thứ riêng tư. Những chuyện xa xưa của tôi. Thứ xa xưa duy nhất mà tôi có.

Cả những điều tôi đã viết về cậu ta nữa.

‘Tôi quên rồi,’ tôi nói dối.

‘Không sao. Có thể chuyện đó khiến cô hơi nản, vì rằng có ngày cô nhớ ra chuyện gì đó nhưng tới hôm sau thì dường như nó lại biến mất. Nhưng mọi việc đang tiến triển tốt đấy. Nhìn chung cô đang nhớ lại được nhiều hơn trước rồi.’

Chẳng biết cậu ta có nói thật không nữa. Trong mấy mục ghi đầu tiên của cuốn nhật ký này tôi đã viết về việc nhớ ra thời thơ ấu của mình, nhớ ra cha mẹ, bữa tiệc với cô bạn thân nhất. Tôi đã thấy chồng tôi khi cả hai chúng tôi còn trẻ và lần đầu tiên yêu nhau, nhớ ra chính tôi đang viết một cuốn tiểu thuyết. Nhưng rồi từ đó thì sao? Gần đây tôi chỉ

nhìn thấy duy nhất đứa con trai tôi đã mất và vụ tấn công đã khiến tôi ra nông nỗi này. Những thứ mà có lẽ tôi nên quên đi thì tốt hơn.

‘Cô nói cô thấy lo ngại về Ben? Anh ấy nói gì về nguyên nhân gây ra chứng mất trí nhớ ở cô?’

Tôi nuốt khan. Chuyện tôi viết hôm qua dường như đã trôi đi quá xa. Đến mức gần như là hư cấu. Một tai nạn xe hơi. Vụ hành hung trong phòng khách sạn. Chẳng cái nào giống thứ liên quan đến tôi cả. Tôi chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài việc tin rằng mình đã viết ra sự thật. Rằng Ben đã nói dối tôi về nông nỗi khiến tôi ra như vậy.

‘Kể đi nào...’ bác sĩ Nash khuyến khích.

Tôi kể cho cậu ta những điều mình đã viết, bắt đầu bằng câu chuyện của Ben về vụ tai nạn và kết thúc bằng hồi ức của tôi về căn phòng khách sạn, dù chẳng đề cập đến cơn ân ái đang diễn ra nửa chừng của chúng tôi lúc hồi ức sau ập tới cũng như vẻ lãng mạn của nó với hoa, nến và rượu champagne.

Trong lúc tôi kể, bác sĩ Nash thỉnh thoảng ậm ừ một vài tiếng khích lệ, thậm chí còn gãi cằm rồi nheo mắt ở một đoạn nào đó nữa, dù nét mặt đượm vẻ suy tư nhiều hơn là kinh ngạc.

‘Anh đã biết chuyện này rồi, đúng không?’ tôi hỏi khi đã kể xong. ‘Anh đã biết tất cả những chuyện này rồi hả?’

Bác sĩ Nash đặt ly đồ uống của mình xuống bàn. ‘Không hề. Tôi vẫn biết rằng bệnh tình của cô chẳng phải do một vụ tai nạn xe gây ra, nhưng tôi không biết là Ben khẳng định với cô điều đó. Tôi cũng biết rằng cô hẳn là đang ở trong một khách sạn vào cái đêm của... của... vào cái đêm mà cô mất đi ký ức của mình. Nhưng còn những chi tiết khác cô vừa đề cập đến là rất mới. Và theo những gì tôi biết thì đây là lần đầu tiên tự cô thực sự nhớ ra chuyện gì đó. Đây là một tin tốt, Christine ạ.’

‘Thật vậy chứ?’ tôi hỏi. ‘Không phải là một tai nạn xe hơi sao?’

‘Không. Không hề.’

Tôi nghĩ tới điều mình đã đọc sáng nay. ‘Nhưng có hôm.’ tôi nói. ‘Trong văn phòng của anh. Chúng ta đã nói về chuyện đó. Về vụ tai nạn xe hơi...’

‘Tôi đã không đề cập đến vụ tai nạn, ‘ cậu ta lắc đầu và giải thích. ‘Cô nói rằng Ben đã kể cho cô nghe chuyện đó xảy ra như thế nào, vì vậy tôi nghĩ là cô đã biết sự thật. Chúng ta hẳn đã hiểu chệch ý nhau...’

Hóa ra cả hai chúng tôi đều nói vòng vo về một vấn đề mà chẳng ai muốn đề cập rõ tên.

‘Vậy thì chuyện gì đã xảy ra?’ tôi hỏi. ‘Trong căn phòng khách sạn ấy? Tôi đang làm gì ở đó vậy?’

‘Tôi chẳng biết hết mọi chuyện đâu.’ cậu ta đáp.

‘Thì cứ kể cho tôi nghe những gì anh biết thôi,’ tôi giục giã đầy giận dữ. Bác sĩ Nash giơ tay phủi những vụn bánh tươg tươg khỏi ống quần.

‘Có chắc là cô muốn biết không?’ bác sĩ Nash hỏi lại, như thể đang ban cho tôi một cơ may cuối. *Cô vẫn còn có thể tránh đi, có thể tiếp tục sống mà không cần biết điều tôi sắp kể.*

Nhưng cậu ta sai rồi. Tôi không thể không biết. Không có sự thật ấy tôi sẽ sống chưa đến nửa cuộc đời.

‘Chắc,’ tôi đáp.

Giọng bác sĩ Nash chùng xuống. Ngập ngừng. Như thể đang xoay quanh một chuyện gì đó đáng kinh sợ, chuyện mà tốt hơn là đừng có nói ra.

‘Chuyện đó đúng đấy. Cô đã bị tấn công. Chuyện đó... Ừm, chuyện đó khá là tệ. Cô được phát hiện lúc đang đi lang thang, lơ đãng, chẳng mang theo bất cứ giấy tờ tùy thân nào, và chẳng nhớ nổi mình là ai hay chuyện gì đã xảy ra. Đầu mang những vết thương. Ban đầu cảnh sát cho

là cô đã bị trấn lột... Họ tìm thấy cô quẩn trong một tấm chăn, phủ đầy máu.'

Tôi hỏi mà cảm thấy toàn thân lạnh toát. 'Ai đã tìm thấy tôi?'

'Tôi không rõ lắm...'

'Ben ư?'

'Không. Không phải Ben, không phải. Một người lạ. Ai đó đã cô trấn an cô. Gọi xe cứu thương. Cô đã được đưa tới bệnh viện, dĩ nhiên rồi. Cô chảy máu nội tạng và cô cần mổ cấp cứu..'

'Nhưng làm sao họ biết được tôi là ai?'

Trong một khoảnh khắc đáng sợ tôi chợt nghĩ biết đâu họ đã chẳng bao giờ khám phá ra nhân thân của tôi. Biết đâu mọi thứ, thậm chí tên của tôi nữa, đã được trao cho tôi vào cái ngày tôi được tìm thấy đó. Kể cả Adam.

Bác sĩ Nash cất giọng. 'Cũng không khó lắm đâu. Cô đăng ký ở khách sạn bằng tên mình. Và Ben đã liên lạc với cảnh sát để thông báo cô mất tích. Ngay trước khi cô được tìm thấy.'

Tôi nghĩ tới người đàn ông đã gõ cửa căn phòng đó, người đàn ông mà tôi chờ đợi.

'Ben không biết tôi ở đâu ư?'

'Không,' bác sĩ Nash đáp. 'Hình như anh ấy chẳng biết chuyện đó.'

'Cả chuyện tôi đã ở cùng ai ư? Ai đã làm chuyện này với tôi?'

'Không. Chẳng ai bị bắt cả. Có quá ít bằng chứng để xem xét, mà cô thì chẳng giúp gì được cho cảnh sát về vụ này. Người ta cho là ai đó đã tấn công cô rồi bỏ cô lại và chạy trốn. Chẳng có nhân chứng nào thấy ai đó vào hoặc ra khỏi phòng. Có vẻ như tối ấy khách sạn đó khá đông khách, rất nhiều người đến và đi. Có lẽ cô đã bất tỉnh một thời gian sau vụ tấn công. Khoảng giữa đêm thì cô xuống lầu và rời khỏi khách sạn...'

Tôi thở dài, nhận ra rằng cảnh sát hân đã khép lại vụ này, cách đây nhiều năm. Đối với mọi người trừ tôi - thậm chí cả với Ben nữa - đây là tin đã cũ mèm. Tôi sẽ chẳng bao giờ biết được kẻ nào đã làm chuyện này với tôi, và nguyên do vì sao. Chẳng thể nào trừ phi tôi nhớ ra.

‘Rồi chuyện gì đã xảy ra?’ tôi hỏi. ‘Sau khi tôi được đưa tới bệnh viện?’

‘Ca mổ thành công, nhưng lại có những tác động phụ.’

‘Huyết áp của cô đặc biệt quá.’ bác sĩ Nash ngưng giọng. ‘Cô rơi vào hôn mê một thời gian.’

‘Hôn mê à?’

‘Vâng. Nhưng... ừm... cô quả là may mắn. Cô đã được đưa tới đúng nơi giới và các bác sĩ ở đó đã xử lý tình trạng của cô đầy tháo vát. Cô đã tỉnh lại. Nhưng trí nhớ của cô đã không còn. Cô ở lại bệnh viện đôi tuần. Đầu tiên là nằm trong khu săn sóc đặc biệt rồi sang phòng bệnh thường. Khi đã đủ khỏe để di chuyển cô được đưa trở về lại London...’

Về lại London. Hân là tôi đã đi rất xa nhà. Tôi hỏi xem nơi đó là đâu.

‘Ở Brighton.’ bác sĩ Nash đáp. ‘Cô có biết gì về nguyên do đã khiến cô ở đó không?’

‘Không hề. Tôi chẳng quen ai, cũng chẳng biết gì ở đó cả.’ ‘Tới đó biết đâu lại có ích nhỉ. Nhìn thấy biết đâu cô lại nhớ ra?’

Tôi cảm thấy toàn thân lạnh cóng, bèn vội lắc đầu.

Bác sĩ Nash gật đầu. ‘Được rồi. ừm... dĩ nhiên là có một số nguyên do tại sao cô ở đó.’

Đúng vậy, tôi thầm nghĩ. Chỉ có một thứ kết hợp chặt chẽ giữa những ánh nến lung linh và những bó hoa hồng nhưng lại không bao gồm cả chồng tôi trong đó.

‘Vâng, dĩ nhiên rồi.’ Tôi đáp và tự hỏi liệu có ai trong chúng tôi muốn ám chỉ đến cái từ *ngoại tình* không, và Ben đã cảm thấy thế nào khi nhận ra tôi đã ở đâu và tại sao lại thế.

Ngay lúc đó tôi bừng hiểu lý do Ben đã không đưa ra lời giải thích thật sự về chứng mất trí nhớ của tôi. Tại sao Ben lại phải nhắc cho tôi nhớ, rằng tôi đã từng chọn một người đàn ông khác ngoài anh ta. Tôi cảm thấy rung mình. Tôi đã chọn ai đó ngoài chồng mình, và giờ phải chứng kiến cái giá phải trả.

‘Chuyện gì đã xảy ra lúc đó?’ tôi hỏi. ‘Tôi đã chuyển về sống với Ben ư?’

Bác sĩ Nash lắc đầu. ‘Không, không phải vậy. Cô hãy còn rất yếu nên phải ở lại bệnh viện.’

‘Trong bao lâu?’

‘Ban đầu cô ở trong khu bệnh thường, chừng vài tháng.’

‘Rồi sau đó?’

‘Cô được chuyển đi,’ bác sĩ Nash đáp vẻ chần chừ, ‘tới khu tâm thần.’

‘Khu tâm thần á?’ Cái từ đó khiến tôi rung động và liên tưởng ngay đến những chốn đáng kinh sợ, đầy những người điên loạn, đang hú hét. Tôi chẳng tài nào tưởng tượng ra nổi chính mình ở đó.

‘Đúng vậy.’

‘Nhưng tại sao? Tại sao lại phải ở đó?’

‘Để an toàn hơn thôi.’ bác sĩ Nash đáp, giọng nhẹ nhàng nhưng vẫn gợn chút khó chịu. Tôi chợt hiểu ra chúng tôi đã nói tới chuyện này trước đây rồi, có lẽ nhiều lần cũng hỏng chừng, trước khi tôi bắt đầu ghi nhật ký. ‘Lúc đó trí nhớ của cô còn rất tệ. Cô không biết mình là ai, hoặc đang ở đâu. Cô biểu lộ những triệu chứng của bệnh hoang tưởng, luôn cho rằng các bác sĩ đang âm mưu hãm hại cô. Cô luôn tìm cách chạy trốn và

mỗi lúc càng trở nên khó kiểm soát. Cô được chuyển đi vì sự an toàn của chính cô, cũng như sự an toàn của những người khác nữa...’

Tôi thử tưởng tượng ra cảnh ai đó mỗi ngày thức dậy đều hoang mang, chẳng rõ mình là ai, hoặc đang ở đâu, hay tại sao lại ở trong bệnh viện. Luôn đòi hỏi các câu trả lời, mà chẳng mấy may nhận được lời giải đáp. Luôn bị vây quanh bởi những người biết về mình nhiều hơn cả chính mình. Đó hẳn là địa ngục rồi.

‘Rồi sao nữa?’

Bác sĩ Nash nhìn lướt qua tôi, về phía cửa, như thể đang canh chừng nó. Nhưng chẳng có ai ở đó cả, cửa đâu có mở, có ai ra hoặc vào đâu. Tôi tự hỏi phải chăng cậu ta cũng đang mơ đến việc chạy trốn.

‘Bác sĩ Nash,’ tôi gọi. ‘Chuyện gì xảy ra sau đó?’

‘Cô đã ở đó một thời gian.’ bác sĩ Nash đáp, giọng cậu ta giờ đã gần như thì thầm. Cậu ta đã kể cho mình điều này trước đây rồi, tôi nghĩ, nhưng lần này cậu ta biết tôi sẽ ghi nó ra và mang nó theo mình lâu hơn vài giờ nhiều.

‘Bao lâu?’

Bác sĩ Nash không đáp. Tôi gặng hỏi. ‘Bao lâu?’

Cậu ta ngược lên nhìn tôi, gương mặt phẳng phất nổi buồn. ‘Bảy năm.’

Bác sĩ Nash trả tiền và chúng tôi rời quán cà phê. Tôi cảm thấy điếng người, chẳng còn biết mình đã mong ngóng điều gì nữa. Tôi đã nghĩ tới nơi mình sống qua thời điểm tệ nhất của căn bệnh, nhưng chẳng ngờ là nó lại ở đó, trong cái rốn của tất cả những nỗi đau đó.

Trong lúc ra xe, bác sĩ Nash quay sang tôi. ‘Christine, tôi có một đề nghị này.’ Tôi chú ý đến cách nói có vẻ tùy hứng của cậu ta, như thể tiện

thì hỏi xem tôi thích hương vị loại kem nào hơn. Một vẻ tùy hứng có sắp đặt.

‘Nói đi,’ tôi khích lệ.

‘Tôi nghĩ biết đâu sẽ có ích cho cô nếu chúng ta ghé thăm khu bệnh cô đã từng lưu trú.’

Tôi phản ứng tức thời. ‘Không! Tại sao phải vậy?’

‘Cô sẽ cảm nhận được ký ức,’ bác sĩ Nash giải thích. ‘Hãy nghĩ lại chuyện đã xảy ra khi chúng ta ghé thăm nhà cũ của cô đi.’ Tôi gật đầu. ‘Cô đã nhớ ra vài chuyện ở đó. Tôi nghĩ chuyện đó có thể lặp lại. Chúng ta có thể khơi lại nhiều thứ.’ ‘Nhưng...’

‘Cô không buộc phải làm đâu. Nhưng... ừm, nói thật là tôi đã thu xếp với các bác sĩ ở đó rồi. Họ sẽ vui vẻ chào đón cô. Chào đón chúng ta. Bất cứ lúc nào. Tôi chỉ cần điện thoại để báo cho họ biết là chúng ta đến thôi. Tôi sẽ đi với cô mà. Nếu cô thấy khó chịu hoặc đau đớn chúng ta sẽ đi khỏi đó. Mọi việc sẽ ổn thôi mà. Tôi hứa đấy.’

‘Anh nghĩ chuyện đó có thể giúp tôi khá hơn ư?’

‘Tôi không chắc. Nhưng có thể lắm chứ.’

‘Khi nào anh muốn đi?’

Bác sĩ Nash dừng bước.

‘Hôm nay,’ cậu ta đáp. ‘Tôi nghĩ chúng ta nên đi luôn trong hôm nay.’ Và rồi cậu ta nói thêm một câu khá kỳ cục. ‘Chúng ta chẳng có nhiều thời gian để đánh mất đâu.’

*

* *

Chuyến đi không dài và cả hai chúng tôi đều im lặng. Tôi chẳng nghĩ được gì cả. Chẳng có gì để nói, cũng chẳng có gì để cảm nhận. Đầu óc tôi trống rỗng. Như bị xúc hết đi rồi. Tôi lấy cuốn nhật ký của mình ra khỏi giỏ xách - chẳng thém bận tâm đến việc mình đã bảo bác sĩ Nash là

đã không mang nó theo - và viết tiếp mục cuối trong đó. Tôi muốn ghi lại mọi chi tiết trong cuộc đối thoại của chúng tôi. Tôi viết nó trong lặng lẽ, gần như không suy nghĩ, và chúng tôi đã không hề nói chuyện ngay cả khi đỗ xe, cũng như khi đi qua những hành lang được khử trùng, sặc mùi cà phê hầm và sơn mới. Mọi người trượt qua chúng tôi trên những chiếc xe đẩy, gần những bình truyền dịch. Những tấm poster bị lột nhám nhờ khỏi tường. Những bóng điện sáng chập chờn và kêu ro ro. Tôi chỉ có thể nghĩ tới bảy năm mình đã trải qua ở đây. Cảm giác như cả một cuộc đời đã trôi qua; một cuộc đời mà tôi chẳng nhớ tí gì về nó cả.

Chúng tôi dừng bên ngoài một khung cửa kép. Bác sĩ Nash ấn nút trên máy bộ đàm gắn tường rồi nói khẽ mấy câu vào đó. *Cậu ta sai rồi*, tôi miên man nghĩ lúc cánh cửa bật mở ra. *Mình đã chẳng còn sống sau vụ tấn công đó. Sau khi mở cánh cửa căn phòng khách sạn đó, cái người tên Christine Lucas kia đã chết rồi.*

Lại một khung cửa kép nữa. ‘Cô Ổn chứ, Christine?’ bác sĩ Nash hỏi khi khung cửa thứ nhất khép lại đằng sau, nhốt chúng tôi ở trong. ‘Chúng ta đang ở trong khu vực cách ly’. Tôi chẳng hé miệng. Khắp người choáng váng bởi một bằng cứ bất ngờ rằng cánh cửa phía sau tôi đã đóng lại mãi mãi, rằng tôi sẽ chẳng được rời khỏi đây.

Tôi nuốt khan rồi đáp. ‘Tôi hiểu mà.’ Khung cửa phía trong bắt đầu dịch mở. Tôi chẳng biết mình muốn thấy gì đằng sau nó, cũng chẳng tài nào tin được mình đã từng ở đây ngày trước.

Hành lang dài hun hút với những căn phòng dành cho bệnh nhân lắp cửa sổ kính.

Tôi ngó vào một khung cửa sổ. Một cô gái đang trần truồng ngồi trên giường, dòm lom lom vào cái tivi. Trong phòng khác một người đàn ông đang ngồi chồm hổm, lắc lư, hai tay quấn chặt quanh người như thể đang bảo vệ mình khỏi cái lạnh.

‘Họ bị nhốt lại à?’ tôi hỏi.

‘Những bệnh nhân ở đây được cách ly theo Luật về Sức khỏe Tâm thần. Họ ở đây vì lợi ích của chính họ, dù chẳng muốn thế.’

‘Vì lợi ích của chính họ sao?’

‘Đúng vậy. Họ chính là mối nguy hiểm cho bản thân hoặc cho những người khác. Họ cần được canh chừng thật kỹ.’

Chúng tôi tiếp tục bước đi. Một người phụ nữ ngước lên nhìn khi tôi đi ngang qua phòng cô, nhưng ánh mắt chẳng biểu lộ cảm xúc gì. Thay vào đó cô tự tát mình, rồi vẫn tiếp tục ngó tôi, và khi tôi nhìn mặt cô lại làm thế lần nữa.

‘Tại sao họ lại mang tôi vào đây?’ tôi hỏi.

‘Trước đó cô ở trong khu bệnh thường và được cho về nhà vào một số ngày cuối tuần, với Ben. Nhưng rồi cô ngày càng trở nên khó kiểm soát.’

‘Khó ư?’

‘Cô cứ muốn đi lang thang. Ben bắt đầu phải khóa cửa nhà lại. Đôi lần cô trở nên rất kích động, cho là anh ấy hành hung cô, rồi bắt đầu bộc lộ những hành vi tương tự ở phòng bệnh nữa.’

‘Vì vậy họ đã phải tìm cách để nhốt tôi lại,’ tôi tự kết luận.

Chúng tôi đã đến khu y tá. Một người đàn ông vận đồng phục ngồi sau bàn giấy, đang gõ gì đó vào máy tính. Anh ta ngước lên, mời chúng tôi ngồi và báo là bác sĩ sẽ đến trong ít phút nữa.

‘Đúng vậy.’ bác sĩ Nash xác nhận. ‘Có lần cô đã biến mất, chừng bốn tiếng rưỡi. Cô được cảnh sát tìm thấy đang lả đi bên một con kênh, trên người chỉ mặc mỗi đồ ngủ. Ben phải đến đồn cảnh sát đón cô về. Họ chẳng còn lựa chọn nào khác, ngoài việc chẳng để cô đi đâu mà không có y tá.’

Bác sĩ Nash bảo tôi rằng Ben đã ngay lập tức mở cuộc vận động để tôi được chuyển đi nơi khác. ‘Anh ấy cho rằng khu bệnh tâm thần chẳng phải là nơi tốt nhất dành cho cô. Thực sự thì anh ấy đúng. Cô không hề nguy hiểm, kể cả cho cô lẫn cho những người khác. Việc bị vây quanh bởi những người mắc bệnh nặng hơn sẽ khiến tình trạng của cô càng thêm tệ. Ben đã viết thư cho các bác sĩ lãnh đạo bệnh viện, cho cả nghị sĩ nữa. Nhưng chẳng ích gì.’

‘Và rồi,’ bác sĩ Nash kể tiếp. ‘Một trung tâm lưu trú dành cho người bị những thương tổn trí não cấp tính mở ra. Ben đã vận động hành lang rất tích cực, và cô đã được đánh giá là thích hợp với nơi đó, tuy nhiên tài chính lại là một vấn đề. Ben đã phải tạm nghỉ làm để chăm sóc cô và bản thân anh ấy không đủ sức chi trả cho việc đó, nhưng Ben không chấp nhận câu trả lời không. Hình như anh ấy đã dọa sẽ đưa chuyện của cô lên báo chí, nên phút cuối họ đã đồng ý chi trả, và cô đã được chấp thuận vào đó.’

Tôi nghĩ đến chồng mình, cố tưởng tượng ra anh ta đang viết thư, kể cả vận động hành lang lẫn đe dọa. Nó dường như chẳng thật lắm. Người đàn ông tôi gặp sáng nay có vẻ xoàng xĩnh, đầy nhún nhường. Nói đúng ra thì không nhu nhược, nhưng cam chịu. Anh ta dường như không giống loại người gây sóng gió.

Mình không phải là người duy nhất mà cá tính đã đổi thay vì những chấn thương, tôi thầm nghĩ.

‘Nhà an dưỡng đó khá là nhỏ,’ bác sĩ Nash kể tiếp. ‘Chỉ có vài phòng trong một trung tâm điều trị phục hồi chức năng. Chẳng có mấy ai khác lưu trú. Nhiều người giúp chăm sóc cô. Cô đã có chút độc lập hơn ở đó. Cô được an toàn và đã có tiến triển.’

‘Nhưng tôi không ở với Ben sao?’

‘Không. Ben sống ở nhà chứ. Anh ấy còn phải tiếp tục làm việc và không thể chăm sóc cô. Anh ấy đã quyết định...’

Một ký ức lóe lên, bất ngờ kéo ngược tôi về quá khứ. Ban đầu mọi thứ hơi lờ mờ như có một làn sương mờ vây quanh, rồi các hình ảnh rục lên đến độ tôi gần như muốn ngoảnh mặt đi. Tôi thấy mình đang đi trong cùng những hành lang này, bị dẫn về phía một căn phòng mà tôi lờ mờ hiểu là phòng của mình. Tôi đang mang dép rơm, vận váy ngủ xanh với dây thắt sau lưng. Người phụ nữ da đen đi cùng tôi mặc đồng phục y tá. ‘Vào đây, cưng.’ bà nói với tôi. ‘Xem những ai ở đây muốn gặp cô nào!’ Bà buông tay tôi và chỉ về phía cái giường.

Một nhóm người lạ hoặc đang ngồi quanh nó, ngó tôi. Tôi thấy một người đàn ông tóc đen và một phụ nữ trẻ đội mũ bê rê, nhưng chẳng tài nào nhận ra họ cả. Mình vào nhầm phòng rồi, tôi muốn la lên thế. Hẳn có sự lầm lẫn rồi. Nhưng tôi chẳng thốt ra lời.

Một đứa bé - chừng bốn hoặc năm tuổi - đang ngồi trên mép giường liền đứng bật dậy, chạy lao về phía tôi, miệng la *mẹ ơi* và tôi hiểu là thằng bé đang nói với mình, và chỉ tới lúc đó tôi mới nhận ra nó là ai. *Adam*. Tôi cúi xuống và thằng bé ứa vào vòng tay tôi. Tôi ôm con và hôn lên trán nó, rồi đứng ngẩn ra. ‘Các người là ai?’ tôi nói với nhóm người ngồi quanh giường. ‘Các người làm gì ở đây?’

Người đàn ông trông buồn hẳn đi, còn người phụ nữ trẻ đội mũ bê rê đứng dậy tiến về phía tôi, giọng thẳng thốt, ‘Chris. Chrissy. Là tớ đây mà. Cậu biết tớ là ai mà, phải vậy không?’ Tôi thấy cô ấy đang khóc.

‘Không,’ tôi hét lên. ‘Không! Ra khỏi đây! Ra mau!’ Rồi tôi quay người định chạy khỏi căn phòng thì thấy một người phụ nữ khác ở đó - bà ta đang đứng sau lưng tôi - và tôi chẳng biết bà là ai, hoặc đến đó bằng cách nào, thế là tôi òa khóc. Tôi bắt đầu khuỵu xuống sàn, nhưng thằng bé cứ níu lấy gối tôi, cứ tiếp tục gọi tôi hết lần này đến lần khác *mẹ ơi, mẹ ơi, mẹ ơi*, mà tôi chẳng biết lý do, chẳng biết nó là ai, hay tại sao lại cứ ôm chặt lấy tôi....

Một bàn tay chạm nhẹ vào cánh tay tôi. Tôi né ra như thể bị ong đốt. Một giọng nói vang lên. ‘Christine? Cô có sao không? Bác sĩ Wilson đang ở đây.’

Tôi mở mắt nhìn quanh. Một phụ nữ mặc áo choàng trắng đứng trước mặt chúng tôi. ‘Bác sĩ Nash.’ bà chào và bắt tay cậu ta, rồi quay sang tôi. ‘Christine?’

‘Vâng,’ tôi đáp.

‘Rất vui được gặp cô,’ bà nhã nhặn nói. ‘Tôi là Hilary Wilson.’ Tôi nắm tay bà. Bà lớn tuổi hơn tôi một chút; mái tóc đang ngả bạc, và một cặp kính hình bán nguyệt treo lủng lẳng quanh cổ bà bằng một đoạn xích vàng. ‘Rất hân hạnh.’ Bà nói, và chẳng hiểu sao tôi cảm thấy mình đã từng gặp bà rồi. Bà hất đầu về phía cuối hành lang. ‘Chúng ta đi chứ?’

Văn phòng của bác sĩ Wilson rộng, đầy sách vở, chồng đống những hộp giấy tờ đầy nghẹt. Bà ngồi sau bàn làm việc và chỉ hai chiếc ghế đối diện cho bác sĩ Nash và tôi ngồi. Tôi quan sát bà lấy ra một hồ sơ từ cái

chồng đặt trên bàn làm việc và mở nó ra. ‘Nào, bạn thân mến.’ bà nói. ‘Chúng ta xem nhé.’

Hình ảnh bà chợt đông cứng lại. Tôi biết bà. Tôi đã thấy hình bà khi nằm trong máy chụp nội soi cắt lớp, và, dù lúc đó chẳng nhận ra, nhưng giờ thì tôi đã biết rồi. Lúc trước tôi đã ở đây. Nhiều lần rồi. Ngồi nơi tôi đang ngồi bây giờ, trong cái ghế này hoặc cái ghế kia, quan sát bà ghi chép vào một hồ sơ khi bà nhìn sẫm soi qua cặp kính.

‘Tôi đã gặp bà trước đây...’ tôi cất tiếng. ‘Tôi nhớ...’ Bác sĩ Nash nhìn lướt qua tôi rồi ngoảnh trở lại bác sĩ Wilson.

‘Đúng vậy,’ bà xác nhận. ‘Đúng là cô đã gặp tôi rồi. Dù không thường xuyên lắm.’ Bà giải thích rằng mình chỉ bắt đầu làm việc tại nơi này khi tôi đã sắp chuyển đi, rằng ban đầu tôi còn không nằm trong danh sách bệnh nhân bà phụ trách. ‘Dẫu vậy, điều rất đáng khích lệ đó là cô vẫn nhớ ra tôi.’ bà nói. ‘Cũng đã rất lâu rồi kể từ lúc cô ở đây.’ Bác sĩ Nash nghiêng người tới trước và bảo biết đâu sẽ rất có ích cho tôi nếu được xem qua căn phòng đã từng ở. Bà gạt đầu và liếc qua hồ sơ, rồi bảo mình không biết nó là phòng nào. ‘Có lẽ cô đã được chuyển đi loanh quanh không ít nơi.’ bà phân bua. ‘Nhiều bệnh nhân như vậy lắm. Chúng ta có thể hỏi chồng cô không nhỉ? Theo hồ sơ thì anh ấy và con trai cô đến thăm cô hầu như mỗi ngày.’

Nghe nhắc đến con, tôi cảm thấy lóe lên một tia hạnh phúc cùng chút khuây khỏa rằng mình đã phần nào thấy con lớn lên, nhưng tôi vội lắc đầu. ‘Không được, tôi không muốn gọi cho Ben đâu.’

Bác sĩ Wilson không tỏ ý phản đối. ‘Một người bạn của cô tên là Claire dường như cũng đến khá thường xuyên. Gọi cô ấy được chẳng?’

Tôi lại lắc đầu. ‘Chúng tôi không còn liên hệ với nhau nữa.’

‘Ừm... Thật đáng tiếc, nhưng không sao.’ Bà liếc qua mấy tờ ghi chú rồi đan hai tay trước mặt. ‘Phần lớn việc trị liệu của cô là do một bác sĩ

tham vấn tâm thần phụ trách. Cô đã trải qua nhiều đợt thôi miên, nhưng tôi e là kết quả không mấy khả quan. Cô đã không phải dùng quá nhiều thuốc men. Thỉnh thoảng chỉ cần một liều thuốc an thần để giúp cô dễ ngủ hơn thôi - ở đây khá ổn ỹ, nếu cô thử hình dung.' Tôi nhớ lại tiếng hú hét mình đã tưởng tượng ban nãy, tự hỏi liệu mình có từng như vậy chẳng. 'Lúc đó tôi thế nào?' tôi hỏi. 'Có ổn thỏa không?'

Bà mỉm cười. 'Nói chung là ổn. Cô khá được quý mến. Dường như cô còn kết bạn với một cô y tá nữa đấy.'

'Tên cô ấy là gì?'

Bà liếc vào mấy tờ ghi chú. 'Tôi e là không biết. Nhưng có điều này, cô hay chơi bài solitaire.'

'Solitaire?'

'Có lẽ bác sĩ Nash sẽ giải thích cho cô sau nhé?' bà ngược lên. 'Theo các ghi chép thì đôi lúc cô khá là hung dữ. Cũng chẳng có gì bất thường lắm đâu. Những người bị chấn thương đầu nghiêm trọng thường biểu lộ khuynh hướng bạo lực, đặc biệt khi có tổn hại đến phần não kiểm soát sự tự chủ. Hơn nữa, những bệnh nhân mắc chứng quên như cô thường có khuynh hướng làm thứ mà chúng tôi gọi là dựng chuyện. Những thứ xung quanh họ dường như chẳng mấy ý nghĩa, vậy nên họ cảm thấy bị thôi thúc phải bịa ra thêm nhiều chi tiết về chính họ và những người xung quanh, hoặc về quá khứ và những chuyện đã xảy ra với họ. Họ coi đó là nghĩa vụ phải làm với khao khát lấp đầy các lỗ hổng ký ức. Về khía cạnh nào đó thì có thể thông cảm được. Nhưng nó có thể thường dẫn tới những hành vi bạo lực khi những tưởng tượng kỳ quặc của người mắc chứng quên mâu thuẫn với nhau. Cuộc sống với họ như bị đảo lộn, đặc biệt khi có người đến thăm.'

Người đến thăm. Đột nhiên tôi e là mình có thể đã ra tay với con.

'Tôi đã làm gì?'

‘Thỉnh thoảng cô ẩu đả với vài nhân viên,’ bà đáp.

‘Nhưng không phải với Adam chứ? Con trai tôi ấy?’

‘Theo những ghi chép ở đây thì không.’ Tôi thở một hơi dài, chẳng lấy gì làm nhẹ nhõm. ‘Chúng tôi có vài trang đại loại như nhật ký mà cô đã viết,’ bà nói. ‘Biết đâu sẽ có ích nếu cô nói qua chúng nhỉ?’

Tôi liếc qua bác sĩ Nash, và cậu ta gật đầu. Bác sĩ Wilson đẩy về phía tôi một tờ giấy màu xanh và tôi đón lấy, thoạt tiên còn sợ đến mức không dám ngó nó nữa.

Khi đã đủ can đảm để xem, tôi thấy nó phủ đầy những con chữ nguệch ngoạc. Ở những dòng đầu chữ viết còn ngay hàng thẳng lối, nhưng càng về cuối chúng to cộ và hỗn loạn, cả tắc dài mà chỉ có vài chữ.

8h15 sáng, mình thức giấc. Ben ở đây rồi. Ngay bên dưới đó tôi đã viết, *8h17sáng. Bỏ qua mục trên kia đi. Nó đã được viết bởi một kẻ nào đó, và dưới đó là 8h20 GIỜ mình mới thức giấc. Trước đó thì không. Ben đang ở đây.*

Mắt tôi lia xuống cuối trang. *9h45 mình chỉ mới vừa thức dậy, ĐÂY MỚI CHÍNH LÀ LẦN ĐẦU TIÊN,* và rồi, vài dòng sau đó, *10h07 LÚC NÀY mình mới thật sự thức giấc. Tất cả những mục ghi trên kia đều là đối trá. Mình mới thức giấc NGAY ĐÂY THÔI.*

Tôi ngược lên thẳng thốt. ‘Cái này thực sự là tôi sao?’ ‘Đúng vậy. Cả một thời gian dài dường như cô ở trong trạng thái thường trực thấy mình vừa mới thức giấc sau một giấc ngủ triền miên. Nhìn đây.’ Bác sĩ Wilson chỉ vào trang giấy trước mặt tôi, và bắt đầu trích đọc những mục ghi trong đó. ‘*Mình đã ngủ mê man, giống như CHẾT vậy. Mình chỉ vừa mới thức dậy. Lần đầu tiên, mình lại có thể nhìn thấy rồi.* Hình như các bác sĩ đã động viên cô viết ra những gì cô cảm thấy, hòng giúp cô nhớ chuyện đã xảy ra trước đó, nhưng tôi e là cô đã cho rằng tất cả những

mục ghi trước đều do ai đó viết. Cô bắt đầu nghĩ mọi người ở đây đang tiến hành những cuộc thử nghiệm với cô, giam giữ cô ngoài ý muốn của cô...’

Tôi nhìn trang giấy lần nữa. Nguyên cả tờ đầy những mục ghi tương tự thế, mỗi mục chỉ cách nhau vài phút. Tôi cảm thấy mình ớn lạnh.

‘Tôi đã thật sự tệ như vậy sao?’ tôi thốt lên. Lời lẽ buột ra dường như dội ngược lại trong đầu.

‘Đúng vậy, trong một thời gian,’ bác sĩ Nash xác nhận. ‘Những ghi chép của cô cho thấy rằng cô lưu giữ ký ức chỉ trong vài giây. Thỉnh thoảng đến một hoặc hai phút. Rồi thời gian dần dà kéo dài hơn qua các năm.’

Tôi chẳng thể tin nổi là mình đã viết những dòng này. Nó dường như là tác phẩm của ai đó mà trí óc đã hoàn toàn vụn vỡ. Tôi nhìn những từ đó lần nữa. *Giống như CHẾT vậy.*

‘Xin lỗi.’ tôi thốt lên. Tôi không thể...’

Bác sĩ Wilson lấy tờ giấy khỏi tay tôi. ‘Tôi hiểu mà, Christine. Đúng là bối rối thật. Tôi...’

Cơn hoảng sợ giáng xuống. Tôi đứng dậy, nhưng căn phòng bắt đầu xoay đảo. Tôi muốn đi khỏi đây,’ tôi nói. ‘Cái này không phải là tôi. Chẳng thể nào lại là tôi được, tôi... tôi chẳng bao giờ ấu đả với ai. Tôi chẳng bao giờ làm thế đâu. Tôi chỉ...’

Bác sĩ Nash cũng đứng dậy theo, rồi cả bác sĩ Wilson nữa. Bà bước vội về phía trước, va cả vào bàn khiến đám giấy tờ bay tóe xuống sàn nhà. Một bức ảnh cũng rớt theo luôn. ‘Lạy Chúa...’ tôi thốt lên, và bà liếc xuống rồi vội cúi mình che nó bằng một tờ giấy khác. Nhưng tôi đã kịp nhìn thấy rồi.

‘Đó có phải là tôi không?’ tôi hỏi mà giọng đã thê lên như một tiếng hét. ‘Có thật là tôi đó không?’

Bức ảnh chụp cái đầu một phụ nữ trẻ. Mái tóc cổ bị kéo ngược tẹt sau đầu. Thoạt trông như thể cô đang mang mặt nạ halloween. Một mắt cô mở to và nhìn thẳng vào ống kính, mắt kia híp chặt vì một vết bầm tím to đoành, còn đôi môi thì sưng phồng, rách bươm vì những vết cắt. Hai má cô tấy lên, khiến toàn bộ gương mặt mang một dáng vẻ kỳ cục, như những trái mận ửng và bể toẹt ra.

‘Đó là tôi sao?’ tôi hét lên.

Cho dù khuôn mặt ấy sưng phồng, vẹo vọ, tôi vẫn có thể nhận ra nó là khuôn mặt của chính mình.

Ký ức của tôi bừa ra làm hai ở đó. Một phần thì bình thản, calm, tĩnh như mặt hồ không gợn sóng. Nó quan sát trong khi cái phần kia vật vã, la hét và phải được trấn an bằng cả bác sĩ Nash và bác sĩ Wilson.

Nhưng cái phần kia mạnh hơn, nó chiếm thế thượng phong, khiến tôi gào thét không nguôi và tuồn chạy ra cửa. Bác sĩ Nash chạy theo sau. Tôi giật cửa mở toang ra và chạy, dù chẳng biết mình có thể chạy đi đâu. Lóe lên hình ảnh về những cánh cửa chốt chặt. Tiếng chuông báo động. Một người đàn ông đuổi theo tôi. Con trai tôi khóc thét. *Ngày trước mình đã từng làm chuyện này rồi*, tôi thầm nghĩ. *Mình đã làm tất cả những chuyện này trước đây rồi...*

Bằng cách nào đó hẳn là họ đã trấn an được tôi, thuyết phục tôi đi cùng bác sĩ Nash; điều kế tiếp tôi có thể nhớ được là mình ở trong xe của cậu ta, ngồi bên cạnh trong lúc cậu ta lái xe. Mây bắt đầu kéo đầy trời, đường phố trông xám hắt lại và cứ như đang trải dài ra trước mũi xe. Tôi chẳng tài nào chú tâm được vào những gì bác sĩ Nash đang nói. Cứ như thể trí óc tôi đã bước hụt chân và rơi tòm vào một thứ gì đó khác, và giờ thì chẳng tài nào bắt kịp nữa. Tôi phóng mắt ra ngoài cửa kính xe, tự hỏi liệu chuyện này - cái chuyện đi tìm sự thật này - có thật sự là điều tôi

muốn không. Nó có thể giúp bệnh trạng của tôi khá tới đâu? Tôi chẳng mong là sẽ đến lúc mình thức dậy và biết mọi điều, như mọi người bình thường đều biết, biết mình đã làm gì ngày hôm trước, biết những kế hoạch nào mình đã dự định cho ngày tiếp theo sau. Chỉ dám hy vọng rằng một ngày nào đó khi nhìn mình trong gương tôi sẽ không sốc điếng người, rằng tôi sẽ nhớ được mình đã kết hôn với một người tên là Ben và đã mất một đứa con trai tên là Adam, rằng tôi sẽ chẳng phải nhìn tới một bản in cuốn tiểu thuyết của mình để biết rằng mình đã từng viết được tiểu thuyết.

Nhưng ngay cả điều đó thôi cũng dường như không thể đạt được. Tôi nghĩ tới những gì mình đã thấy ở khu cách ly. Điên loạn và đau đớn. Những trí óc vụn vỡ. Có lẽ tốt nhất là tôi nên học cách sống ổn thỏa với tình trạng của mình, sau tất cả những gì đã xảy ra. Tôi có thể bảo bác sĩ Nash rằng mình không muốn gặp cậu ta nữa và có thể đốt cuốn nhật ký thành tro bụi, chôn vùi những sự thật đã khám phá ra, giấu chúng trọn vẹn như những điều mình không hề biết. Tôi sẽ chạy trốn quá khứ của mình mà chẳng hề mảy may nuối tiếc - và chỉ trong vài giờ nữa tôi thậm chí còn chẳng biết rằng cuốn nhật ký của mình và vị bác sĩ của mình đã từng tồn tại - và rồi tôi có thể sống thật đơn giản. Ngày này nối tiếp ngày kia, chẳng hề liên hệ với nhau. Đúng vậy, thỉnh thoảng ký ức về Adam sẽ trôi lên. Tôi sẽ có một ngày buồn đau, sẽ nhớ ra điều mình đã bỏ lỡ, nhưng nó sẽ chẳng lâu đâu. Trước khi nó kịp kéo dài tôi sẽ ngủ và lặng lẽ quên đi. Chuyện đó mới dễ dàng làm sao, tôi ngẫm nghĩ. Dễ dàng hơn nhiều so với chuyện này.

Tôi nghĩ tới bức ảnh mình đã nhìn thấy. Hình ảnh đó thiêu đốt lòng tôi. *Kẻ nào đã làm chuyện đó với tôi? Tại sao lại làm vậy?* Tôi nhớ đến ký ức mình đã có về căn phòng khách sạn ấy. Nó vẫn còn đó, ngay dưới bề mặt trí óc, ngay ngoài tầm với. Sáng nay tôi đã đọc thấy rằng tôi có

lý do để tin là mình đã vướng vào một vụ ngoại tình, nhưng giờ tôi đã nhận ra rằng - cho dù điều đó là thật đi nữa - tôi chẳng thể nhớ ra mình đã từng dan díu với ai. Tất cả những gì tôi có chỉ là một cái tên cộc lốc, đã buột nhớ ra khi vừa thức dậy mấy ngày trước đó, chẳng hứa hẹn gì sẽ nhớ ra thêm, ngay cả nếu tôi muốn thế.

Bác sĩ Nash vẫn đang nói. Tôi chẳng có ý niệm gì về chuyện đang diễn ra, bèn ngắt lời cậu ta. ‘Bệnh trạng của tôi có đang khá lên không?’ Tôi hỏi, tim như muốn ngừng đập vì ngỡ bác sĩ Nash sẽ chẳng trả lời, thì cậu ta lại đáp.

‘Cô có nghĩ mình đang khá lên không?’

‘Tôi không biết. Vâng, cứ cho là có đi. Thỉnh thoảng tôi có thể nhớ ra những chuyện trong quá khứ. Những chớp sáng ký ức. Chúng đến khi tôi đọc cuốn nhật ký. Chúng có cảm giác rất thật. Tôi nhớ ra Claire. Adam. Mẹ tôi. Nhưng họ giống như những sợi chỉ mà tôi chẳng giữ được đầu mối. Những quả bóng bay thẳng lên trời trước khi tôi tóm được chúng. Tôi chẳng nhớ ra lễ cưới của mình, chẳng nhớ những lời bập bẹ hay những bước chân chập chững đầu tiên của Adam. Tôi chẳng tài nào nhớ ra lúc nó bắt đầu đi học, hay ngày nó tốt nghiệp. Những thứ đại loại vậy. Thậm chí tôi còn chẳng biết mình có ở đó không nữa. Có lẽ Ben đã quyết định không cần thiết phải đưa tôi đến.’ Tôi hít một hơi dài. ‘Tôi thậm chí còn chẳng nhớ ra lúc biết tin thằng bé đã chết hay lúc chôn cất nó nữa.’ Tôi bắt đầu nức nở. Tôi cảm thấy như thể mình sắp phát điên. Đôi lúc tôi thậm chí còn không nghĩ là thằng bé đã chết. Anh có thể tin được không? Đôi khi tôi nghĩ rằng Ben đang nói dối tôi về chuyện đó, và cả những chuyện khác nữa.’

‘Những chuyện khác ư?’

‘Đúng vậy. Về cuốn tiểu thuyết của tôi. Về vụ tấn công, về lý do tôi không còn trí nhớ. Về mọi thứ.’

‘Nhưng theo cô tại sao anh ấy lại làm thế?’

‘Vì tôi đã ngoại tình chẳng?’ tôi hỏi. ‘Vì tôi đã không chung thủy với anh ấy?’

‘Christine,’ bác sĩ Nash nói. ‘Chuyện đó không chắc mà, cô không nghĩ vậy sao?’

Tôi chẳng nói gì cả. Dĩ nhiên là cậu ta đúng. Sâu thẳm trong lòng tôi không tin những lời nói dối của Ben lại có thể là sự trả thù dai dẳng vì một điều đã xảy ra từ rất nhiều năm về trước. Lời giải thích có khả năng là một điều gì đó thực tế hơn.

‘Tôi nghĩ bệnh trạng cô đang tiến triển tốt lên.’ bác sĩ Nash nói. ‘Cô đang nhớ ra nhiều thứ. Thường xuyên hơn so với lúc chúng ta gặp lần đầu tiên. Những lát ký ức này rõ ràng là dấu hiệu tiến triển. Chúng có nghĩa là...’

‘Tiến triển? Anh gọi chuyện này là tiến triển sao?’ Lúc này tôi gần như hét lên, cơn giận tràn ra như thể tôi chẳng dung chứa nổi nó nữa. ‘Nếu sự tiến triển đó là chuyện này thì tôi chẳng còn biết mình có muốn nó không nữa.’ Những giọt nước mắt trào ra, chẳng tài nào ngăn nổi. ‘Tôi chẳng cần nó!’

Tôi nhắm mắt lại và đắm mình vào nỗi sầu khổ đầy bất lực.

Bác sĩ Nash dừng xe, tắt máy. Tôi mở choàng mắt. Trước mặt tôi là một công viên. Qua làn nước mắt tôi có thể thấy một nhóm các cậu bé đang chơi đá banh, với hai đồng áo khoác chất làm cột gôn. Trời bắt đầu đổ mưa, nhưng bọn trẻ vẫn không ngưng chơi. Bác sĩ Nash quay qua đối diện với tôi.

‘Christine,’ cậu ta nói. ‘Tôi rất xin lỗi. Có lẽ chuyện hôm nay đúng là một sai lầm. Tôi không lường trước được điều này. Tôi cứ nghĩ là chúng ta có thể khơi mào những ký ức khác. Tôi đã sai rồi. Bất luận thế nào, lẽ ra cô không nên thấy bức ảnh đó...’

‘Tôi cũng chẳng biết có phải tại bức ảnh đó không nữa.’ tôi xen vào. Lúc này tôi đã ngừng nức nở, nhưng cả gương mặt thì ướt nhoẹt, lại thêm cảm giác như cả một khối nước mũi nhầy nhụa sắp ộc ra khỏi lỗ mũi. ‘Anh có khăn giấy không?’ tôi hỏi. Bác sĩ Nash với ngang qua tôi và bắt đầu lục lọi trong ngăn đựng găng tay. ‘Chắc tại nhiều thứ,’ tôi tiếp tục. ‘Tôi thấy những người đó, rồi tưởng tượng ra mình đã từng như vậy. Và tờ nhật ký kia nữa. Tôi chẳng thể tin được là chính mình đã viết những câu đó, chẳng tin được mình bệnh cỡ đó.’

Bác sĩ Nash đưa khăn giấy cho tôi. ‘Nhưng giờ cô đâu có vậy nữa.’ cậu ta nói. Tôi đón lấy cái khăn giấy và hỉ mũi.

‘Bây giờ có khác gì tôi đang chết dần từng ngày đâu.’ tôi nói. ‘Tôi không thể tưởng tượng mình sẽ tiếp tục sống như thế này lâu hơn nữa. Tôi biết là tối nay mình vẫn phải ngủ và rồi sáng mai tôi sẽ tỉnh dậy và chẳng biết gì trở lại, rồi ngày kia, ngày kia, cứ vậy mãi. Tôi chẳng thể đối mặt với nó nữa. Nó chẳng phải là cuộc sống, mà chỉ là một sự tồn tại, từ thời khắc này đến thời khắc kế tiếp mà chẳng có ý niệm gì về quá khứ, cũng chẳng có dự định nào cho tương lai. Chỉ những con thú mới vậy thôi. Tệ nhất là tôi thậm chí còn không biết điều mình không biết. Có lẽ có rất nhiều thứ đang đợi để làm đau tôi. Những thứ tôi thậm chí còn chẳng mơ thấy.’ Bác sĩ Nash đặt tay lên tay tôi. Tôi ngả vào cậu ta, biết cậu ta sẽ làm gì, hoặc buộc phải làm gì và cậu ta đã làm thế. Cậu ta dang rộng vòng tay và ôm tôi, còn tôi để mặc cho cậu ta ghì mình thật chặt, ‘Ổn rồi, ổn rồi mà,’ cậu ta vỗ về. Tôi có thể cảm thấy lồng ngực cậu ta dưới má mình và tôi thở thật sâu, hít mùi da thịt của cậu ta, mùi quần áo mới giặt, và thoảng mùi gì đó khác, mùi mồ hôi và mùi giới tính khêu gọi mơ hồ. ‘Mọi việc sẽ ổn thôi mà,’ cậu ta thì thầm, và tôi nhắm nghiền mắt lại.

‘Tôi chỉ muốn nhớ lại chuyện gì đã xảy ra vào cái đêm tôi bị tấn công.’ tôi nói. ‘Chẳng hiểu sao tôi cảm thấy rằng nếu có thể nhớ lại chuyện đó, tôi sẽ nhớ được tất cả mọi thứ.’ Bác sĩ Nash ôm siết lấy tôi đầy êm ái. Đầu óc tôi chợt nghĩ tới một thời khắc khác, khi cũng đang được ôm thật chặt. Một ký ức khác. *Mắt tôi cũng đang nhắm nghiền và cơ thể tôi cũng đang áp chặt vào một cơ thể khác, nhưng tôi chẳng muốn người này ôm mình. Hắn làm tôi đau. Tôi vẫy vùng, cố thoát ra, nhưng hắn đủ mạnh để kéo giật tôi về phía mình và rít lên. Đồ đĩ chó. Dù có muốn phản bác lại tôi cũng chẳng tài nào làm được. Mắt tôi bị dí chặt vào áo hắn, và tôi đang khóc nức. Tôi mở choàng mắt và thấy thớ vải xanh trên áo hắn, thấy cánh cửa, cái bàn trang điểm có ba gương và bức tranh vẽ một con chim treo phía trên nó. Tôi có thể thấy cánh tay hắn, rấn chần, cơ bắp cuộn lên với một sợi gân nổi suốt cánh tay. Thả tôi ra! Tôi hét lên rồi xây xẩm ngã vật xuống, hoặc giả là sàn nhà dưng vọt lên để đón tôi, chẳng tài nào phân định được. Hắn tóm một nắm tóc của tôi và kéo lê tôi về phía cửa. Tôi ngoái cổ để nhìn cho rõ khuôn mặt hắn.*

Tới đó thì ký ức của tôi lại đứng sững. Dù nhớ là đang ngó riết khuôn mặt hắn, tôi vẫn chẳng tài nào hình dung lại nổi mình đã thấy gì. Một khoảng trống trơn. Như thể bất lực khi phải đương đầu với khoảng trống không vô nghĩa đó, trí óc tôi đảo qua những gương mặt mà mình biết rõ. Tôi thấy bác sĩ Nash. Bác sĩ Wilson. Nhân viên tiếp tân ở khu cách ly. Cha tôi. Ben. Thậm chí tôi còn thấy cả gương mặt của chính mình đang cười phả lên khi tôi giơ lên một nắm đấm.

Làm ơn, tôi gào khóc, làm ơn đừng mà. Nhưng kể tấn công mang nhiều khuôn mặt ấy vẫn đánh túi bụi, và tôi ngửi thấy mùi máu. Hắn kéo tuột tôi vào căn phòng tắm lát gạch trắng đen. Sàn nhà ẩm đầy hơi nước, căn phòng nức mùi hoa cam, và tôi nhớ mình đã háo hức tắm tấp, làm đẹp như thế nào, lan man nghĩ có khi lúc người đó đến mình vẫn còn đang

tắm dõ, và người đó sẽ vào tắm chung rồi chúng tôi sẽ ân ái với nhau trong bồn nước ngấu bọt xà bông, vầy nước đầy sàn, làm ướt đầm hết áo quần, mọi thứ. Bởi vì cuối cùng, sau tất cả những ngày tháng hồ nghi, mọi thứ đã trở nên rõ rệt với tôi. Rốt cuộc tôi đã biết, mình yêu người đó.

Đầu tôi nện xuống sàn. Một lần, hai lần, ba lần. Mọi thứ trước mắt tôi nhòe nhoẹt và nhân đôi cả lên. Tai tôi ong ong, hấn hét lên điều gì đó nhưng tôi chẳng tài nào nghe lọt. Nó dội lại, như thể có hai người bọ hấn, cả hai đều đang tóm lấy tôi, vặn tay tôi, tóm những nắm tóc của tôi, chẹn gối lên lưng tôi. Tôi van nài hấn để tôi yên, và có cả hai bản thể của tôi cũng đang nài xin nữa. Tôi nuốt nghẹn. Máu.

Đầu tôi giật ngược ra sau. Đau thốn óc. Tôi đang quỳ. Tôi thấy mảng nước ngấu bọt lăn tăn. Tôi cố cất giọng nhưng không thể. Tay hấn thít quanh hông tôi, và dúi đầu tôi xuống, xuống nữa, nữa, và rồi đầu tôi ngập trong nước. Mùi hoa cam tràn xuống hông.

Tôi nghe một giọng nói thốt lên. ‘Christine! Christine! Dừng lại!’ Tôi mở mắt ra. Chẳng hiểu bằng cách nào tôi đã ra khỏi xe và đang chạy băng qua bãi đỗ, nhanh hết cỡ, còn bác sĩ Nash thì đang đuổi theo phía sau.

Chúng tôi ngồi trên một băng ghế làm bằng bê tông và những thanh gỗ giát. Một thanh đã gãy, mấy thanh còn lại võng xuống dưới sức nặng của chúng tôi. Tôi ngó bóng mình đổ dài trên mặt đất, cảm thấy mặt trời đang rọi thẳng sau gáy. Bọn trẻ vẫn đang chơi bóng, dù có vẻ như lúc này trận đấu đã sắp tàn; vài đứa đá cho có, những đứa khác thì bàn tán rần rờ, một chồng áo khoác đã bốc hơi, bỏ lại cầu môn không vạch biên. Bác sĩ Nash hỏi tôi chuyện gì đã xảy ra.

‘Tôi nhớ ra vài thứ,’ tôi nói.

‘Về cái đêm cô bị tấn công?’

‘Vâng. Sao anh biết?’

‘Cô cứ la hoảng,’ cậu ta giải thích. ‘Cô liên tục hét lên, ‘Thả tôi ra’.’

‘Xin lỗi, tôi nghĩ mình đang ở đó,’ tôi phân trần.

‘Cô có muốn kể cho tôi nghe điều cô đã thấy không?’

Thật lòng là tôi chẳng muốn kể tí nào. Bản năng mách bảo rằng đây là ký ức mà tốt nhất chỉ nên để cho một mình tôi biết. Nhưng tôi cần sự giúp đỡ, và biết là mình có thể tin cậy cậu ta, vậy nên tôi kể hết mọi chuyện.

Khi tôi kể xong bác sĩ Nash lặng yên giây lát, rồi hỏi, ‘Cô không nhớ hẳn trông thế nào ư? Cái người tấn công cô ấy?’ ‘Không. Tôi chẳng nhớ gì cả.’

‘Còn tên hắn thì sao?’

‘Không luôn, tôi chẳng nhớ gì hết cả.’

Bác sĩ Nash im lặng hồi lâu rồi bảo, ‘Lúc trước tôi đã gợi ý rằng, có thể có ích nếu chúng ta trở lại đó...’

‘Không.’ tôi ngắt ngang. ‘Chớ có nhắc tới nó nữa.’

‘Chúng ta có thể đi cùng nhau. Cô sẽ không sao đâu. Tôi hứa đấy. Nếu cô trở lại đó... Trở lại Brighton...’

‘Không.’

‘... biết đâu cô có thể nhớ ra....’

‘Không!?’

‘... biết đâu có thể có ích?’

Tôi ngó xuống đôi tay mình đang chắp lại trước ngực. ‘Tôi không thể quay lại đó. Chỉ đơn giản là không thể được.’

Bác sĩ Nash thở dài. ‘Được rồi. Có lẽ chúng ta sẽ nói về chuyện đó sau vậy?’

‘Không,’ tôi thì thào. ‘Tôi không thể.’

‘Được rồi,’ cậu ta trấn an. ‘Được rồi mà.’

Bác sĩ Nash mỉm cười, nhưng có vẻ thất vọng. Tôi cảm thấy sự thôi thúc phải cho cậu ta biết chuyện gì đó, để giữ cho cậu ta khỏi ngã lòng. ‘Bác sĩ Nash?’ tôi gọi.

‘Sao?’

‘Hôm nọ tôi đã viết rằng có chuyện xảy ra với tôi. Có lẽ nó có liên quan phần nào...’

Cậu ta quay mặt sang tôi. Đầu gối chúng tôi chạm nhau, nhưng chẳng ai né đi.

‘Khi thức dậy, tôi biết mình ngủ chung với một người đàn ông. Tôi nhớ ra một cái tên, nhưng không phải là tên Ben. Tôi chẳng rõ liệu đó có phải là tên cái người tôi đang có quan hệ vụng trộm không nữa. Cái người đã tấn công tôi ấy...’

‘Có thể lắm,’ cậu ta nói. ‘Biết đâu nó là phần đầu lộ ra của cái ký ức bị đè nén kia. Cái tên đó là gì?’

Đột nhiên tôi chẳng muốn kể cho cậu ta nghe nữa, chẳng muốn nói lớn ra. Tôi cảm thấy rằng nếu làm thế tôi sẽ biến nó thành cái gì đó rất thực, như thể triệu kẻ tấn công tôi hiển hiện bằng xương thịt. Tôi nhắm mắt lại.

‘Ed,’ tôi thì thào. ‘Tôi tưởng tượng mình thức dậy với một người tên là Ed.’

Im lặng. Một nhịp tim ngỗ như dài vô tận.

‘Christine,’ cậu ta cất giọng. ‘Đó là tên tôi mà. Tôi là Ed. Ed Nash.’

Trong tích tắc trí óc tôi rối beng. Ý nghĩ đầu tiên hiện ra bảo là cậu ta đã tấn công tôi. ‘Sao?’ tôi hoang mang hỏi.

‘Đó là tên tôi. Lúc trước tôi đã nói với cô rồi. Có lẽ cô chưa viết nó ra. Tên tôi là Edmund. Hay còn gọi là Ed.’

Tôi nhận ra chẳng thể nào lại là cậu ta được. Lúc đó cậu ta chắc chỉ vừa mới ra đời.

‘Nhưng...’

‘Có lẽ là cô đang dựng lên những câu chuyện. Giống như bác sĩ Wilson đã giải thích?’

‘Ồ.’ tôi đáp. ‘Tôi...’

‘Hoặc có thể cô bị tấn công bởi ai đó cùng tên với tôi chẳng?’

Cậu ta cười phá lên khi nói thế để làm không khí nhẹ đi, để che đi cái điều cậu ta đã khám phá ra nhưng mãi sau đó mới nảy ra trong óc tôi.

Sáng đó tôi đã thức dậy với tâm trạng đầy hạnh phúc. Hạnh phúc được ngủ chung với cái người có tên là Ed. Nhưng đó không phải là một ký ức mà chỉ là sự tưởng tượng. Thức dậy với người đàn ông tên Ed này chẳng phải là chuyện tôi đã làm trong quá khứ - dù rằng ý thức của tôi, lúc tỉnh giấc, chẳng hề biết anh ta là ai - mà là chuyện tôi muốn làm trong tương lai. Tôi muốn ngủ với bác sĩ Nash.

Và giờ thì, một cách tình cờ, đây vô thức, tôi đã kể ra với cậu ta. Tôi đã để lộ cách mình cảm thấy về cậu ta. Mà cậu ta lại là người chuyên nghiệp nên đã dễ dàng hiểu ra nguyên do. Cả hai chúng tôi đều giả bộ chẳng mấy lưu tâm đến chuyện đã xảy ra, và làm vậy lại càng khiến nó đáng lưu tâm hơn.

‘Cô có chắc là muốn tiếp tục chứ?’ cuối cùng cậu ta hỏi.

Tôi biết lúc này mình chẳng thể dừng lại, cho tới khi biết được sự thật. Tôi nợ chính mình điều đó, để không phải sống nửa vời. ‘Chắc mà.’ tôi đáp. ‘Tôi muốn tiếp tục.’

‘Được, vậy thì tốt rồi.’ cậu ta đáp. ‘Lần tới chúng ta sẽ ghé thăm một nơi khác mà cô đã từng biết trong quá khứ. Đừng lo. Không phải ở đó đâu. Chúng ta sẽ đến nhà lưu trú nơi cô được chuyển đến khi rời khu cách ly. Nhà Giám hộ.’ Tôi chẳng nói gì. ‘Nó không quá xa nơi cô đang sống đâu. Tôi gọi cho họ nhé?’

Tôi chẳng biết chuyện này có đem lại lợi ích gì không, nhưng rồi nhận ra mình chẳng còn lựa chọn nào khác: cả, dù vậy vẫn tốt hơn là chẳng làm gì.

‘Vâng. Hãy gọi cho họ đi.’ Tôi đáp.

THỨ BA. NGÀY 20 THÁNG MƯỜI MỘT

Lúc này là buổi sáng. Ben đã đề nghị tôi chùi cửa sổ. ‘Anh đã viết lên tấm bảng ở trong bếp rồi,’ Ben nói, khi bước vào xe.

Tôi ngó tấm bảng. *Chùi cửa sổ*. Ben viết thế cộng thêm một dấu hỏi thăm dò. Chắc anh ta nghĩ là tôi chẳng biết làm gì cho hết ngày. Anh ta đâu có biết là lúc này tôi dùng rất nhiều giờ để đọc cuốn nhật ký của mình, và đôi lúc còn dùng nhiều giờ hơn để viết thêm vào đó. Anh ta không biết còn có những ngày tôi gặp gỡ bác sĩ Nash.

Chẳng biết tôi đã làm gì trước khi những ngày sống của mình bị chiếm trọn theo kiểu này. Phải chăng là tôi dành hết thời gian để coi tivi, đi dạo hoặc làm những việc lặt vặt trong nhà? Hay dùng hết giờ này sang giờ khác ngồi lún mình trong ghế bành, nghe tiếng đồng hồ kêu tích tắc, và tự hỏi phải sống ra sao?

Chùi cửa sổ. Có lẽ có đôi ngày tôi sẽ đọc thấy những điều đại loại thế và xem nó như một nỗ lực điều chỉnh cuộc đời mình, nhưng hôm nay tôi ngẫm nó đầy dễ chịu, vì chẳng có gì là đen tối trong việc mơ mình được bận rộn cả. Tôi mỉm cười với chính mình, nhưng, ngay cả khi làm vậy, tôi vẫn nghĩ phải sống với người như tôi thật khó khăn biết bao. Ben hẳn đã làm nhiều việc phi thường để bảo đảm cho tôi được an toàn, hẳn đã phải lo lắng triền miên rằng liệu tôi có rối trí không, có bỏ nhà đi lang thang không, hay lo những việc tệ hại hơn thế. Tôi nhớ mình đã đọc về vụ cháy đã thiêu trụi phần lớn hình ảnh quá khứ của chúng tôi, cái vụ mà Ben chẳng bao giờ kể là do tôi khơi mào lên cả, cho dù chắc

chấn là tôi đã gây ra. Tôi thấy một hình ảnh lờ mờ, bên ngoài tầm với - một cánh cửa đang cháy đỏ trong màn khói dày đặc, một chiếc sofa bị nung chảy thành sáp - nhưng nó cự tuyệt chuyển mình thành một ký ức, mà cứ trụ lại như một điều mộng tưởng. Ben đã tha thứ cho mình về chuyện đó rồi, tôi nghĩ, đơn giản vì anh ấy đã phải tha thứ cho mình còn nhiều hơn thế. Phóng mắt qua cửa sổ bếp, qua cả hình ảnh gương mặt mình phản chiếu trên đó, tôi thấy hàng rào, kho chứa, bãi cỏ xén gọn, lề lối ngăn nắp. Tôi nhận ra rằng Ben hẳn đã biết rõ là tôi ngoại tình - chắc chắn là với cái lần tôi bị phát hiện ở Brighton, cho dù là trước đó không biết. Khi chuyện đó xảy ra Ben đã phải tốn biết bao sức lực để chăm sóc tôi - lúc tôi đã mất đi trí nhớ - ngay cả khi đã biết là tôi bỏ nhà đi để quan hệ lén lút với người khác. Tôi nghĩ về những điều mình đã thấy, về cuốn nhật ký mình đã viết. Trí óc tôi đã bị đứt đoạn. Phá hủy. Nhưng anh ấy vẫn đứng bên tôi, nơi mà một người đàn ông khác có thể đã nhổ toẹt vào tôi rằng tôi đáng bị hứng chịu mọi điều tệ hại và bỏ lại tôi chết mòn chết mỗi.

Tôi quay mặt khỏi cửa sổ và ngó xuống phía dưới bồn rửa. Xà bông. Những hộp bột giặt, chai xịt bằng nhựa, có cả một cái xô nhựa màu đỏ và tôi đổ đầy nó bằng nước nóng, xịt thêm xà bông và nhỏ vào một chút dấm. *Mình đã báo đáp anh ấy thế nào nhỉ?* Vừa nghĩ tôi vừa lấy một miếng xốp và bắt đầu chà xà bông lên cửa sổ, từ đầu khung trở xuống. Tôi đang lén lút dạo quanh London, gặp các bác sĩ, làm các xét nghiệm nội soi, thăm ngôi nhà cũ của chúng tôi và những nơi mình đã được điều trị sau tai nạn, tôi làm tất cả những chuyện đó mà không nói một lời với anh ấy. Vì sao nhỉ? Vì tôi đã không tin Ben? Vì Ben đã quyết định bảo vệ tôi khỏi sự thật kia, để giữ cho cuộc đời tôi được đơn giản và dễ chịu hết mức có thể? Tôi nhìn nước xà bông chảy thành những vệt

nhỏ ngoằn ngoèo, đọng vũng nơi thành bệ, rồi lấy một miếng giẻ khác và chùi khung cửa sổ sáng bóng lên.

Giờ thì tôi biết sự thật thậm chí còn tệ hơn thế nữa. Sáng nay tôi đã thức dậy với một cảm giác tội lỗi gần như áp đảo, những câu chữ *Lẽ ra cô phải thấy hổ thẹn với chính mình, phải lấy làm hối hận chứ* cứ quấy đảo trong đầu tôi. Thoạt tiên tôi ngỡ mình đã thức dậy với một người không phải là chồng mình và chỉ mãi sau tôi mới khám phá ra sự thật. Rằng tôi đã phản bội anh ấy. Những hai lần. Lần đầu tiên cách đây đã nhiều năm, với một người đàn ông cuối cùng đã tước đi hết mọi thứ của tôi, và giờ thì tôi đang lặp lại điều đó. Tôi đã dung dưỡng cơn si mê ngây ngốc, lối bịch với cậu bác sĩ đang cố giúp đỡ, an ủi tôi. Cậu bác sĩ mà tôi thậm chí còn không thể hình dung ra được ngay lúc này, thậm chí còn không thể nhớ đã gặp trước đây chưa, nhưng tôi biết là trẻ hơn mình nhiều và đã có một cô bạn gái. Tôi cảm thấy còn hơn cả tội lỗi nữa. Tôi cảm thấy mình thật ngu xuẩn. Tôi thậm chí không thể bắt đầu tưởng tượng ra chuyện quái quỷ gì đã tha tôi đến tình thế này. Đúng là thảm bại.

Tôi quyết định. Cho dù Ben không chia sẻ niềm tin của tôi là việc trị liệu sẽ có kết quả, tôi chẳng tin là anh ấy sẽ từ chối tôi cơ hội tìm lại chính mình. Sẽ không từ chối, nếu đó chính là điều tôi mong muốn. Tôi là một người đã trưởng thành, còn Ben chẳng phải là ông kẹ; nhất định là tôi có thể tin vào lòng chân thành của anh ấy? Tôi xả nước vào bồn, rồi đổ đầy cái xô. Tôi sẽ kể cho chồng mình nghe. Vào tối nay. Khi anh ấy về đến nhà. Chuyện này không thể tiếp tục vậy mãi được, vẫn còn những khung cửa sổ cần tôi làm cho sạch bóng.

*

* *

Tôi viết những dòng đó cách đây một tiếng đồng hồ, nhưng giờ thì tôi chẳng còn đoán chắc vậy nữa. Tôi nghĩ tới Adam. Tôi đã đọc về những bức ảnh đựng trong cái hộp kim loại màu xám lạnh. Tôi chẳng thể tin được Ben - hay bất cứ ai - sau khi mất đứa con trai bèn tháo bỏ hết mọi dấu tích về nó ra khỏi căn nhà của mình. Nó có vẻ vô lý và bất nhẫn làm sao ấy. Liệu tôi có thể tin một người đàn ông dám làm chuyện như vậy không? Có thực là Ben làm thế chỉ để bảo vệ tôi? Có thực là Ben cảm thấy đó là điều tốt nhất phải làm? Chẳng kể gì cho tôi cả, ngoài những thứ anh ấy buộc phải kể, là tiện nhất. Hẳn là anh ấy đã quá ngán ngẩm việc phải kể cho tôi nghe cùng một câu chuyện, hết lần này đến lần khác.

Tôi cảm thấy mình sắp phát điên. Mọi thứ cứ liên tục thay đổi, dời chuyển. Tôi nghĩ một đằng, và rồi lát sau, lại là một đằng khác hẳn. Tôi tin mọi điều chồng tôi nói, và rồi lại chẳng tin một tí gì. Chẳng có gì tạo cảm giác thật cả, mọi thứ đều là bịa đặt. Kể cả bản thân tôi.

Tôi ước gì mình biết được một chuyện nào đó thật chắc chắn. Một chuyện nào đó không phải tôi được kể cho nghe, cũng chẳng cần nhắc nhớ.

Tôi ước gì mình biết được người mình đã ở cùng ngày hôm đó ở Brighton. Tôi ước gì mình biết được kẻ đã gây ra tất cả những chuyện này cho tôi.

*

* *

Tôi vừa nói chuyện với bác sĩ Nash xong. Tôi đang lơ mơ ngủ trong phòng khách thì chuông điện thoại vang lên. Tivi đang mở khe khẽ. Trong một thoáng tôi chẳng định được mình đang ở đâu, đang thức hay ngủ. Tôi ngỡ mình nghe thấy những giọng nói, mỗi lúc một to hơn. Tôi nhận ra

một giọng của mình, còn giọng kia nghe giống giọng Ben lắm. Nhưng lạ là anh ấy lại đang nhieéc móc *Đồ chó chết*, và những thứ tệ hơn nữa. Tôi thét vào mặt anh ta, trong giận dữ rồi trong hoảng sợ. Một cánh cửa đóng sầm lại, tiếng thui của một nắm đấm, tiếng thủy tinh vỡ. Chính lúc đó tôi mới nhận ra mình đang mơ.

Tôi mở choàng mắt. Một cái cốc mẻ đựng cà phê đã nguội ngắt chễm chệ trên cái bàn trước mặt tôi, cạnh nó là một cái điện thoại nắp trượt đang reo từng hồi bứt rứt. Tôi cầm nó lên.

Đó là bác sĩ Nash. Cậu ta tự giới thiệu mình bằng cái giọng quen thuộc, rồi hỏi tôi có khỏe không. Tôi đáp là mình khỏe, và đã đọc cuốn nhật ký.

‘Cô nhớ việc chúng ta đã nói đến hôm qua chứ?’ cậu ta hỏi.

Tôi cảm thấy một cơn choáng nhẹ.

‘Việc ghé qua nơi cô đã sống sau khi rời khỏi bệnh viện ấy?’ cậu ta nhắc. ‘Đến Nhà Giám hộ?’

Tôi đáp, ‘Vâng.’

‘Ừm, sáng nay tôi đã gọi họ rồi. Mọi việc đều ổn. Họ bảo chúng ta có thể ghé thăm bao lâu tùy thích. Vài ngày tới tôi khá là bận. Chúng ta đi vào thứ Năm nhé?’

‘Vâng cũng được,’ tôi đáp. Lúc nào đi chẳng thành vấn đề với tôi cả. Tôi cũng chẳng lạc quan là chuyện này có thể có ích.

‘Tốt lắm, tôi sẽ gọi lại cho cô.’

Tôi vừa định chào tạm biệt thì chợt nhớ ra điều mình đang viết đến trước khi lơ mơ ngủ. Tôi nhận ra giấc ngủ ấy chẳng sâu tí nào, nếu không thế hẳn là tôi đã quên hết mọi chuyện.

‘Bác sĩ Nash?’ tôi gọi. ‘Tôi có thể nói với anh một chuyện không?’

‘Sao?’

‘Chuyện về Ben ấy?’

‘Dĩ nhiên rồi.’

‘Ừm... đó chính là điều khiến tôi thấy bối rối. Ben không kể cho tôi nhiều thứ. Những thứ quan trọng như là Adam hay cuốn tiểu thuyết của tôi. Và anh ấy còn nói dối cả về những chuyện khác nữa. Anh ấy bảo rằng một tai nạn đã khiến tôi ra nông nỗi này.’

‘Được rồi,’ bác sĩ Nash cất giọng, rồi ngưng một chút và nói tiếp ‘Theo cô tại sao anh ấy lại làm thế?’ Cậu ta nhấn mạnh từ *Cô* hơn từ *Tại sao*.

Tôi ngẫm nghĩ giây lâu. ‘Ben không biết tôi đang viết ra mọi thứ. Anh ấy không biết là tôi đã biết điều gì đó khác hẳn. Tôi đoán việc đó dễ dàng cho anh ấy hơn.’

‘Chỉ cho anh ấy thôi sao?’

‘Không. Tôi nghĩ là dễ dàng hơn cho cả tôi nữa. Hoặc ít ra là Ben cho là vậy. Nhưng nó không phải vậy. Nó chỉ có nghĩa là thậm chí tôi còn không biết mình có thể tin anh ấy không nữa.’

‘Christine, con người luôn thay đổi các sự kiện, hoặc viết lại lịch sử để khiến mọi thứ dễ chịu hơn, khiến chúng ăn khớp với phiên bản sự kiện được chúng ta yêu thích hơn. Chúng ta làm điều đó một cách tự động. Chúng ta bịa ra những ký ức mà không cần suy nghĩ. Nếu tự kể cho mình nghe chuyện gì đó đủ thường xuyên, chúng ta sẽ bắt đầu tin vào nó, và thậm chí có thể ghi nhớ nó luôn. Đó không phải là chuyện Ben đang làm sao?’

‘Cho là vậy đi. Nhưng tôi cảm thấy giống như Ben đang lợi dụng tôi. Lợi dụng bệnh trạng của tôi. Ben nghĩ là mình có thể viết lại lịch sử theo bất cứ cách nào anh ấy thích và tôi sẽ chẳng bao giờ biết được. Nhưng tôi đã biết được rồi. Và vì vậy tôi không tin anh ấy nữa. Rốt cuộc là anh ấy đang đẩy tôi đi chệch hướng, làm hỏng hết mọi chuyện.’

‘Vậy thì cô nghĩ mình có thể làm gì với chuyện đó?’

Tôi đã biết rõ câu trả lời rồi. Tôi đã đọc điều mình viết sáng nay, hết lần này tới lần khác, về việc tôi nên tin tưởng Ben ra sao, lần việc tự khuyên mình đừng làm thế. Sau cùng thì tất cả những gì tôi có thể nghĩ là những từ *Chuyện này không thể tiếp tục vậy nữa*.

‘Tôi phải bảo với anh ấy là mình đang viết nhật ký, đang gặp anh.’ tôi nói.

‘Tôi nghĩ có thể cô đúng.’

Cảm giác nhẹ nhõm tràn khắp người tôi. ‘Anh nghĩ vậy à?’ ‘Vâng. Tôi cho đó có thể là một giải pháp thông minh. Tôi không hình dung được rằng phiên bản quá khứ của Ben khác của cô và sẽ làm cô rối trí. Và cho tới lúc này chúng ta thật sự chỉ mới có được một nửa bức tranh. Thế nên có thể sẽ hữu ích nếu cô nói chuyện với Ben. Về quá khứ...

‘Anh nghĩ vậy sao?’

‘Vâng. Hơn nữa, hôm nay tôi đã nói chuyện với các nhân viên ở Nhà Giám hộ và đặc biệt là với Nicole - một nhân viên nữ mà cô đã từng khá gần gũi. Nicole bảo mình mới trở lại làm việc ở đó và rất vui khi biết là cô đã về nhà sống. Nicole bảo chẳng ai có thể yêu cô hơn Ben. Anh ấy đến thăm cô gần như mỗi ngày và luôn cố tươi tỉnh, bất kể chuyện gì xảy ra. Các nhân viên đều biết rõ Ben và luôn mong ngóng anh ấy đến.’ Bác sĩ Nash ngừng giọng. ‘Sao cô không thử đề nghị Ben cùng chúng ta đến thăm nơi đó nhỉ? Có lẽ tôi cũng cần gặp anh ấy.’

‘Các anh chưa bao giờ gặp nhau sao?’

‘Chưa. Chúng tôi chỉ nói chuyện vắn tắt qua điện thoại trong lần đầu tiên tôi tiếp cận anh ấy để xin gặp cô. Nó không được suôn sẻ lắm...’

Bác sĩ Nash cười, và điều đó khiến tôi chú ý. Cậu ta muốn đưa mọi thứ ra công khai để đảm bảo chuyện khó xử hôm qua chẳng bao giờ có thể lặp lại nữa.

Chợt, cậu ta quay sang hỏi tôi, ‘Christine, cô nói là đã đọc cuốn nhật ký à?’

‘Đúng vậy,’ tôi đáp. Giây lâu sau cậu ta mới nói. ‘Sáng nay tôi không gọi, không bảo cho cô biết nó ở đâu mà.’

Tôi nhận ra điều đó là thật. Tôi đã tự đi tới tủ áo và, dù chẳng biết mình có thể tìm thấy gì trong đó, tôi đã tìm thấy cái hộp đựng giày và mở nó ra mà gần như không suy nghĩ. Tôi đã tự tìm thấy nó, cứ như là đã nhớ ra nó nằm ở đó. ‘Chuyện đó thật tuyệt,’ bác sĩ Nash tán thưởng.

*

* *

Tôi đang viết những dòng này ở trên giường. Đã khuya, nhưng Ben vẫn đang ở trong phòng làm việc bên kia cầu thang. Tôi có thể nghe thấy tiếng bàn phím lách cách, tiếng nhấp chuột, thì thoảng có tiếng thở dài, tiếng ghế cọt kẹt. Tôi tin là mình sẽ nghe được tiếng Ben tắt máy chuẩn bị đi ngủ, và tôi sẽ có đủ thời gian để giấu cuốn nhật ký của mình. Lúc này đây, bất chấp điều đã nghiền ngẫm lúc sáng và đã thỏa thuận với bác sĩ Nash, tôi chắc chắn rằng tôi chẳng muốn chồng mình khám phá ra những điều mình đang viết.

Tối nay, lúc ngồi trong phòng ăn, tôi đã hỏi thử Ben. ‘Tại sao chúng ta không có con?’ Tôi hỏi và ước gì Ben kể cho tôi nghe sự thật, để bác bỏ lời kết tội của tôi.

‘Dường như chẳng có lúc nào thích hợp,’ Ben đáp. ‘Và rồi thì quá muộn.’

Thất vọng, tôi đẩy đĩa thức ăn của mình sang bên.

Chiều nay, lúc tôi đang băm hành để phi cho thơm chảo dầu ôliu trên bếp, thì Ben về, vẻ mệt mỏi và không mấy vui. ‘Em đang làm gì vậy?’ Ben hỏi, khi nhìn thấy con dao trong tay tôi.

‘Em chỉ đang nấu bữa tối thôi mà,’ tôi đáp và mỉm cười, nhưng Ben chẳng buồn đáp lại. ‘Mình ăn trứng chiên nhé. Em tìm thấy mấy quả trứng trong tủ lạnh và một ít nấm. Mình còn chút khoai tây nào không anh? Em chẳng tìm thấy củ nào cả, em...’

‘Hôm qua anh đã mua một ít sườn heo rồi. Anh nghĩ mình có thể ăn món đó.’

‘Em xin lỗi, em...’

‘Mà thôi, trứng chiên cũng được, nếu đó là món em thích.’ Ben nói và nhìn chăm chăm vào tấm thớt, dưới tay dao đang nhấp nhứ của tôi.

‘Không sao. Chúng ta vẫn có thể dùng món sườn mà...’

‘Giờ em đã băm hành rồi,’ Ben nói, giọng bài hoãn.

‘Em biết, nhưng...’

‘Bất kể món gì em muốn.’ Ben nói rồi quay người đi vào phòng ăn. Tôi quay trở lại với mấy củ hành.

Chúng tôi ngồi đối diện với nhau, ăn uống trong không khí gần như im lặng. Tôi đã hỏi Ben mọi chuyện có ổn không, nhưng anh ấy chỉ nhún vai và bảo. ‘Thật là một ngày làm việc dài lê thê.’ Việc bàn luận đã bị ngắt ngang trước khi nó thực sự bắt đầu, và tôi đổi ý không muốn kể cho Ben nghe về cuốn nhật ký và bác sĩ Nash nữa. Tôi ăn khều khào từng miếng nhỏ, rồi chẳng thể chịu đựng lâu hơn nữa, tôi bật hỏi. ‘Nhưng hồi đó chúng ta có muốn có con cái không?’ Ben thở dài. ‘Christine...’

‘Em xin lỗi... Nhưng có chuyện rất kỳ cục đã xảy ra hôm nay.’ tôi nói, cố gắng chêm vào giọng mình một vẻ thờ ơ. ‘Em nghĩ mình đã nhớ ra chuyện gì đó.’

‘Kể tiếp đi,’ Ben ngả người về phía trước, vẻ háo hức đầy bất ngờ. ‘Em đã nhớ ra chuyện gì?’

Mắt tôi dán chặt vào bức tường phía sau Ben. Ở đó có treo một bức ảnh đen trắng, chụp những giọt nước đọng trên những cánh hoa đang khép nụ.

‘Em nhớ mình có một đứa con nhỏ.’

Ben ngay người trở lại. Đôi mắt mở lớn rồi nhắm chặt. Ben hít một hơi thật sâu, rồi nhả nó ra thành một hơi dài thượt.

‘Chuyện đó có thật không?’ tôi hỏi.

‘Có,’ Ben mở mắt và nhìn thẳng vào mắt tôi. ‘Chuyện đó có thật.’

Ben kể cho tôi nghe về Adam và một cảm giác nhẹ nhõm choán lấy tôi. Nhẹ nhõm, nhưng đượm nỗi đau. Tất cả những khoảnh khắc, năm tháng đó đã mất đi mãi mãi, chẳng hề lưu lại thành ký ức trong tôi, mà tôi cũng chẳng bao giờ nhớ lại được. Tôi đã hỏi nhiều câu và Ben đều trả lời được cả; Ben có vẻ hạnh phúc khi được trò chuyện về con trai mình, như thể tâm trạng không vui kia đã bị ký ức xua đi hết.

Tôi thấy mình nhắm mắt lại khi Ben nói. Những hình ảnh về Adam, về tôi, về Ben thoáng qua đầu, nhưng tôi chẳng phân định được chúng là ký ức hay chỉ là tưởng tượng. Khi Ben kể xong, tôi mở bừng mắt ra và trong một tích tắc bị sốc với cái người đang ngồi trước mặt mình, sốc vì anh ấy đã già đi, khác biệt chừng nào với ông bố trẻ tôi đã hình dung. ‘Nhưng chẳng có bức ảnh nào về thằng bé cả,’ tôi nhận xét. ‘Ở bất cứ đâu.’

Ben trông có vẻ không thoải mái. Có lẽ anh ấy không có can đảm để kể cho tôi về cái chết của Adam. Chẳng hiểu sao trông Ben có vẻ như đã bị đánh bại, đến kiệt lực. Tôi cảm thấy tội lỗi vì những điều mình đang làm và đã làm với anh ấy, mỗi ngày.

‘Được rồi,’ tôi nói. ‘Em biết thằng bé đã chết.’

Ben có vẻ kinh ngạc và do dự. ‘Em... biết ư?’

‘Vâng,’ tôi đáp và sắp sửa kể cho Ben nghe về cuốn nhật ký, cái chứa hết mọi thứ mà anh ấy đã kể cho tôi nghe, nhưng lại thôi. Bầu không khí hãy còn căng thẳng và tâm trạng của Ben đang rất mong manh. Chuyện đó có thể đợi được. ‘Chỉ là em cảm thấy vậy thôi.’ tôi nói qua quýt. ‘Không sao. Trước đây anh đã kể cho em nghe rồi mà.’ Đúng vậy, dĩ nhiên rồi. Đúng là trước đây Ben đã kể cho tôi nghe về cuộc đời của Adam. Và còn nữa, tôi nhận ra rằng mình chẳng tin là con trai mình đã chết.

‘Kể lại cho em nghe đi,’ tôi đề nghị.

Ben kể cho tôi nghe về cuộc chiến, về trái bom cài ở vệ đường. Tôi lắng nghe, bình thần hết mức có thể. Ben kể về tang lễ của Adam, về những loạt súng tiễn biệt và lá quốc kỳ Anh quấn quanh quan tài nó. Tôi cố đẩy trí óc mình tới gần các ký ức, thậm chí là các ký ức đầy gay go - kinh khiếp - cỡ đó. Nhưng chẳng có gì xuất hiện cả.

‘Em muốn đến đó,’ tôi bật nói. ‘Em muốn thăm mộ thằng bé.’

‘Chris,’ Ben nói. ‘Anh không chắc...’

Tôi nhận ra rằng, vì không có ký ức, nên tôi muốn được thấy tận mắt bằng chứng là thằng bé đã chết, còn nếu không sẽ mãi nuôi hy vọng là nó còn sống. ‘Em muốn đi.’ tôi dứt khoát. ‘Em phải đi.’

Tôi cứ ngỡ rằng Ben sẽ từ chối, rằng đó không phải là một ý hay, rằng chuyện đó còn làm tôi rối trí nhiều hơn. Nhưng anh ấy không làm thế. ‘Chúng ta sẽ đi vào cuối tuần nhé.’ Ben nói. ‘Anh hứa.’

Nhẹ nhõm lẫn khiếp sợ khiến tôi lặng người đi.

Chúng tôi dọn dẹp chén đĩa của bữa tối. Tôi đứng bên bồn rửa, nhúng những cái đĩa Ben đưa vào nước xà bông ấm, cọ sạch rồi đưa chúng trở lại cho anh ấy lau khô. Suốt thời gian đó tôi cố tránh nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trên mặt kính cửa sổ. Tôi ép mình nghĩ tới tang

lễ của Adam, tưởng tượng mình đang đứng bên một ụ đất trong một ngày u ám, ngó lom lom vào chiếc quan tài đang treo lơ lửng trên huyết mộ khoét sâu dưới lòng đất. Tôi cố tưởng tượng đến loạt súng tiễn biệt, tiếng quân kèn đơn độc cất lên, trong khi chúng tôi - gia đình, bạn bè của thằng bé - lặng lẽ nước mắt.

Nhưng tôi chẳng làm được. Nó cách đây cũng chưa lâu lắm mà sao tôi chẳng hình dung được gì cả. Tôi cố tưởng tượng xem cảm giác của mình lúc đó thế nào. Sáng đó hẳn là tôi thức dậy mà chẳng biết tí gì về chuyện mình đã là một bà mẹ từ lâu lắm rồi; đầu tiên hẳn là Ben phải thuyết phục rằng tôi đã có một đứa con trai, rồi thì chúng tôi sắp phải trải qua buổi chiều chôn cất thằng bé. Đó chắc không phải là nỗi kinh hoàng nữa, mà là sự chết lặng đầy hoài nghi. Quá nhiều thứ vượt xa cái mức mà một trí óc có thể tiếp nhận và rõ ràng là chẳng ai có thể đương đầu nổi với chuyện đó, càng dứt khoát không phải là tôi. Tôi hình dung ra mình được bảo phải ăn mặc thế nào, rồi được dẫn ra khỏi nhà tới một chiếc xe hơi đang đợi sẵn, yên vị ở băng ghế sau. Có lẽ lúc xe chạy tôi sẽ tự hỏi thật sự thì chúng tôi đang đi dự tang lễ của ai. Bởi có cảm giác như thế đó là tang lễ của tôi.

Tôi ngó hình ảnh phản chiếu của Ben trên cửa sổ. Ben hẳn đã phải đương đầu với tất cả những chuyện đó, ở thời điểm mà nỗi đau buồn của chính anh ấy đến độ buốt nhói nhất. Sẽ là tử tế hơn, cho tất cả chúng tôi, nếu Ben không đưa tôi tới dự tang lễ. Tôi rùng mình tự hỏi phải chăng đó là điều thực sự anh ấy đã làm.

Tôi vẫn chẳng biết có nên nói cho Ben nghe về bác sĩ Nash không. Lúc này, trông anh ấy lại đờm vẻ mệt mỏi, gần như phiền muộn. *Có lẽ để sau vậy*, tôi thầm nghĩ, dù chẳng biết liệu có thời điểm nào tốt hơn không. Tôi không thể ngăn được cảm giác có lỗi trong việc tạo ra tâm trạng của anh ấy, qua những việc mình đã làm hoặc không làm. Tôi nhận

ra mình quan tâm đến người đàn ông này biết chừng nào, dù chẳng thể xác định là có yêu anh ấy hay không, bởi tôi thật sự không biết tình yêu là gì. Mặc cho những ký ức lơ mờ, u ám về Adam, tôi vẫn cảm thấy tình yêu dành cho thằng bé, bản năng muốn bảo vệ nó, khao khát được cho đi tất cả mọi thứ, với cảm giác nó là một phần trong tôi và không có nó tôi thấy mình không trọn vẹn. Với mẹ tôi nữa, khi trí óc mình nhận ra bà, tôi cảm thấy một tình yêu khác hẳn. Nhưng còn Ben? Liệu tôi có thể nói là mình yêu anh ấy, khi chỉ mới mơ hồ biết đến anh ấy nhiều hơn vài tiếng đồng hồ?

Tôi chẳng biết nữa. Nhưng tôi muốn Ben vui và tôi muốn làm bằng được điều ấy. Mình phải nỗ lực hơn nữa, tôi quyết định. Cuốn nhật ký này có thể là công cụ cải thiện cuộc đời của cả hai chúng tôi, chứ không chỉ của riêng tôi.

Tôi đang định hỏi han Ben thì chuyện đó xảy ra. Hẳn là tôi đã buông cái đĩa trước khi anh ấy kịp đón lấy; nó rớt đánh xoảng xuống sàn nhà - cùng với tiếng cầu nhàu của Ben *Cút thật!* - và vỡ tan thành hàng trăm mảnh nhỏ. ‘Xin lỗi!’ Tôi thốt lên, nhưng Ben chẳng thèm ngó tôi, chỉ cúi xuống sàn, lào khào nguyên rữa. ‘Để em làm cho,’ tôi nói, nhưng anh ấy phớt lờ và tiếp tục quơ quào những mảnh vỡ, gom chúng lại trong bàn tay phải của mình.

‘Em xin lỗi mà,’ tôi lại nói. ‘Em thật hậu đậu!’

‘Mẹ kiếp!’ Ben thốt lên, thả rơi những mảnh còn lại của cái đĩa và bắt đầu mút ngón cái của bàn tay trái. Những giọt máu nhỏ rớt lộp độp trên lớp vải sơn lót sàn.

‘Anh có sao không?’ tôi cuống quýt hỏi.

Ben ngược lên nhìn tôi. ‘Anh cứu phải tay mình, chỉ vậy thôi. Khốn kiếp thật...’

‘Để em xem nào.’

‘Chẳng sao đâu.’ Ben nói vậy rồi đứng lên.

‘Cứ để em xem mà,’ tôi lại nói và chạm vào tay Ben. ‘Em sẽ đi lấy một miếng gạc, hoặc băng dính. Chúng ta...?’

‘Băng cái mẹ gì!’ Ben vặc lại, hất tay tôi ra. ‘Mặc kệ nó đi! Được chứ hả?’

Tôi chết sửng. Vết cắt khá sâu; máu ộc ra bên mép rách và chảy thành một vệt mảnh xuống cổ tay Ben. Tôi chẳng biết phải làm gì hay nói gì nữa. Ben chẳng quát tháo gì, nhưng cũng chẳng buồn che giấu vẻ bực mình. Chúng tôi đối mặt với nhau, mấp mé bên lề một cuộc cãi vã, người này đợi người kia mở miệng, cả hai đều không chắc chuyện gì đã xảy ra. Khoảnh khắc ấy mới nặng nề làm sao.

‘Em xin lỗi,’ không chịu được nữa, tôi thốt lên, dù trong lòng vẫn có chút phần nộ.

Mặt Ben dịu đi. ‘Được rồi mà. Anh cũng xin lỗi... Chỉ là vì anh thấy căng thẳng quá. Hôm nay quả là một ngày dài.’

Tôi lấy một mẫu giấy ăn và đưa cho Ben. ‘Anh tự chùi đi.’

‘Cảm ơn.’ Ben cầm lấy và chấm nhẹ vào vệt máu trên các ngón tay và cổ tay. ‘Anh lên lầu đây. Được chứ?’ Ben ngả người tới trước hôn tôi, rồi quay người và rời khỏi phòng.

Tôi nghe tiếng cửa phòng tắm đóng lại, tiếng vòi nước mở. Bồn nước nóng kế bên tôi bật kêu ro ro. Tôi gói những mảnh đĩa vỡ còn lại vào giấy và đem bỏ vào thùng rác, rồi quét hết những mảnh vụn li ti trước khi dùng miếng xấp thấm sạch vết máu. Xong xuôi tôi bước vào phòng khách.

Cái điện thoại nắp trượt đang kêu lẹt nhẹt trong giỏ xách của tôi. Bác sĩ Nash gọi.

Tivi vẫn đang bật. Có tiếng ván sàn kêu lít rít khi Ben đi qua lại trên lầu.

‘Alô? tôi thì thảo.

‘Christine,’ giọng nói vang lên đầy gấp gáp. ‘Là Ed, là bác sĩ Nash đây. Cô nói chuyện được không?’

Tự dưng tôi thấy nao núng.

‘Được.’ tôi đáp, hạ thấp giọng hơn nữa. ‘Có chuyện gì vậy?’

‘Nghe này, cô đã nói chuyện với Ben chưa?’

‘Sao? Có chuyện gì không ổn à?’

‘Cô đã kể cho Ben nghe về cuốn nhật ký chưa? Về tôi nữa? Cô đã mời anh ấy cùng tới Nhà Giám hộ chưa?’

‘Chưa.’ tôi đáp. ‘Ben đang ở trên lầu... Có chuyện không ổn sao?’

‘Nicole ở Nhà Giám hộ vừa gọi cho tôi và bảo là Claire, bạn cô, hình như đã gọi đến đó và muốn nói chuyện với cô, nên đã để lại số.’

Tôi chợt cảm thấy căng thẳng. ‘Tôi không hiểu lắm. Mới đây sao?’

‘Không. Vài tuần sau khi cô rời khỏi đó để về sống với Ben. Claire đã xin số điện thoại và địa chỉ của Ben, dĩ nhiên là Nhà Giám hộ không thể làm thế, nhưng họ bảo là cô ấy có thể để lại số điện thoại của mình, trong trường hợp cô hoặc Ben muốn gọi. Nicole đã tìm thấy một tờ ghi chú trong hồ sơ của cô sau lúc chúng tôi trò chuyện sáng nay, và cô ấy đã gọi lại để cho tôi số điện thoại đó.’

Tôi chẳng hiểu gì cả. ‘Nhưng tại sao họ không làm cái việc đơn giản là thông báo chuyện đó cho tôi? Hoặc cho Ben?’ ‘Ừm... Nicole bảo là họ đã làm thế. Nhưng chẳng nghe hồi đáp gì từ ai trong vợ chồng cô cả.’ Bác sĩ Nash ngừng giọng.

‘Ben quản lý hết mọi thư từ mà,’ tôi nói. ‘Anh ấy lấy thư vào buổi sớm. Ừm, kể cả hôm nay...’

‘Ben có cho cô số của Claire không?’

‘Không.’ tôi đáp. ‘Ben bảo là chúng tôi đã không còn liên lạc với nhau nhiều năm rồi. Claire đã chuyển đi, không lâu sau khi chúng tôi kết hôn. Tới New Zealand.’

‘Nhưng... ừm... đây không phải là số điện thoại quốc tế.’ Tôi cảm thấy một cơn khiếp đảm dâng lên cuồn cuộn. ‘Cô ấy đã về lại ư?’

‘Nicole bảo là Claire thường tới thăm cô suốt thời gian cô ở Nhà Giám hộ. Cô ấy ở đó cũng nhiều cỡ Ben vậy. Nicole chưa bao giờ nghe việc cô ấy chuyển đi. Chẳng tới New Zealand. Chẳng đi đâu cả.’

Trên lầu, tiếng vòi sen giờ đã ngưng chảy, bồn nước nóng đã lắng yên. *Phải có một lời giải thích hợp lý nào chứ, tôi thầm nghĩ. Bắt buộc phải có chứ.*

‘Còn chuyện khác nữa.’ bác sĩ Nash nói. ‘Tôi rất tiếc, Christine, nhưng Nicole đã hỏi tôi cô đang sống thế nào, và tôi đã kể cho cô ấy nghe. Nicole lấy làm ngạc nhiên về chuyện cô trở về sống cùng Ben. Tôi đã hỏi nguyên do...’

‘Kể tiếp đi.’

‘Tôi lấy làm tiếc, Christine, nhưng Nicole bảo là cô và Ben đã ly dị.’

Căn phòng chao đảo. Tôi tóm chặt lấy tay ghế. Trên tivi một phụ nữ tóc vàng đang hét vào mặt một người đàn ông lớn tuổi hơn, rằng cô ghét anh ấy. Tôi cũng muốn hét vậy nữa.

‘Sao?’ tôi thốt lên.

‘Nicole bảo rằng cô và Ben đã chia tay. Ben đã bỏ cô lại. Vài năm sau khi cô chuyển tới Nhà Giám hộ.’

‘Chia tay ư?’ tôi hỏi gặng. Căn phòng như đang teo quắt lại. ‘Anh chắc chứ?’

‘Chắc, theo những gì Nicole kể. Cô ấy cho là cần làm gì đó với Claire...’

‘Claire ư?’ tôi hỏi.

‘Vâng,’ bác sĩ Nash đáp. Dù đang rối bời, tôi cũng cảm được cuộc nói chuyện này khó khăn thế nào với cậu ta, qua vẻ do dự đờm trong giọng nói. ‘Tôi chẳng biết tại sao Ben không kể cho cô nghe mọi chuyện. Không bảo cho cô biết rằng Claire vẫn còn ở đây? Không đề cập đến vụ ly dị? Nó có vẻ không phải lắm, nhưng tôi cho là anh ấy hẳn có những lý do riêng.’ Tôi chẳng nói gì. Tôi nghĩ có lẽ cô nên nói chuyện với Claire xem sao. Cô ấy hẳn sẽ có vài câu trả lời. Cô có bút đó không? Cô muốn ghi số điện thoại của Claire chứ?’

Tôi nuốt nước bọt thật khó nhọc. ‘Có, tôi muốn. Làm ơn cho đi.’

Tôi với qua cây bút nằm ở góc tờ báo trên bàn cà phê, và viết xuống số điện thoại cậu ta cho mình. Có tiếng cửa phòng tắm đẩy mở, rồi tiếng Ben bước ra đầu cầu thang.

‘Christine?’ Bác sĩ Nash gọi. ‘Mai tôi sẽ gọi lại cho cô. Đừng nói gì với Ben cho tới khi chúng ta hiểu được chuyện gì đang diễn ra nhé?’

Trước khi tạm biệt, bác sĩ Nash còn dặn tôi đừng quên viết chuyện này vào nhật ký trước khi đi ngủ. Tôi nguệch ngoạc từ *Claire* kể bên số điện thoại đó, rồi xé mẫu báo và bỏ nó vào giỏ xách của mình.

Tôi chẳng nói lời nào khi Ben xuống lầu, vẫn im thin thít khi anh ấy ngồi xuống đầu bên kia của ghế sofa. Tôi dán mắt vào bộ phim tài liệu về những cư dân ở dưới đáy đại dương đang chiếu trên tivi. Một chiếc tàu lặn điều khiển từ xa đang thám hiểm một bờ vực trong lòng biển. Hai bóng đèn pha rọi thẳng vào những nơi chưa bao giờ có ánh sáng trước đây. Những bóng ma hiện ra dưới cỏi sâu.

Tôi muốn hỏi Ben mình có còn liên lạc với Claire không, nhưng lại chẳng muốn nghe thêm một lời nói dối nữa. Một con mực ống khổng lồ treo mình lơ lửng trong khung cảnh nhá nhem, rồi đập dềnh trôi theo luồng nước nhẹ. Sinh vật này chưa bao giờ được tóm vào phim trước đó, lời thuyết minh nói vậy trong tiếng nhạc nền.

‘Em Ổn chứ?’ Ben hỏi. Tôi gật đầu, vẫn không rời mắt khỏi màn hình.

Anh ấy đứng dậy và bảo. ‘Anh phải lên lầu làm việc đây.’

‘Vâng.’ tôi đáp. ‘Gặp anh sau vậy.’

THỨ TƯ. NGÀY 21 THÁNG MƯỜI MỘT

Tôi đã dùng cả buổi sáng để đọc cuốn nhật ký này. Tuy vậy, cũng không thể đọc toàn bộ. Một số trang tôi đọc lướt, một số trang khác tôi đọc đi đọc lại nhiều lần, cố tin và cố khắc sâu chúng vào trong tâm trí. Còn lúc này tôi đang ở trong phòng ngủ, ngồi trong khung cửa sổ lồi, và viết thêm vào đó nữa.

Tôi ôm điện thoại trong lòng. Chẳng hiểu sao việc gọi cho Claire lại khó đến thế? Cứ cầm điện thoại lên là đầu óc tôi muốn bốc hỏa, còn cơ bắp thì co rút lại.

Sáng nay, lúc bước vào bếp, tôi nhấn mở nắp thùng rác. Một luồng hơi hâm hẩm sục lên và bốc mùi bãi hoải. Mùi lợ lợ, buồn nôn của thức ăn ôi thối. Tôi có thể nhìn thấy một tờ báo nhàu nhò với mực ô chữ đã diền kín, một túi trà lẻ màu nâu dầm nước. Tôi nín thở và quỳ xuống sàn.

Bên trong tờ báo là những mảnh sứ vụn, một nhúm bụi trắng mịn, và dưới tờ báo là một túi đựng hàng, thắt gút chặt cứng. Tôi moi nó ra, nghĩ tới đám băng dơ, định bụng xé mở nó sau nếu cần làm thế. Dưới nó là đám vỏ khoai và một cái chai nhựa đang rỉ những giọt xốt cà chua nấm sau chót. Tôi vệt cả sang một bên.

Bốn, năm cái vỏ trứng và một nắm vỏ hành mỏng lét như giấy. Phần còn lại của một trái ớt đỏ đã tách hạt, một cây nấm lớn đã ủng nửa phần.

Cảm thấy hài lòng, tôi bỏ các thứ vào lại thùng rác rồi đóng nắp. Không sai. Tối qua, chúng tôi đã dùng món trứng chiên. Một cái đĩa đã vỡ vụn. Tôi ngó trong tủ lạnh. Hai miếng sườn heo nằm chễm chệ trong

khay nhựa. Ngoài sảnh, đôi dép lê của Ben nằm dưới chân cầu thang. Mọi thứ đều ở yên đó, đúng như tôi đã miêu tả trong nhật ký của mình tối qua. Tôi đã không bịa chuyện. Tất cả đều là thật.

Và điều ấy cũng có nghĩa rằng số điện thoại đó là của Claire. Rằng bác sĩ Nash thực sự đã gọi cho tôi. Rằng Ben và tôi đã ly dị.

Tôi muốn gọi cho bác sĩ Nash ngay lúc này, để hỏi cậu ta tôi phải làm gì, hoặc, tốt hơn là đề nghị cậu ta làm nó thay tôi. Nhưng tôi còn phải làm lữ khách thờ ơ trong cuộc đời của chính mình bao lâu nữa? Tôi cần phải tự chủ. Tôi phải tự mình nói chuyện với Claire.

Nhưng tôi biết nói gì chứ? Dường như chúng tôi chẳng có mấy chuyện để nói. Giữa hai chúng tôi là cả một bể dày lịch sử, nhưng tôi chẳng biết cái nào trong đó cả.

Nhiều năm trước, khi tôi cần chồng tôi nhiều nhất nhưng lại hiểu anh ấy ít nhất, chồng tôi đã ly dị tôi, và giờ, khi chúng tôi đã trở lại với nhau thì anh ấy lại bảo rằng cô bạn thân nhất của tôi đã chuyển tới sống ở bên kia trái đất.

Liệu đó có phải là lý do khiến tôi không dám gọi Claire? Vì sợ rằng có thể cô ấy có nhiều thứ cần giấu kỹ còn hơn mức mà tôi tưởng tượng? Liệu đó có phải là lý do khiến Ben chẳng mấy thiết tha đến việc tôi nhớ ra được nhiều thứ hơn? Liệu đó có phải là lý do khiến anh ấy cứ một mực cho rằng bất cứ nỗ lực chữa trị nào cũng đều vô ích, rằng tôi sẽ chẳng bao giờ có thể nối kết ký ức này với ký ức khác và biết được chuyện gì vốn đang xảy ra?

Tôi chẳng dám tưởng tượng là anh ấy sẽ làm thế. Chẳng ai làm thế đâu. Đó chỉ là thứ tưởng tượng vớ vẩn thôi. Tôi nghĩ đến điều bác sĩ Nash đã kể về thời gian tôi ở trong bệnh viện. *Cô cho là các bác sĩ đang âm mưu làm hại mình, cậu ta đã nói thế. Biểu hiện những triệu chứng của bệnh hoang tưởng.*

Tôi tự hỏi liệu đó có phải là những gì mình đang lặp lại lúc này không.

Đột nhiên một ký ức loé lên từ khoảng quá khứ rộng không của tôi, đẩy tôi ngã ụp rồi lẹ làng biến mất. Claire và tôi đang tám với nhau ở một bữa tiệc khác. ‘Christ này,’ cô ấy nói. ‘Sao mọi người cứ làm rối tinh lên về tình dục thế nhỉ. Thì cũng chỉ là trò giao phối của động vật thôi mà? Dù chúng ta có mặc đồ đẹp và nhảy rồi rít lên xung quanh nó thì cũng có gì khác cả đâu...’

Liệu có phải khi tôi bị mắc kẹt trong cái địa ngục của chính mình thì Claire và Ben đã tìm thấy niềm an ủi trong nhau?

Tôi ngó xuống cái điện thoại đang nằm chết dí trong lòng mình. Tôi chẳng có một khái niệm nào về nơi mà Ben thực sự ghé tới khi rời nhà mỗi buổi sáng, hoặc tạt ngang trên đường về. Nó có thể là bất cứ đâu. Và cho dù một ngày nào đó tôi có khám phá ra chuyện Claire và Ben ngủ với nhau đi nữa, thì hôm sau tôi cũng sẽ quên bẵng đi điều mình đã thấy. Tôi là mẫu người thích hợp nhất để cầm sừng. Biết đâu họ vẫn đang tiếp tục gặp nhau. Biết đâu tôi đã khám phá ra chuyện đó và quên cả rồi.

Tôi nghĩ ra chuyện này rồi chẳng hiểu sao lại phủ nhận nó. Tôi tin Ben rồi lại không tin. Tôi thấy mình có khả năng tuyệt hảo trong việc cho phép tồn tại cùng lúc hai quan điểm đối lập trong trí óc rồi đảo điên giữa chúng.

Nhưng tại sao Ben lại phải nói dối? *Chắc anh ấy nghĩ là mình đang làm điều đúng.* Tôi cố nhắc nhở mình vậy. *Anh ấy đang bảo vệ mày đấy.* *Tránh cho mày khỏi những điều không cần phải biết.*

Tôi gọi Claire. Điện thoại đổ chuông một hồi rồi có tiếng bíp và một giọng nói vang lên. ‘Xin chào. Làm ơn để lại lời nhắn.’

Tôi nhận ra giọng nói đó ngay lập tức. Đó là giọng Claire. Không thể nhầm được.

Tôi để lại lời nhắn cho cô ấy. *Christine đây. Làm ơn gọi cho tớ.*

Tôi bước xuống lầu.

Tôi đã làm tất cả những gì mình có thể...

*

* *

Tôi đợi. Một giờ rồi hai giờ. Trong thời gian đó tôi viết nhật ký, và vì Claire vẫn chưa gọi, tôi bèn làm cho mình một miếng sandwich rồi ăn luôn trong phòng khách. Khi tôi đang lui cui chùi rửa trong bếp thì chuông cửa reng. Tiếng động om sòm đó khiến tôi giật nảy mình. Tôi đặt miếng xốp xuống, lau khô tay bằng cái khăn lau bát đĩa máng trên tay nắm của bếp lò rồi ra xem ai gọi cửa.

Qua lớp kính mờ đục tôi có thể thấy được hình dáng một người đàn ông đóng bộ áo vét, cà vạt nghiêm chỉnh. Ben ư? Tôi thoáng nghĩ vậy trước khi nhận ra giờ này hẳn anh ấy vẫn còn đang ở nơi làm việc. Tôi mở cửa.

Là bác sĩ Nash. Tôi biết vậy, một phần bởi chẳng thể là ai khác nữa, nhưng phần lớn bởi vì tôi nhận ra cậu ta. Mái tóc ngắn, rẽ ngôi, cà vạt xộc xệch, cái áo len chui đầu bên dưới áo vét chẳng hợp nhau tí nào.

‘Cô Giristine?’ cậu ta chào, hẳn đã thấy vẻ ngạc nhiên trên gương mặt tôi.

‘Vâng, đúng rồi.’ tôi đáp nhưng vẫn chẳng hé cửa rộng hơn.

‘Là tôi đây mà. Là Ed. Ed Nash. Bác sĩ Nash đây?’

‘Tôi biết, tôi...’ tôi ngập ngừng cất giọng.

‘Cô đã đọc nhật ký chưa?’

‘Vâng, nhưng...’

‘Cô Ổn chứ?’

‘Vâng, tôi Ổn mà.’

Cậu ta hạ giọng. ‘Ben ở nhà sao?’

‘Không, không phải vậy. Chỉ là... ừm... tôi không nghĩ là anh tới. Chúng ta có hẹn không nhỉ?’

‘Có mà.’ cậu ta đáp. ‘Cô đã không ghi lại sao?’

Mình đã chẳng ghi, nhưng tôi chỉ nghĩ thế chứ chẳng nói gì. Chúng tôi cứ đứng đối diện nhau qua ngưỡng cửa ngôi nhà mà tôi vẫn chẳng nghĩ được đó là nhà của mình, nhìn nhau chăm chú. ‘Tôi có thể vào được không?’ cậu ta đề nghị.

Tôi không chắc mình có muốn mời cậu ta vào không nữa. Đường như có chút sai trái làm sao ấy. Như là sự phản bội. Nhưng phản bội điều gì nhỉ? Sự tin cậy của Ben ư? Tôi chẳng biết điều đó có ý nghĩa chút nào với mình không, sau những lời nói dối của anh ấy. Những lời nói dối mà tôi đã dành phần lớn buổi sáng của mình để đọc.

‘Vâng,’ tôi đáp và mở rộng cửa. Bác sĩ Nash gật đầu rồi bước vào nhà. Tôi đón lấy áo khoác của cậu ta và máng lên móc áo, kế bên một cái áo đi mưa mà tôi đoán là của mình. ‘Mời vào.’ tôi nói rồi chỉ vào phòng khách, và cậu ta bước qua.

Tôi mang đồ uống ra và ngồi đối diện với bác sĩ Nash.

‘Cô không nhớ đã đề nghị tôi ghé qua sao?’ cậu ta hỏi. ‘Không,’ tôi đáp. ‘Lúc nào vậy?’

Cậu ta bèn nhắc lại và tôi thấy ớn lạnh. ‘Sáng nay. Khi tôi gọi để bảo cho cô biết phải tìm cuốn nhật ký của cô ở chỗ nào.’

Tôi đã chẳng nhớ gì về cú gọi buổi sáng của cậu ta cả.

Tôi không nhớ,’ tôi đáp và một nỗi hoang mang dấy lên trong lòng.

Về quan tâm hiện ra trên gương mặt cậu ta. ‘Hôm nay cô có ngủ chút nào không? Chợp mắt tí chút ấy?’

‘Không, không,’ tôi đáp, ‘Chẳng ngủ chút nào cả Tôi chỉ không tài nào nhớ ra thôi. Nó là lúc nào, lúc nào nhỉ?’ ‘Christine,’ cậu ta trấn an. ‘Bình tĩnh nào. Chẳng có gì ghê gớm cả đâu.’

‘Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu... tôi không thể...’

‘Christine, làm ơn nào. Chuyện đó chẳng sao cả đâu. Đơn giản là cô đã quên thôi mà. Ai mà chẳng có lúc quên chứ.’ ‘Nhưng còn cả cuộc nói chuyện đó nữa? Nó chỉ mới cách đây vài giờ thôi mà!’

‘Gần đây cô đã trải qua quá nhiều chuyện, nên ký ức bị biến động theo. Việc quên bằng chuyện gì đó không có nghĩa là tình trạng của cô đang xấu đi, hoặc sẽ không tốt lên trở lại. Đồng ý chứ?’ Tôi gật đầu, cố liều mà tin thế thôi. ‘Cô đã đề nghị tôi đến đây vì cô muốn nói chuyện với Claire, nhưng lại không chắc là mình có thể làm điều đó không. Và cô muốn tôi nói chuyện với Ben thay cho cô.’

‘Tôi đã nói vậy sao?’

‘Đúng vậy. Cô cho là không thể tự mình làm chuyện đó.’ Tôi ngó bác sĩ Nash, đầu miên man nghĩ tới tất cả những gì mình đã viết. Tôi nhận ra mình không tin cậu ta nữa. Hẳn là tôi đã tự mình tìm thấy cuốn nhật ký và không hề đề nghị cậu ta tới đây hôm nay, cũng chẳng muốn cậu ta nói chuyện với Ben. Tại sao tôi lại phải làm vậy khi đã tự quyết định chẳng nói gì với Ben cả? Và tại sao tôi lại phải bảo cậu ta rằng mình cần cậu ta ở đây để giúp nói chuyện với Claire, khi tôi đã tự gọi điện cho cô ấy và để lại lời nhắn rồi?

Cậu ta đang nói dối. Dù chẳng nhớ gì cả, nhưng tôi đâu có ngu.

‘Thực sự thì tại sao anh lại đến đây?’ tôi hỏi. Bác sĩ Nash cựa mình trong ghế. ‘Anh lo là Ben sẽ không để tôi gặp anh nữa sau khi tôi kể cho anh ấy nghe về chúng ta?’

‘Không.’ bác sĩ Nash đáp. ‘Tôi đã đến chỉ vì cô đã đề nghị thế thôi. Vả lại, cô đã quyết định không kể với Ben là cô đang gặp tôi rồi mà, không kể cho tới lúc cô đã nói chuyện với Claire. Nhớ không?’

Tôi lắc đầu. Tôi không nhớ gì cả. Tôi cũng chẳng biết cậu ta đang nói về chuyện gì nữa.

‘Claire đang ngoại tình với chồng tôi,’ tôi thốt lên.

Bác sĩ Nash có vẻ sốc. ‘Christine... Tôi...’

‘Ben hành xử như thể tôi ngu lắm,’ tôi nói tiếp. ‘Nói dối tôi đủ điều đủ chuyện, ừm, tôi đâu có ngu.’

‘Tôi ngờ chuyện đó lắm.’ cậu ta nói. ‘Tại sao...?’

‘Họ đã ngoại tình cả đồng năm rồi,’ tôi ngắt ngang. ‘Chuyện đó giải thích tất cả. Lý do tại sao anh ấy bảo tôi là Claire đã chuyển đi. Lý do tại sao tôi đã không hề thấy mặt cô ấy dù Claire được coi là bạn thân nhất của tôi.’

‘Christine, cô đang nghĩ không đúng rồi.’ bác sĩ Nash nói, đoạn đến ngồi cạnh tôi trên ghế sofa. ‘Ben yêu cô. Tôi biết rõ điều đó. Tôi đã nói chuyện với anh ấy khi muốn thuyết phục Ben để tôi gặp cô. Phải nói là anh ấy đặc biệt chung tình. Ben bảo tôi rằng anh ấy đã mất cô một lần và không muốn phải mất cô lần nữa. Rằng anh ấy đã chứng kiến cảnh cô khốn khổ chịu đựng mỗi khi người ta cố tìm cách chữa trị cho cô, và không muốn thấy cô bị đau đớn thêm chút nào nữa. Ben yêu cô, điều đó rất rõ ràng. Anh ấy đang cố gắng bảo vệ cô khỏi những sự thật phũ phàng, tôi đoán thế.’

Tôi nghĩ tới những gì mình đã đọc sáng nay, về vụ ly dị. ‘Nhưng anh ấy đã bỏ tôi lại. Để ở với cô ta.’

‘Christine.’ bác sĩ Nash nói. ‘Cô lại không hiểu rồi. Nếu điều đó là thật, thì tại sao anh ấy lại đón cô về đây? Chỉ việc để cô ở lại Nhà Giám

hộ là xong. Nhưng Ben đã không làm thế. Anh ấy chăm sóc cô. Mỗi ngày.'

Tôi cảm thấy có gì đó trong lòng mình sụp đổ. Cùng lúc, tôi cảm thấy như thể mình vừa hiểu vừa không hiểu từng lời của bác sĩ Nash. Tôi cảm được sự ấm áp tỏa ra từ cơ thể, từ ánh mắt ân cần của cậu ta. Bác sĩ Nash mỉm cười khi tôi nhìn cậu ta chăm chú. Cậu ta dường như cứ to mãi lên, cho đến khi tất cả những gì tôi có thể thấy được, nghe được chỉ là cơ thể và hơi thở của cậu ta. Bác sĩ Nash cất giọng, nhưng tôi chẳng nghe được cậu ta nói gì, ngoài một tiếng *Yêu*.

Tôi không định làm điều mình đã làm. Chỉ là nó đột ngột xảy ra thôi. Trong khoảnh khắc, tất cả những gì tôi biết được là môi mình áp lên môi cậu ta, tay mình quàng quanh cổ cậu ta. Tôi muốn mở miệng kể cho cậu ta nghe những gì mình cảm thấy, nhưng lại không thể, vì nếu làm vậy sẽ phải ngừng hôn, kết thúc cái khoảnh khắc mà tôi muốn nó kéo dài mãi mãi.

Tôi không biết chuyện đó diễn ra trong bao lâu. Cũng chẳng biết nó đã diễn ra như thế nào, tôi đã từ chỗ ngồi ban đầu trên ghế sofa đến ngồi sát bên cậu ta ra sao, sát rần rạt đến độ có thể biến mất luôn, để hôn cậu ta. Tôi không nhớ lúc nó bắt đầu. Chỉ nhớ là mình đã chuyển từ trạng thái này sang trạng thái khác, chứ chẳng nhớ gì đoạn chuyển tiếp, mà chắc cũng chẳng có cơ hội để suy nghĩ tỉnh táo nữa.

Bác sĩ Nash hành xử nhẹ nhàng chứ không đẩy tôi ra một cách thô bạo. Cậu ta không làm nhục tôi bằng cách hỏi tôi đang làm gì vậy, hoặc nhẹ hơn thì là tôi *nghĩ* mình đang làm gì vậy. Thoạt tiên cậu ta chỉ đơn giản là rời môi mình ra khỏi môi tôi, rồi gỡ tay tôi ra khỏi nơi nó đang quàng chặt và để nó tựa lên vai mình, rồi nhẹ nhàng nói, 'Không được.'

Tôi sửng sốt. Chẳng biết là vì chuyện mình đã làm hay là vì phản ứng của cậu ta nữa. Chỉ có cảm giác rằng, trong thoáng chốc, tôi đã ở đâu đó

và một Christine mới đã bước vào, chế ngự tôi hoàn toàn, rồi biến mất. Dù vậy, tôi không thấy hoảng sợ. Thậm chí cũng chẳng thấy thất vọng. Tôi thấy vui. Vui vì cô ấy, vì điều gì đó đã xảy ra.

Bác sĩ Nash nhìn tôi. ‘Xin lỗi.’ cậu ta nói vậy. Chẳng biết cậu ta đã nghĩ gì. Tức giận? Thương hại? Hối tiếc? Cái nào cũng có thể hết. Cậu ta hạ đôi tay tôi đang tựa trên vai mình xuống. ‘Tôi xin lỗi, Christine,’ cậu ta nhắc lại.

Tôi chẳng biết phải nói gì hay làm gì nữa, bèn im lặng. Vừa định mở lời xin lỗi thì tôi nghe mình buột miệng, ‘Ed. Tôi yêu anh.’

Bác sĩ Nash nhắm chặt mắt lại. ‘Christine, tôi...’

‘Làm ơn đi,’ tôi chen ngang lúc cậu ta vừa bắt đầu cất giọng. ‘Đừng. Đừng bảo tôi là anh không cảm thấy điều đó nữa.’ Cậu ta cau mày. ‘Anh biết là anh yêu tôi mà.’ ‘Christine,’ cậu ta lắp bắp. ‘Làm ơn đi, cô... cô...’

‘Sao?’ tôi hỏi. ‘Điên à?’

‘Không phải điên mà là nhầm lẫn. Cô đang rối trí đó thôi.’ Tôi phá ra cười. ‘Rối trí ư?’

‘Đúng vậy,’ cậu ta khẳng định. ‘Cô không yêu tôi đâu. Cô nhớ chúng ta đã nói về triệu chứng dựng chuyện chứ? Nó khá phổ biến với những người...’

‘Ồ, tôi biết chứ, tôi nhớ mà,’ tôi đáp. ‘Với những người không có ký ức. Đó có phải là điều mà anh nghĩ về chuyện này không?’

‘Có thể, có thể vậy lắm chứ.’

Tôi chợt thấy căm ghét bác sĩ Nash. Cậu ta ngỡ mình biết hết mọi thứ, thậm chí biết về tôi còn hơn tôi biết về chính mình. Nhưng tất cả những gì cậu ta thực sự biết chỉ là tình trạng của tôi mà thôi.

‘Tôi đâu có ngu.’ tôi thốt lên.

‘Tôi biết điều đó mà, Christine. Tôi chẳng nghĩ vậy đâu, chỉ là...’

‘Anh yêu tôi là cái chắc.’

Bác sĩ Nash thở dài. Giờ thì tôi đang xói mòn lòng nhẫn nại mỏng manh của cậu ta.

‘Lý do nào khác khiến anh đến đây nhiều thế? Rồi còn chờ tôi đi khắp London. Anh có làm chuyện đó với tất cả các bệnh nhân của mình không?’

‘Có chứ.’ cậu ta buột miệng, rồi thêm, ‘Ừm, không. Không hẳn thế.’

‘Thế thì tại sao?’

‘Tôi đang cố giúp cô mà...’

‘Tất cả chỉ có vậy thôi sao?’

‘Ừm... Tôi cũng đang viết một nghiên cứu khoa học...’ ‘Nghiên cứu tôi à?’

‘Ừm, đại loại thế.’

‘Nhưng anh đã không kể cho tôi nghe rằng Ben và tôi đã chia tay. Tại sao anh đã không kể chuyện đó?’

‘Tôi không biết thôi!’ cậu ta thú thật. ‘Nó không có trong hồ sơ của cô, còn Ben thì chẳng kể cho tôi. Vậy nên tôi không biết!’ Tôi im lặng. Cậu ta cựa quậy rồi gãi trán. ‘Nếu biết, hẳn là tôi đã kể với cô rồi.’

‘Thật chứ?’ tôi hỏi lại. ‘Như đã kể với tôi về Adam?’

Cậu ta có vẻ bị tổn thương. ‘Christine, làm ơn đi.’

‘Tại sao anh giấu chuyện thằng bé không cho tôi biết? Anh cũng tệ như Ben vậy!’

‘Lạy Chúa, Christine. Chúng ta đã nói chuyện này rồi mà. Tôi đã làm điều mà tôi nghĩ là tốt nhất. Ben thì chẳng muốn kể cho cô nghe về Adam, còn tôi thì chẳng tài nào kể với cô được. Nó chẳng hay ho gì. Chẳng hợp đạo lý nữa.’

Tôi phá ra cười khẩy. Một tràng cười đầy khinh bỉ. ‘Đạo lý ư? Có đạo lý gì trong việc giấu chuyện thằng bé với tôi chứ?’ ‘Chỉ có Ben bị

đẩy vào thế cùng khi phải quyết định có kể với cô về Adam hay không thôi. Tôi thì không phải chịu vậy. Tuy nhiên, tôi đã đề nghị cô ghi nhật ký, để cô có thể ghi lại những gì mình biết được. Tôi nghĩ đó là điều tốt nhất phải làm.’

‘Còn vụ tấn công thì sao? Anh cũng có vẻ hài lòng để tôi bám lấy ý nghĩ là mình có liên quan đến một vụ tai nạn xe!’

‘Christine. Tôi đâu có biết đó là điều Ben sẽ kể cho cô...’

Tôi nghĩ tới mùi hoa cam ngào ngạt trong nhà tắm và đôi tay siết quanh cổ tôi. Cảm giác nghẹt thở. Người đàn ông mà gương mặt hãy còn là một bí ẩn. Tôi bắt đầu khóc nức. ‘Vậy thì tại sao anh lại kể cho tôi?’

Bác sĩ Nash cất giọng ân cần, nhưng tuyệt nhiên không chạm vào tôi. ‘Tôi đâu có kể là cô bị tấn công. Chuyện đó cô tự nhớ ra mà...’

‘Anh hãy đi khỏi đây, làm ơn đi.’ tôi nói trong cơn nức nở và giận dữ. Tôi chẳng biết chuyện gì vừa mới xảy ra, thậm chí còn không nhớ nổi điều vừa được nói, nhưng có cảm giác như thể một điều khủng khiếp nào đó đã bị búng đi, vài con đập cảm xúc cuối cùng đã vỡ.

‘Làm ơn, làm ơn đi đi,’ tôi nài nỉ.

Tôi nghĩ bác sĩ Nash sẽ phản đối, sẽ nài nỉ được ở lại. Kỳ thực là tôi cũng muốn cậu ta làm thế, nhưng cậu ta chỉ hỏi lại. ‘Cô chắc chứ?’

‘Chắc,’ tôi thì thào và quay về phía cửa sổ, nhất quyết không nhìn cậu ta lần nào nữa. Với tôi, cho đến ngày mai thì có thể coi như tôi chưa gặp cậu ta lần nào cả. Bác sĩ Nash đứng dậy, đi về phía cửa.

‘Tôi sẽ gọi cô vào ngày mai nhé? Về việc trị liệu của cô. Tôi...’

‘Hãy đi đi,’ tôi giục. ‘Làm ơn mà.’

Bác sĩ Nash chẳng nói gì nữa. Cánh cửa đóng sập lại sau lưng cậu ta.

Tôi ngồi đó một lúc, chẳng rõ là vài phút hay vài tiếng đồng hồ nữa, trái tim cứ nhảy lồng lên trong ngực, cảm thấy trống trải và đơn độc, rất

cuộc tôi bước lên lầu, vào phòng tắm, ngó lom lom những bức ảnh, rồi bước vào phòng làm việc của Ben.

Cái hộp ở nơi tôi đã mô tả và được khóa kỹ, như tôi đã lường trước.

Tôi bắt đầu tìm, tự bảo mình không được dừng lại cho tới khi tìm thấy chiếc chìa khóa. Tôi sục sạo khắp phòng làm việc trước tiên. Bàn làm việc, các ngăn kéo khác. Tôi đặt mọi thứ trở lại đúng nơi tôi đã thấy, và khi đã soát xét xong hết cả, tôi bước sang phòng ngủ, ngó vào các ngăn kéo, đào xới cả bên dưới đồng hồ lót của Ben, xấp khăn tay xếp ủi gọn ghẽ, những cái áo vest và áo T-shirt. Chẳng có cái chìa nào trong đó cũng như trong các ngăn kéo tôi thường để đồ.

Ở hai cái bàn đầu giường cũng có các ngăn kéo. Tôi dự tính ngó vào từng cái một, bắt đầu với bên giường tôi không nằm ngủ. Tôi mở ngăn kéo trên cùng và lục qua các món đồ trong đó - mấy cây bút, một cái đồng hồ đã đứng máy, một hộp thuốc chữa bỏng rộp mà tôi chẳng nhận ra - trước khi mở ngăn kéo dưới cùng.

Thoạt tiên tôi ngỡ nó trống rỗng nên nhẹ nhàng đóng lại, nhưng trong lúc đóng tôi nghe một tiếng lanh canh nhỏ của kim loại cạ trên gỗ. Tim đập thình thịch, tôi mở nó ra lần nữa.

Đó là một chiếc chìa khóa.

Tôi ngồi bệt trên sàn với chiếc hộp mở toang, đầy ắp các bức ảnh chụp Adam, và tôi. Vài bức khá quen thuộc - tôi đoán là những bức Ben đã cho tôi xem trước đây - nhưng nhiều bức thì lạ hoắc. Tôi tìm thấy tờ giấy khai sinh của Adam, lá thư nó viết cho ông già Noel. Cả lô ảnh thằng bé lúc còn rất nhỏ - đang bò trườn, cười toe toét, bú tí mẹ, ngủ, quấn mình trong một cái chăn xanh - và khi thằng bé đã lớn. Có ảnh chụp nó vận đồ cao bồi, ảnh đi học, đạp xe ba bánh. Tất cả chúng đều ở đây, chính xác như tôi đã mô tả.

Tôi rải chúng khắp sàn, vừa rải vừa ngắm kỹ từng cái một. Có cả ảnh chụp Ben và tôi nữa; có bức chụp chúng tôi đang đứng trước Nhà Quốc hội, cả hai đều đang cười, dù thế đứng đầy ngượng nghịu; bức khác chụp chúng tôi vận đồ cưới, đứng trước nhà thờ dưới bầu trời đầy mây, trông có vẻ hạnh phúc và hơi buồn cười nữa là khác, và thậm chí còn trông thật ngớ ngẩn trong cái tấm hẳn là được chụp sau đó, trong kỳ trăng mật. Chúng tôi đang ở trong một nhà hàng, cười toe, ngả vào nhau bên một bữa ăn dang dở, mặt mũi bừng đỏ vì tình yêu và ánh mặt trời thiêu đốt.

Những gì tôi có chung với người phụ nữ trong bức ảnh kia có lẽ chỉ là cơ thể sinh học thôi. Chẳng còn gì khác nữa. Chẳng có gì nối kết cô ấy với tôi cả, chẳng có cách nào để len trở về lại với cô ấy rồi.

Tuy nhiên, cô ấy là tôi và tôi là cô ấy, và tôi có thể thấy rằng cô ấy đang yêu, yêu Ben. Yêu người đàn ông cô ấy vừa kết hôn. Người đàn ông tôi vẫn thức dậy cùng, mỗi ngày. Anh ấy đã không phá bỏ lời thề ngày đó trong ngôi nhà thờ nhỏ ở Manchester. Anh ấy đã không bỏ rơi tôi. Tôi nhìn bức ảnh và cảm giác yêu thương lại dâng trào.

Nhưng rồi, tôi đặt nó xuống và tiếp tục tìm kiếm. Tôi biết thứ mình muốn tìm thấy, và cũng sợ phải thấy nó nữa. Một thứ sẽ chứng minh rằng chồng tôi chẳng phải đang nói dối, thứ sẽ đem lại cho tôi người bạn đời, nhưng không đem lại cho tôi đứa con trai.

Nó nằm đó. Ngay dưới đáy hộp, trong một cái phong bì. Một bài báo phô tô được gấp lại, các mép đã khô giòn. Tôi biết nó là cái gì, gần như cả trước khi mở nó ra, nhưng vẫn bị sốc khi đọc nó. *Một quân nhân Anh đã chết trong khi hộ tống phân đội thiết giáp ở tỉnh Helmand, Afghanistan, đã được Bộ Quốc phòng xác định danh tính. Adam Wheeler, bài báo viết, mới 19 tuổi. Sinh tại London...* Kẹp với bài báo là một tấm

ảnh. Những bông hoa, xếp quanh một ngôi mộ. Tấm bia ghi, *Adam Wheeler. 1987-2006*.

Nỗi đau lại giáng xuống, với sức nặng mà tôi ngờ là chưa từng có trước đây. Tôi thả rớt mẫu giấy. Nỗi đau dường như nhân lên gấp bội, quá nhiều nỗi đau đến độ không tài nào khóc nổi, chỉ có âm thanh như tiếng rú bật ra, giống như một con thú trọng thương, vật vã cầu cho cái chết đến thật nhanh. Tôi nhắm nghiền mắt lại và rồi một tia chớp ngấn ngủn, một hình ảnh lung linh treo trước mắt tôi. Một cái huy chương đặt trong hộp nhung đen được trao vào tay tôi. Quan tài, lá cờ. Tôi ngoảnh đi và cầu mong nó chẳng bao giờ trở lại nữa. Có những ký ức tốt hơn là tôi nên rút bỏ. Những thứ tốt hơn là nên mất hẳn.

Tôi bắt đầu xếp gọn các giấy tờ lại. Lẽ ra mình nên tin tưởng anh ấy, tôi thầm nghĩ. Ngay từ đầu. Lẽ ra tôi nên tin rằng Ben đã giấu tôi nhiều thứ chỉ vì thật quá sức đau đớn khi phải đối mặt, làm mới lại chúng mỗi ngày. Tất cả những gì Ben đang làm là cố tránh cho tôi khỏi sự thật tàn khốc này.

Tôi chốt chìa khóa trở lại ngăn kéo, cất chiếc hộp vào lại tủ hồ sơ trong cảm giác hài lòng.

Chỉ còn một điều nữa phải làm. Tôi phải biết lý do tại sao Ben đã bỏ rơi tôi. Và tôi phải biết mình đã làm chuyện gì ở chốn Brighton đó, nhiều năm về trước. Tôi phải biết ai đã đánh cắp cuộc đời tôi. Tôi phải cố thêm lần nữa.

Lần thứ hai trong ngày hôm nay, tôi bấm số điện thoại của Claire.

Không có động tĩnh gì. Im lặng. Rồi một hồi chuông hai âm sắc. Claire sẽ không trả lời, tôi thầm nghĩ. Rốt cuộc thì cô ấy đâu có hồi đáp lời nhắn của tôi. Hẳn là có gì đó cần giấu giếm rồi.

Tôi gần như thấy mừng. Cuộc đối thoại này tôi chỉ muốn có trong lý thuyết thôi. Vì nó có thể mang lại gì khác ngoài nỗi đau đầu. Tôi đã chuẩn bị tinh thần để nghe câu mời để lại lời nhắn đầy vô cảm thì có một tiếng cách nhẹ, rồi một giọng nói cất lên. ‘A lô?’

Claire. Tôi biết điều đó ngay tức khắc. Giọng cô ấy quen như chính giọng tôi vậy. ‘A lô?’ cô ấy nhắc lại.

Những hình ảnh ập đến, lấp lóe. Tôi thấy gương mặt với mái tóc cắt ngắn đội mũ bê rê của Claire đang cười hớn hở. Tôi thấy cô ấy ở một đám cưới - đám cưới của chính tôi - tôi đoán vậy, dù chẳng thể nói tại sao - vận váy màu ngọc lục, đang rót rượu champagne. Tôi thấy cô ấy đang ấm một đứa trẻ trao cho tôi và bảo *Tới giờ мам rồi nè!* Tôi thấy cô ấy đang nắm chặt một chai vodka, rúc rích cười bảo tôi rằng đàn ông là *đám vỡ vãn chết tiệt*.

‘Claire?’ tôi thốt lên.

‘Ừm,’ cô ấy đáp. ‘A lô? Ai vậy?’

Tôi cố tập trung, để tự nhắc mình rằng chúng tôi đã từng là bạn thân nhất của nhau, cho dù bất kể chuyện gì đã xảy ra trong những năm qua.

‘Claire à?’ tôi thốt lên. ‘Là mình đây. Christine đây.’

Im lặng. Thời gian như duỗi ra vô tận.

Tôi nhắm nghiền mắt lại, ngỡ cô ấy đã quên tôi, hoặc chẳng đếm xỉa đến việc nói chuyện với tôi nữa.

‘Chrissy!’ cô ấy thốt lên như nổ bùng ra. ‘Chrissy! Lạy Chúa tôi Bạn của tôi Ơi, có thật là cậu đó không?’

Tôi mở bừng mắt ra. Một giọt nước mắt chậm chậm lăn xuống những vết nhăn xa lạ trên gương mặt tôi.

‘Claire?’ tôi gọi. ‘Phải rồi. Là tớ đây. Là Chrissy.’

‘Lạy Chúa. Mẹ kiếp,’ cô ấy bật thốt lên thế rồi thế nữa. ‘Mẹ kiếp!’ giọng cô ấy lặng đi. ‘Roger! Rog! Là Chrissy! Đang điện thoại này.’ cô ấy bất ngờ la lớn rồi nhẹ giọng, ‘Cậu thế nào rồi? Cậu đang ở đâu?’ Và lại tiếp, ‘Roger!’

‘Ừm, tớ đang ở nhà,’ tôi đáp.

‘Nhà ư?’

‘Đúng vậy.’

‘Với Ben sao?’

Đột nhiên tôi cảm thấy cảnh giác. ‘Phải. Với Ben. Cậu có nhận được lời nhắn của tớ không?’

Tôi nghe một cú dừng lấy hơi rất rõ. Ngạc nhiên chẳng? Hay là đang hút thuốc? ‘Hừm!’ cô ấy đáp. ‘Tớ đã rất muốn gọi nhưng cậu có để lại số đâu cơ chứ. Dẫu sao đi nữa điều tớ quan tâm là cậu thế nào rồi, bạn thân mến? Được nghe giọng cậu tớ mừng quá! Cậu đang sống ở đâu?’

‘Tớ chẳng biết chính xác nữa,’ tôi thú thật, lòng vừa dấy lên cảm giác nhẹ nhõm vì cho thế nghĩa là Claire chẳng đang gặp gỡ Ben, vừa lóe lên tia lo ngại rằng biết đâu cô ấy hỏi vậy để tôi không ngờ ra sự thật. ‘Crouch End thì phải?’ ‘Thôi kệ đi.’ cô ấy đáp. ‘Tình hình cậu thế nào rồi?’

‘Ừm... tớ chẳng thể nhớ ra bất cứ chuyện quái quỷ nào.’ Cả hai chúng tôi cùng phá ra cười rồi tôi bảo Claire rằng mình đang viết trở lại. ‘Thật sao? Quá siêu luôn. Cậu đang viết gì thế? Tiểu thuyết hả?’

‘Không,’ tôi đáp. ‘Khó mà viết nổi tiểu thuyết khi tớ chẳng nhớ được gì từ hôm nay qua ngày kế tiếp... Tớ chỉ đang viết về những chuyện đang xảy ra với mình thôi...’

‘Vậy chuyện gì đang xảy ra với cậu?’ cuối cùng cô ấy cất giọng.

‘Tớ chẳng biết nữa,’ tôi nói. ‘Thật là khó...’

Hắn là giọng tôi đờm về bối rồi, thế nên Claire chột hỏi, ‘Chrissy, bạn thân mến. Có chuyện gì đó không ổn sao?’ ‘Chẳng có gì,’ tôi nói. ‘Tớ ổn mà. Chỉ là...’

‘Cậu ơi?’

‘Tớ chẳng biết nữa. Chỉ là hơi lộn xộn chút thôi. Tớ nghĩ tớ đã làm vài chuyện ngu ngốc.’

Lại một sự im lặng khác nữa và rồi Claire bảo, ‘Nghe này. Tớ có thể nói chuyện với Ben không?’

‘Anh ấy đã ra ngoài,’ tôi đáp và chột cảm thấy an ủi rằng cuộc trò chuyện dường như đã chuyển tới một thứ gì đó thực sự cụ thể. ‘Đi làm rồi.’

‘Ừ nhỉ,’ Claire nói. Một khoảng im lặng nữa và cuộc trò chuyện bất ngờ trở nên kỳ cục.

‘Tớ cần gặp cậu,’ tôi nói.

‘“Cần ư”?’ cô ấy hỏi lại. ‘Sao không phải là “muốn”?’ ‘Không... đương nhiên là tớ muốn rồi...’

‘Đừng căng thẳng vậy mà Chrissy,’ Claire nói. ‘Tớ đùa thôi mà. Tớ cũng rất muốn gặp cậu. Muốn chết đi được ấy.’ Tôi cảm thấy nhẹ nhõm. Cứ ngỡ cuộc nói chuyện của chúng tôi sẽ kết thúc bằng một câu chào lịch sự và một lời hứa mơ hồ sẽ nói chuyện lại sau, và một lối dẫn vào quá khứ của tôi sẽ đóng sập lại mãi mãi.

‘Cảm ơn, cảm ơn cậu...’

‘Chrissy,’ Claire nói. ‘Tớ đã rất nhớ cậu. Mỗi một ngày dài trôi qua tớ mong đợi cái điện thoại chết tiệt này đổ chuông, hy vọng đó là cậu... Thế... Ký ức của cậu ấy, giờ sao rồi? Cậu nhận biết được đến đâu rồi?’

‘Tớ chẳng rõ nữa,’ tôi nói. ‘Chắc tốt hơn ngày đó thôi, nhưng vẫn chẳng nhớ được mấy.’ Tôi nghĩ tới những thứ mình đã viết ra, những hình ảnh về tôi và Claire. ‘Tớ nhớ ra một buổi tiệc. Nhớ tớ với cậu đứng

trên mái nhà ngấm pháo hoa. Nhớ cậu vẽ, còn tờ gạo bài. Nhưng chẳng còn gì khác sau đó, thật đấy.’

‘À há!’ Claire thốt lên. ‘Lạy Chúa, cái đêm hoành tráng đó giống như đã cách đây cả thế kỷ rồi! Có quá nhiều thứ tờ cần trám vào cho cậu. Quá trời luôn.’

Tôi chẳng rõ cô ấy muốn ám chỉ điều gì nữa, nhưng không tiện hỏi. Chuyện đó có thể đợi được. Tôi đang cần biết những thứ quan trọng hơn.

‘Cậu đã bao giờ chuyển ra nước ngoài sống chưa?’ tôi hỏi. Cô ấy bật cười. ‘Haha. Trong khoảng chừng sáu tháng thôi. Tớ đã gặp anh chàng cù lần này nhiều năm về trước. Quả là một thảm họa.’

‘Cậu đã đi đâu?’

‘Barcelona,’ cô ấy đáp. ‘Mà sao?’

‘Ồ, chẳng có gì. Chỉ là có người bảo với tớ rằng cậu đã chuyển tới New Zealand. Chắc họ đã nhầm.’

‘New Zealand á?’ Claire hỏi lại rồi bật cười. ‘Không đâu. Làm gì có ở đó. Chưa hề.’

Vậy là Ben đã nói dối tôi điều đó nữa. Tôi chẳng tài nào nghĩ ra nổi lý do khiến Ben thấy cần phải rút Claire ra khỏi đời tôi một cách triệt để đến vậy. Liệu có như những việc khác mà Ben đã nói dối, hoặc đã không kể cho tôi nghe? Liệu có phải vì lợi ích của chính tôi?

Cuộc nói chuyện giữa tôi và Claire cứ bị ngắt quãng bởi những khoảng lặng dài và những xúc cảm dồn dập. Claire bảo tôi cô ấy đã kết hôn, rồi ly dị, và bây giờ đang sống với Roger. ‘Anh ấy là một viện sĩ về tâm lý,’ cô kể. ‘Gã quái đó muốn lấy tớ, tớ chẳng gấp gáp gì, nhưng tớ cũng yêu gã mà.’ Cảm giác được lắng nghe và nói chuyện với Claire thật dễ chịu và thân thuộc, như đang được trở về nhà. Cô ấy hỏi chuyện tôi

không nhiều, có vẻ hiểu là tôi chẳng có gì mấy để kể. Lâu sau Claire ngưng lại và tôi ngỡ mình sắp sửa được nghe lời chào tạm biệt. Cho đến giờ, chẳng ai trong chúng tôi nhắc đến Adam cả.

‘Nào,’ Claire cất giọng. ‘Kể cho tớ nghe về Ben đi. Ừm, bao lâu... các cậu đã...’

‘Trở lại với nhau chứ gì?’ tôi hỏi. ‘Tớ chẳng biết đâu. Thậm chí tớ còn chẳng biết là tụi tớ đã từng chia tay nữa kìa.’

‘Tớ đã cố gọi cho Ben.’ Claire nói. Tôi cảm thấy cứng người lại mà chẳng hiểu lý do tại sao.

‘Khi nào?’

‘Chiều nay. Sau khi cậu gọi. Tớ đoán hẳn là anh ấy đã cho cậu số của tớ. Nhưng hóa ra là tớ đã gọi tới nơi làm việc cũ. Họ bảo anh ấy không còn làm việc ở đó nữa.’

Một nỗi sợ chột râm ran khắp người. Tôi nhìn quanh căn phòng ngủ chẳng có chút gì quen thuộc, thậm chí đoán chắc là cô ấy đang nói dối.

‘Cậu có thường nói chuyện với Ben không?’ tôi hỏi. ‘Không. Vài năm gần đây thì không.’ Một âm sắc mới mang vẻ bưng bít, do dự len vào giọng Claire và tôi chẳng thích điều đó tí nào. ‘Tớ đã rất lo cho cậu.’

Tôi chột thấy sợ. Sợ rằng Claire sẽ kể với Ben rằng tôi đã gọi cô ấy, trước khi tôi có cơ hội nói chuyện với Ben.

‘Làm ơn đừng gọi anh ấy.’ tôi nói. ‘Đừng bảo anh ấy là tớ đã gọi cậu.’

‘Chrissy!’ cô ấy thốt lên. ‘Tại sao lại không chứ?’

‘Tốt nhất là cậu đừng gọi.’

Cô ấy thở dài đánh sượt, rồi cất giọng. ‘Coi nào. Có chuyện quái quỷ gì đang diễn ra vậy?’

‘Tớ chưa thể giải thích được đâu,’ tôi nói.

‘Thử xem nào.’

Tôi kể cho cô ấy nghe về bác sĩ Nash, và ký ức về căn phòng khách sạn đó, và cách Ben khẳng định rằng tôi đã bị tai nạn xe ra sao. ‘Tớ nghĩ Ben không kể sự thật bởi vì biết là nó sẽ khiến tớ bấn loạn. Nhưng Claire này, tớ đã làm chuyện quái quỷ gì ở Brighton thế?’

Im lặng kéo căng ra giữa hai chúng tôi.

‘Chrissy,’ Claire nói. ‘Nếu cậu thực lòng muốn biết thì tớ sẽ kể cho cậu nghe tất cả những gì tớ biết được. Nhưng là khi tụi mình gặp nhau chứ không phải qua điện thoại thế này. Tớ hứa đấy.’

Sự thực đang đòng đưa lấp lánh trước mắt tôi, gần đến độ có thể với tay ra tóm lấy.

‘Khi nào cậu đến được?’ tôi hỏi. ‘Hôm nay được không?’

‘Tốt hơn là tớ không nên đến chỗ cậu.’ Claire nói. ‘Cậu không giận chứ?’

‘Tại sao lại không đến được?’

‘Tớ nghĩ... ừm... sẽ tốt hơn nếu mình gặp ở đâu đó khác? Rồi tớ đưa cậu đi cà phê?’

Dù là mời mọc nhưng giọng cô ấy nghe có vẻ ép buộc. Thật là vờ vọt. Tôi chẳng rõ cô ấy bị điều gì làm cho khiếp sợ thế, nhưng đành nói, ‘Được thôi.’

‘Alexandra Palace nhé?’ Claire đề nghị. ‘Cậu cò thể đến đó dễ dàng từ Crouch End.’

‘Được rồi,’ tôi đáp.

‘Thứ Sáu nhé? Tớ sẽ gặp cậu lúc mười một giờ, được không?’

Tôi đồng ý. ‘Vậy cũng tốt.’ Claire dặn tôi phải đón chuyến xe buýt nào và tôi viết ra các chỉ dẫn cụ thể trên một mẫu giấy nhỏ, rồi chúng tôi tạm biệt nhau và tôi lúi nhúi ký của mình ra viết.

*

* *

Ben đang ngồi đọc báo trong ghế bành ở phòng khách, đáng bộ mỗi một như thiếu ngủ lúc tôi hỏi. ‘Anh có tin em không?’

Ben ngước lên. Cặp mắt rặng về yêu thương và cả điều gì đó khác nữa, như là nỗi sợ chứ không phải ngạc nhiên; câu hỏi ấy thường được đặt ra trước một lời thú nhận mà lòng tin kiểu đó bị đặt lằm chỗ.

‘Dĩ nhiên rồi, em yêu,’ Ben đáp rồi bước đến, áp tay tôi vào trong đôi tay mình. ‘Dĩ nhiên là tin chứ.’

‘Anh có nói chuyện với Claire không?’

Ben ngó sâu vào mắt tôi. ‘Claire ư?’ Ben hỏi lại. ‘Em nhớ ra cô ấy sao?’

Tôi đã quên rằng mãi cho đến gần đây - mãi cho đến khi ký ức về bữa tiệc pháo hoa diễn ra - Claire chẳng hề tồn tại với tôi. ‘Lờ mờ thôi.’ tôi nói.

Ben lướt mắt về phía cái đồng hồ đặt trên bệ lò sưởi.

‘Không.’ Ben đáp. ‘Anh nghĩ cô ấy đã chuyển đi rồi, cách đây nhiều năm lắm.’

Tôi nhăn mặt hỏi lại. ‘Anh chắc chứ?’ Thật chẳng tài nào tin được là Ben vẫn cứ nói dối tôi. Điều này đâu có khó gì để không nói thật chứ? Việc Claire vẫn còn ở đây chẳng hề khiến tôi đau, thậm chí còn tốt là đằng khác. Nếu gặp cô ấy biết đâu trí nhớ của tôi sẽ được cải thiện. Vậy tại sao lại có sự không thành thực này? Một ý nghĩ u ám len vào óc nhưng tôi cố đẩy nó đi.

‘Cô ấy đi đâu?’ *Hãy nói thật với em đi, vẫn chưa quá muộn đâu, tôi thầm nghĩ.*

‘Anh thật sự không nhớ lắm,’ Ben đáp. ‘Tới New Zealand, hoặc Australia gì đó.’

Cảm thấy niềm hy vọng đã trôi tuột đi xa lắc, nhưng tôi vẫn đánh bạo hỏi. ‘Anh chắc vậy chứ? Em có một ký ức kỳ cục rằng cô ấy đã bảo em là muốn chuyển tới Barcelona một thời gian. Cũng lâu lắm rồi. Anh chắc không phải ở đó chứ?’ ‘Em đã nhớ ra chuyện đó à?’ Ben hỏi. ‘Khi nào vậy?’

‘Em không biết nữa,’ tôi đáp. ‘Nó chỉ giống như một cảm giác vậy thôi.’

Ben siết chặt tay tôi như để an ủi. ‘Có lẽ đó chỉ là sự tưởng tượng của em thôi.’

‘Nhưng nó có cảm giác thật lắm. Anh có chắc đó không phải là Barcelona?’

Ben thở dài. ‘Không. Không phải Barcelona. Chắc chắn là Australia. Adelaide, anh nghĩ vậy, mà cũng không chắc nữa. Lâu quá rồi mà.’ Ben lắc đầu và mỉm cười, nụ cười mới ngở ngẩn và thậm hại làm sao. ‘Anh đã chẳng nghĩ tới Claire hàng bao nhiêu thế kỷ rồi chứ không phải hàng bao nhiêu năm nữa.’

Tôi muốn tát vào mặt anh ta quá. ‘Ben,’ tôi nói, giọng chỉ nhỉnh hơn lời thì thào một chút. ‘Em đã nói chuyện với cô ấy.’

‘Lúc nào?’ Mặt Ben lóe lên. Anh ta hỏi, giọng rần đánh như thủy tinh.

‘Chiều nay,’ tôi nói. ‘Cô ấy đã gọi em.’

‘Claire gọi em ư?’ Ben hỏi lại. ‘Làm sao cô ta lại gọi cho em được?’

Tôi quyết định nói dối. ‘Cô ấy bảo rằng anh đã cho số...’ ‘Thật vớ vẩn! Sao anh có thể làm thế chứ? Em có chắc đó đúng là Claire không?’

‘Cô ấy bảo thỉnh thoảng hai người vẫn nói chuyện với nhau mà. Mãi cho đến gần đây.’

Ben buông tay tôi cho nó rớt đánh bịch như sao quả tạ vô lòng tôi, rồi đứng bật dậy, xoay người đối mặt với tôi. ‘Cô ta đã nói gì?’

‘Claire bảo em rằng anh và cô ấy có quan hệ với nhau.’ Ben nghiêng sát người tới. Mùi cà phê thoảng trong hơi thở. ‘Em có chắc đó đúng là cô ta không?’

Tôi đảo mắt. ‘Kìa, Ben! Liệu có thể là ai khác chứ?’ Ben nhún vai. ‘Em chẳng biết đâu. Hồi trước có cả đồng người cứ cố bám dính lấy em. Giới truyền thông. Các phóng viên. Những người đã nghe biết về em và những chuyện xảy ra, rồi muốn khai thác những chuyện bên lề, hoặc chỉ chỗ mũi vào để xem tình trạng của em tệ hại tới đâu. Họ hay giả bộ là người này người nọ để nói chuyện với em. Có cả các bác sĩ nữa. Một lũ khoác lác cho rằng có thể giúp em được. Toàn bọn lang băm.’

‘Ben,’ tôi nói. ‘Claire vốn là bạn thân nhất của em mà. Em nhận ra giọng cô ấy.’ Mặt Ben chùng xuống. ‘Anh vẫn đang nói chuyện với cô ấy mà, đúng không?’ Tay phải Ben cứ cuộn lại thành nắm đấm rồi buông lỏng ra. ‘Ben?’ tôi hỏi lại.

Ben ngước lên, mặt đỏ gay còn mắt thì ươn ướt. ‘Phải. Anh đã nói chuyện với Claire. Cô ta đề nghị anh giữ liên lạc để thông báo tình hình của em. Cứ vài tháng bọn anh lại nói chuyện với nhau, chỉ vắn tắt thôi.’

‘Tại sao anh không kể cho em? Ben. Tại sao vậy?’ Im lặng. ‘Anh cho rằng làm bộ như là cô ấy đã chuyển đi thì dễ dàng hơn cho em sao? Phải vậy không? Cũng giống như anh đã giả bộ là em chưa bao giờ viết tiểu thuyết vậy?’

‘Chris...’ Ben lắp bắp, ‘Cái đó...’.

‘Thật chẳng công bằng tí nào, Ben ạ,’ tôi nói. ‘Anh đâu có quyền giấu những chuyện này. Đâu có quyền nói dối em chỉ vì chuyện đó dễ cho anh hơn. Chẳng có quyền gì.’

Ben đứng bật dậy. ‘Dễ hơn cho anh á?’ anh ta cao giọng. ‘Có thật là dễ hơn không? Em sai rồi, Christine. Sai bét ấy. Chẳng có gì trong những chuyện này là dễ dàng với anh cả. Chẳng một mảy may nào hết. Anh

không kể chuyện em đã viết tiểu thuyết vì không thể chịu được việc nhớ lại em đã muốn viết một cuốn khác nhiều đến thế nào, hoặc phải thấy em đau đớn khi nhận ra mình sẽ chẳng bao giờ làm được điều đó nữa. Anh bảo em rằng Claire sống ở nước ngoài vì không thể chịu nổi khi phải nghe thấy nỗi đau trong giọng nói của em khi em nhận ra rằng cô ta đã bỏ rơi em ở chốn đó. Bỏ lại em chết dần mòn ở đó, giống như những người khác.’ Ben ngưng lại. ‘Cô ta có kể cho em nghe chuyện đó không?’ *Không, không, cô ấy không hề làm vậy, hôm nay mình đã đọc trong nhật ký rằng cô ấy thường đến thăm mình suốt thời gian đó.* Tôi thầm nghĩ.

Ben nhắc lại. ‘Claire có kể với em chuyện đó không? Rằng Claire đã ngừng đến thăm ngay khi nhận ra rằng mười lăm phút sau khi cô ta đi khỏi thì em cũng quên luôn là cô ta đã từng tồn tại? Phải, có thể là Claire đã điện thoại vào dịp Giáng sinh để biết em thế nào, nhưng chỉ có anh sát cánh bên em thôi, Chris. Anh là kẻ đến thăm em từng ngày một. Anh là kẻ ở lì nơi đó, kẻ chờ đợi, cầu nguyện cho em đủ khỏe để có thể đưa em ra khỏi đó, và mang em về đây, sống với anh, trong an toàn. Anh. Anh không nói dối em vì điều đó dễ dàng cho anh. Em đừng bao giờ lầm lẫn khi nghĩ đến những việc anh đã làm. Đừng bao giờ!’

Tôi nhìn thẳng vào mắt Ben.

‘Claire bảo anh đã ly dị em.’

Ben cứng người lại, rồi bước lui, như thể bị nện trúng. Miệng anh ta khép mở ngó thật hài hước. Cuối cùng một lời chửi tục văng ra.

‘Đồ chó đẻ.’

Mặt Ben đánh lại trong cơn thịnh nộ.

‘Có phải anh đã ly dị em không?’ tôi hỏi gặng. ‘Chuyện đó có thật không?’

‘Em yêu...’

‘Hãy kể cho em nghe đi. Kể hết ra đi!’ Tôi đứng lên, đối diện với Ben. Tôi chẳng biết anh ta sẽ làm gì, chỉ biết mình cần anh ta thành thật. Không kể những lời dối trá nữa. ‘Em chỉ muốn nghe sự thật.’

Ben khụy gối, túm chặt lấy tay tôi. ‘Em yêu...’

‘Có phải anh đã ly dị em không? Chuyện đó có thật không, Ben? Kể em nghe đi!’ Anh ta gục đầu xuống rồi ngước lên nhìn tôi, cặp mắt mở to, đầy khiếp sợ. ‘Ben!’ tôi hét lên. Anh ta bắt đầu nức nở. ‘Ben. Claire kể cho em nghe về Adam nữa. Cô ấy bảo là chúng ta đã có một đứa con trai. Em biết là thằng bé đã chết.’

‘Anh xin lỗi, rất, rất xin lỗi...’

Và rồi, xen giữa những tiếng thốn thức, anh ta bảo là sẽ kể cho tôi nghe tất cả.

Ánh sáng đã lụi hẳn, đêm tối đã thế chỗ cảnh chạng vạng. Ben bật một ngọn đèn lên và chúng tôi ngồi trong vùng sáng hồng hồng của nó, đối diện nhau qua bàn ăn có một chồng ảnh đặt giữa, vẫn những bức tôi đã từng thấy trước đó. Tôi làm ra vẻ ngạc nhiên khi Ben chuyển từng bức ảnh cho tôi và kể lai lịch của nó. Anh ta nấn ná lại ở những tấm ảnh cưới của chúng tôi - bảo tôi rằng đó là một ngày đặc biệt thế nào, rằng tôi trông thật xinh đẹp ra sao - nhưng rồi bắt đầu có vẻ bối rối. ‘Anh chưa bao giờ ngừng yêu em, Christine. Em phải tin điều đó. Chính là do bệnh trạng của em. Em đã phải vào chốn đó, và, ừm... anh không thể... anh chẳng tài nào chịu nổi chuyện đó. Anh đã luôn đi theo em. Anh đã làm bất cứ chuyện gì để đưa em về. Nhưng họ... họ đã không... anh chẳng thể gặp em... họ nói đó là giải pháp tốt nhất...’

‘Ai?’ tôi hỏi. ‘Ai đã nói thế?’ Ben im lặng. ‘Các bác sĩ ư?’ Ben ngước lên nhìn tôi. Anh ta đang khóc, cặp mắt ầng đò.

‘Phải, phải. Chính là các bác sĩ. Họ bảo đó là cách tốt nhất...’ Ben đưa tay quệt một giọt nước mắt. ‘Anh đã làm như họ bảo. Anh ước gì mình đã không làm thế. Anh thật yếu đuối và ngốc nghếch.’ Giọng Ben dịu xuống thành một lời thì thầm nho nhỏ. ‘Anh đã ngừng đến thăm em, đúng vậy, ‘nhưng là vì lợi ích của chính em. Cho dù chuyện đó khiến anh gần như chết dở, anh đã làm điều đó vì em, Christine. Em phải tin anh. Em, và con trai của chúng ta. Nhưng anh chẳng bao giờ ly dị em, không thật sự làm thế, không phải ở chỗ này.’ Ben nghiêng người qua nắm lấy tay tôi, áp nó lên ngực mình. ‘Ở đây, chúng ta luôn ở bên nhau, luôn là chồng vợ’ Tôi cảm thấy dưới lớp vải cotton ấm áp, dầm dấp mồ hôi, tiếng tim Ben đập thành thạch những nhịp yêu thương.

‘Em tha thứ cho anh.’ tôi thốt lên.

THỨ NĂM. NGÀY 22 THÁNG MƯỜI MỘT

Hôm nay, khi thức dậy, tôi mở mắt ra và thấy một người đàn ông đang ngồi trên một cái ghế trong phòng. Anh ấy đang ngồi rất lặng lẽ. Chỉ nhìn tôi. Chờ đợi.

Tôi không thấy sợ. Dù chẳng biết anh ấy là ai nhưng tôi vẫn không sợ. Đâu đó trong lòng tôi biết rằng mọi việc đều ổn cả. Rằng anh ấy có quyền ngồi ở đó.

‘Anh là ai?’ tôi hỏi. ‘Sao tôi lại ở đây?’ Anh ấy kể mọi chuyện cho tôi nghe. Tôi không thấy sợ, cũng chẳng hoài nghi. Tôi hiểu. Tôi vào phòng tắm và lại gần hình ảnh phản chiếu của mình trong gương như thể đó là một người họ hàng xa đã quên bẵng từ lâu, hay đó là hình bóng của mẹ tôi. Thận trọng. Đạm chút tò mò. Tôi mặc quần áo vào, cố quen với kích cỡ mới của cơ thể và ăn sáng, rồi lơ mơ nhận biết rằng, đã từng có ba chỗ ngồi ở cái bàn này. Tôi hôn tạm biệt chồng rồi chẳng biết nguyên do từ đâu, tôi mở hộp đựng giày trong tủ áo và tìm thấy cuốn

nhật ký này. Tôi biết ngay tập lự là nó. Và tôi vốn đang cất công đi tìm nó.

Tôi đã cảm nhận rõ hơn về thực trạng của mình. Tới một ngày - có lẽ tôi sẽ thức dậy và đã biết sẵn tất cả những chuyện này. Mọi thứ bắt đầu trở nên có ý nghĩa hơn. Dù vậy tôi vẫn biết mình sẽ chẳng bao giờ trở lại bình thường được như ngày trước. Nhiều năm tháng của đời tôi đã biến mất tăm, chẳng để lại một vết tích nào. Có nhiều điều về chính bản thân tôi, về quá khứ của tôi, mà chẳng ai có thể kể lại cho tôi nghe. Không phải bác sĩ Nash - người chỉ biết về tôi qua những gì tôi kể, tôi viết trong nhật ký và qua bệnh án ghi sẵn của tôi thôi - cũng chẳng phải Ben. Có những chuyện đã xảy ra trước khi tôi gặp anh ấy. Cả những chuyện đã xảy ra sau đó nhưng tôi đã chọn cách giữ kín bưng. Vì đó là những điều bí mật.

Nhưng còn một người có thể biết được. Một người có thể kể cho tôi nghe phần còn lại của sự thật, về cái người tôi đã từng hẹn ở Brighton. Về nguyên do thật sự khiến người bạn thân nhất của tôi biến khỏi cuộc đời tôi.

Tôi đã đọc cuốn nhật ký và biết rằng, ngày mai tôi sẽ gặp Claire.

THỨ SÁU. NGÀY 23 THÁNG MƯỜI MỘT

Tôi đang viết những dòng này ở nhà, ở nơi mà rốt cuộc tôi cũng hiểu ra đó là nhà mình, là nơi chốn của mình. Tôi đã đọc qua nhật ký và cũng đã gặp Claire, khoảng cách giữa hai việc đó đã bảo cho tôi biết tất cả những gì tôi cần biết. Claire đã hứa chắc rằng từ bây giờ cô ấy sẽ hiện diện trở lại trong cuộc đời của tôi và sẽ chẳng bỏ đi nữa. Trước mặt tôi là một phong bì cũ sồn có viết tên tôi trên đó. Một phong bì tự làm. Một miếng ghép khiến bức tranh về tôi trở nên toàn vẹn. Cuối cùng thì quá khứ của tôi cũng trở nên sáng tỏ.

Chẳng mấy chốc nữa chồng tôi sẽ trở về nhà, và tôi đang mong ngóng gặp anh ấy. Tôi yêu chồng tôi. Giờ thì tôi đã biết rõ điều ấy.

Tôi sẽ gạt chuyện này qua một bên, và chúng tôi sẽ có thể cùng nhau sống hạnh phúc hơn.

Tôi bước ra khỏi xe buýt và hòa vào trong một ngày rục rịch. Ánh sáng tràn ngập khắp bầu trời mùa đông xanh mát, còn mặt đất thì khô ráo. Claire bảo sẽ đợi tôi ở đỉnh đồi, *bên mấy bậc thềm chính dẫn vào dinh*, thế nên tôi bắt đầu leo lên triền dốc thoải thoải uốn vòng quanh công viên.

Tôi thấy mình bồn chồn, chẳng rõ đang trông đợi điều gì nữa.

Bất giác tôi tự nhắc mình rằng Claire luôn tới trễ và lập tức tự hỏi làm sao mà mình biết được, phần ký ức còn lại nào đã nhắc cho tôi nhớ ra điều đó. Vẫn còn sớm mà. Tôi nhìn đồng hồ và quyết định ngồi đợi trên một băng ghế.

Những bóng nắng đang uể oải trườn dài trên cỏ. Từ chỗ tôi ngồi, qua đám cây, có thể nhìn thấy những dãy nhà trải ra ken đặc. Tôi giật mình nhận ra ngôi nhà mình muốn thấy, ngôi nhà mà bây giờ tôi đang sống trong đó, không thể phân biệt được với những ngôi nhà khác ở xung quanh.

Tôi tưởng tượng mình đang đốt một điếu thuốc và nuốt một ngụm hơi dài khắc khoải. Tôi cố cưỡng lại ham muốn được đứng dậy bỏ đi, vì tự đứng trong người trào lên một cảm giác bồn chồn rất kỳ cục.

Một mảng sơn tróc khỏi băng ghế nên tôi cạy nó ra luôn, bên dưới lớp sơn lộ ra mảng gỗ ngậm nước. Kế bên chỗ tôi ngồi, ai đó cũng đã cạy như thế để vạch lên mấy chữ cái đầu tên, rồi bao quanh chúng bằng một hình vẽ trái tim cộng với ngày tháng. Tôi nhắm hờ mắt lại, hít một

hơi dài mùi cổ ướt, mùi khói xăng lẫn với mùi bánh kẹp xúc xích thơm hôi hổi.

Một cái bóng phệt ngang mặt, tôi mở bừng mắt ra. Mé bên kia là một người phụ nữ dáng cao dong dỏng với mái tóc hoe rất sốc. Cô mặc quần tây và khoác áo da cừu. Một cậu bé ôm trái bóng nhựa đang nắm tay cô. ‘Xin lỗi,’ tôi vội nói và lúng túng nhích về một bên ghế để có chỗ cho họ ngồi xuống cạnh mình, nhưng người phụ nữ kia chỉ mỉm cười.

‘Chrissy!’ cô gọi. Chính là giọng nói của Claire. Chẳng thể nhầm đi đâu được. ‘Chrissy, bạn thân mến! Là tớ đây mà.’ Tôi chuyển ánh nhìn từ đứa trẻ sang gương mặt cô. Những chỗ ngày xưa căng mịn giờ đã đầy nếp nhăn, mắt cô mang vẻ sùm sụp chẳng hề có trong tưởng tượng của tôi, nhưng chính là cô ấy rồi. Chẳng còn nghi ngờ gì nữa cả. ‘Lạy Chúa.’ Claire thốt lên. ‘Tớ đã rất lo cho cậu.’ Cô đẩy đứa trẻ về phía tôi. ‘Đây là Toby.’

Cậu bé nhìn sững tôi. ‘Chào hỏi đi nào.’ Claire giục. Trong phút chốc tôi ngỡ cô ấy đang nói mình, nhưng rồi cậu bé bước lên. Tôi mỉm cười. Ý nghĩ duy nhất của tôi lúc đó là *Phải Adam đây không?* dù rằng vẫn biết điều đó là hoang tưởng.

‘Chào cháu,’ tôi mở lời. Toby đổi chân liên tục và ậm ừ gì đó chẳng nghe được, rồi quay qua Claire, ‘Giờ con đi chơi được chưa?’

‘Đừng đi quá xa đấy. Nhớ chưa?’ Claire xoa đầu con và cậu bé chạy vụt vào công viên.

Tôi đứng dậy. Claire dang tay ra. ‘Chrissy, bạn thân mến ời,’ cô gọi, những chiếc vòng nhựa trên cườm tay cô va vào nhau lanh canh. ‘Tớ nhớ cậu lắm. Nhớ chết đi được ấy.’ Trong phút chốc mọi áp lực bị nhấc lên, quăng đi mất hút, và tôi khóc sục sùi trong vòng tay Claire. Tôi cảm thấy như thể mình đã biết mọi điều về cô ấy và cả về chính mình nữa.

Như thế cái khoảng không trống rỗng ở ngay giữa tâm trí tôi đã được thắp sáng bằng thứ ánh sáng còn chói lọi hơn cả mặt trời. Cả một lịch sử cá nhân vụt hiện ra ngay trước mắt tôi, nhưng quá mau lẹ đến độ không tài nào bắt kịp. ‘Tớ nhớ cậu, tớ nhớ cậu,’ tôi thốt lên thế và rồi chuỗi sự kiện ấy mất hút, bóng tối lại phủ dày như cũ.

Trong cả một quãng thời gian dài đặc, chúng tôi chỉ ngồi trên băng ghế, lặng yên ngó Toby chơi bóng cùng một nhóm trẻ khác. Tôi cảm thấy hạnh phúc khi được nối kết với quá khứ chìm ẩn của mình, dù giữa hai chúng tôi vẫn còn vẻ ngượng nghịu khiến tôi chưa thật hết run.

‘Cậu thế nào?’ cuối cùng tôi cất giọng, và Claire bật cười.

‘Như ở địa ngục ấy,’ Claire đáp và mở giỏ lấy ra một gói thuốc lá mời tôi, nhưng tôi lắc đầu.

‘Có gì không ổn à?’ tôi hỏi.

Claire vê thuốc, hất đầu về phía con trai mình. ‘Cậu biết không, Tobes mắc chứng ADHD. Thằng bé thức suốt đêm, thế nên tớ cũng phải thức theo.’

‘ADHD là sao?’ tôi hỏi lại.

Claire mỉm cười. ‘Xin lỗi, có lẽ đó là một thuật ngữ khá mới mẻ với cậu. Đó là chứng thiếu tập trung và hiếu động thái quá. Bọn tớ phải cho thằng bé uống Ritalin, dù tớ thậm ghét nó. Đó là giải pháp duy nhất rồi. Thằng bé quả là một mãnh thú nếu không có nó. Một nỗi kinh hoàng đấy.’

Tôi nhìn theo dáng Tobes đang chạy nhảy ở đằng xa. Lại một trí óc khiếm khuyết và đầy hỗn loạn ẩn trong một cơ thể khỏe mạnh.

‘Nhưng nói chung thì nó ổn chứ?’

‘Ổn,’ Claire đáp và thở một hơi dài sượt. Cô giữ yên tờ giấy vãn thuốc trên đầu gối và bắt đầu rải thuốc lá sợi dọc theo mép giấy. ‘Thỉnh

thoảng thẳng bé mới dốc cạn sức thôi. Lúc đó hết như hai lần kinh khủng dài vô tận.’

Tôi mỉm cười. Tôi hiểu cô muốn nói gì, nhưng chỉ trên lý thuyết thôi, vì làm gì có nguồn tham khảo nào, cũng chẳng nhớ lại được cung cách của Adam lúc ở độ tuổi của Toby, hay nhỏ hơn thế.

‘Toby còn bé quá nhỉ?’ tôi hỏi và Claire bật cười.

‘Ý cậu là tớ già quá rồi chứ gì!’ Claire le lưỡi thấm ướt vệt hồ trên giấy vắn thuốc. ‘Đúng là còn bé quá. Tớ có nó muộn lắm. Vì cứ chắc mẫm là chuyện đó chẳng tài nào xảy ra được, thế nên bọn tớ khá là bất cần...’

‘Sao, ý cậu là...?’ tôi hỏi lại.

‘Tớ không định nói thẳng bé là một tai nạn đâu nhé, chỉ là muốn bảo việc có nó là một cú choáng nặng đấy.’ Claire gắn điếu thuốc lên miệng. ‘Cậu nhớ ra Adam chứ?’

Tôi nhìn Claire. Cô đang ngoảnh đầu đi để che gió mà đốt thuốc, nên cũng chẳng bảo được động tác đó có phải là cố ý lẫn tránh hay không.

‘Không,’ tôi đáp. ‘Cách đây vài tuần tớ nhớ ra mình có một đứa con trai, và kể từ lúc viết ra điều đó có cảm giác như tớ đang tha theo một tảng đá trong lồng ngực. Nhưng chẳng có gì nữa cả. Tớ chẳng nhớ ra điều gì nữa về thằng bé.’ Claire ngửa cổ thả lên trời một ngum mây khói màu xanh băng lạnh. ‘Thật tiếc quá,’ cô nói. ‘Xin lỗi vì đã nhắc đến chuyện đó. Ben cho cậu coi ảnh rồi chứ? Nó chẳng giúp được gì sao?’

Tôi cân nhắc xem nên kể cho Claire nghe chừng nào thì được. Chồng tôi và cô ấy dường như có quan hệ với nhau, đã từng có lúc như bạn bè. Dù nhắc mình phải cẩn thận, nhưng tôi vẫn cảm thấy một nhu cầu thúc bách được nói, cũng như được nghe, về sự thật.

‘Đúng là Ben có cho tớ coi mấy tấm ảnh, dù chẳng treo cái nào trong nhà. Anh ấy bảo nếu thấy chúng, tớ chỉ bối rối thêm thôi, nên đã giấu đi.’

tôi suýt nữa đã nói là *khóa kỹ lại*. Claire có vẻ sửng sốt. ‘Giấu ư? Thật vậy sao?’

‘Thật mà,’ tôi đáp. ‘Ben nghĩ tớ sẽ tha hồ mà rối trí nếu tình cờ thấy một bức ảnh nào đó của thằng bé.’

Claire gật gù. ‘Có thể cậu sẽ không nhận ra, không biết nó là ai?’

‘Tớ cho là vậy.’

‘Tớ hình dung ra chuyện đó rồi.’ cô nói vẻ lưỡng lự. ‘Giờ thì nó đã đi khỏi.’

Đi khỏi. Claire nói như thể thằng bé chỉ mới ra khỏi nhà vài tiếng, đưa bạn gái đi coi phim, hoặc ra tiệm sắm một đôi giày mới. Dù vậy tôi vẫn hiểu mà. Hiểu cái thỏa thuận ngầm giữa chúng tôi rằng sẽ không nói về cái chết của Adam. Không nên.

Tôi cố tưởng tượng ra sẽ thế nào nếu được thấy con mình mỗi ngày, mỗi ngày mang nghĩa khác, chứ không phải *mỗi ngày* tách biệt hẳn với cái ngày trước đó. Tôi cố tưởng tượng ra cảnh mình thức dậy mỗi sáng và biết rõ thằng bé là ai, để thăm tính kế hoạch đón lễ Giáng sinh, hay mừng sinh nhật của nó.

Vớ vẫn thật, tôi thầm nghĩ. Mình còn chẳng biết sinh nhật của nó là lúc nào nữa mà.

‘Cậu không định nhìn nó...?’

Tim tôi đập rộn. ‘Cậu có ảnh à?’

Claire sửng sốt. ‘Dĩ nhiên rồi! Cả đồng ở nhà ấy!’

‘Tớ muốn có một tấm.’ tôi đề nghị.

‘Được, nhưng...’ cô ngập ngừng.

‘Làm ơn đi mà. Nó có ý nghĩa với tớ lắm đấy.’

Claire đặt tay mình lên tay tôi. ‘Dĩ nhiên rồi. Lần tới tớ sẽ mang cho cậu một tấm, nhưng...’

Một tiếng khóc văng lên ở đằng xa ngắt ngang lời cô ấy. Tôi lướt mắt qua công viên. Toby đang vừa khóc vừa chạy về phía chúng tôi, phía sau nó trận bóng vẫn tiếp diễn.

‘Chết tiệt,’ Claire nói trong hơi thở dồn dập. Cô đứng bật dậy và gọi to. ‘Toby! Toby! Có chuyện gì thế?’ Thằng bé vẫn tiếp tục chạy. ‘Cút thật.’ cô rít lên. ‘Tớ phải đi coi sao.’

Cô chạy tới chỗ con, cúi xuống hỏi xem có chuyện gì không ổn. Tôi hài lòng ngó xuống lối đi lát bê tông có một lớp rêu phủ nhẹ và những lưỡi cỏ lở loi cố len qua lớp đá giảm ngại về phía ánh sáng. Claire đã hứa đem cho tôi một tấm ảnh của Adam trong lần gặp tới. Chúng tôi sẽ gặp gỡ nhau nhiều hơn, dù mỗi lần gặp lại vẫn giống như mới gặp lần đầu. Rằng tôi rất dễ quên nổi trở trêu là mình chẳng còn trí nhớ.

Tôi cũng nhận ra cái vẻ đăm chiêu khi Claire nói về Ben đã khiến tôi nghĩ rằng việc cho là họ có quan hệ tình ái với nhau quả thật rất vớ vẩn.

‘Ổn rồi,’ Claire nói rồi búng điếu thuốc đi và di nó dưới gót giày. ‘Chút hiểu lầm về quyền sở hữu trái bóng thôi. Tụi mình đi dạo chứ?’ Tôi gật đầu và cô quay qua gọi Toby. ‘Con trai! Ăn kem nhé?’

Thằng bé đáp *vâng* và chúng tôi dạo bước về phía dinh. Toby nắm tay Claire. Hai mẹ con họ giống nhau quá, tôi thầm nghĩ, cùng một ngọn lửa cháy bùng trong mắt.

‘Tớ rất thích lên đây,’ Claire nói. ‘Quang cảnh trông đầy hứng khởi nhỉ?’

Tôi phóng mắt nhìn những căn nhà xám lác đác xanh. ‘Ừ. Cậu còn vẽ không?’

‘Năm thì mười họa thôi.’ Claire đáp. ‘Tớ thành kẻ vẽ vờn tài tử rồi. Tường nhà tớ treo lổn ngổn những bức tranh tớ vẽ chẳng bán được cho ai. Thật tiếc.’

Tôi mỉm cười, chẳng muốn nhắc tới cuốn tiểu thuyết của mình nữa, dù rất muốn hỏi xem cô ấy đã đọc nó chưa, cảm nghĩ thế nào. ‘Vậy giờ cậu làm gì?’

‘Hầu hết thời gian tớ dành để chăm sóc Toby.’ Claire nói. ‘Thằng bé học ở nhà.’

‘Tớ hiểu,’ tôi đáp.

‘Có lựa chọn nào nữa đâu.’ Claire phân trần. ‘Chẳng trường nào chịu nhận thằng bé cả. Họ nói thằng bé quá bất trị, chẳng tài nào quản nổi.’

Tôi ngắm cậu bé đang cùng dạo bước. Trông cách cậu nắm tay mẹ mới bình yên làm sao. Cậu hỏi xin món kem ưa thích và Claire bảo sẽ mua ngay. Tôi chẳng tài nào tưởng tượng ra cậu lúc khó ưa.

‘Adam thì sao?’ tôi hỏi.

‘Lúc còn bé hả? Nó ngoan lắm,’ Claire đáp.

‘Tớ có phải là bà mẹ tốt không? Thằng bé có hạnh phúc không?’

‘Ừm... Có. Có mà, Chrissy,’ Claire nói. ‘Chẳng còn ai đáng yêu hơn Adam đâu. Cậu đã thử mọi cách để có con suốt cả một thời gian dài, nhưng rồi có lần bị sẩy thai, lúc; đã bốn tháng, kể đó là một lần mang thai ngoài tử cung. Lúc cậu đã định từ bỏ việc có thai thì Adam xuất hiện. Cậu hạnh phúc lắm, cả hai vợ chồng cậu đều thế. Cậu thì mê mẩn chuyện có bầu còn mình thì ghét lắm. Cứ chù ụ như vác cả một ngôi nhà lặc lè trên bụng, rồi còn nghén đến phát khiếp. Thật hãi hùng. Nhưng cậu thì khác. Cậu mê từng giây phút được mang thai. Cậu đẹp rạng rỡ suốt thời gian mang thai thằng bé. Cậu làm căn phòng nào cũng sáng bừng lên mỗi khi bước vào đó, Chrissy ạ.’

Dù chân vẫn bước, nhưng mắt tôi nhắm lại. Tôi cố mừng tượng ra lúc mình đang mang bầu, nhưng vô ích. Tôi ngó qua Claire.

‘Rồi sau đó?’

‘Sau đó ư? Là vụ sinh nở. Đúng là mẹ tròn con vuông nhé. Ben tức trực ở đó, dĩ nhiên rồi. Tớ cũng vù đến đó ngay.’ Claire ngừng bước và quay sang nhìn tôi chăm chú. ‘Cậu đã là một bà mẹ tuyệt vời, Chrissy ạ. Rất tuyệt. Adam rất hạnh phúc vì được chăm chút và yêu thương. Chẳng đứa trẻ nào mong gì non thế.’

Tôi cố nhớ lại thuở làm mẹ của mình, nhớ lại thời thơ ấu của con trai mình. Nhưng chẳng nhớ ra gì cả.

‘Còn Ben?’

‘Ben luôn là một ông bố tuyệt vời. Anh ấy yêu thằng bé lắm, tối nào cũng ba chân bốn cẳng chạy từ chỗ làm về nhà để được gặp con. Khi thằng bé bập bẹ nói từ đầu tiên anh ấy gọi khắp mọi người để khoe đấy. Lúc thằng bé bắt đầu biết lẫy, hoặc lúc nó chập chững học đi cũng vậy. Còn tới Giáng sinh thì chao ôi là đồ chơi! Cậu còn cự nự với Ben về việc nên mua cho Adam bao nhiêu đồ chơi thì đủ. Cậu lo thằng bé sẽ hư vì được nuông chiều quá mức.’

Tôi chợt cảm thấy một nỗi day dứt, một mong mỏi được chuộc lỗi vì đã cố khước từ con trai mình điều gì đó.

‘Nếu được thì tớ sẽ để cho thằng bé có bất cứ thứ gì nó muốn, ngay lúc này,’ tôi nói.

Claire buồn bã ngó tôi. ‘Tớ hiểu mà. Nhưng hãy an lòng, vì cậu chưa bao giờ để thằng bé đau khổ vì thiếu thứ gì đâu.’ Một chiếc xe kem đang đậu men vệ đường và chúng tôi nhắm hướng đó. Toby giật giật tay mẹ. Claire rút trong ví ra một tờ tiền và nghiêng người đưa cho cậu. ‘Mua một cây thôi đấy! Chỉ một cây thôi! Và nhớ đợi lấy tiền thừa nhé!’

Tôi nhìn theo cậu bé đang chạy tới xe kem. ‘Claire,’ tôi hỏi. ‘Khi tớ mất trí nhớ thì Adam mấy tuổi?’

Claire mỉm cười. ‘Chắc ba, hoặc bốn là cùng.’

Lúc này tôi chợt có cảm giác mình sắp bước vào một lãnh địa mới lạ, đầy nguy hiểm. Nhưng đó là nơi tôi buộc phải bước vào để khám phá ra vùng sự thật. ‘Bác sĩ của tớ bảo rằng tớ đã bị tấn công,’ tôi mở lời, nhưng Claire chẳng phản ứng gì. ‘Ở Brighton. Tại sao tớ lại ở đó?’

Tôi ngắm soi gương mặt của Claire. Có vẻ như cô đang cân nhắc các lựa chọn trước khi quyết định phải làm gì. ‘Tớ không biết, thật đấy,’ cô nói. ‘Chẳng ai biết được đâu.’ Claire im bặt và cả hai chúng tôi cùng dán mắt vào Toby một lúc lâu. thằng bé đã mua được kem và đang thận trọng lột lớp vỏ bao, vẻ tập trung hết mực hiện rõ trên mặt nó. Sự im lặng đầy căng thẳng trùm trước mặt tôi.

‘Tớ đã có quan hệ ngoài luồng, phải vậy không?’ tôi hỏi thẳng.

Chẳng có phản ứng gì. Chẳng có cú thở hộc nào. Chẳng có cái miêng nào há hốc ra phản đối, cũng chẳng có vẻ sửng sốt nào cả. Claire nhìn tôi vẻ điềm tĩnh hết mực. ‘Phải.’ cô đáp. ‘Cậu không chung thủy với Ben.’

Giọng cô chẳng đượm chút cảm xúc nào. Chẳng biết cô đã nghĩ gì về tôi nữa, vào lúc đó hoặc ngay tại lúc này.

‘Kể cho tớ nghe đi.’ tôi nài nỉ.

‘Thôi được,’ Claire đáp. ‘Nhưng hãy kiếm chỗ nào ngồi đã. Tớ đang thèm cà phê chết đi được.’

Chúng tôi rảo bước tới tòa nhà chính.

Quán ăn tự phục vụ trang bị như một quán bar với bàn mộc và ghế thép bóng loáng. Chúng tôi ngồi đối diện với nhau qua một cái bàn đầy vệt cà phê, ủ nóng tay mình quanh ly đồ uống.

‘Chuyện gì đã xảy ra thế?’ tôi lại hỏi. ‘Tớ cần phải biết.’

‘Chẳng dễ kể đâu,’ Claire chậm rãi nói như thể đang dò dẫm tìm đường trong một địa hình phức tạp. ‘Tớ đoán là chuyện đó bắt đầu

không lâu sau khi cậu có Adam. Một giai đoạn cực kỳ nan giải. Có lẽ cậu đã mắc chứng trầm cảm sau sinh...' Cô ngưng giọng. 'Rất khó mà sáng suốt khi là người trong cuộc, phải không nào? Chúng ta thường chỉ có những hiểu biết muộn màng khi mọi chuyện đã xảy ra rồi.' Tôi gật đầu, dù chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì cả. Tôi làm gì có cái gọi là hiểu biết muộn màng đó. Claire tiếp tục. 'Cậu đã khóc ghê lắm. Ben và tớ đã làm tất cả những gì có thể, cả mẹ cậu nữa, nhưng chẳng dễ chút nào. Và ngay cả khi thời điểm tồi tệ nhất đã qua cậu vẫn còn thấy rất khổ sở. Cậu không tài nào quay trở lại với công việc. Giữa trưa, cậu gọi cho tớ. Đây chán nản. Cậu bảo cậu linh cảm thấy một sự thất bại. Không phải sự thất bại về chuyện làm mẹ - cậu biết Adam đang hạnh phúc thế nào - mà là thất bại với tư cách một tác giả. Cậu nghĩ mình chẳng bao giờ viết lại được nữa. Tớ ghé qua gặp cậu và thấy cậu đang trong một mớ bòng bong. Khóc thôi là khóc... Còn cãi nhau với Ben nữa chứ. Cậu phần nộ bảo là anh ấy nhìn mọi việc quá đơn giản. Anh ấy đề nghị thuê vú em, nhưng, ừm...'

'Nhưng sao?'

'Cậu bảo đúng là thói nào tật nấy, chỉ biết quăng tiền ra thôi. Cậu có lý do để nói thế, nhưng... Có lẽ cậu đã rất không công bằng.'

Có lẽ vậy, tôi thầm nghĩ. Nó khiến tôi nhớ lại lúc chúng tôi có tiền - nhiều hơn mức chúng tôi có sau khi tôi mất trí nhớ, nhiều hơn mức tôi đoán chúng tôi đang có bây giờ. Bệnh tình của tôi hẳn đã làm kiệt quệ mọi tài sản đã tích lũy.

Tôi cố hình dung ra cảnh mình đang cãi nhau với Ben, đang chăm con, đang cố viết lách. Tôi tưởng tượng ra cảnh Adam đang bú tí, rồi những chai sữa, đám tã bẩn, những buổi sáng chỉ dám mong cả hai mẹ con đều ăn uống ổn thỏa và những buổi chiều mệt lử lả chỉ thèm duy nhất một điều là được lăn ra ngủ - ngủ mê một hàng giờ liền - và ý định sáng tác

trở lại bị đẩy tuột ra khỏi trí óc. Tôi có thể hiểu được tất cả những điều đó, cả cảm giác oán giận đang dấy lên chậm chạp.

Nhưng tất cả chúng chỉ là tưởng tượng. Tôi chẳng nhớ được gì cả. Có cảm giác như câu chuyện của Claire chẳng có mấy tác dụng với tôi.

‘Vì vậy mà tớ ngoại tình ư?’

Claire ngược lên. ‘Lúc đó tớ chẳng bị ràng buộc gì cả, chỉ chuyên tâm vẽ thôi. Tớ bảo sẽ trông Adam giúp cậu, mỗi tuần hai buổi chiều, để cậu có thể tập trung sáng tác. Tớ đã khẳng khẳng như vậy đấy.’ Cô nắm tay tôi. ‘Là lỗi của tớ hết, Chrissy ạ. Thậm chí tớ còn đề nghị cậu ra quán cà phê nữa.’

‘Quán cà phê ư?’ tôi hỏi lại.

‘Tớ nghĩ để cậu ra khỏi nhà là một ý hay. Cho cậu có không gian riêng. Vài giờ một tuần, tách biệt khỏi mọi thứ. Sau vài tuần trông cậu ổn hơn. Cậu có vẻ hạnh phúc với bản thân hơn, cậu bảo công việc của cậu tiến triển tốt. Cậu bắt đầu tới quán cà phê gần như mỗi ngày, đem cả Adam theo, những khi tớ không thể trông giúp thằng bé. Nhưng rồi tớ để ý thấy cậu ăn vận khác hẳn. Lúc đó tớ chỉ nghĩ có lẽ vì tâm trạng cậu đã tốt lên, tự tin hơn nhiều. Nhưng rồi một tối nọ, Ben gọi cho tớ, chắc lúc đó đã uống kha khá. Anh ấy bảo lúc này các cậu cãi nhau nhiều hơn bao giờ hết, và anh ấy chẳng biết phải làm sao. Các cậu cũng không làm chuyện ấy nữa. Tớ bảo anh ấy có lẽ chỉ vì chuyện con cái thôi, rằng có lẽ anh ấy đang lo lắng một cách không cần thiết. Nhưng...’

Tôi ngắt lời. ‘Tớ đang gặp người khác chứ gì.’

‘Tớ đã hỏi cậu. Ban đầu cậu phủ nhận, nhưng rồi tớ bảo tớ chẳng ngốc thế đâu, cả Ben cũng vậy. Tội mình đã cãi nhau một trận ra trò, nhưng sau đó ít lâu cậu đã kể cho tớ nghe sự thật.’

Sự thật. Tôi đã lạm những lời tán tỉnh bùi tai, sa vào yêu đương nhăng nhít với kẻ nào đó gặp ở quán cà phê trong khi con thì để cho bạn

thân trông giúp, còn chồng thì đang vất vả kiếm tiền để trả cho những áo váy và đồ lót tôi mặc vì một ai đó khác Tôi hình dung ra những cú điện thoại vụng trộm, những cuộc hẹn bị hủy ngang khi có chuyện đột xuất xảy ra, những ngày gặp lén lút, những buổi chiều đáng khinh lên giường với người tình, một người đàn ông nhất thời có vẻ hơn đứt chồng tôi - gợi tình hơn? hấp dẫn hơn? giàu có hơn? Liệu đây có phải là kẻ đã tấn công tôi, cố dìm chết tôi, rồi thấy tôi lại chơ vơ không quá khứ cũng chẳng có tương lai? Chuyện gì đã xảy ra? Có phải tôi đã hồi tâm, nhận ra quan hệ vợ chồng đang bị tôi phá hỏng, con trai đang vì mình mà phải gánh những rủi ro nên đã cố rời bỏ anh ta? Hoặc mọi việc đơn giản hơn thế? Vụ cãi cọ trong phòng khách sạn đã bộc ra dữ dội ngoài tầm kiểm soát? Hay nói chung là có chuyện gì đó khác?

Một ý nghĩ khác vụt len vào. Phải chăng Ben đã tấn công tôi khi khám phá ra vụ ngoại tình, lý do thật sự khiến tâm trạng của tôi tốt lên? Một nỗi khiếp đảm khiến tôi chóng mặt đến chúi nhủi. Phải chăng bấy lâu nay tôi đang sống với chính cái người đã gây ra cố sự này cho tôi?

Tôi nhắm nghiền mắt lại. Một ánh chớp ký ức lóe lên. Hai bàn tay túm tóc tôi, thít chặt cổ họng tôi, dúi ngập đầu tôi xuống nước. Tôi nhớ đến điều cứ lởn vởn trong đầu mình lúc đó. *Mình muốn gặp con. Một lần cuối. Mình muốn gặp chồng. Lẽ ra mình không bao giờ được phép làm chuyện này với anh ấy, phản bội anh ấy. Mình chẳng còn dịp nào để có thể nói với anh ấy lời xin lỗi. Chẳng bao giờ nữa rồi.*

Tôi nhẹ nhõm mở bừng mắt. Dứt khoát không phải là Ben gây ra chuyện này. Anh ấy chẳng phải là người tôi đợi trong căn phòng khách sạn đó ở Brighton.

Claire siết chặt tay tôi, ân cần hỏi. ‘Cậu ổn chứ?’

‘Kể đi,’ tôi nói.

‘Tớ chẳng biết...’

‘Làm ơn kể đi mà,’ tôi nài nỉ. ‘Người đó là ai?’

Claire thở dài. ‘Cậu kể là đã gặp ai đó cũng thường đến quán cà phê. Anh ta rất dễ thương, cậu bảo thế. Hấp dẫn nữa. Cậu đã cố nhưng không thể tự cấm cản mình.’

‘Hắn tên gì?’ tôi hỏi. ‘Hắn là ai?’

‘Làm sao tớ biết được.’

‘Cậu phải biết chứ!’ tôi la lên. ‘Ít nhất là tên hắn! Kẻ đã làm chuyện này với tớ?’

Claire nhìn thẳng vào mắt tôi và nói giọng bình tĩnh. ‘Chrissy, cậu chưa bao giờ kể cho tớ tên hắn. Cậu chỉ bảo cậu gặp hắn ở một quán cà phê. Tớ cho là cậu không muốn cho tớ biết chi tiết...’

Một tia hy vọng nữa lại trôi tuột đi. Tôi sẽ chẳng bao giờ biết được ai đã làm chuyện này với tôi.

‘Chuyện gì đã xảy ra thế?’

‘Tớ bảo cậu thật ngốc khi không nghĩ đến Adam và Ben. Tớ bảo cậu phải thôi ngay cái trò đó đi. Không gặp hắn ta nữa.’

‘Chắc là tớ đã chẳng nghe theo?’

‘Lúc đầu thì bỏ ngoài tai,’ Claire đáp. ‘Tội mình cự nhau ghê luôn. Tớ bảo là cậu đang đặt mình vào một tình thế rất quá quắt. Ben cũng là bạn tớ mà. Cậu đang đề nghị tớ dối anh ấy và dối cả cậu nữa.’

‘Chuyện gì đã xảy ra? Việc đó đã diễn ra bao lâu?’

Claire lặng yên rồi mãi sau mới nói, ‘Tớ chẳng biết nữa. Một hôm cậu thông báo rằng mọi chuyện đã kết thúc, rằng chuyện về người đàn ông đó sẽ chẳng đi đến đâu, rằng cậu đã phạm một sai lầm. Cậu nói cậu lấy làm tiếc vì mình đã thật ngốc, thật điên.’

‘Tớ đang nói dối ư?’

‘Chắc không phải vậy. Cậu và tớ chẳng bao giờ dối nhau, chỉ là vì giữa tội mình thì chẳng cần thế.’ Claire hà hơi thổi nhẹ lên miệng cốc cà

phê. ‘Vài tuần sau đó cậu được tìm thấy ở Brighton. Tớ chẳng biết tí gì về những chuyện đã xảy ra trong thời gian đó.’

Một âm thanh bất ngờ bộc thoát ra khỏi tôi, chênh vênh giữa hơi thở dốc và tiếng rú của một con thú bị thương. Tôi ngược lên khỏi cuốn sách tô màu. Mọi người trong quán cà phê quay lại nhìn tôi trân trối, nhìn một con mụ khùng điên không còn trí nhớ. Claire níu lấy cánh tay tôi.

‘Chrissy!’ cô gọi. ‘Có chuyện gì sao?’

Tôi nức nở, hơi thở hào hển, cả người lẩy bẩy. Tôi khóc cho bao nhiêu năm đã đánh mất, và cho tất cả các năm sẽ còn đánh mất từ lúc này cho đến ngày tôi chết. Tôi khóc vì lẽ, dù có khó kể cho tôi nghe cỡ nào đi nữa về con trai của tôi, về cuộc hôn nhân của tôi, về vụ ngoại tình đáng xấu hổ kia, thì ngày mai Claire sẽ phải kể lại tất cả một lần nữa. Tuy nhiên tôi khóc chủ yếu vì chính mình đã gây ra tất cả những chuyện này.

‘Tớ xin lỗi, xin lỗi.’ tôi lắp bắp.

Claire đứng dậy đi vòng qua bàn, cúi xuống quàng vai tôi, và tôi ngã đầu vào cô ấy. ‘Nào, nào,’ cô vỗ về trong khi tôi vẫn tiếp tục nức nở. ‘Mọi việc ổn mà, Chrissy yêu dấu. Tớ đây mà, tớ đang ở bên cậu đây.’

Chúng tôi miễn cưỡng rời quán cà phê. Toby đã trở nên om sòm phát khiếp ngay sau cơn bộc phát của tôi - thằng bé liệng cuốn sách tô màu trên sàn cùng với ly nước ép trái cây. Claire dọn dẹp sạch sẽ rồi bảo, ‘Tớ cần chút khí trời. Bọn mình ra ngoài nhé?’

Giờ thì chúng tôi đang ngồi trên một băng ghế nhìn xuống công viên và Claire cứ xoa vuốt tay tôi như thể chúng đang lạnh cóng.

‘Tớ có...’ tôi ngập ngừng. ‘Tớ có hay lảng nhãng như thế không?’

Claire lắc đầu quây quây. ‘Không. Không hề. Bọn mình đã quây ra trò hồi ở Đại học, nhưng mọi việc dừng lại khi cậu gặp Ben. Cậu đã luôn chung thủy với anh ấy.’

Chẳng biết người đàn ông trong quán cà phê đó đặc biệt ra sao nữa. Claire bảo là tôi đã kể với cô rằng anh ta trông *sáng láng. Hấp dẫn*. Tất cả chỉ thế thôi sao? Có thật là tôi hời hợt đến thế không?

Chồng mình có cả hai thứ đó mà, tôi nghĩ. Giá mà tôi biết hài lòng với những gì mình có.

‘Ben có biết tớ dan díu với gã kia không?’

‘Ban đầu thì chưa. Cho tới lúc cậu được tìm thấy. Đó là cú sốc điếng hồn với anh ấy. Với tất cả bọn tớ nữa. Ben đã hỏi xem tớ có biết lý do tại sao cậu lại ở Brighton không. Và tớ đã kể. Tớ buộc phải làm thế. Tớ đã kể cho cảnh sát nghe tất cả những gì tớ biết. Tớ chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài việc kể hết mọi chuyện cho Ben.’

Mặc cảm tội lỗi lại nhói lên trong lòng tôi lần nữa khi nghĩ về chồng mình, về người cha của con trai tôi, đang cố vất óc để hiểu tại sao cô vợ đang sống dở chết dở của mình lại vất vưởng ở cái nơi cách nhà hàng bao nhiêu dặm đường. Sao tôi lại có thể làm điều này với chồng tôi chứ?

‘Dẫu vậy, Ben đã tha thứ cho cậu,’ Claire nói. ‘Anh ấy chưa bao giờ lấy điều đó ra để dằn vặt cậu. Tất cả những gì anh ấy quan tâm là cậu vẫn còn sống và khỏe dần lên. Để có được điều đó anh ấy đã cho đi tất cả. Mọi thứ. Chẳng bận tâm gì khác.’

Tôi cảm thấy dấy lên tình yêu dào dạt dành cho chồng mình. Rất thật và tự nhiên. Bất kể mọi chuyện, anh ấy đã dang tay đón tôi về chăm sóc.

‘Cậu sẽ nói chuyện với Ben chứ?’ tôi hỏi. Claire mỉm cười. ‘Dĩ nhiên rồi! Nhưng về chuyện gì chứ?’

‘Ben đang không kể cho tớ nghe sự thật,’ tôi nói. ‘Hoặc không phải luôn luôn thế. Anh ấy chỉ kể cho tớ những điều anh ấy nghĩ là tớ có thể chấp nhận được.’

‘Ben chẳng làm thế đâu.’ Claire nói. ‘Anh ấy yêu cậu mà. Luôn luôn là thế.’

‘Thế mà thật đấy.’ tôi đáp. ‘Ben không biết là tớ đang ghi lại mọi thứ. Anh ấy không kể cho tớ nghe về Adam, trừ khi tớ nhớ ra thằng bé và cần cố hỏi thôi. Cũng không kể chuyện đã rời bỏ tớ. Anh ấy bảo là cậu đang sống ở bên kia trái đất. Anh ấy không muốn tớ gặp bác sĩ vì không nghĩ là tớ sẽ khá hơn, nhưng tớ vẫn đang gặp một vị, Claire ạ. Một bác sĩ tên là Nash. Trong bí mật thôi. Tớ thậm chí không thể kể cho Ben nghe được.’

Mặt Claire sa sầm lại, vẻ thất vọng. ‘Chuyện đó chẳng hay đâu,’ cô nói. ‘Cậu phải kể với Ben. Anh ấy yêu cậu và tin cậu nữa.’

‘Tớ không thể. Hôm qua thậm chí anh ấy còn phủ nhận chuyện có liên lạc với cậu.’

Vẻ không tán thành của Claire chột thay đổi. Lần đầu tiên tôi có thể thấy rõ là cô ấy đang ngạc nhiên.

‘Chrissy!’

‘Thật mà,’ tôi nói. ‘Tớ biết Ben yêu tớ. Nhưng tớ cần anh ấy thành thật với tớ nữa. Về mọi thứ. Tớ chẳng biết gì về quá khứ của chính mình cả. Và chỉ anh ấy mới có thể giúp tớ.’ ‘Thế thì cậu càng cần phải nói chuyện với Ben. Hãy tin anh ấy.’

‘Nhưng làm sao tớ có thể chứ?’ tôi hỏi. ‘Với tất cả những gì mà anh ấy đã dối tớ? Làm sao tớ có thể?’

Claire nắm chặt tay tôi. ‘Chrissy à, Ben yêu cậu. Cậu biết rõ vậy mà. Anh ấy yêu cậu còn hơn cả tính mạng của mình nữa, luôn luôn là thế.’

‘Nhưng...’ tôi vừa mở miệng thì cô đã ngắt lời.

‘Cậu phải tin anh ấy. Tin tớ. Hãy sắp xếp mọi chuyện rồi kể cho anh ấy sự thật. Hãy kể về bác sĩ Nash, cả về những điều cậu đang viết. Đó là cách duy nhất.’

Trong thâm tâm tôi biết Claire nói có lý, nhưng tôi vẫn không thể thuyết phục được mình kể cho Ben nghe về cuốn nhật ký.

‘Nhưng biết đâu anh ấy lại muốn đọc những gì tớ đã viết.’ Mắt Claire nheo lại. ‘Có điều gì trong đó cậu không muốn Ben đọc à, Chrissy?’

Tôi ngoảnh sang chỗ khác. Chúng tôi không nói nữa và rồi Claire mở giỏ xách của mình ra.

‘Chrissy,’ cô nói. ‘Tớ sẽ đưa cho cậu thứ mà Ben đã đưa cho tớ, khi quyết định là cần phải rời khỏi cậu.’ Claire lấy ra một phong bì và trao cho tôi. Nó nhàu nhò nhưng vẫn còn nguyên dấu niêm phong. ‘Ben bảo tớ là cái này sẽ giải thích hết mọi chuyện.’ Tôi nhìn nó trân trối. Tên tôi được viết bằng chữ in hoa ở mặt trước phong bì. ‘Anh ấy đề nghị tớ trao cho cậu, khi cậu đã đủ khỏe để đọc nó.’ Tôi ngược lên nhìn Claire. Kịch động lẫn khiếp hãi cùng ủa đến một lượt. ‘Tớ nghĩ đã đến lúc cậu đọc nó,’ cô nói.

Tôi đón lấy cái phong bì từ tay Claire và cất nó vào giỏ xách của mình. Chẳng hiểu sao tôi lại không muốn đọc nó ngay tại đó, trước mặt Claire. Có lẽ tôi ngại cô đoán biết được nội dung của nó nhờ vào những biểu hiện trên mặt tôi, và chúng sẽ không còn là của riêng tôi nữa.

‘Cảm ơn cậu,’ tôi nói. Claire không cười.

‘Chrissy,’ cô nói, mắt nhìn xuống tay mình. ‘Có một lý do khiến Ben bảo cậu là tớ đã chuyển đi.’ Tôi cảm thấy thế giới của mình lại bắt đầu thay đổi, dù thay đổi theo cách nào thì tôi chẳng biết chắc được. ‘Tớ phải kể cho cậu nghe vài chuyện, về lý do tại sao chúng ta mất liên lạc với nhau.’

Ngay lúc đó tôi đã biết, biết ngay, dù cô ấy chưa nói ra lời nào về chuyện đó. Mảnh còn thiếu của trò chơi ghép hình, lý do khiến Ben đã bỏ đi, lý do khiến cô bạn thân nhất biến khỏi cuộc đời tôi và chồng tôi

phải nói dối về nguyên do chuyện này xảy ra. Tôi đã đúng mà. Suốt từ đầu đến giờ. Tôi đã đúng rồi.

‘Chuyện đó là thật,’ tôi thốt lên. ‘Lạy Chúa. Là thật. Cậu đang gặp gỡ Ben. Cậu ăn nằm với chồng tớ.’

Claire kinh hãi ngước lên. ‘Không!’ cô hét. ‘Không!’

Một sự chắc chắn ập đến, tôi muốn hét lên *Đồ dối trá!* Nhưng không thể. Claire đưa tay quệt gì đó nơi mắt. Một giọt lệ ư? Tôi chẳng biết nữa.

‘Một lần thôi.’ cô thì thầm, rồi dán mắt trở lại đôi tay đang đặt trong lòng. ‘Bọn mình đã làm chuyện đó chỉ một lần duy nhất.’

Tôi cảm thấy nhẹ nhõm. Vì Claire đã thành thật chẳng? Hay vì tôi đã có một lời giải thích đáng tin cho tất cả mọi chuyện? Tôi không chắc nữa. Nhưng nổi tức giận mà lẽ ra tôi phải cảm thấy lại không có ở đó, kể cả nỗi đau. Có lẽ tôi còn thấy vui vì cảm thấy một tia ghen tuông nhỏ nhoi, một bằng chứng cụ thể rằng tôi yêu chồng mình. Có lẽ tôi thấy thật nhẹ nhõm vì rằng Ben cũng đã có lần không chung thủy để trả đũa tôi, rằng giờ thì chúng tôi hòa nhau. Thoát nợ.

‘Kể đi,’ tôi thì thào.

Vẫn không ngước lên, Claire nhỏ giọng kể. ‘Bọn mình vốn luôn gần gũi nhau, ý tớ là cả ba chúng ta ấy. Cậu. Tớ. Ben. Nhưng chưa bao giờ có chuyện gì giữa tớ và anh ấy cả. Cậu phải tin thế. Chưa bao giờ... Sau tai nạn của cậu, tớ đã cố hết sức giúp đỡ trong khả năng có thể. Cậu có thể tưởng tượng chuyện đó khó khăn khủng khiếp tới cỡ nào với Ben. Chỉ nói đến việc phải chăm sóc Adam thôi đó... Tớ ở bên anh ấy rất nhiều, nhưng bọn tớ không hề ngủ với nhau. Không phải lúc đó. Tớ thể đấy, Chrissy ạ.’

‘VẬY thì là lúc nào?’ tôi hỏi dồn. ‘Chuyện đó xảy ra lúc nào?’

‘Ngay trước khi cậu được chuyển tới Nhà Giám hộ.’ Claire nói. ‘Lúc đó cậu đang ở trong tình trạng tệ nhất. Adam cũng đang rất chướng. Mọi chuyện thật quá sức chịu đựng.’ Cô ấy ngoảnh đi. ‘Ben uống suốt. Anh ấy không thể đương đầu nổi với mọi chuyện nữa’ Một tối nọ, lúc bọn tớ trở về nhà sau khi đến thăm cậu. Tớ đặt Adam vào giường ngủ còn Ben ở trong phòng khách và khóc nức. ‘Tôi không thể chịu nổi nữa,’ anh ấy cứ nhắc đi nhắc lại. ‘Tôi không thể tiếp tục làm chuyện này nữa. Tôi yêu cô ấy, nhưng chuyện này đang giết tôi đến chết mất.’

Gió thổi thốc từng cơn lên ngọn đồi. Lạnh lẽo. Nhức buốt. Tôi kéo áo khoác che kín người. ‘Tớ ngồi sát bên anh ấy. Và...’ Tôi có thể hình dung ra tất cả. Bàn tay chạm khẽ trên vai, rồi đến cái ôm. Những khuôn miệng vội vã tìm đến nhau trong làn nước mắt, khoảnh khắc mà mặt cảm tội lỗi và nỗi lo sợ chắc rằng mọi việc dường như đang bế tắc mở đường cho lòng ham muốn không thể dừng lại...

‘Và rồi...?’

‘Tớ xin lỗi,’ Claire nói. ‘Tớ chưa bao giờ muốn chuyện đó xảy ra. Và nó chỉ xảy ra một lần đó thôi. Tớ cảm thấy rất, rất xấu hổ. Cả hai bọn tớ đều thấy vậy. Tớ mắc nợ cậu và cả Ben nữa về chuyện đó nên đã quyết định tránh xa từ dạo ấy. Chuyện đó thật tội lỗi, tớ nghĩ vậy.’

Một ý nghĩ đáng sợ chợt nảy ra trong đầu tôi.

‘Có phải đó là lúc Ben quyết định bỏ rơi tớ?’

‘Chrissy, không phải vậy.’ Claire đáp nhanh. ‘Đừng nghĩ thế. Dẫu cảm thấy mọi chuyện thật đáng sợ, nhưng Ben đã không bỏ rơi cậu vì tớ đâu.’

Có lẽ đó không phải là lý do trực tiếp. Nhưng có lẽ chính cậu đã nhắc cho Ben nhớ anh ấy đang mất mát nhiều đến cỡ nào.

Tôi nhìn Claire trân trối nhưng lòng vẫn không hề cảm thấy giận dữ. Có lẽ nếu cô ấy kể là họ vẫn đang ngủ với nhau chắc tôi đã cảm thấy

khác rồi. Còn chuyện kia như thế đã thuộc về một thời khác hẳn. Thời tiền sử rồi cũng nên.

Claire ngược lên. ‘Dẫu vậy tớ vẫn tiếp tục đến thăm cậu. Ở Nhà Giám hộ. Ban đầu là vài tuần một lần, sau là vài tháng một lần. Nhưng chuyện đó khiến cậu bức. Bức lắm ấy. Nhưng tớ cứ tiếp tục đến. Chỉ để xem cậu có ổn không...’ ‘Ben có biết không?’

‘Không. Bọn tớ không liên lạc với nhau nữa.’

‘Đó là lý do cậu không đến thăm tớ gần đây ư? Ở nhà ấy? Vì Ben sao?’

‘Không. Không hẳn thế. Có lần tớ đến thăm nhưng họ bảo là cậu đã rời khỏi đó. Cậu đã trở lại sống với Ben. Tớ biết Ben đã chuyển nhà nên hỏi xin địa chỉ của cậu nhưng họ không cho. Họ bảo đó là thông tin cần bảo mật, nhưng nếu tớ muốn viết thư cho cậu thì họ sẽ chuyển giúp.’

‘Vậy là cậu đã viết?’

‘Tớ đã viết thư cho Ben, bảo là tớ xin lỗi, rằng tớ rất tiếc vì chuyện đã xảy ra. Tớ xin anh ấy cho gặp cậu.’

‘Nhưng Ben bảo là cậu không thể làm vậy?’

‘Không. Chính cậu đã viết lại, Chrissy ạ. Cậu bảo rằng cậu đang cảm thấy tốt hơn nhiều. Cậu nói cậu đang hạnh phúc, với Ben.’ Claire ngoảnh đi. ‘Cậu bảo cậu không muốn gặp tớ nữa. Rằng thỉnh thoảng ký ức của cậu trở lại và những lúc đó cậu biết tớ đã phản bội cậu.’ Cô ấy quệt một giọt lệ ứa trên khóe mắt. ‘Cậu bảo tớ đừng đến gần cậu ở bất cứ đâu, chớ xuất hiện lần nào nữa. Tốt hơn hết là cậu sẽ quên tớ và tớ cũng nên quên cậu đi.’

Tôi cảm thấy ớn lạnh. Tôi cố tưởng tượng ra cơn giận dữ đã khiến tôi viết một bức thư như thế, nhưng cũng ngay lúc đó tôi nhận ra có khi tôi lại chẳng hề cảm thấy giận dữ chút nào. Đối với tôi, Claire hầu như

không hề tồn tại, bất cứ tình bạn nào đã có giữa hai chúng tôi đều đã bị quên đi hết cả.

‘Tớ xin lỗi,’ tôi nói, chẳng tài nào tưởng tượng mình có thể nhớ ra sự phản bội của cô ấy. Ben hẳn đã giúp tôi viết lá thư đó.

Claire mỉm cười. ‘Không đâu. Đừng xin lỗi. Cậu nói đúng mà. Nhưng tớ không ngừng hy vọng là có ngày cậu sẽ đổi ý. Đó là lý do tớ đã gọi đến Nhà Giám hộ và để lại số điện thoại. Tớ muốn gặp cậu. Tớ muốn đối mặt với cậu để kể cho cậu nghe sự thật... Tớ rất xin lỗi... Cậu tha thứ cho tớ chứ?’

Tôi nắm tay Claire. Làm sao tôi có thể giận cô ấy, giận Ben cho được? Tình cảnh của tôi đã chất một gánh nặng vô chùng lên tất cả chúng tôi.

‘Có, có mà,’ tôi đáp. ‘Tớ tha thứ cho cậu.’

Ở mút chân dốc, lúc ra về, Claire quay mặt sang tôi.

‘Tớ sẽ còn gặp lại cậu chứ?’ cô hỏi.

Tôi mỉm cười. ‘Đương nhiên rồi!’

Claire có vẻ nhẹ nhõm. ‘Tớ đã rất, rất nhớ cậu, Chrissy ạ. Cậu không hình dung được đâu.’

Đúng. Làm sao tôi có thể hình dung ra chuyện đó được. Nhưng với Claire và cuốn nhật ký này, tôi sẽ có cơ hội dựng lại một cuộc đời đáng sống. Tôi nghĩ tới bức thư đang nằm trong giỏ xách của mình. Một thông điệp từ quá khứ. Mảnh cuối cùng của trò chơi ghép hình. Câu trả lời tôi còn đang thiếu.

‘Tớ sẽ gọi cậu,’ cô ấy nói. ‘Đầu tuần tới nhé?’

‘Đồng ý,’ tôi đáp. Claire ôm tôi và giọng tôi lẫn vào những lọn tóc quăn của cô. Có cảm giác như tôi vừa tìm thấy một người chị em gái.

‘Cảm ơn cậu đã kể cho tớ nghe sự thật,’ tôi nói. ‘Cảm ơn cậu. Vì mọi chuyện. Tớ yêu cậu.’

Khi chia tay, chúng tôi nhìn nhau và bật khóc.

*

* *

Về đến nhà, tôi mở lá thư của Ben trong cảm giác bồn chồn, háo hức. Liệu nó có kể ra những điều tôi muốn biết? Liệu cuối cùng tôi có hiểu được lý do Ben rời bỏ tôi? Tôi tin chắc là cùng với nó, thêm Ben và Claire, tôi sẽ có mọi thứ mình cần.

Christine thân yêu, bức thư viết.

Khi đọc thư này chắc là em sẽ biết, rằng anh đã quyết định rời xa em. Chỉ nghĩ đến nó thôi cũng đã khiến anh không chịu nổi, nhưng anh buộc phải làm thế. Chẳng còn cách nào khác cả. Xin hãy tin anh.

Em phải hiểu rằng anh yêu em, đã luôn là thế và sẽ luôn như thế. Anh không quan tâm đến chuyện đã xảy ra hoặc lý do khiến nó xảy ra. Đây không phải là hành động trả thù hay một thứ - gì đại loại thế. Anh cũng chẳng hề gặp gỡ người nào khác cả. Khi em chìm đắm trong cơn hôn mê đó, anh nhận ra em là một phần quan trọng trong anh biết chừng nào. Anh chẳng bận tâm đến việc em đã làm gì trong cái đêm đó ở Brighton, hay em đang gặp gỡ ai. Anh chỉ muốn em trở về với anh thôi.

Và khi thấy em hồi tỉnh, anh đã hạnh phúc biết bao. Em sẽ chẳng bao giờ biết được anh đã hạnh phúc thế nào vào cái hôm các bác sĩ bảo anh rằng em đã qua khỏi cơn nguy hiểm, rằng em sẽ không chết, rằng em sẽ không bỏ anh, bỏ bố con anh mà đi. Adam còn rất nhỏ, nhưng anh nghĩ là thằng bé cũng cảm được điếu đó.

Em có tin được không nhỉ? Giờ nghĩ lại thấy ngượng, nhưng lúc biết em chẳng nhớ gì về việc đã xảy ra, anh đã nghĩ chuyện đó vậy mà lại hóa hay. Nhưng rồi mọi người nhận ra rằng em còn quên cả những chuyện khác nữa. Đầu tiên là tên những người nằm ở mấy giường kế em, tên các bác sĩ và y tá chăm sóc em. Rồi tệ hơn nữa, em quên cả lý do tại sao em phải vào bệnh viện, tại sao em không được về nhà với anh. Em tự thuyết phục mình rằng các bác sĩ đang tiến hành các thí nghiệm với em. Khi anh đón em về nhà vào cuối tuần em còn chẳng nhận ra ngôi nhà, con phố chúng ta ở. Em họ của em đến thăm mà em lơ ngơ chẳng biết cô ấy là ai. Bọn anh đưa em trở lại bệnh viện còn em vẫn chẳng có ý niệm gì về nơi mình đang đến cả.

Anh nghĩ đó là lúc mà mọi thứ bắt đầu trục trặc. Em yêu Adam lắm. Khi bố con anh đến, mắt em sáng bừng lên, em biết ngay lập tức thằng bé là ai lúc nó ào vào vòng tay của em rồi được em bế bổng lên. Nhưng rồi - anh xin lỗi, Chris ạ, nhưng anh buộc phải nói điều này - em bắt đầu đoán chắc là Adam đã bị tước khỏi tay em từ lúc còn trong nôi. Mỗi lần gặp thằng bé em đều nghĩ đó là lần gặp lại đầu tiên kể từ khi nó chỉ mấy tháng tuổi. Anh phải bảo thằng bé nói cho em nghe lần cuối nó gặp em là khi nào, và khi thằng bé bảo, 'Mới hôm qua mà mẹ.' hoặc 'Mới tuần trước thôi ạ' thì em lại ngờ nó. 'Anh đang ấn vào đầu thằng bé cái gì thế hả?' em vặn vẹo. 'Đó là một lời dối trá.' Em bắt đầu kết tội anh đã giam em ở đó. Em nghĩ một người đàn bà khác đang chăm bẵm Adam như con trong khi em lại phải nằm trong bệnh viện.

Một ngày nọ, anh đến mà em chẳng nhận ra anh. Trong cơn kích động, thừa lúc anh không để ý, em vô lấy Aclam và lao ra cửa, như để giải cứu thằng bé, nhưng thằng bé hét rầm lên. Nó chẳng hiểu tại sao em lại làm thế. Anh đưa con về nhà và cố giải thích mọi chuyện, nhưng làm sao mà thằng bé hiểu nổi. Nó bắt đầu sợ em rồi.

Theo thời gian, mọi thứ dường như càng tệ hơn.

Một hôm anh gọi tới bệnh viện, hỏi thăm em thế nào khi không có anh và Adam ở đó. Họ bảo em đang rất bình thường. Vui vẻ. ‘Cô ấy đang làm gì?’ Anh hỏi. Họ bảo em đang nói chuyện với một bệnh nhân khác, một bạn hữu của em. Thỉnh thoảng bọn em còn chơi bài với nhau nữa.

‘Chơi bài ư?’ anh hỏi và thấy khó tin quá. Họ bảo em chơi bài gì đó lắm. Họ cứ phải giảng giải luật chơi cho em mỗi ngày, thế mà em vẫn có thể đánh bại bất cứ ai.

‘Cô ấy vui chứ?’ anh hỏi.

‘Có, cô ấy lúc nào cũng vui.’ họ đáp thế.

‘Cô ấy có nhớ ra tôi hay Adam không?’ anh hỏi.

‘Chỉ lúc bố con anh ở đây thôi,’ họ đáp.

Lúc đó anh đã nghĩ tới một ngày phải rời xa em. Anh đã tìm cho em một nơi mà em có thể ở bao lâu cũng được. Một nơi nào đó khiến em vui. Vì em sẽ vui nếu không có anh, không có Adam. Em chẳng nên biết đến bố con anh để khỏi phải nhớ nhung.

Anh yêu em nhiều lắm, Chrissy ạ. Em phải hiểu điều đó nhé. Anh yêu em hơn bất cứ điều gì, nhưng anh phải cho con trai chúng ta một cuộc sống mà nó xứng đáng được có. Chẳng mấy chốc mà thằng bé sẽ đủ lớn để hiểu chuyện gì đang diễn ra. Anh sẽ không dối con đâu, Chris ạ. Anh sẽ giải thích cho con hiểu về lựa chọn của mình. Có lẽ con sẽ ghét anh. Trách anh. Nhưng anh muốn con được hạnh phúc, cả em cũng thế nữa. Ngay cả khi em chỉ tìm thấy được niềm hạnh phúc đó khi không có anh.

Lúc này em đã sống ở Nhà Giám hộ được một thời gian rồi. Em không còn hoảng sợ nữa. Em đã có những nhận biết thông thường. Chuyện đó thật tốt quá. Vậy là đã đến lúc anh phải ra đi.

Anh sẽ gửi bức thư này cho Claire, nhờ cô ấy giữ gìn và trao lại cho em khi em đã đủ khỏe để đọc và hiểu nó. Nếu tự giữ nó, chắc anh sẽ chỉ biết thờ người ra, và sẽ không cưỡng lại được việc trao nó cho em ngay trong tuần tới, tháng tới, hoặc năm tới. Ngay lúc còn quá sớm để trao.

Anh không thể giả bộ chẳng hy vọng rằng một ngày nào đó chúng mình lại có thể ở bên nhau. Khi em đã lành bệnh. Cả ba chúng ta. Một gia đình. Anh buộc mình phải tin là điều đó có thể xảy ra. Anh phải tin thế, nếu không anh sẽ chết vì buồn khổ.

Chẳng phải anh đang bỏ rơi em đâu, Chris. Anh không đời nào bỏ rơi em. Anh yêu em vô cùng.

Hãy tin anh, rằng đây là chuyện chẳng đáng dừng, là lựa chọn duy nhất của anh.

Đừng ghét anh nhé. Anh yêu em.

BEN (X)

** **

Tôi đọc lại lần nữa rồi gấp bức thư lại. Tờ giấy hãy còn cứng lắm, như thể bức thư mới vừa được viết hôm qua, nhưng cái phong bì mà tôi nhét lá thư vào lại mềm ẻo, mép đã sờn hết cả, thoảng một mùi hương ngòn ngọt, giống như nước hoa. Hẳn là Claire đã luôn mang nó theo, cất kín trong một góc túi xách? Hoặc giấu nó trong một ngăn kéo ở nhà, khuất tầm mắt, nhưng không dễ quên? Bức thư đã chờ đợi hàng bao nhiêu năm trời cho tới đúng thời điểm được mở đọc. Bao nhiêu năm tôi đã sống mà không biết chồng mình là ai, thậm chí còn chẳng biết mình là ai nữa. Trong bao nhiêu năm đó tôi chẳng lúc nào lấp đầy được khoảng trống giữa hai chúng tôi, vì còn chẳng biết là khoảng trống đó có tồn tại.

Tôi chuôi nhẹ cái phong bì vào giữa các trang nhật ký. Tôi vẫn còn khóc nức khi viết những dòng này, nhưng tôi không cảm thấy bất hạnh nữa. Tôi đã hiểu rõ mọi chuyện. Hiểu tại sao Ben để tôi lại, tại sao anh ấy phải nói dối tôi.

Vì *anh ấy* vẫn đang dối tôi đó thôi. Anh ấy chẳng hề bảo tôi về cuốn tiểu thuyết tôi đã viết để tôi sẽ không choáng váng nhận ra rằng mình sẽ chẳng bao giờ viết được cuốn nào khác nữa. Anh ấy bảo tôi rằng cô bạn thân nhất của tôi đã chuyển đi nơi khác để tránh cho tôi khỏi đối mặt với sự thật là cả hai người bọn họ đã có lần phản bội tôi. Vì anh ấy không tin tình yêu tôi dành cho họ đủ lớn để không thể không tha thứ. Anh ấy bảo tôi bị một chiếc xe hơi đâm phải, rằng đây là một tai nạn để tôi không phải bận tâm đến việc mình đã bị tấn công đầy tàn bạo. Anh ấy bảo chúng tôi chẳng có con, để tránh cho tôi khỏi phải biết là con trai mình đã chết và giữ cho tôi khỏi những dần vật đón đau về chuyện đó trong từng ngày sống của đời mình...

Khi viết bức thư đó, hẳn anh ấy đã nghĩ rằng sự chia lìa của chúng tôi là mãi mãi, nhưng vẫn ép mình hy vọng điều ngược lại. Và điều anh ấy hy vọng đã xảy ra. Tình trạng của tôi đã được cải thiện phần nào, hoặc giả anh ấy thấy rằng việc phải chia lìa với tôi còn đón đau hơn tưởng tượng, nên đã quay trở lại.

Lúc này, mọi thứ dường như khác hẳn. Tiếng đồng hồ tích tắc phía bên vai tôi như đang thủ thỉ. *Thả lỏng đi nào, thả lỏng và đón nhận những gì xảy đến.*

Tôi đã mắc lỗi. Lần, lại lần, lại mắc lỗi; ai biết được đã đến lần thứ bao nhiêu? Chồng tôi là thiên sứ của tôi và còn là người yêu của tôi nữa. Giờ tôi mới nhận ra mình yêu anh ấy, đã từng hết mực yêu thương, và nếu phải học để yêu lại anh ấy mỗi ngày, thì cũng rất đáng công. Và đó chính là điều mà tôi sẽ quyết làm cho được.

Khi Ben về nhà tôi sẽ kể cho anh ấy nghe mọi chuyện. Chuyện tôi đã gặp Claire, gặp bác sĩ Nash, cả bác sĩ Paxton nữa, và đã đọc bức thư của anh ấy. Tôi sẽ bảo Ben rằng mình hiểu lý do khiến anh ấy phải làm điều đã làm hồi đó, hiểu tại sao anh ấy rời bỏ tôi, rằng tôi tha thứ cho anh ấy. Tôi sẽ bảo anh ấy rằng mình đã biết về vụ tấn công, nhưng tôi chẳng cần biết về chuyện đã xảy ra nữa, chẳng còn quan tâm ai đã làm chuyện này với tôi nữa.

Và tôi sẽ bảo anh ấy rằng mình đã biết chuyện Adam. Biết điều gì đã xảy ra với thằng bé, và mặc dù ý nghĩ phải đối mặt với nó hàng ngày khiến tôi lạnh người vì khiếp sợ, thì đó vẫn là chuyện mà tôi phải làm. Ký ức về con trai của chúng tôi phải được phép tồn tại trong ngôi nhà này và trong cả trái tim tôi, dù nỗi đau nó gây ra có lớn cỡ nào đi nữa.

Rồi tôi sẽ kể cho Ben nghe về cuốn nhật ký này và nếu anh ấy muốn xem tôi sẽ đưa nó ngay. Và rồi tôi có thể tiếp tục sử dụng nó, để kể câu chuyện của mình, để tạo dựng mình từ chốn hư không.

‘Chẳng còn bí mật nào nữa cả,’ tôi sẽ tuyên bố thế với chồng mình. ‘Em yêu anh, Ben, và sẽ luôn luôn như thế. Chúng ta đã không phải với nhau. Nhưng hãy tha thứ cho em. Em xin lỗi đã rời bỏ anh để đi theo ai đó cách đây nhiều năm trước, em cũng xin lỗi rằng có thể chúng mình sẽ chẳng bao giờ biết được kẻ mà em đã đi gặp trong căn phòng khách sạn đó là ai, hay em đã tìm kiếm điều gì ở đó. Nhưng làm ơn biết rằng em đã quyết bù đắp cho anh từ bây giờ.’

Và rồi, khi chẳng còn gì khác giữa chúng tôi ngoài niềm thương yêu, chúng tôi có thể bắt đầu tìm ra cách để có thể thực sự được sống bên nhau.

Tôi gọi cho bác sĩ Nash và bảo. ‘Tôi muốn gặp anh một lần nữa, để cho anh đọc nhật ký của tôi.’ Tôi nghĩ cậu ta sẽ ngạc nhiên lắm, nhưng hóa ra cậu ta chỉ hỏi. ‘Khi nào thế?’

‘Tuần tới,’ tôi đáp. ‘Đến nhận nó vào tuần tới nhé.’

Cậu ta bảo sẽ ghé lấy vào thứ Ba.

PHẦN BA

NGÀY HÔM NAY

Tôi lật trang giấy, nhưng chẳng có thêm gì nữa cả. Câu chuyện đã kết thúc, ngay tại đó.

Người tôi run lấy bầy, chỉ vừa đủ sức để thở dốc.

Tôi cảm thấy mình không chỉ vừa được sống trọn một đời trong vài giờ qua, mà còn đã đổi thay. Giờ tôi đã có một quá khứ. Một ý thức về chính bản thân mình. Tôi biết mình đã có gì và đã mất gì. Tôi nhận ra mình đang thối thức.

Tôi gấp cuốn nhật ký và ép mình lắng lại. Ly cà phê cạn rốc ở dưới chân và tiếng khoan lỗ ngoài đường vẫn còn nghe văng vẳng.

Tôi ngó qua cái đồng hồ ở kế bên và điếng người kinh ngạc. Chỉ lúc này tôi mới nhận ra nó chính là cái đồng hồ tôi đã đọc trong nhật ký, rằng tôi đang ở trong chính căn phòng khách đó, là chính cái người được nhắc đến đó. Chỉ lúc này tôi mới hiểu thật đủ đầy rằng câu chuyện tôi đang đọc là chuyện của chính tôi.

Tôi cầm cuốn nhật ký và xộc vào căn bếp. Ở đó, chễm chệ trên tường, chính là cái bảng tôi đã thấy lúc sáng, cùng cái danh sách viết bằng chữ in hoa ngay ngắn và cái câu ghi chú tôi đã thêm vào: *Soạn đồ cho tối nay?*

Tôi ngó sững tấm bảng. Ở nó có gì đó khiến tôi thấy lo, nhưng chẳng biết tại sao.

Tôi nghĩ tới Ben. Cuộc đời hẳn khó nhọc vô cùng với anh ấy. Suốt những năm qua.

Nhưng còn bây giờ? Tôi chẳng rõ mình đã nói chuyện với Ben như đã dự tính hay chưa. Hẳn là đã nói rồi, nhưng sao chẳng thấy tôi viết gì

về nó cả. Bẵng đi một tuần không viết lách. Phải chăng tôi cảm thấy chẳng cần viết nhật ký nữa, vì giờ thì tôi đã chia sẻ nó với Ben rồi.

Tôi lật lại trang bìa của cuốn nhật ký. Nó ở đó, cùng một màu mực xanh. Ba từ đó, viết nguệch ngoạc bên dưới tên tôi. *Đừng tin Ben.*

Tôi lấy bút và gạch chúng đi, rồi trở lại phòng khách để xem cuốn sổ dán hình trên bàn. Vẫn chẳng có tấm hình nào của Adam cả. Ben vẫn chẳng đề cập đến thằng bé với tôi lúc sáng nay. Anh ấy vẫn chẳng cho tôi xem những thứ chứa trong cái hộp kim loại.

Tôi nghĩ tới cuốn tiểu thuyết của mình rồi ngó lại cuốn nhật ký đang cầm trên tay. *Nếu tất cả những chuyện này đều do tôi bịa ra thì sao nhỉ?*

Tôi đứng bật dậy. Tôi cần bằng chứng. Tôi cần một mắt xích nối kết điều tôi đã đọc và đời tôi đang sống, một dấu hiệu chứng tỏ rằng cái quá khứ mà tôi đã đọc kia không phải là chuyện tôi sáng tác ra.

Tôi bỏ cuốn nhật ký vào giỏ và ra khỏi phòng khách. Kìa là giá treo áo khoác, ngay dưới chân cầu thang, kế đôi dép lê. Nếu đi thẳng lên lầu tôi sẽ thấy phòng làm việc, tủ đựng hồ sơ? Tôi sẽ tìm thấy cái hộp kim loại màu xám lạnh ở ngăn kéo dưới cùng, giấu bên dưới tấm khăn lông? Thấy cái chìa khóa trong ngăn kéo dưới cùng của cái bàn đầu giường?

Và, nếu vậy, tôi sẽ tìm thấy con trai mình?

Phải biết cho rõ thôi. Và tôi trèo hai bậc một lên cầu thang.

Căn phòng làm việc nhỏ hơn tôi tưởng tượng và còn ngăn nắp hơn tôi đã nghĩ, nhưng đúng là có một cái tủ hồ sơ màu xám thép.

Trong ngăn kéo đáy có một cái khăn lông, và bên dưới nó là một cái hộp. Tôi kẹp lấy nó, sửa soạn để nhấc ra, trong bụng ngờ là nó sẽ trống rỗng hoặc bị khóa kín bưng.

Nhưng chẳng cái nào đúng cả. Tôi tìm thấy cuốn tiểu thuyết của mình nằm trong hộp. Không phải cuốn mà bác sĩ Nash đã đưa cho tôi -

chẳng có quang cà phê in trên mặt bìa và những trang giấy hãy còn rất mới. Nó hẳn là cuốn mà Ben đã giữ bấy lâu nay. Đợi chờ cái ngày mà tôi biết đủ nhiều để sở hữu nó trở lại. Nhưng nếu vậy thì cuốn kia đang ở đâu, cái cuốn mà bác sĩ Nash đã đưa cho tôi ấy.

Tôi nhắc cuốn tiểu thuyết ra và thấy bên dưới nó là một tấm hình lẻ loi. Tôi, và Ben, đang cười trước ống kính, nhưng trông cả hai đều buồn. Nó có vẻ mới chụp cách đây không lâu, gương mặt tôi chính là hình ảnh tôi nhận thấy trong tấm gương, còn Ben trông hết như lúc rời nhà sáng nay. Sau lưng chúng tôi là một ngôi nhà. Một lối xe đi rải sỏi, những chậu cây phong lá đỏ tươi. Mặt sau tấm ảnh ai đó đã viết mấy chữ *Nhà Giám hộ*. Nó hẳn đã được chụp vào cái ngày anh ấy đến đón tôi và mang tôi về đây.

Chỉ có bấy nhiêu đó thôi. Chẳng có tấm ảnh nào khác. Không một tấm ảnh chụp Adam. Thậm chí không cả những bức ảnh tôi đã thấy trong cái hộp này dạo trước và đã mô tả trong nhật ký của mình.

Phải có một lời giải thích nào chứ, tôi tự nghĩ. Phải có chứ. Phải có một lý do khiến con trai tôi không có ở đây, cũng không có ở bất cứ đâu. Bắt buộc phải có chứ.

Tôi xuống lầu và làm đồ uống cho mình. Để nước sôi rồi mới thả túi trà vào. Đừng hãm nó quá lâu, và đừng có mà đè dí túi trà bằng đáy muỗng nếu không bạn sẽ nặn ra cả đồng axit tanic và trà sẽ đắng nghét cho coi. *Tại sao tôi lại nhớ được chuyện này trong khi chẳng nhớ là đã sinh con nhỉ?* Tiếng điện thoại reo lên, đâu đó trong phòng khách. Tôi truy ra nó từ trong giỏ xách của mình - không phải chiếc điện thoại nắp trượt, mà là chiếc chồng tôi đã đưa cho. Ben gọi:

‘Christine à? Em ổn chứ?’

‘Vâng,’ tôi đáp. ‘Vâng. Cảm ơn anh.’

‘Hôm nay em có ra ngoài không?’ Ben hỏi, giọng thân thuộc nhưng thoáng chút khách khí. Tôi lan man nhớ tới mẫu ghi chú viết kể bên cuộc hẹn. *Đừng kể với Ben.* Hẳn là tôi đã viết câu đó trước khi biết mình có thể tin tưởng anh ấy.

Tôi muốn tin tưởng anh ấy ngay lúc này. Không thêm bất cứ lời nói dối nào nữa.

‘Có,’ tôi đáp. ‘Em đã đến gặp một bác sĩ.’ Im lặng. ‘Ben?’ tôi gọi.

‘Ừm, xin lỗi,’ anh ấy đáp, vẻ không mấy ngạc nhiên. ‘Anh nghe đây.’ Vậy là anh ấy đã biết tôi đang gặp bác sĩ Nash. ‘Anh đang mắc kẹt trong đám xe. Chắc phải luồn lách mới xong.’ Ben nói vội. ‘Em đã nhớ soạn đồ rồi chứ? Chúng ta sắp đi...’

‘Dĩ nhiên rồi, em cũng đang trông chuyện đó mà!’ tôi đáp. Thật hay khi được ra đi để bắt đầu trở lại.

‘Có hai cái túi trong tủ áo của phòng dành cho khách đấy. Dùng hai túi đó nhé.’

‘Vâng.’

‘Anh yêu em,’ Ben nói, và rồi, sau cả giây dài ngoẵng, có lẽ là lúc Ben đã cúp máy, tôi cũng nói là tôi yêu anh ấy.

*

* *

Tôi tha hai cái túi từ trong phòng dành cho khách vào căn phòng ngủ thức dậy sáng nay, đặt chúng lên giường rồi bắt đầu đi tìm mấy đôi vớ dài và dây treo vớ. Mấy thứ đó có trong đoạn viết về cái đêm ân ái của hai chúng tôi. Mang chúng theo biết đâu sẽ có ích.

Khi chọn trong tủ áo mấy cái váy để đem theo, tôi để ý thấy cái hộp đựng giày - hẳn là cái hộp giấu cuốn nhật ký của tôi - đang nằm chơ vơ trống hoác trên sàn.

Sau khi chọn đồ cho hai vợ chồng một cách tùy hứng rồi xếp gọn vào túi, tự dưng người tôi giật thột, rồi bưng bưng như bốc hỏa. Tôi nhắm mắt lại. Một hình ảnh chớp chồn, sang sáng, cứ chao đảo bên ngoài tầm nhìn, tầm với. Tôi cố mở tung trí óc, để nó trôi đến.

Tôi thấy mình đang đứng trước một cái vali da cũ sờn, vẻ phần khích như một đứa trẻ nôn nao được đi du lịch, hoặc một thiếu nữ đang sửa soạn cho một cuộc hẹn hò. Tôi mở lần lượt các ngăn kéo, chọn những món đồ thật gợi cảm, quyến rũ. Đồ lót là những thứ chỉ mặc để được cởi thôi mà. Tôi cứ kéo ra rồi lại bỏ vào một đôi giày cao gót bên cạnh đôi giày đế bằng đang mang. Tôi lấy cái túi đựng đồ vệ sinh cá nhân bằng da đỏ tươi có những đường may chần ra và bỏ thêm vào đó nước hoa, sữa tắm, kem đánh răng. Tôi muốn mình trông thật xinh đẹp tối nay, vì người đàn ông tôi yêu, vì người mà tôi suýt nữa đã đánh mất. Tôi bỏ thêm cả muối tắm mùi hoa cam vào nữa...

Tôi nhận ra mình đang nhớ lại cái đêm sắp xếp quần áo để tới Brighton.

Ký ức chợt bay biến và mắt tôi bưng mở.

Lúc đó tôi làm gì biết được rằng mình đang thu xếp đồ đạc vì cái người sẽ lấy đi tất cả mọi thứ của tôi.

Tôi nghe tiếng xe quẹo vào nhà mình. Tiếng tắt máy. Tiếng cửa xe mở ra rồi sập lại. Tiếng chìa lách cách trong ổ khóa. Ben đã về.

Tôi chợt thấy bồn chồn pha chút hoảng sợ. Tôi đâu có còn là cái người anh ấy bỏ lại sáng nay; tôi đã biết câu chuyện của mình rồi. Tôi đã khám phá ra bản thân. Anh ấy sẽ nghĩ gì khi nhìn thấy tôi nhỉ? Anh ấy sẽ nói sao? Anh ấy có biết gì về cuốn nhật ký của tôi không? Đã đọc nó chưa? Nghĩ gì về nó?

‘Christine? Chris? Anh về rồi đây.’ Ben gọi to, giọng nghe mệt lử. Tôi đáp lại và bảo rằng mình đang trong phòng ngủ.

Có tiếng giày tháo ra từng chiếc một. Giờ thì chắc Ben sẽ mang dép lê vào rồi lên kiểm tôi. Tôi thấy trào lên một cảm giác dễ chịu vì biết được những trình tự thói quen của anh ấy - nhờ cuốn nhật ký - nhưng, khi anh ấy bước lên lầu, một cảm giác sợ hãi lại xâm chiếm lấy tôi. Tôi nghĩ về điều mình đã viết ở ngay ngoài bìa cuốn nhật ký. *Đừng tin Ben.*

Ben mở cửa phòng ngủ. ‘Em yêu!’ anh ấy gọi và cứ đứng ở ngưỡng cửa. Tôi vẫn đang ngồi lặng trên mép giường, mấy cái túi vẫn mở toang hoang phía sau lưng. Cho đến khi tôi đứng dậy và giang rộng vòng tay, Ben mới bước đến hôn tôi.

‘Em đã sắp đồ, hy vọng là hợp ý anh.’ tôi nói. ‘Em không biết anh muốn mang thứ gì theo...’

Ben cởi quần dài và gấp chúng lại trước khi treo vào tủ áo. ‘Được mà em.’

‘Em chẳng biết chính xác mình sẽ đi đâu, nên không biết phải sắp đồ thế nào.’

Ben quay lại, hình như trong mắt thoáng lên một tia khó chịu. ‘Anh sẽ kiểm lại, trước khi mình bỏ đồ vào xe. Cảm ơn em.’ Rồi Ben ngồi trên cái ghế cạnh bàn trang điểm và xỏ chân vào cái quần jeans xanh bột. Mặt trước quần là một đường ly Ửi thật hoàn hảo.

‘Ben, anh đã biết em ở đâu hôm nay?’ tôi buột hỏi.

Ben ngó tôi, đáp. ‘Ừ, anh biết.’

‘Anh biết bác sĩ Nash sao?’

Ben quay đi và trả lời. ‘Ừ, em đã kể anh nghe mà.’ Tấm gương bọc quanh bàn trang điểm phản chiếu lại cả ba phiên bản của người đàn ông tôi đã yêu và đã lấy. ‘Mọi thứ. Em đã kể cho anh nghe tất cả rồi. Anh đã biết mọi chuyện.’

‘Anh không phiền chứ? Việc em gặp cậu bác sĩ ấy?’

Ben đáp không cần cân nhắc. ‘Giá em bảo anh trước thì tốt hơn. Nhưng không sao. Thật sự là anh không lấy đó làm phiền.’

‘Còn cuốn nhật ký của em? Anh biết cuốn nhật ký của em chứ?’

‘Biết. Em đã bảo anh mà. Em nói nó có ích cho em ‘

‘Anh đã đọc nó chưa?’

‘Chưa,’ Ben đáp. ‘Em nói nó hơi riêng tư nên anh không muốn tọc mạch.’

‘Nhưng anh cũng biết là em đã biết chuyện Adam chứ?’ Ben chùng người lại, như thể bị những lời nói của tôi quất cho đau điếng. Tôi thấy ngạc nhiên vì cứ ngỡ anh ấy sẽ cảm thấy nhẹ lòng vì không còn phải kể cho tôi nghe về cái chết của thằng bé, hết lần này đến lần khác nữa.

Ben ngó sững tôi rồi đáp gọn lỏn. ‘Ừ.’

‘Chẳng có tấm ảnh nào cả.’ tôi nói. ‘Có cả đồng ảnh ở khắp nơi, nhưng chẳng có tấm nào của thằng bé.’

Ben bước tới nắm tay tôi, như thể đang nắm một con búp bê bằng sứ, mỏng manh, dễ vỡ. Như thể sự thật sẽ khiến tôi vỡ tan ra.

‘Anh muốn làm em ngạc nhiên,’ Ben nói và với xuống giường, lấy ra một cuốn album. ‘Anh để chúng ở đây.’

Ben đưa cuốn album cho tôi. Nó nặng trĩu và tối sẫm, bên trong là cả một xấp ảnh.

‘Anh tính làm chín chu hơn,’ Ben phân trần. ‘Để làm quà tối nay cho em, nhưng chẳng có thời gian. Anh xin lỗi.’

Tôi ngó qua những tấm ảnh. Chúng chẳng sắp theo thứ tự nào cả. Adam lúc là một đứa trẻ, lúc là một thiếu niên. Lúc đã là một chàng trai trẻ, ngồi kế bên một cô gái. ‘Bạn gái của nó à?’ tôi hỏi.

‘Một trong số đó.’ Ben đáp. ‘Người mà nó gắn bó lâu nhất.’

Cô gái xinh xắn với mái tóc vàng hoe cắt ngắn làm tôi nhớ đến Claire. Trong tấm ảnh Adam đang nhìn thẳng vào camera, cười, còn cô gái thì hiêng hiếu nhìn nó, gương mặt lẫn lộn vẻ thích thú và bất mãn, như thể vừa giỡn với ai đó đằng sau ống kính. Chúng đang hạnh phúc. Ý nghĩ đó khiến tôi thấy hài lòng. ‘Con bé tên gì?’

‘Helen.’

Tôi nhăn mặt khi nhận ra mình đã nghĩ về cô gái ở thì quá khứ, cứ ngỡ là nó cũng đã chết. ‘Chúng vẫn còn quen nhau trước khi thằng bé chết chứ?’

‘Ừ.’ Ben đáp. ‘Chúng còn tính tới chuyện sẽ đính hôn mà.’

Cô gái trông còn quá trẻ và đầy khát vọng.

‘Em muốn gặp con bé,’ tôi nói. Ben đón những tấm ảnh từ tay tôi và thở dài.

‘Chúng ta đâu còn liên lạc gì nữa,’ Ben nói.

‘Tại sao?’ tôi hỏi.

‘Nhiều chuyện gay go lắm.’ Ben đáp.

Tôi ngó sững Ben. Có thể thấy rõ là anh ấy chẳng muốn kể cho tôi nghe. Người đàn ông đã viết bức thư đó, người đàn ông đã tin tưởng và chăm chút cho tôi, và là người yêu tôi đủ lớn để rời bỏ tôi và trở lại vì tôi, dường như đã biến đâu mất.

‘Ben?’

‘Cãi cộ ấy mà.’ anh ấy phân trần.

‘Trước khi Adam chết, hay sau đó?’

‘Cả hai.’

Ảo tưởng về sự cảm thông, chia sẻ giữa cô gái trẻ và tôi vì thứ mà chúng tôi đã cùng đánh mất vụt tan biến, thay vào đó là một cảm giác bất ổn.

Tôi gấp cuốn album lại.

‘Mình mang nó theo được chứ?’ tôi hỏi dò. ‘Em muốn xem nó thêm nữa.’

‘Được mà.’

*

* *

Chúng tôi uống trà rồi lên xe. Cuốn nhật ký vẫn ở yên trong giỏ xách của tôi. Ben mang thêm cái cặp da đã cầm đi lúc sáng và hai đôi ủng đã ngoại.

Chúng tôi đang ở trên xa lộ, hướng ra khỏi London. Trời bắt đầu mưa, từng giọt to tướng quất ràn rạt trên kính chắn gió, chỉ giữ được hình dạng trong tích tắc trước khi lệ làng trượt dài trên mặt kính. Tít đằng xa, mặt trời đang chìm mình dưới những đám mây, phả lên những khối bê tông và kính một luồng sáng màu cam dịu. Trời đẹp khó tả, nhưng lòng tôi đầy những dằn vặt khi nghĩ về Adam. Khi chẳng có nổi một ký ức về con trai mình, tôi chẳng tài nào nhớ ra thằng bé, vậy nên cũng chẳng khác gì nó chưa bao giờ tồn tại.

Mùi xăng văng vất, đậm đậm, ngòn ngọt và cái cổ họng đau nhói khiến tôi mở bừng mắt ra. Bên ngoài tấm kính chắn gió ướt nhoẹt, mờ đi vì hơi thở của tôi, là những ánh đèn nhấp nhọang. Tôi nhận ra mình đang lơ mơ ngủ, đầu cổ oặt ẹo dựa vào tấm kính trông rất khó coi. Động cơ đã tắt, cả chiếc xe đang chìm trong im ắng.

Ben vẫn ngồi kế bên tôi, cặp mắt tỉnh táo phóng qua cửa kính xe, thẳng về phía trước.

Phía sau lớp kính chắn gió lốm đốm những hạt mưa là một hàng rào gỗ thấp chùn, lờ mờ sáng nhờ ánh đèn đường. Bên kia hàng rào là một màn đen khổng lồ thăm thẳm và một bóng trắng tròn lơ lửng.

‘Anh yêu biển,’ Ben thốt lên mà chẳng hề ngó qua tôi, và tôi nhận ra chúng tôi đang đậu xe trên đầu một vách đá, nhô ra xa khỏi bờ.

‘Còn em?’ Anh ấy quay qua tôi, ánh mắt buồn không thể tả. ‘Em cũng yêu biển, phải vậy không Chris?’

‘Vâng, em yêu biển,’ tôi đáp. Ben đang nói như thể không biết gì, như thể chúng tôi chưa bao giờ ra biển trước đây, như thể chưa bao giờ đi nghỉ cùng nhau. Nỗi sợ bắt đầu thiêu đốt tâm can, nhưng tôi cố gắng cưỡng lại. Tôi cố ngồi thật yên, cố nhớ lại tất cả những gì mình đã biết được lúc chiều từ cuốn nhật ký. ‘Anh biết thế mà, anh yêu.’

Ben thở dài. ‘Anh biết. Nhưng em đã thay đổi, qua từng ấy năm. Kể từ khi chuyện đó xảy ra. Đôi khi anh chẳng biết em là ai nữa. Mỗi ngày thức dậy, anh chẳng biết em sẽ hành xử thế nào.’

Tôi lặng thinh. Cả hai chúng tôi đều biết rằng, thật ngốc nếu như tôi cố biện hộ cho chính mình, và bảo rằng anh ấy sai rồi. Cả hai chúng tôi đều biết rằng tôi là người cuối cùng biết mình thay đổi nhiều đến thế nào sau mỗi ngày qua. ‘Em xin lỗi,’ tôi nói.

Anh ấy nhìn tôi. ‘Em đâu cần phải nói lời xin lỗi. Không có gì trong chuyện này là lỗi của em cả. Anh đang hành xử bất công quá, chỉ nghĩ về bản thân mình thôi.’

Phía biển xa nổi lên một ánh đèn đơn độc. Một con thuyền đang dập dềnh trên sóng.

Ben nói. ‘Chúng ta sẽ ổn thôi mà, phải không Chris?’

‘Dĩ nhiên là vậy rồi,’ tôi đáp. ‘Đây là một khởi đầu mới cho cả hai chúng ta. Giờ thì em đã có cuốn nhật ký và bác sĩ Nash cũng sẽ giúp em. Em sẽ dần khá hơn, Ben à. Giờ còn có thêm Claire giúp em nữa mà... Tất cả chúng ta lại có thể bên nhau, giống như những ngày xưa, giống như hồi ở đại học ấy? Ba chúng ta. Và chồng cô ấy nữa. Mọi thứ sẽ tốt đẹp cả thôi... Chỉ cần chúng ta luôn thành thật với nhau.’

Ben day mặt sang tôi. ‘Em thật lòng yêu anh chứ?’

‘Dĩ nhiên rồi. Dĩ nhiên là em yêu anh mà.’

‘Và em tha thứ cho anh? Vì đã rời bỏ em?’

‘Vâng,’ tôi đáp. ‘Em tha thứ cho anh.’

‘Anh đã không muốn làm thế. Anh đã nghĩ đó là cách tốt nhất rồi. Anh chẳng có lựa chọn nào cả. Anh xin lỗi.’

Tôi cầm tay Ben, bàn tay vừa ấm áp vừa lạnh lẽo lại dầm dấp mồ hôi, cố ấp nó giữa hai tay mình. Ben chẳng tỏ vẻ đồng tình hay phản đối. Tay anh ấy cứ buông thõng vô hồn, trên đầu gối. Tôi siết chặt nó, và chỉ đến lúc ấy dường như Ben mới để ý.

‘Ben. Em hiểu mà. Em tha thứ cho anh.’ Tôi nhìn vào mắt anh ấy. Chúng đờ đẫn như thể đã chứng kiến biết bao nỗi kinh hoàng đến độ không còn sức để đương đầu với bất cứ điều gì nữa.

‘Em yêu anh, Ben à.’ tôi thốt lên.

Giọng anh ấy rớt xuống thành một tiếng thì thào. ‘Hôn anh đi.’

Tôi hôn và vừa rời ra anh ấy lại thì thầm, ‘Nữa đi. Hãy hôn anh lần nữa.’

Tôi hôn anh ấy lần thứ hai. Rồi, dù Ben nài tiếp, tôi chẳng thể nào hôn anh ấy lần thứ ba. Thay vào đó chúng tôi đắm đắm ngó biển, ngó ánh trăng rọi lên mặt nước, ngó những giọt mưa rớt trên kính chắn gió phản chiếu lại những chớp sáng vàng từ đèn pha của những chiếc xe hơi chạy qua. Chỉ hai người đơn độc. Tay nắm tay. Bên nhau.

Có cảm giác như hàng giờ đã trôi qua. Ben ngồi bên tôi, cứ dỗi mắt nhìn ra biển, gương mặt hết như một tấm mặt nạ cứng đờ. Anh ấy cứ dỗi nhìn mặt nước, như thể đang tìm kiếm câu trả lời nào đó trong bóng đêm và chẳng hề mở miệng.

‘Hôm nay đúng là ngày kỷ niệm của chúng ta sao?’ tôi hỏi. Ben có vẻ chẳng nghe thấy, thế nên tôi lặp lại lần nữa.

‘Phải.’ anh ấy đáp nhẹ.

‘Kỷ niệm ngày cưới ư?’

‘Không. Là kỷ niệm cái đêm chúng ta gặp nhau.’

Tôi muốn hỏi có phải chúng tôi đang mừng kỷ niệm không, sao chẳng giống ăn mừng chút nào cả, nhưng đành thôi vì thấy hỏi thế thật quá bất nhã.

Con đường náo nhiệt giờ đã trở nên yên ắng, mặt trăng đang mọc cao dần trên bầu trời và mưa vẫn rơi trùn xung quanh chúng tôi. Chợt thấy lo là cả hai sẽ phải ở bên ngoài suốt cả đêm, bất giác tôi ngáp dài. ‘Em buồn ngủ quá. Mình tới khách sạn được chứ?’

Ben nhìn đồng hồ. ‘Được, được mà. Dĩ nhiên là vậy rồi. Xin lỗi em.’ anh ấy nói và khởi động xe. ‘Chúng ta sẽ tới đó ngay thôi.’

Tôi thấy nhẹ cả người, vừa thèm vừa sợ phải ngủ ghê.

Chúng tôi chạy xe men theo rìa một ngôi làng ven bờ biển. Những ánh đèn của một thị trấn sầm uất hơn bắt đầu gần lại, rõ nét dần lên qua lớp kính ướt nước. Con đường dần trở nên náo nhiệt, một bến du thuyền hiện ra, rồi những cửa hàng, hộp đêm, và cuối cùng thì chúng tôi cũng đã vào trong thị trấn. Những tòa nhà bên phải đường như đều là khách sạn, cứ đua nhau quảng cáo phòng cho thuê trên những tấm biển trắng bay lật phật trong gió. Các con phố đều náo nhiệt, trời chưa quá khuya như tôi đã nghĩ, hoặc có khi đây là kiểu thị trấn sôi động suốt đêm ngày.

Tôi nhìn ra phía khu giải trí ở đầu cầu cảng đang đắm mình trong ánh sáng và đầy ắp tiếng hò reo, la hét của những người chơi khi họ

được quay bóng lên trên mặt biển đen kịt. Có mấy chữ bằng đèn ống sáng trắng gắn trên lối vào cầu cảng, nhưng tôi không thể đọc ra chúng qua lớp kính chắn gió ướt nhoẹt.

Chúng tôi tắt xe lên lề đường và ngừng bên ngoài một ngôi nhà liền kề, trên vòm cửa có khắc mấy chữ ‘Nhà khách Regency’.

Có mấy bậc tam cấp dẫn lên cửa trước, một hàng rào cầu kỳ ngăn cách ngôi nhà với con đường. Cạnh cửa là một cái chậu nhỏ nứt nẻ, trống hoác.

Tôi thất người lại vì một nỗi khiếp đảm chẳng thể gọi tên chợt dâng lên trong lồng ngực.

‘Mình đã từng ở đây rồi sao?’ tôi hỏi. Ben lắc đầu. ‘Anh chắc chứ? Trông nó quen quá...’

‘Anh chắc mà,’ Ben đáp. ‘Mình từng ở đâu đó gần đây thôi. Có lẽ em đã nhớ nhầm.’

Tôi cố thả lỏng.

Chúng tôi ra khỏi xe.

Có một quán bar kế bên nhà khách. Qua những khung cửa sổ lớn tương của nó tôi có thể nhìn thấy sàn nhảy và những nhóm người đang ngồi nhâm nhi. Tiếng nhạc dội thành thạch, lệt ghệt qua lớp kính. ‘Mình vào lấy phòng rồi anh sẽ trở lại lấy hành lý, nhé?’

Tôi kéo chặt áo quanh người. Gió đang thổi lạnh căm và mưa vẫn còn nặng hạt. Tôi hối hả bước lên mấy bậc tam cấp và mở cánh cửa trước. Có một tấm biển dính vào cửa kính. Không còn phòng trống. Tôi bước thẳng vào sảnh đợi.

‘Anh đặt chỗ rồi chứ?’ tôi hỏi khi Ben đến bên. Phía cuối sảnh vọng ra tiếng tivi đằng sau một cánh cửa khép hờ, âm lượng lớn như muốn ganh đua cùng tiếng nhạc ở nhà bên. Chẳng có bàn tiếp tân, chỉ có một

cái chuông lắc đặt trên một cái bàn be bé, đặt kế tấm biển đề nghị lắc chuông để được đón tiếp.

‘Ừ, dĩ nhiên rồi, đừng lo.’ Ben nói và lắc chuông

Chẳng có động tĩnh gì cả hồi lâu, và rồi một thanh niên cao nhòng từ một góc nào đó phía sau nhà xuất hiện. Cậu ta chào đón chúng tôi như thể đang mong đợi lắm, và tôi đứng đợi trong khi cậu ta và Ben hoàn tất thủ tục.

Những ngày sáng lặn của khách sạn này đã trôi qua. Thảm đã xác xơ nhiều chỗ, còn lớp sơn quanh các lối vào đã tróc lở. Đối diện sảnh đợi là một cánh cửa khác, có ghi *Phòng ăn*, và phía sau là mấy cánh cửa khác nữa mà tôi đoán là bếp và phòng riêng của người điều hành cơ ngơi này.

‘Xin phép được dẫn quý khách lên phòng?’ Tôi nhận ra cậu thanh niên cao nhòng đang nói với tôi. Ben đã trở ra ngoài, có lẽ là để lấy mấy cái túi.

‘Vâng.’ tôi đáp. ‘Cảm ơn cậu.’

Cậu thanh niên đưa chìa khóa cho tôi và chúng tôi lên lầu. Căn nhà dường như teo rúm lại khi chúng tôi lên cao hơn; trần nhà như thấp hẳn xuống, các bức tường cũng sát lại gần hơn. Chúng tôi đứng lại ở chót mút đợt cầu thang cuối cùng hẳn là dẫn lên đỉnh mái nhà.

‘Phòng của ông bà ở trên kia.’ cậu thanh niên nói. ‘Trên tầng đó chỉ có một căn phòng duy nhất.’

*

* *

Tôi mở cửa. Căn phòng tối om và bụi hơn tôi tưởng, chót vót tận mãi trên nóc nhà. Từ khung cửa sổ ở phía đối diện tỏa ra một luồng sáng mờ mờ xam xám, làm nổi lên hình dáng của cái giường, bàn trang điểm, cặp ghế bành và bàn nước nhỏ. Âm thanh của quán bar kế bên cứ thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, đầy những tiếng bass trầm ì ì, lạo xạo.

Tôi đứng lặng. Nỗi sợ lại trói ghềnh lấy tôi. Chính là nỗi sợ tôi đã trải qua bên ngoài nhà khách, nhưng có phần còn tệ hơn. Tôi thấy ớn lạnh. Có gì đó trật lất, nhưng tôi chẳng chỉ ra được là cái gì. Tôi hít thật sâu, nhưng chẳng tài nào nạp đủ không khí vào buồng phổi. Tôi cảm thấy như thể mình sắp sửa chết đuối đến nơi.

Tôi nhắm mắt lại. Người tôi tràn ứ nỗi kinh khiếp về chuyện sẽ xảy ra khi tôi bật đèn lên, như thể cái hành động đơn giản đó sẽ gọi tai họa đến, đặt dấu chấm hết cho mọi chuyện.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi rời căn phòng vẫn đang im lìm trong bóng tối và bước xuống lầu? Tôi có thể lướt êm qua cậu thanh niên cao nhòng kia, ra hành lang, qua cả Ben luôn nếu cần, và ra ngoài, ra khỏi khách sạn.

Nhưng họ sẽ cho là tôi đã phát rồ, dĩ nhiên rồi. Họ sẽ tìm thấy tôi và mang về lại. Và tôi sẽ nói gì với họ? Rằng một phụ nữ chẳng nhớ nổi chuyện gì đã có một cảm giác nghi nghi hoặc hoặc thật khó chịu? Họ sẽ nghĩ tôi thật ngớ ngẩn cho mà xem.

Tôi đi cùng chồng mình. Tôi đến đây để làm hòa với anh ấy. Tôi an toàn với Ben mà.

Tôi bật đèn lên, chớp mắt cho quen và nhìn khắp căn phòng.

Chẳng có gì ấn tượng và cũng chẳng có gì đáng sợ cả. Thảm màu nấm xám, rèm cửa và giấy dán tường in những hình hoa lá chẳng ăn nhập với nhau. Cái bàn trang điểm vẹo vọ với ba tấm kính gắn trên nó và một bức tranh chim đã bột màu treo phía trên, cái ghế bành đan bằng cây liễu gai với cái đệm ngồi in hình hoa lá, cái giường được phủ một tấm trải màu cam, với hoa văn hình thoi.

Căn phòng trông thật đáng thất vọng cho một kỳ nghỉ, nhưng không phải là sự thất vọng mà tôi đang cảm thấy. Nỗi khiếp hãi tự nó đã lụi

xuống thành hoảng sợ, thành một cảm giác tệ hại về một điều bất ổn chẳng rõ lý do.

Tôi khép cánh cửa lại sau lưng, cố bình tâm trở lại bằng cách khiến cho mình bận rộn.

Một luồng gió nhẹ ùa vào lụa rèm cửa phất phơ. Cửa sổ đang mở nên tôi bước tới để đóng lại. Trước khi khép cửa, tôi ngó chừng bên ngoài. Chúng tôi đang ở trên cao chót vót; mấy ngọn đèn đường thấp mãi bên dưới; bóng trăng trầm mặc treo lơ lửng giữa trời, còn tít mãi xa là biển.

Và rồi tôi thấy chúng. Mấy từ đó, ở ngay trên lối vào cầu cảng.

Cầu cảng Brighton.

Bất chấp cái lạnh phát run, tôi cảm thấy một giọt mồ hôi túa ra trên trán. Giờ thì đã rõ. Ben đã mang tôi đến đây, đến Brighton, đến cái nơi xảy ra thảm họa của tôi. Nhưng tại sao chứ? Anh ấy nghĩ là tôi có cơ may nhớ lại chuyện đã xảy ra nếu trở lại cái thị trấn mà ở đó cuộc đời tôi đã bị xé toạc? Anh ấy nghĩ là tôi sẽ nhớ ra kẻ nào đã làm chuyện này với tôi ư?

Có tiếng chân bước lên cầu thang, những giọng nói. Anh chàng cao nhòng kia hẳn đang dẫn Ben lên đây, lên phòng chúng tôi. Họ hẳn đang cùng nhau mang, xách hành lý lên cầu thang, quàn quai mấy chiếc ghế khó nhằn. Ben sẽ tới đây chóng thôi.

Tôi biết phải nói gì với Ben đây? Rằng anh ấy sai toét rồi và việc ở lại đây sẽ chẳng ích lợi gì? Rằng tôi muốn về nhà?

Tôi có thể làm điều đó chẳng, khi Ben đang cố hết sức để giúp đỡ tôi?

Tôi bước trở lại phía cửa ra vào. Tôi sẽ giúp mang mấy cái túi vào, và rồi sẽ dỡ chúng ra, và chúng tôi sẽ ngủ một giấc, và rồi sáng mai...

Cái từ đó giáng thẳng vào đầu tôi. Ngày mai tôi sẽ chẳng biết gì trở lại. Hẳn là Ben đã mang theo trong cặp những tấm hình, cuốn album tự chế. Ben sẽ phải dùng mọi thứ mình có để giải thích lại từ đầu chuyện anh ấy là ai và chúng tôi đang ở đâu lần nữa.

Tôi cố trấn an mình. Tối nay tôi sẽ đặt cuốn nhật ký dưới gối để ngày mai sẽ tìm thấy nó và đọc nó. Mọi thứ sẽ ổn cả thôi.

Có tiếng Ben nói chuyện với chàng cao nhòng ở chiếu nghỉ đầu cầu thang, trao đổi về bữa điểm tâm tại phòng vào sáng ngày mai.

Tôi bước về phía cửa và thấy nó. Ngay bên phải tôi. Một phòng tắm đang hé cửa.

Cái sàn phòng tắm nhồi ngập đầu tôi nỗi hoảng sợ.

Những viên gạch lát sàn màu đen, trắng xen kẽ nhau trong những đường chéo điện rồ.

Hàm tôi trể ra. Toàn thân cứng đờ. Tôi nghĩ đã nghe chính mình thét lịm, dẫu có lẽ đó là tiếng của một con mòng biển ngoài cửa sổ.

Thế rồi tôi biết ngay mình đã nhận ra cái kiểu lát sàn đó.

Không chỉ nhận ra thị trấn Brighton, tôi còn biết mình đã ở đây trước đó.

Trong căn phòng này.

Cửa bật mở. Tôi chẳng nói lời nào khi Ben bước vào, nhưng đầu óc cứ quay cuồng tán loạn. Đây có phải là căn phòng mà tôi đã bị tấn công? Tại sao Ben lại đưa tôi đến đây? Làm sao mà anh ấy từ chỗ chẳng muốn kể là tối đã bị tấn công đến chỗ mang tôi tới căn phòng đã xảy ra chuyện đó?

Anh chàng cao nhòng đang đứng ngay ngoài cửa và tôi muốn gọi bảo anh ta ở lại, nhưng anh ta đã quành đi và Ben đóng cửa lại. Giờ chỉ còn mỗi hai chúng tôi.

‘Ổn cả chứ, em yêu?’ Ben hỏi. Tôi gật đầu đáp *vâng*, nhưng lời lẽ nghe cứ gượng gạo sao ấy. Tôi cảm thấy nỗi căm ghét đang nhộn nhạo trong lòng.

Ben nắm cánh tay tôi, hơi siết mạnh vào bắp thịt; nếu mạnh hơn chắc tôi sẽ la lên, còn nhẹ hơn cơ hồ tôi sẽ chẳng để ý. ‘Em chắc chứ?’

‘Vâng.’ tôi đáp. Tại sao Ben phải làm thế? Anh ấy hẳn biết rõ chúng tôi đang ở đâu, và điều này có nghĩa gì. Anh ấy hẳn đã lên kế hoạch cho vụ này ngay từ đầu rồi. ‘Vâng, em Ổn mà. Em chỉ cảm thấy hơi mệt thôi.’

Và rồi ý nghĩ đó ập đến. Bác sĩ Nash. Cậu ta hẳn có dính líu đến vụ này. Nếu không thì tại sao Ben - sau từng ấy năm, những khi có thể làm mà vẫn không làm - lại quyết định mang tôi đến đây vào lúc này?

‘Sao em không nằm nghỉ đi?’ Ben hỏi.

Hẳn là họ có liên lạc với nhau. Có lẽ Ben đã gọi cậu ta, sau khi nghe tôi kể về những buổi gặp gỡ. Có lẽ một lúc nào đó trong tuần qua - tuần mà tôi chẳng biết gì về nó cả - họ đã lên kế hoạch cho toàn bộ vụ này.

Tôi nghe mình mở miệng. ‘Em làm vậy đây.’ Rồi quay bước về phía giường.

Có lẽ họ đã liên lạc với nhau suốt từ đầu cũng nên. Bác sĩ Nash có lẽ đã nói dối về mọi chuyện. Tôi hình dung cậu ta gọi cho Ben sau khi chào tạm biệt tôi, kể cho anh ấy nghe về những tiến triển hoặc ngưng trệ của tôi.

‘Em nghỉ thoải mái đi,’ Ben nói. ‘Để anh đi mua champagne. Anh nghĩ có một cửa hàng không xa đây lắm.’ Ben mỉm cười. ‘Rồi anh về ngủ với em.’

Tôi ngoảnh mặt sang và Ben hôn tôi. Nụ hôn của anh ấy cứ lần lữa. Anh ấy cứ miết chặt môi tôi, đặt tay lên tóc tôi, vuốt ve lưng tôi. Tôi cố

kìm lại ước muốn rút người ra. Tay anh ấy lần lần di chuyển thấp hơn xuống dưới lưng tôi, rồi tựa trên mé hông. Tôi nuốt khan.

Tôi chẳng thể tin nổi ai nữa. Chẳng tin được chồng mình. Chẳng tin được cả cái người vẫn cứ tuyên bố là muốn giúp đỡ tôi. Họ vốn hợp tác với nhau, để dựng nên cái ngày này, cái ngày mà, cố nhiên rồi, họ đã quyết định là tôi phải đối mặt với nỗi kinh hoàng trong quá khứ của mình.

Sao họ dám? Sao họ dám làm thế chứ?

‘Được rồi,’ tôi đáp và nghiêng đầu, đẩy nhẹ để anh ấy buông tôi ra.

Ben quay người rời phòng. ‘Anh sẽ khóa cửa lại, để em khỏi phải canh chừng...’ Tôi nghe tiếng vặn chìa và bắt đầu thấy sợ. Có thật là anh ấy đi mua champagne? Hay đi gặp bác sĩ Nash? Tôi không thể tin được việc anh ấy đã mang tôi đến tận căn phòng này mà chẳng hề nói với tôi một tiếng; lại một lời nói dối nữa thêm vào tất cả những lời nói dối khác...

Tôi ngồi dậy trên mép giường, vặn vẹo hai bàn tay, chẳng thể nào khiến mình bình tâm nổi. Bao nhiêu ý nghĩ cứ đua nhau lồng lên, như thể trong một trí óc trống rỗng ký ức mỗi ý nghĩ bỗng dưng có được quá nhiều khoảng không để lớn lên và chuyển động, để va vào nhau chan chát trước khi lộn nhào giữa chừng khoảng cách.

Tôi đứng dậy, cảm giác như sắp phát khùng. Tôi chẳng thể ở lại, chẳng thể đối mặt với suy nghĩ Ben sẽ quay về, rót champagne và lên giường với tôi, mân mê, siết chặt, khơi gợi tôi hiến mình cho anh ấy. Làm sao tôi có thể, khi chẳng còn là mình nữa để cho đi?

Mình phải làm điều gì đó, tôi nghĩ. Gì cũng được, trừ việc ấy ra.

Tôi không thể lưu lại đây, trong chốn này, nơi mà cuộc đời tôi đã bị phá nát và mọi thứ bị tước đoạt hết cả. Tôi cố đoán xem mình có được bao nhiêu thời gian. Mười phút hay năm? Chẳng hiểu sao, tôi bước tới

chỗ cái túi của Ben và mở ra. Chẳng vì lý do nào cả, chỉ là vì tôi cần phải dịch chuyển, trong khi anh ấy đi vắng, trước khi mọi thứ lại thay đổi và khiến tôi mắc kẹt ở đây. Có lẽ tôi định tìm chìa khóa xe, phá cửa và bươn xuống lầu, ra thẳng con phố đang dầm mình dưới mưa, tới chỗ xe đậu, vào xe rồi lái đi thật xa, dù thậm chí còn chẳng biết mình có lái xe được không.

Hoặc có lẽ tôi muốn tìm một bức ảnh của Adam; tôi biết chúng ở đó cả. Tôi sẽ chỉ lấy một tấm thôi, rồi sẽ rời phòng và bỏ chạy. Tôi sẽ chạy và chạy, và rồi, khi không thể chạy được nữa tôi sẽ gọi Claire, hoặc ai đó, và tôi sẽ bảo họ rằng tôi không thể gắng gượng nổi nữa và cầu xin họ giúp tôi.

Tôi xọc tay sâu vào trong túi. Có cái gì đó mềm mềm. Là giấy, cuộn chặt. Tôi lùa hai tay quanh vật đó và lôi nó ra, tháo dải dây thun. Những trang giấy trải bung ra trước mắt.

Tôi nhận ra thứ giấy đó. Thứ giấy nặng chắc, với lề đỏ và những đường kẻ màu xanh lợt. Y chang loại giấy trong cuốn nhật ký mà tôi đang viết.

Rồi tôi thấy chữ viết tay của chính mình và bắt đầu hiểu ra.

Tôi đã không đọc được toàn bộ câu chuyện của mình. Hầy còn nữa. Còn nhiều nhiều trang nữa.

Tôi lục tìm cuốn nhật ký trong giỏ xách của mình. Lúc trước không để ý, giờ mới nhận ra ở đằng sau trang viết cuối cùng có cả một xấp đã bị tháo đi. Những trang đó đã bị xén gọn, có lẽ được cắt bằng dao cạo hoặc dao mổ, sát gáy.

Được cắt bởi tay Ben.

Tôi ngồi bệt trên sàn, những trang giấy trải ra trước mắt. Đây là cái tuần bị thiếu của đời tôi. Tôi đọc nốt câu chuyện của mình.

*

* *

Mục đầu tiên đề *Thứ Sáu, ngày 23 tháng Mười một*. Cùng cái ngày tôi đã gặp Claire. Hẳn là tôi đã viết nó tối hôm đó, sau khi nói chuyện với Ben. Rốt cuộc có lẽ chúng tôi đã có cuộc đối thoại mà tôi đã dè chừng. Tôi ngồi đây, nó bắt đầu, trên sàn phòng tắm, trong ngôi nhà mà cứ cho là nơi tôi đã thức dậy mỗi sáng suốt bấy nhiêu năm. Bút trong tay, cuốn nhật ký ở ngay trước mặt. Tôi viết, bởi vì đó là tất cả những gì tôi có thể nghĩ ra được để làm.

Khăn giấy vút lỏng lỏng quanh tôi, cái nào cũng dẫm nước mắt và máu. Máu từ mắt tôi nhỏ giọt tong tong nhanh ngang mức tôi có thể chùi đi.

Khi nhìn vào gương tôi thấy mắt, môi mình bị cứa. Khi nuốt nước bọt tôi nếm thấy vị sắt của máu tươi.

Tôi muốn ngủ. Để được nhắm mắt lại và nghỉ ngơi, như một con thú.

Vâng, một con thú. Chỉ biết sống từ khoảnh khắc này sang khoảnh khắc khác, ngày này qua ngày khác, cố hiểu cái thế giới mà tôi tìm thấy mình trong đó.

Tim tôi đập loạn lên. Tôi đọc lại đoạn đó, mắt cứ bị hút chặt vào từ máu.

Chuyện gì đã xảy ra?

Tôi bắt đầu đọc thật nhanh, trí óc nhảy vấp vấp qua các từ ngữ, tròn trành đảo lộn từ dòng này sang dòng khác. Tôi chẳng biết khi nào Ben sẽ trở lại và không thể liếc để Ben lấy đi những trang này trước khi tôi đọc hết chúng. Đây có lẽ là cơ hội duy nhất của tôi.

Tôi đã quyết định tốt nhất là nói chuyện với anh ấy sau bữa tối.

Khi đã xong bữa ăn ở ngay trong phòng khách, tôi hỏi anh ấy có thể tắt tivi đi không. ‘Em cần nói chuyện với anh,’ tôi giải thích.

Căn phòng bỗng dưng quá đổi lặng lẽ khiến giọng tôi vang lên thật giả tạo và rỗng tuếch.

‘Em yêu,’ Ben nói, đặt đĩa ăn của mình lên cái bàn cà phê ở giữa hai chúng tôi. Nửa miếng thịt nhai dở nằm trên mép đĩa, mấy hạt đậu cộm lên trên lớp nước sốt cạn hều. ‘Mọi việc ổn cả chứ?’

‘Vâng,’ tôi đáp. ‘Mọi thứ ổn cả.’ Tôi chẳng biết làm sao để tiếp tục. Anh ấy nhìn tôi, cặp mắt mở lớn, chờ đợi. ‘Anh thực lòng yêu em chứ?’ tôi hỏi, như thể đang thu thập chứng cứ, nhằm bảo đảm cho mình khỏi phải gặp bất cứ phản đối nào sau đó.

‘Phải,’ anh ấy đáp. ‘Dĩ nhiên rồi. Mà sao?’

‘Ben,’ tôi nói. ‘Em cũng yêu anh. Và em hiểu những lý do khiến anh phải làm những thứ anh đang làm, nhưng em biết là anh đang nói dối em.’

Gần như ngay lúc nói xong câu đó tôi thấy tiếc là đã nói ra, nhưng đã quá trễ. Tôi thấy Ben có vẻ nao núng. Anh ấy nhìn tôi chòng chọc, môi nhếch xuống như muốn nói, ánh mắt đầy vẻ tổn thương.

‘Ý em là sao?’ anh ấy hỏi. ‘Em à...’

Tôi buộc mình phải tiếp tục. Chẳng có cách nào thoát ra khỏi dòng suy nghĩ mà tôi đã dẫm mình vào.

‘Em biết anh đang làm thế để bảo vệ em, bằng cách không kể cho em nghe nhiều thứ, nhưng chuyện đó không thể tiếp diễn mãi được. Em cần được biết.’

Ben có vẻ bối rối. Tôi rất muốn anh ấy kể cho tôi nghe sự thật. Tôi muốn anh ấy thú thật mọi chuyện để tôi khỏi phải giải thích mọi thứ mình đã biết. Ý em là sao?’ anh ấy hỏi lại. ‘Anh có dối gì em đâu.’

Tôi cảm thấy một cơn giận dữ trào lên. ‘Ben,’ tôi nói. ‘Em biết về Adam rồi.’

Ngay lúc đó mặt Ben biến sắc. Anh ấy nuốt khan và ngoảnh mặt về phía góc phòng, liên tục phúi cái gì đó khỏi ống tay áo. ‘Sao?’

‘Adam,’ tôi đáp. ‘Em biết chúng ta đã có một đứa con trai.’ Tôi nửa mong anh ấy hỏi làm sao tôi biết được chuyện đó, nhưng rồi nhận ra ngay cuộc nói chuyện này chẳng có gì là bất thường cả. Chúng tôi đã đề cập đến vấn đề này trước đây rồi, vào cái ngày tôi thấy cuốn tiểu thuyết của mình, và cả vào những ngày khác khi tôi chợt nhớ ra Adam nữa.

Ben có vẻ định nói gì đó, nhưng tôi chẳng còn muốn phải nghe thêm bất cứ lời nói dối nào nữa.

‘Em biết là thằng bé đã chết ở Afghanistan,’ tôi nói luôn.

Miệng anh ấy ngậm lại rồi há ra, trông thật tức cười.

‘Sao? Làm sao mà em biết được chuyện đó?’

‘Anh đã kể cho em mà,’ tôi nói. ‘Cách đây nhiều tuần rồi. Lúc anh đang ăn bánh quy, còn em thì ở trong phòng tắm. Em đã xuống lầu và bảo anh rằng em đã nhớ ra là chúng ta đã từng có một đứa con trai, thậm chí còn nhớ ra tên thằng bé nữa, và rồi anh kể cho em nghe thằng bé đã bị giết như thế nào. Anh đã cho em xem mấy tấm ảnh lấy từ trên lầu nữa. Những tấm ảnh chụp em và thằng bé, và cả bức thư thằng bé gửi ông già Noel...’ Nỗi đau buồn lại dội khắp người tôi lần nữa. Tôi ngừng nói.

Ben nhìn tôi lom lom. ‘Em đã nhớ ra ư? Bằng cách nào...?’

‘Em viết lại mọi chuyện. Vài tuần rồi. Nhiều hết mức mà em nhớ được.’

‘Ở đâu?’ anh ấy bắt đầu cao giọng, như thể đang giận dữ. ‘Em viết mọi thứ vào đâu? Anh chẳng hiểu gì cả, Christine. Em viết vào đâu thế?’

‘Em viết vào một cuốn sổ.’

‘Một cuốn sổ ư?’ Cái cách anh ấy nói khiến nó nghe có vẻ rất tâm thường, như thể tôi chỉ đang viết các danh sách mua hàng và số điện thoại vậy.

‘Một cuốn nhật ký,’ tôi giải thích.

Ben nhấp nhẩm trong ghế. ‘Một cuốn nhật ký à? Bao lâu rồi?’

‘Em không nhớ chính xác lắm. Vài tuần thì phải?’

‘Anh có thể xem nó không?’

Tôi cảm thấy giận và tự ái. ‘Không,’ tôi đáp. ‘Chưa phải lúc.’

Anh ấy điên tiết. ‘Nó đâu? Đưa cho anh.’

‘Ben. Nó là đồ cá nhân mà.’

‘Cá nhân ư? Em tính nói sao về mấy chữ cá nhân đó?’

‘Ý em nó là thứ riêng tư. Em không cảm thấy thoải mái để anh đọc nó.’

‘Tại sao không? Em viết về anh à?’

‘Dĩ nhiên rồi. ‘

‘Em đã viết những gì?’

Sao có thể trả lời chuyện đó được chứ? Tôi nghĩ tới những việc mình đã không phải với anh ấy. Những thứ tôi đã nói với bác sĩ Nash và những gì đã nghĩ về cậu ta. Những việc mà tôi đã nghi ngờ chống mình, những thứ mà tôi nghĩ anh ấy có thể đã làm. Tôi nghĩ tới những lời dối trá mình đã thốt ra, những ngày tôi gặp bác sĩ Nash... và Claire... mà chẳng hề nói gì với anh ấy cả.

‘Nhiều thứ lắm, Ben à. Em đã viết nhiều thứ lắm.’

‘Nhưng tại sao thế? Tại sao em phải viết mọi thứ ra?’

‘Em muốn hiểu được cuộc đời mình,’ tôi đáp. ‘Em muốn có thể kết nối ngày này với ngày khác, như anh, hay như bất cứ ai vậy.’

‘Nhưng tại sao? Em thấy không hạnh phúc ư? Em không còn yêu anh nữa à? Em không muốn ở đây với anh nữa ư?’ Câu hỏi đó quất thẳng vào

tôi. Tại sao Ben cho rằng việc muốn tìm hiểu về cuộc đời đứt đoạn của tôi lại có nghĩa rằng tôi muốn thay đổi nó theo một cách nào đó?

‘Em không biết nữa,’ tôi nói. ‘Em không hạnh phúc khi nhìn vào gương và thấy rằng em già hơn em tưởng cả hai chục tuổi, rằng tóc em đã muối tiêu và mắt đầy những nếp nhăn. Em không hạnh phúc khi nhận ra rằng tất cả những năm tháng đó đã đi đâu mất hút, tách hẳn với em. Vậy nên, em nghĩ là phần lớn thời gian em chẳng hề cảm thấy hạnh phúc. Nhưng đó không phải là lỗi của anh. Em hạnh phúc được ở bên anh. Em yêu anh và rất cần anh nữa.’

Ben bước đến ngồi sát bên tôi. Giọng anh ấy mềm hẳn lại. ‘Anh xin lỗi. Anh ghét cái tai nạn xe hơi chết tiệt đó.’

Tôi giật mình lên, nhưng vẫn cố kềm xuống. Tôi có quyền gì mà nổi giận với Ben chứ; anh ấy đâu có rành những gì tôi đã biết và không biết.

‘Ben,’ tôi nói. ‘Em biết chuyện gì đã xảy ra. Em biết đó không phải là một tai nạn xe hơi. Em biết mình đã bị tấn công.’

Ben không nhúc nhích, chỉ nhìn tôi chòng chọc với cặp mắt vô cảm. Và rồi anh ấy hỏi lại, ‘Tấn công gì chứ?’

Tôi cao giọng. ‘Ben! Thôi đi!’ Tôi không nhận được nữa. Tôi đã bảo Ben là tôi đang viết nhật ký, bảo anh ấy là tôi đang chấp nối những chi tiết trong câu chuyện của tôi vào với nhau, vậy mà anh ấy vẫn cứ thế, vẫn sửa soạn để nói dối tôi khi đã rõ là tôi đã biết sự thật. ‘Đừng nói thế với em nữa! Em biết là chẳng hề có tai nạn xe hơi nào cả. Em biết chuyện gì đã xảy ra với mình. Chẳng có lý gì cứ phải giả bộ này khác. Chối bỏ nó chẳng đưa chúng ta tới đâu hết. Anh phải ngưng nói dối em đi!’.

Ben đứng bật dậy, cao lớn, chắn hết mọi tầm nhìn của tôi. ‘Ai đã kể cho em?’ anh ấy hỏi. ‘Ai? Có phải con khốn Claire không? Có phải cái

miệng thối của ả kẻ cho em nghe mấy lời dối trá đó không? Ai mượn ả nhúng mũi vào chứ?’

‘Ben...’ tôi mở miệng, nhưng anh ấy đã ngắt lời.

‘Ả luôn ghét anh. Ả sẽ làm bất cứ chuyện gì để khiến em ghét anh. Bất kể là chuyện gì! Ả đang nói dối đấy, em à. Chris. Ả đang nói dối. Em phải tin anh.’

‘Chẳng phải Claire đâu,’ tôi nói và cúi đầu xuống. ‘Mà là người khác.’

‘Ai?’ anh ấy hét lên. ‘Ai?’

‘Em đang gặp một bác sĩ,’ tôi lí nhí. ‘Tụi em nói chuyện. Cậu ta bảo em thế.’

Cả người Ben gần như bất động, trừ ngón cái của bàn tay phải cứ di di những vòng chậm chạp trên khớp ngón tay trái. Khi Ben cất tiếng, giọng anh ấy phập phều đến độ tôi phải cố đánh vật mới hiểu được lời lẽ.

‘Một bác sĩ, ý em là sao?’

Tất cả những gì tôi có thể làm là kể cho anh ấy nghe sự thật.

‘Cậu bác sĩ đó tên là Nash. Cậu ta đã liên lạc với em cách đây vài tuần...’ Ngay khi nói ra những điều này tôi có cảm tưởng không phải mình đang kể câu chuyện của mình, mà là chuyện của một ai đó khác.

‘Tay bác sĩ Nash này là người cố vũ em viết ra mọi thứ à?’

‘Vâng.’

‘Tại sao?’ anh ấy hỏi.

‘Em muốn khá hơn, Ben à.’

‘Và nó tiến triển chứ? Cái mà em đang làm ấy? Anh ta có cho em thuốc không?’

‘Không.’ tôi đáp. ‘Tụi em đang làm vài xét nghiệm, vài bài tập. Em có chụp nội soi cắt lớp...’

Ngón cái ngừng phất lại. Ben ngoảnh mặt sang tôi.

‘Chụp nội soi?’ giọng anh ấy lại to trở lại.

‘Vâng. Chụp MRI. Cậu ta nói biết đâu nó có thể có ích. Lần đầu em không khỏe nên họ không thật sự chụp được gì...’

‘Ở đâu? Em đã chụp ở đâu? Em đã làm mấy xét nghiệm này ở đâu?’

Tôi bắt đầu thấy bối rối. ‘Ở văn phòng của cậu ta,’ tôi nói. ‘Ở London. Chụp nội soi cũng ở đó luôn. Em không nhớ chính xác lắm.’

‘Sao em lại tới đó chứ? Sao một người như em lại tới văn phòng của một bác sĩ chứ?’ giọng anh ấy tê tái và gấp gáp. ‘Sao thế?’

Tôi cố nói một cách bình tĩnh. ‘Cậu ta đến đây đón em,’ tôi nói. ‘Và chở em đi...’

Vẻ thất vọng thoáng hiện ra trên mặt Ben kể đó là vẻ giận dữ. Tôi không biết anh ấy định làm gì nữa. Tôi không hề muốn cuộc nói chuyện diễn ra thế này, không hề dự tính là nó sẽ trở nên rất khó khăn.

Tôi cần giải thích cho ra lẽ mọi chuyện với anh ấy. ‘Ben à...’ tôi mở miệng.

Chuyện xảy ra ngay sau đó không phải là thứ mà tôi mong đợi. Một tiếng rền rĩ u ám cất lên từ đâu đó rất sâu trong họng Ben, bùng nổ ngoài kiểm soát rồi thoát ra thành một tiếng gào khủng khiếp, giống như cả đám đinh chà trên mặt kính.

‘Ben?’ tôi gọi. ‘Ben! Có gì sai sao?’ Anh ấy lảo đảo ngoảnh tránh tôi. Tôi đứng dậy và giơ tay ra cho anh ấy nắm lấy. ‘Ben!’ tôi gọi nhưng anh ấy lờ đi và vẫn đứng im lì. Khi quay lại, mắt anh ấy trao tráo, gương mặt bừng đỏ, nước bọt ứa ra nơi khóe miệng. Trông Ben như thể vừa khoác lên một cái mặt nạ kỳ cục, với những đường nét biến dạng.

‘Con đĩ ngu ngốc.’ Ben rút lên và áp sát lại khiến tôi nao núng. Mặt Ben chỉ cách mặt tôi có vài phân. ‘Chuyện này đã diễn ra bao lâu rồi?’

‘Ben, ừm..’

‘Nói mau! Nói tôi nghe nào, thứ đàn bà dâm dăng. Bao lâu rồi?’

Nỗi sợ dấy lên trong tôi, chầm chậm trồi lên rồi chìm lỉm xuống. ‘Chẳng có chuyện gì hết!’ tôi kêu lên. Hơi thở của Ben có mùi thịt và mùi hành tây. Nước bọt của anh ấy bắn vào mặt, vào môi tôi. Tôi có thể nếm được con giận ưốt nhoẹt, nóng rẫy của Ben.

‘Cô đang ngủ với thằng đó. Đừng có dối tôi.’

Bắp chân tôi bị ép cứng vào mép ghế sofa và tôi cố nhúc nhích để thoát khỏi Ben, nhưng anh ấy đã tóm chặt lấy vai tôi và lắc lự. ‘Cô vẫn hết như thế, đồ đĩ dối trá ngu ngốc. Tôi chẳng biết cái gì khiến tôi đã nghĩ là với tôi cô sẽ khác. Cô đang làm cái gì vậy hả? Lén đi thậm thụt với hắn trong lúc tôi ở chỗ làm hả?’

Tôi cảm thấy những ngón tay và móng tay của Ben cào vào da tới xuyên qua lớp áo.

‘Ben! Anh đang làm em đau!’ tôi hét lên, hy vọng ngút được anh ấy ra khỏi cơn thịnh nộ. ‘Ben! Ngưng lại!’

Ben ngưng lắc và lỏng tay kẹp ra một chút. Thật khó tin là cái người đang riết chặt vai tôi với khuôn mặt trợn lẩn thịnh nộ và căm ghét này lại chính là người đã viết bức thư mà Claire đã trao cho tôi. Làm sao mà chúng tôi lại đến nông nỗi này chứ?

‘Em không ngủ với cậu ta,’ tôi nói. ‘Cậu ta đang giúp em khỏe hơn, để em có thể sống một cuộc sống bình thường. Ở đây, với anh. Anh không muốn đi đâu đó sao, Ben?’

Mắt anh ấy bắt đầu lia khắp phòng. ‘Ben?’ tôi lại gọi. ‘Nói với em đi!’ Anh ấy vẫn trơ trơ. ‘Anh không muốn em khỏe hơn sao? Đó không phải là thứ anh luôn mong muốn, hy vọng sao?’ Đầu anh ấy bắt đầu lắc đảo hết bên này sang bên khác. ‘Em biết nó mà,’ tôi nói. ‘Em biết đó là điều anh mong muốn suốt bấy lâu mà.’ Tôi òa khóc; những giọt nước mắt nóng bỏng chạy dài xuống má. Qua làn nước mắt, giọng tôi vỡ vụn trong

những tiếng nước nở. Anh ấy vẫn tóm lấy tôi, nhưng giờ đã dịu đi, và tôi đặt tay mình lên tay anh ấy. ‘Em đã gặp Claire,’ tôi nói. ‘Cô ấy đã đưa cho em lá thư của anh. Em đã đọc nó rồi, Ben ạ. Sau tất cả những năm qua. Em đã đọc nó.’

Có một vết sạm ở đó, trên trang giấy. Mực vấy nước thành một vết lòe nhòe trông giống một ngôi sao. Hẳn là tôi đã khóc khi viết những dòng này. Tôi đọc tiếp.

Tôi chẳng biết mình mong đợi chuyện gì xảy ra nữa. Có lẽ tôi nghĩ Ben sẽ ngả vào vòng tay của mình, sụt sùi trong khuây khỏa, và chúng tôi sẽ đứng đó, ôm nhau lặng lẽ cho đến khi cả hai thấy nhẹ lòng, cảm thấy con đường trở lại với nhau. Có lẽ tôi sẽ lên lầu lấy bức thư mà Claire đã trao cho tôi, và chúng tôi sẽ cùng đọc nó, rồi bắt đầu chậm rãi xây lại cuộc đời trên cái nền của sự thật.

Thay vào đó, có một lúc dường như không hề có một mảy may chuyển động và mọi thứ lặng như tờ. Không có cả tiếng thở, cũng không một tiếng xe trên phố. Tôi thậm chí chẳng nghe cả tiếng tích tắc của đồng hồ. Như thế cuộc sống đã ngưng đọng lại, treo lủng lẳng trên một đỉnh nhọn giữa trạng thái này và trạng thái khác.

Và rồi nó bật đi. Ben rút khỏi người tôi. Tôi ngỡ anh ấy sắp sửa hôn mình, nhưng thay vào đó khóe mắt tôi mờ đi và đầu tôi ngật qua một bên. Cơn đau thốn lên từ quai hàm. Tôi ngã ập xuống sofa, gáy tôi va trúng cái gì đó cứng và sắc nhọn. Tôi thét lên. Một cú đánh khác, rồi một cú nữa. Tôi nhắm nghiền mắt lại, đợi cú tiếp theo, nhưng chẳng có gì nữa ngoài tiếng chân bước đi và tiếng cửa đóng sầm lại.

Tôi mở mắt và hào hển nuốt giận. Một cái đĩa vỡ tan tành nằm ngay bên đầu tôi và nước sốt đang rỉ lên sàn, thấm vào tấm thảm. Tôi thở hắt

ra rồi nhắm nghiền mắt lại. Mình không được ngủ, tôi nghĩ, không được phép thế.

Tôi lại mở mắt ra, nuốt nghẹn và nếm thấy vị máu.

Tôi lên lầu và tìm cuốn nhật ký. Máu vẫn tứa ra từ vành môi rách toạc và rớt giọt trên tấm thảm. Tôi chẳng còn biết chuyện gì đã xảy ra nữa. Tôi không biết chồng mình đang ở đâu, có trở về không, hay tôi có muốn anh ấy trở về nữa không.

Nhưng tôi cần anh ấy. Không có anh ấy tôi không thể sống nổi.

Tôi thấy sợ và nóng lòng được gặp Claire.

Tôi ngừng đọc và đưa tay sờ trán. Có cảm giác như ngứa, vết thâm tím tôi thấy sáng nay, cái vết tôi đã che đi bằng lớp trang điểm. Ben đã đánh tôi. Tôi nhìn lại mục ghi ngày tháng. *Thứ Sáu, ngày 23 tháng Mười một.* Đã một tuần rồi. Một tuần đã trôi qua trong niềm tin là mọi thứ đều ổn cả.

Đột nhiên tôi nghe thấy tiếng chân Ben bước lên cầu thang, và gần như lần đầu tiên nhận thức đầy đủ được rằng tôi đang ở đây, trong phòng khách sạn này, cùng với Ben. Với cái người đã đánh tôi.

Tôi nghe tiếng chìa tra vào ổ khóa và cảm thấy mình như bị chẻ đôi ra. Một nửa muốn bỏ chạy, đem theo những trang còn chưa đọc, nhưng một nửa lại muốn biết cho được chuyện đã xảy ra. Tôi đứng dậy, dúm những trang giấy vào dưới gối và nằm xoải ra giường. Tôi nhắm mắt lại khi Ben bước vào phòng.

‘Khỏe rồi chứ, em yêu?’ Ben hỏi. ‘Em còn thức không?’

Tôi mở mắt ra. Ben đang đứng ở ngưỡng cửa, tay nắm chặt một cái chai. ‘Anh chỉ kiếm được mỗi Cava thôi.’ Ben đặt cái chai lên bàn trang

điểm và hôn tôi. ‘Chắc anh phải tắm cái đã,’ Ben thì thầm rồi bước vào phòng tắm và mở vòi nước.

Khi Ben vừa khép cửa tôi đã lôi ngay mấy tờ giấy ra. Chắc chắn Ben sẽ không ở trong đó quá năm phút, vậy nên tôi phải đọc nhanh hết cỡ. Mắt tôi quét xuống trang giấy, thậm chí không cần nhận mặt hết tất cả từ ngữ, chỉ cần đủ để hiểu được.

Chuyện đó đã xảy ra cách đây nhiều giờ rồi. Tôi đang ngồi ở sảnh đợi tối hù trong ngôi nhà trống rỗng của mình, một tay là mẫu giấy ghi một con số đã nhòe, tay kia là điện thoại. Chẳng có tiếng trả lời, chỉ có một hồi chuông không dứt. Claire không ở đó để giúp tôi.

Tôi tự hỏi thực ra mình đang muốn gì. Tránh né, thoát khỏi Ben ư?

Không. Tôi phải ngồi lại với anh ấy và nói cho ra lẽ. Tôi muốn hiểu Ben, và muốn anh ấy hiểu tôi. Thế thì tại sao tôi lại gọi cho Claire? Bởi vì cô ấy là người duy nhất có thể giúp tôi, giúp cả hai chúng tôi. Hoặc cũng có thể chẳng giúp gì được.

Tôi nhìn vào giỏ xách của mình và thấy số điện thoại mà bác sĩ Nash đã cho tôi. Giờ đã quá trễ rồi, tôi nghĩ. Cậu ta chẳng còn ở văn phòng nữa, hẳn là đang ở cùng với Julie.

Số điện thoại nhà cậu ta được viết trên bìa cuốn nhật ký của tôi. Nó cứ reng dài rồi im lặng. Tôi thử lần nữa. Vẫn y vậy.

Tôi ngồi bệt ở đó cả lúc lâu. Bất lực. Và cứ nhìn chăm chăm vào cửa trước, nửa hy vọng sẽ nhìn thấy hình dáng lờ mờ của Ben hiện lên qua lớp kính mờ đang loay hoay tra chìa vào ổ khóa, nửa kinh sợ phải thấy nó.

Rốt cuộc thì tôi chẳng đợi nổi nữa. Tôi lên lầu và viết lại chuyện này. Căn nhà vẫn rỗng tuếch. Chỉ một lúc nữa thôi tôi sẽ gấp cuốn sổ này lại, giấu nó đi, rồi tắt đèn và ngủ lịm.

Rồi tôi sẽ quên tuốt tuột, và cuốn nhật ký này sẽ là tất cả những gì còn lại.

Tôi thấp thỏm ngó lom lom cái trang kế tiếp, sợ rằng mình sẽ thấy nó trống trơn, nhưng không phải vậy.

Thứ Hai, ngày 26 tháng Mười một, nó mở đầu thế. Anh ấy đánh tôi hôm thứ Sáu. Hai ngày qua tôi chẳng viết gì cả. Trong suốt thời gian đó, liệu tôi có tin là mọi thứ đều ổn?

Ben đã kể gì với tôi nhỉ? Mặt tôi thâm tím và nhức nhối. Chắc chắn tôi đã biết là có chuyện không ổn chứ?

Hôm nay Ben bảo là tôi đã bị ngã. Câu sáo rỗng to uỵch và tôi tin anh ấy. Làm sao có thể không tin chứ? Ben đã giải thích tôi là ai, và anh ấy là ai, và làm sao mà tôi lại thức dậy trong một căn nhà xa lạ thế này, với cả đồng tuối tác chất thêm vào số tuổi tôi nghĩ mình đang có, vậy thì hà cớ gì tôi phải thắc mắc thêm tại sao môi tôi rách toạc, còn mắt thì bầm tím và sưng giộp cả lên?

Thêm vào đó, có lẽ tôi cũng muốn tin anh ấy nữa. Có lẽ nếu không thế sẽ phải thừa nhận vài thứ tôi chưa sẵn sàng để hiểu. Vậy nên, tôi cứ tiếp tục trình tự hằng ngày của mình. Tôi hôn Ben khi anh ấy đi làm. Tôi dọn dẹp bữa điểm tâm rồi đi tắm.

Và rồi tôi tìm ra cuốn nhật ký này và biết được sự thật.

Có phần thiếu thiêu ở đây. Tôi đã không đề cập đến bác sĩ Nash. Cậu ta đã bỏ rơi tôi? Tôi đã tìm thấy cuốn nhật ký mà không cần cậu ta giúp? Hay tôi đã ngưng việc giấu biến nó đi? Tôi đọc tiếp.

Sau đó, tôi đã gọi Claire, bằng cái điện thoại mà bác sĩ Nash đã đưa. Không có trả lời, vậy nên tôi cứ ngồi bồn chồn trong phòng khách. Tôi hết cầm mấy tờ tạp chí lên rồi lại đặt xuống. Tôi mở tivi lên và bỏ hết nửa giờ trơ mắt ngó màn hình mà chẳng biết có gì trên đó. Tôi nhìn cuốn nhật ký, nhưng không thể tập trung viết nổi điều gì. Tôi cố gọi lại cho Claire một số lần nữa, lần nào cũng chỉ nghe cùng cái câu mời để lại tin nhắn. Chỉ sau giờ ăn trưa mới nghe cô ấy trả lời.

‘Chrissy,’ Claire nói, văng vẳng phía sau là tiếng Toby đang chơi đùa. ‘Cậu thế nào?’

‘Tớ ổn,’ tôi đáp, dù rằng chẳng phải thế.

‘Tớ đã tính gọi cho cậu,’ cô ấy nói. ‘Tớ đang cảm thấy như ở địa ngục, mà đó mới là thứ Hai thôi đấy!’

Thứ Hai. Ngày tháng chẳng có ý nghĩa gì với tôi cả; mỗi ngày cứ chầy nhão đi, chẳng tài nào phân biệt nổi với cái ngày trước đó.

‘Có chuyện gì à?’ tôi hỏi.

‘Ừm, chẳng có gì,’ cô ấy đáp. ‘Chỉ là Roger. Vợ anh ta. Cô ấy đang bệnh. Tụi mình đã ở chỗ luật sư cả ngày. Cậu hiểu chứ?’

Tôi chẳng hiểu gì ráo, dĩ nhiên là vậy rồi. ‘Tớ cần gặp cậu,’ tôi thốt lên. ‘Cậu có thể ghé qua không?’

Claire có vẻ ngạc nhiên. ‘Tối chỗ cậu ư?’

‘Phải,’ tôi đáp. ‘Làm ơn đi mà? Tớ muốn nói chuyện với cậu.’

‘Mọi việc ổn chứ, Chrissy? Cậu đã đọc bức thư rồi chứ?’

Tôi hít một hơi thật sâu, và giọng tôi chùng xuống thành một lời thì thào. ‘Ben đánh tớ.’ Tôi nghe một cú thở hắt đầy sững sốt.

‘Sao?’

‘Đêm trước. Tớ bầm cả người. Ben bảo là tớ bị ngã, nhưng tớ đã ghi là bị anh ấy đánh.’

‘Chrissy, không lẽ nào Ben lại đánh cậu. Sao thế được. Anh ấy rõ ràng là không có cái kiểu đó đâu.’

Nỗi ngờ vực tràn ngập người tôi. Có khi nào tôi bị ra tất cả mấy chuyện đó không?

‘Nhưng tớ đã viết về chuyện đó trong nhật ký mà,’ tôi thắc mắc.

Claire im lặng một lúc, rồi hỏi, ‘Nhưng tại sao anh ấy lại đánh cậu chứ?’

Tôi rờ tay lên mặt, cảm nhận mũi cơ giập lên quanh mắt. Một chớp giập lóe lên. Rõ ràng là cô ấy không tin tôi.

‘Tớ đã kể cho Ben là tớ đang viết nhật ký. Tớ nói là đã gặp cậu, và bác sĩ Nash. Tớ bảo là tớ đã biết chuyện Adam, bảo anh ấy không cần phải làm bộ như thằng bé chưa bao giờ tồn tại. Tớ bảo là cậu đã đưa cho tớ lá thư anh ấy đã viết, rằng tớ đã đọc nó. Thế rồi anh ấy đánh tớ.’

‘Ben chỉ đánh cậu thôi sao?’

Tôi nghĩ tới những gì anh ấy đã xử vả, kết tội mình. ‘Ben tức giận lắm,’ tôi nói. ‘Anh ấy gọi tớ là thứ đàn bà lẳng lơ.’ Tôi cảm thấy tiếng thổn thức dâng lên trong lồng ngực. ‘Anh ấy... anh ấy kết tội tớ ngủ với bác sĩ Nash. Tớ nói tớ không làm thế, rồi...’

‘Rồi sao?’

‘Rồi anh ấy đánh tớ.’

Một khoảng lặng im, rồi Claire hỏi, ‘Trước đây Ben đã khi nào đánh cậu chưa?’

Làm sao tôi biết được chứ. Rõ ràng là Claire đang thấy khó tin chuyện Ben có thể là một tay vũ phu, nhưng biết đâu quan hệ của chúng

tôi đã từng nhuộm mùi bạo hành. Tôi nhớ lại mình đã không cảm thấy thương hại mà còn tỏ ra coi thường những phụ nữ để mặc cho chồng hành hạ. Tôi thật không hiểu nổi tại sao họ không bỏ đó mà đi. Họ thật bạc nhược, tôi đã nghĩ thế. Bạc nhược và ngu ngốc.

Phải chăng tôi đã rơi vào cùng một cái bẫy hết như họ?

‘Tớ không biết,’ tôi thú thật.

‘Thật khó tưởng tượng là Ben lại làm đau được cái gì, nhưng tớ vẫn cho là chuyện đó không xảy ra được. Christ! Anh ấy thường khiến tớ cảm thấy tội lỗi. Cậu có nhớ không?’

‘Không,’ tôi đáp. ‘Tớ không nhớ. Tớ không nhớ được gì cả.’ ‘Cút thật,’ Claire buột miệng. ‘Xin lỗi, tớ lỡ lời. Thật khó tưởng tượng quá đi. Ben là người đã thuyết phục tớ rằng ngay cả bọn cá cũng có quyền được sống như đám động vật có chân. Anh ấy thậm chí còn không giết cả một con nhện’

Gió thổi giật rèm. Từ cầu cảng vọng lại những tiếng gào rú. Trên phố, ai đó la lên ‘Mẹ kiếp!’ và tôi nghe tiếng kính vỡ. Tôi chẳng muốn đọc tiếp nữa, nhưng tự biết là mình phải tiếp tục.

Tôi cảm thấy rùng mình. ‘Ben ăn chay sao?’

‘Ăn chay trường đấy,’ Claire nói và phá lên cười. ‘Đừng bảo tớ là cậu chẳng biết nhé?’

Tôi nghĩ tới cái đêm anh ấy đánh tôi. Nửa miếng thịt nhai dở, tôi đã viết thế mà. Mấy hạt đậu còm lên trên lớp nước sốt cạn hều.

Tôi đứng dậy, bước tới chỗ cửa sổ. Con đường yên tĩnh quá, đám cây trong vườn rung rinh trước gió. ‘Tớ không nghĩ vậy. Ben ăn thịt mà. Anh ấy đâu có ăn chay. Dù gì thì cũng không phải thế trong thời điểm này. Có lẽ anh ấy đã thay đổi chăng?’

Một khoảng lặng dài thượt.

‘Claire? Claire? Cậu còn ở đó không?’

‘Có đây, ‘ cô ấy đáp, nghe có vẻ giận. ‘Tớ sẽ gọi Ben để hỏi cho ra lẽ. Giờ anh ấy làm ở đâu?’

Tôi cảm thấy nỗi hoảng sợ trào lên. Tôi vừa muốn vừa chẳng muốn Claire nói chuyện với Ben.

‘Chắc đang ở trường, tớ nghĩ vậy. ‘Ở trường ư?’ Claire thốt lên. ‘Ý cậu là ở trường đại học? Giờ anh ấy đứng lớp à?’

Một nỗi sợ không thể gọi tên bắt đầu khuấy đảo trong lòng tôi. ‘Không,’ tôi đáp. ‘Ben làm ở một trường gần đây thôi. Tớ chẳng nhớ được tên.’

‘Anh ấy làm gì ở đó?’.

‘Thầy giáo. Trưởng bộ môn Hóa, tớ nghĩ là anh ấy bảo thế.’ Tôi thấy có lỗi vì chẳng hề biết chồng mình làm nghề gì để sống, cũng không thể nhớ ra làm thế nào anh ấy kiếm được tiền để giữ cho cả hai sống được trong căn nhà này. ‘Tớ chẳng biết nữa.’

Tôi ngước lên và bắt gặp khuôn mặt sưng phồng của mình phản chiếu trong khung cửa sổ trước mặt. Tôi lỗi chột bốt hơi đi cả.

‘Một thầy giáo ư?’ Claire hỏi lại. ‘Trường nào thế?’

‘Tớ không biết,’ tôi thú thật. ‘Hình như anh ấy không kể.’ ‘Cái gì, chưa bao giờ á?’

‘Sáng nay thì không.’ tôi đáp. ‘Với tớ thì cũng như chưa bao giờ thôi.’

‘Tớ xin lỗi, Chrissy. Tớ không có ý làm cậu lo lắng. Nó chỉ là, ừm... Cậu có thể tìm ra tên của cái trường đó không?’

Tôi vụt nghĩ tới cái phòng làm việc trên lầu. ‘Chắc là được thôi. Tại sao thế?’

‘Tớ sẽ gọi cho Ben, nói chuyện với anh ấy. Tớ muốn chắc là anh ấy sẽ ở nhà lúc tớ ghé qua đó chiều nay. Tớ chẳng muốn đó là một chuyến đi vô ích!’

Tôi chú ý đến vẻ bồn cợt mà Claire cố gấn vào giọng nói, nhưng không muốn khơi ra, bèn quyết định nhượng bộ cô bạn. ‘Tớ xem liền đây,’ tôi đáp.

Tôi lên lầu. Phòng làm việc khá ngăn nắp, những chồng giấy xếp gọn ghẽ trên bàn. Chẳng lâu la gì để tìm ra mấy tờ giấy có in tiêu đề; một bức thư về một buổi họp phụ huynh đã diển ra.

‘Trường St.Anne’s,’ tôi nói.

‘Tớ sẽ gọi lại cho cậu sau nhé?’ Claire đề nghị.

Nỗi hoảng sợ lại chọc lên. ‘Cậu sẽ nói gì với anh-ấy?’ tôi hỏi.

‘Tớ chỉ làm rõ chuyện này thôi,’ cô ấy trấn an. ‘Tin tớ đi, Chrissy. Phải có một lời giải thích nào chứ?’

‘Phải,’ tôi đáp và cúp máy. Một nỗi sợ ghim cứng lấy tôi. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu linh cảm của tôi là chính xác? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Claire và Ben vẫn đang ăn nằm với nhau? Có lẽ giờ này Claire đang gọi cho anh ấy để cảnh báo.

Tôi nhớ lại trong nhật ký, có đoạn bác sĩ Nash bảo rằng tôi đã từng có những triệu chứng của bệnh hoang tưởng. Cho là các bác sĩ đang âm mưu chống lại cô, cậu ta đã nói thế. Và bác sĩ Wilson cũng nói nữa. Thường có khuynh hướng tán nhảm. Bịa chuyện.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như tất cả những chuyện đó đang lặp lại? Nếu tất cả những chuyện này là do tôi bịa đặt? Mọi thứ trong nhật ký của tôi có thể là tưởng tượng hết cả. Hoang tưởng hết cả.

Tôi nghĩ tới những gì bác sĩ Nash đã kể cho tôi ở khu cách ly, và Ben trong bức thư của anh ấy. Đôi khi cô rất hung hăng. Biết đâu chính tôi đã

châm ngòi cho cuộc ẩu đả tối thứ Sáu kia. Tôi đã mắng Ben té tát? Có lẽ anh ấy đã đánh trả và rồi tôi đã diễn giải nó thành một chuyện hư cấu.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu nguyên cả cuốn nhật ký này chỉ chứng tỏ rằng bệnh tình của tôi lại đang trở xấu? Rằng chẳng mấy chốc mà đến lúc tôi phải quay trở lại Nhà Giám hộ?

Tôi thấy ớn lạnh. Tôi tin chắc đó chính là lý do khiến bác sĩ Nash đã muốn đưa tôi tới đó. Để sửa soạn đưa tôi quay về.

Tất cả những gì tôi có thể làm là đợi Claire gọi lại.

Lại một cú hẫng nữa. Có phải Ben sẽ thử mang tôi trở lại Nhà Giám hộ? Tôi phóng mắt về phía cửa phòng tắm. Mình sẽ không để anh ấy làm điều đó, tôi nghĩ. Nhưng làm sao để ngăn anh ấy lại?

Có một mục ghi cuối cùng, viết sau nhưng cũng trong ngày hôm đó. Thứ Hai ngày 26 tháng Mười một, nó ghi thế, cộng thêm giờ giấc. 6.55 chiều.

Claire đã gọi lại sau chưa đầy nửa tiếng đồng hồ. Và giờ thì trí óc tôi rung động. Nó lảng từ bên này sang bên kia, rồi trở ngược lại. Mình biết phải làm gì rồi. Mình chẳng biết phải làm gì nữa. Mình biết phải làm gì mà. Nhưng còn có thêm một ý thứ ba nữa khiến tôi run bắn cả lên khi nhận ra sự thật: Mình đang gặp nguy hiểm.

Tôi đang gặp nguy hiểm. Cho đến lúc này tất cả những gì tôi có thể làm là cầm lấy cây bút này và viết ra mối nguy mình đang phải đối mặt.

Tôi đã lật tờ bìa của cuốn nhật ký này, định viết mấy chữ. Đừng tin Ben, để mà, cho dù không thấy gì khác, tôi cũng sẽ thấy câu đó khi tỉnh dậy vào sáng mai, nhưng lại thấy rằng mình đã viết rồi. Mấy chữ ấy đã ở đó tự hồi nào.

Tôi không nhớ là đã viết chúng. Nhưng mặt khác thì tôi có nhớ được gì đâu chứ.

Một cú hẫng, và rồi nó ghi tiếp.

Trên điện thoại, Claire nói năng có vẻ rất thận trọng, như thể đang đi men mén quanh một sinh vật đang say ngủ mà cô ấy chẳng muốn đánh thức nó dậy, và tôi lắng tai nghe, chờ nghe điều tệ hại nhất, nhưng chẳng biết nó sẽ xuất hiện dưới hình thù nào.

‘Chrissy,’ cô ấy nói. ‘Nghe này.’

Giọng Claire khiến tôi thấy sợ. Tôi ngồi bệt xuống. ‘Sao?’ ‘Tớ phải nói cho cậu nghe vài chuyện, về cái lúc tớ gọi cho Ben. Ở trường ấy.’

Tôi có cảm giác choáng ngợp như bị ấn vào một hành trình không kiểm soát được. ‘Anh ấy đã nói gì?’

‘Tớ không nói chuyện với Ben. Tớ chỉ muốn chắc là anh ấy làm việc ở đó.’

Tại sao vậy?’ tôi hỏi. ‘Cậu không tin anh ấy sao?’

‘Ben đã nói dối nhiều thứ khác rồi.’

Tôi đồng ý, nhưng vẫn cố vớt vát, ‘Tại sao Ben lại phải nói dối về chuyện đó chứ? Tại sao phải bảo tớ là anh ấy làm việc ở đâu đó nếu như không phải thế? Tại sao cậu phải kiểm tra anh ấy?’

‘Chỉ vì tớ thấy ngạc nhiên về chuyện Ben đang làm việc ở trường học. Cậu biết anh ấy được đào tạo để trở thành một kiến trúc sư mà?’ Dĩ nhiên là tôi chẳng biết rồi. Mà làm sao tôi biết được cơ chứ? Tôi lặng

thinh và Claire tiếp tục. ‘Lần cuối lúc tớ nói chuyện với Ben thì anh ấy đang xem xét chuyện mở văn phòng riêng mà. Tớ thấy lạ chuyện Ben làm ở một cái trường nào đó.’

‘Chuyện gì đã xảy ra? Họ nói sao?’

‘Họ nói không thể quấy rầy Ben được. Ben đang có giờ trên lớp.’ ‘Tôi cảm thấy nhẹ nhõm. Ít ra thì anh ấy cũng đã không nói dối về chuyện đó.’

‘Hắn là Ben đã thay đổi dự định,’ tôi nói. ‘Về nghề nghiệp. Chúng ta sẽ hỏi khi anh ấy về nhà.’

‘Chrissy? Tớ đã bảo họ là tớ muốn gửi cho Ben vài thứ gì đấy tờ. Tớ hỏi chúc danh của Ben.’

‘Và?’ tôi hỏi.

‘Ben không phải là trưởng bộ môn Hóa hay bất cứ môn gì khác. Họ nói Ben là phụ tá phòng thí nghiệm.’

Tôi cảm thấy người mình co giật. Lại một lời nói dối đi cùng tất cả những lời nói dối khác.

‘Cậu chắc chứ?’ tôi hỏi lại. ‘Nhưng tại sao thế? Tại sao anh ấy phải nói dối về chuyện đó?’ Trí óc tôi phóng tới một lý do rất riêng. Có phải vì ngược, nếu tôi biết anh ấy đã từ một kiến trúc sư thành công xuống một phụ tá phòng thí nghiệm trong một ngôi trường địa phương? Ben nghĩ tôi hơi hợt đến độ sẽ yêu anh ấy nhiều hơn hoặc ít hơn dựa trên việc anh ấy làm gì để sống ư?

Mọi thứ dường như sáng tỏ.

‘Lạ Chúa,’ tôi thốt lên. ‘Đó là lỗi của tớ!’

‘Không!’ Claire đáp. ‘Đó không phải là lỗi của cậu!’ ‘Phải mà!’ tôi cãi. ‘Là do sự căng thẳng khi phải chăm sóc tớ. Phải lo toan đủ thứ quanh chuyện đó. Ngày nào cũng như ngày nấy. Ben hẳn đã suy sụp.’ tôi bắt đầu thốt thức. ‘Chuyện đó hẳn là không thể chịu đựng nổi. Thậm chí

anh ấy phải đơn độc trải qua tất cả những đau buồn đó, mỗi ngày.’
Đường dây lặng ngắt, và rồi Claire hỏi gặng, ‘Đau buồn? Đau buồn nào?’

Tôi nghĩ cô ấy đang vô tình tỏ ra ngây ngốc. Hoặc có lẽ đã quên bằng sự mất mát mới rởi của tôi. ‘Adam,’ tôi nói. Tôi cảm thấy nhói đau khi phải nói tên thằng bé.

‘Adam làm sao?’

Cảm giác đó ập đến. Man dại. Bộc phát. Lạ Chúa, tôi nghĩ. Claire chẳng biết gì cả. Ben đã không kể cho cô ấy. Tôi sẽ phải kể lại mọi chuyện về con trai mình, an ủi Claire trong khi chính tôi mới cần được an ủi. Tôi hít đầy hai buồng phổi và đứng dậy.

‘Thằng bé đã chết,’ tôi nói.

Claire thở hắt ra. ‘Chết ư? Lúc nào? Ra làm sao?’

‘Ben kể là vào năm ngoái. Thằng bé bị giết trong chiến tranh.’

‘Chiến tranh? Chiến tranh nào thế?’

‘Afghanistan?’

‘Chrissy, thằng bé làm gì ở Afghanistan thế?’ giọng Claire nghe rất lạ, hình như có chút cười cợt.

‘Thằng bé ở trong quân đội,’ tôi nói, nhưng ngay lúc đó tôi bắt đầu nghi ngờ lời lẽ mình đang nói. Tôi nghe tiếng Claire khụt khịt, như thể đang thấy chuyện gì đó rất buồn cười. ‘Claire?’ tôi hỏi. ‘Chuyện gì thế? Có gì sai sao?’

‘Chrissy,’ cô ấy nói. ‘Chrissy, bạn thân mến ơi. Adam đâu có vào quân đội. Thằng bé cũng chưa bao giờ tới Afghanistan cả. Tớ là mẹ đỡ đầu của thằng bé mà, nhớ không? Tớ nói chuyện với thằng bé suốt.’ Tôi mất cả lúc lâu mới hiểu ra tại sao cô ấy vẫn đang dùng thì hiện tại.

‘Tớ mới nói chuyện với thằng bé tuần trước đây thôi,’ Claire giải thích, giờ thì cô ấy gần như phá ra cười. ‘Adam còn sống mà.’

Tôi ngừng đọc. Cảm thấy như thể mình đã ngã hụt về phía sau, hoặc thả trôi đi. Tôi có dám tin chuyện đó không? Có muốn không? Tôi dựa vào cái bàn trang điểm và đọc tiếp, chỉ lơ mờ nhận thức được rằng hình như không còn nghe tiếng Ben tắm dưới vòi sen nữa.

Tôi chẳng nhớ chính xác chuyện gì xảy ra tiếp đó nữa. Sợi dây chuối ký ức như bị cắt phụt, đổ lổng chổng xuống sàn.

Tôi suýt ngã nhào nếu không tóm lấy lưng ghế. Sàn nhà dưng vọt tới mặt tôi, còn trần nhà tụt lại như muốn đè tôi bẹp dí. ‘Thằng bé còn sống ư?’ Phút trước tôi thở hắt ra, phút sau đã thẳng thừng bác bỏ, ‘Không.’ Dạ dày tôi nhộn nhào. Biết đâu Claire đang nói dối...

‘Thằng bé còn sống thật chứ?’

‘Còn, ‘ Claire khẳng định, rồi thêm. ‘Còn chứ! Tớ nói chuyện với thằng bé mới đây thôi mà. Ngay sau khi tớ gặp cậu...’

‘Nhưng... ‘ tôi thốt lên. ‘Nhưng... tớ đã thấy một tờ báo. Một mẫu báo cắt ra. Nó ghi là thằng bé đã bị giết chết mà.’

‘Chuyện đó chẳng thể là thật được, Chrissy ạ,’ cô ấy quả quyết. ‘Không thể thế được. Thằng bé hãy còn sống.’

Tôi bắt đầu mở miệng, nhưng mọi cảm xúc cứ nhẩy đè lên nhau. Hân hoan. Tôi nhớ là mình đã cảm thấy rất hân hoan. Niềm vui tuyệt đỉnh xì xèo ngay trên đầu lưỡi khi biết rằng Adam vẫn còn sống, nhưng trợn lẩn trong nó là vị gắt, vị cay đắng của nỗi sợ và nỗi đau. Tại sao Ben nói dối tôi về chuyện đó? Anh ấy đang cố ý làm tôi đau sao? Tôi nghĩ về những vết bầm tím của mình. Có lẽ sự bạo hành của anh ấy không chỉ dừng lại ở vấn đề thể xác, có lẽ một ngày nào đó Ben sẽ chỉ lấy làm thỏa mãn khi kể cho tôi nghe rằng con trai tôi đã chết để được thấy nỗi đau như là sự trừng phạt ấy. Anh ấy có thật sự phải chọn việc xóa sổ con trai mình dựa vào vài ý thích ngông nghênh?

‘Nó ở đâu?’ tôi hỏi dồn. ‘Thằng bé ở đâu? Tớ muốn gặp nó?’ Tôi nhúc nhích rồi đứng hẳn lên.

‘Chrissy, ‘ Claire nói. ‘Bình tĩnh nào.’

‘Nhưng...’

‘Chrissy!’ Claire ngắt lời, giọng đã chuyển sang tông mới. Đuợm về sợ hãi. ‘Tớ sắp ghé,’ cô nói. ‘Cứ ở đó đi. ‘

‘Không!’ tôi thốt lên. ‘Claire! Nói cho tớ biết thằng bé ở đâu đi!’

‘Tớ thật sự thấy lo cho cậu đấy Chrissy. Làm ơn...’ ‘Nhưng...’

Cô ấy cao giọng. ‘Chrissy, bình tĩnh lại nào!’ và rồi một ý nghĩ đơn độc chọc xuyên qua lớp sương mù đầy những hỗn loạn của tớ; tôi đang quá kích động. Tôi hít một hơi sâu và cố lắng lòng.

Claire hẳn đã nhận ra sự điểu chỉnh của tôi. Giọng cô ấy mềm đi.

Tôi không biết mình đã ngồi ở đó bao lâu, lắng nghe cô bạn thân nhất kể hết sự tình. Cô ấy bảo tôi rằng Adam đang sống ở Birmingham. ‘Với Helen, tớ nghĩ thế,’ cô ấy còn bảo rằng thằng bé và cha nó không hòa hợp lắm. ‘Trò chuyện với nhau còn hiếm chứ đừng nói đến chuyện gặp mặt.’ Khi tôi hỏi lý do, cô ấy bảo là mình không rõ lắm. ‘Thằng bé không phải lúc nào cũng dễ bảo. Có lúc nó tự bạ với mấy đứa xấu. Tớ nghĩ là Ben thấy khó mà quản nổi thằng bé. Nhưng dĩ nhiên là còn nhiều thứ khác nữa. Những thứ mà Adam không kể cho tớ nghe. Tớ biết họ đã cự cãi về quyết định rời bỏ cậu của anh ấy. Tớ nghĩ thậm chí là Ben còn từ chối cho thằng bé biết nơi cậu ở.’

Tôi chẳng tin nổi là chồng mình lại làm thế. ‘Ben nghĩ là thằng bé không nên gặp tớ sao?’

‘Ben nói đó không phải là ý hay, cho cả hai.’

‘Khi nào?’ tôi hỏi. ‘Anh ấy nói thế khi nào?’

‘Vài năm trước đây. ‘

‘Nhưng cậu biết mà,’ tôi thắc mắc. ‘Cậu biết tớ ở đâu mà? Cậu có thể bảo thằng bé, cho dù Ben chẳng tiết lộ. Thằng bé có thể đến thăm tớ. Tại sao nó không đến?’

‘Chuyện phức tạp lắm,’ cô ấy đáp.

‘Kể đi. Claire. Kể cho tớ đi.’

‘Trong một thời gian dài, thằng bé tức giận lắm, cực kỳ tức ấy. Nó và Ben có những cuộc cãi vã rất ghê. Thằng bé thỉnh thoảng tới thăm cậu ở Nhà Giám hộ, nhưng chuyện đó cũng khiến nó bối rối lắm. Và rồi cậu chuyển về ở với Ben.’

‘Và...?’

‘Ben thậm chí còn chẳng bảo thằng bé nữa kìa. Tớ phải nói chuyện với nó rồi bảo, ‘VẬY không tuyệt sao?’ và nó chẳng có ý kiến gì. Chỉ điên tiết lên thôi...’

‘Nó có trách tớ không?’

‘Không! Nó trách Ben. Nó gọi cho Nhà Giám hộ và họ cho nó số điện thoại hiện giờ của Ben. Thằng bé đã cố gọi, nhưng Ben thậm chí còn không thèm trả lời điện thoại. Nhà Giám hộ không thể cho thằng bé địa chỉ của cậu - họ không được phép, họ bảo thế. Nhưng họ đã cho địa chỉ email của Ben...’ Tôi chẳng hiểu cô ấy nói gì cả. ‘Email à?’

‘Phải. Nó giống địa chỉ thư tín vậy, chỉ có điều là trên máy tính thôi. Cậu có thể gửi thư, hình ảnh, hay bất cứ tài liệu nào vào đó. Dẫu gì thì cậu cũng đã gửi cho thằng bé một cái thư mà.’

‘Tớ á? Khi nào?’

‘Ừm... Cách đây chừng một năm gì đó...’

Tôi bắt đầu phát hoảng. Chẳng cái gì trong chuyện này nghe có vẻ thực cả.

‘Thư đó nói gì?’ ‘Chrissy. Adam bảo cậu đã viết là chẳng muốn gặp nó nữa. Rằng Ben sẽ giận điên lên. Rằng cậu cần nói chuyện với anh ấy

trước đã. Nhưng cả hai cũng trao đổi tin tức qua lại. Thằng bé kể cho cậu nghe nó đang tiến bộ thế nào.'

Nghe chẳng có lý chút nào. Làm sao chúng tôi có thể liên lạc với nhau nếu tôi thậm chí còn không biết là Adam tồn tại?

'Tớ cần gặp thằng bé,' tôi nói. 'Tớ muốn gặp nó quá. Cậu nghĩ là có thể sắp xếp được không?'

'Chẳng có lý do gì để nói không cả. Nhưng chúng ta phải nói chuyện với Ben đã.'

Dĩ nhiên rồi, tôi nghĩ. Nhưng Ben sẽ nói gì nhỉ? Ben cứ nghĩ là tôi vẫn còn tin vào những lời nói dối của anh ấy.

'Lát nữa là anh ấy về tới,' tôi nói. 'Cậu vẫn sẽ ghé qua chứ? Qua sớm chứ? Cậu sẽ giúp tớ làm rõ chuyện này chứ?'

'Dĩ nhiên rồi,' cô ấy đáp. 'Tớ không biết chuyện gì đang xảy ra nữa. Nhưng chúng ta sẽ nói chuyện với Ben. Tớ hứa đấy. Giờ tớ đến cậu đây.'

'Ngay bây giờ chứ?'

'Ừ. Tớ thấy lo lo, Chrissy ạ. Có gì đó không ổn lắm.'

Giọng điệu của Claire khiến tôi thấy băn khoăn, nhưng cùng lúc lại thấy được an ủi, và phấn khích bởi ý nghĩ rằng chẳng bao lâu nữa tôi đã có thể gặp con mình. Tôi muốn gặp thằng bé, muốn thấy hình ảnh nó, ngay tức khắc. Tôi nhớ chúng tôi chẳng có được mấy tấm và mấy tấm đó đều đã bị khóa kỹ. Một ý nghĩ dần định hình.

'Claire' tôi hỏi. 'Tụi tớ đã bị hỏa hoạn à?'

Cô ấy có vẻ bối rối. 'Hỏa hoạn ư?'

'Phải. Bọn tớ chẳng có mấy hình ảnh về Adam. Và hầu như chẳng còn tấm hình đám cưới nào. Ben nói là đã mất chúng trong một vụ cháy.'

'Cháy ư?' cô ấy hỏi lại. 'Vụ cháy nào nhỉ?'

'Ben nói đã xảy ra vụ cháy ở một ngôi nhà cũ của bọn tớ, làm mất đi rất nhiều thứ. '

‘Khi nào?’

‘Tớ không biết. Cách đây nhiều năm rồi.’

‘Và cậu chẳng có tấm ảnh nào của Adam?’

Tôi bắt đầu thấy khó chịu. ‘Bạn tớ có vài tấm. Nhưng không nhiều. Và chẳng có hình đám cưới, hay trăng mật, hoặc lễ Noel. Không có những thứ đại loại thế.’

‘Chrissy, ‘ Claire nói. Giọng cô ấy trầm ngâm, đầy cân nhắc. Tôi nghĩ mình đã dò ra trong đó vài cung bậc cảm xúc mới. Nỗi sợ hãi. ‘Tả Ben cho tớ xem nào. ‘

‘Sao?’

‘Tả anh ấy cho tớ nghe đi. Ben ấy. Trông anh ấy thế nào?’ ‘Còn vụ cháy thì sao?’ tôi hỏi. ‘Kể cho tớ về nó đã. ‘

‘Chẳng có vụ cháy nào cả,’ cô ấy đáp.

‘Nhưng tớ đã viết là tớ nhớ ra nó mà,’ tôi khẳng định. ‘Một chảo khoai chiên. Điện thoại reo...’

‘Hẳn là cậu đã tưởng tượng ra nó thôi,’ cô ấy nói. ‘Các bác sĩ bảo cậu có thể có nhiều ký ức giả. Họ nói khó có thể biết được cái nào là thật và cái nào chỉ là tưởng tượng. ‘

‘Nhưng...’

Tôi cảm nhận được nỗi lo âu của cô ấy. ‘Chrissy! Chẳng có vụ cháy nào đâu mà. Nếu có chắc Ben đã bảo với tớ rồi. Thôi, hãy tả Ben đi. Anh ấy trông thế nào? Có cao không?’ ‘Cũng-không quá cao. ‘

‘Tóc đen hả?’

Trí óc tôi chợt trắng nhách. Tôi đã gặp Ben lúc sáng, nhưng giờ hình ảnh anh ấy đã bay biến, như thể lúc này anh ấy chỉ tồn tại như một khái niệm.

‘Phải. Không. Tớ không biết nữa. Tóc Ben bắt đầu muối tiêu rồi. Anh ấy có bụng, tớ nghĩ thế. Có lẽ không phải.’ tôi đứng dậy. ‘Tớ cần

xem lại hình anh ấy đã.’

Tôi lên lầu. Chúng vẫn ở đó, dính quanh tấm gương. Tôi và chồng tôi. Hạnh phúc. Bên nhau.

‘Tóc anh ấy hơi nâu nâu,’ tôi nói. Có tiếng xe đồ xịch phía ngoài nhà.

‘Cậu chắc chứ?’

‘Chắc,’ tôi đáp. Động cơ đã tắt, cửa đóng sầm lại. Một tiếng bíp lớn. Tôi hạ giọng. ‘Tớ nghĩ Ben đã về nhà.’

‘Cút thật,’ Claire nói. ‘Lẹ đi. Anh ấy có một vết sẹo không?’ ‘Một vết sẹo,’ tôi hỏi. ‘Ở đâu?’

‘Trên mặt ấy, Chrissy. Một vết sẹo, vắt qua một bên má. Ben đã bị một tai nạn. Lúc lướt ván.’

Tôi lướt qua những tấm ảnh, chọn một tấm chụp tôi và chồng mình đang ngồi ở bàn điếm tâm trong bộ đồ ngủ. Trong ảnh anh ấy đang cười hạnh phúc, nhưng ngoại trừ một vết râu lõm chồm, hai má anh ấy hoàn toàn trơn láng. Nỗi sợ lao tới đâm tôi.

Tôi nghe tiếng cửa trước mở. Một giọng nói cất lên. ‘Christine! Em yêu! Anh đã về nè!’

‘Không,’ tôi khẳng định. ‘Anh ấy không hề có sẹo.’

Một âm thanh bật lên, lửng lơ đâu đó giữa thở hắt và thở dài.

‘Cái người mà cậu đang sống chung ấy,’ Claire nói. ‘Tớ chẳng biết là ai. Nhưng đó không phải là Ben.’

Nỗi khiếp đảm húc lên. Có tiếng xả nước bồn cầu, nhưng tôi chẳng thèm làm gì khác ngoài chuyện tiếp tục đọc.

Tôi chẳng biết chuyện gì xảy ra kể đó nữa. Claire bắt đầu nói, gần như là la hoảng. ‘Mẹ kiếp!’ cô ấy cứ lặp đi lặp lại, nhưng tôi chẳng thể chú tâm vào bất cứ điều gì cô ấy nói cả. Trí óc tôi nháo nhào vì kinh

hoảng. Tôi nghe tiếng cửa trước đóng lại, tiếng chìa khóa lách cách. Tôi hét vọng xuống cái người mà tôi ngỡ là chồng mình. ‘Em đang ở trong phòng tắm,’ tôi nói. Giọng tôi nghe vụn vỡ. Tuyệt vọng. ‘Một phút nữa em xuống.’

‘Tớ sẽ ghé,’ Claire nói. ‘Tớ sẽ mang cậu ra khỏi chỗ đó.’ ‘Mọi thứ ổn chứ, em yêu?’ người đàn ông chẳng phải là Ben ấy la lên. Tôi đáp ổn. Nghe tiếng chân anh ta bước lên lầu tôi nhận ra mình đã không khóa cửa phòng tắm. Tôi hạ giọng.

‘Đừng,’ tôi đáp. ‘Anh ta lên đây rồi. Mai hãy đến. Trong khi anh ta ở chỗ làm. Tớ sẽ sắp sẵn đồ. Tớ sẽ gọi cậu.’

‘Cút thật,’ cô ấy văng tục. ‘Được rồi. Nhưng nhớ phải viết vào nhật ký của cậu đấy. Viết ngay khi có thể. Đừng quên đấy.’

Tôi nghĩ tới cuốn nhật ký giấu trong tủ áo. Mình phải giữ bình tĩnh, tôi nghĩ vậy. Mình phải giả bộ như chẳng có gì là không ổn, ít nhất cho tới khi có thể lấy được cuốn nhật ký và viết ra mối nguy mình đang lún vào.

‘Tớ sẽ không quên đâu,’ tôi đáp. ‘Giúp tớ nhé.’

‘Hãy tin tớ,’ cô ấy nói. ‘Tớ sẽ không bỏ rơi cậu đâu.’

Tôi kết thúc cuộc gọi vừa vặn lúc anh ta đẩy cửa phòng tắm.

*

* *

Nó kết thúc ở đó.

Tôi lật điên cuồng những trang còn lại, nhưng chúng chỉ trơ trụi những đường kẻ màu xanh bọt. Tôi đã tìm thấy cuốn nhật ký và viết về chuyện đã xảy ra, nhưng Claire đã không đến đón tôi. Ben đã rút mất những trang đó. Khi bác sĩ Nash đến lấy cuốn nhật ký - hẳn là vào thứ Ba - tôi đã chẳng biết có chuyện gì không ổn.

Bất chợt tôi hiểu ra tất cả, hiểu tại sao tấm bảng trong nhà bếp lại xáo trộn lòng tôi đến thế. Cái nét chữ viết tay ấy. Sự rõ ràng của nó trông hoàn toàn khác với tuồng chữ nguệch ngoạc trong bức thư mà Claire đã đưa cho tôi. Đâu đó, ở títt mãi sâu của trí óc, tôi biết rằng chúng không phải do cùng một người viết.

Tôi ngược mắt lên. Ben, hoặc cái người đang giả bộ là Ben ấy, đã bước ra khỏi buồng tắm hoa sen. Hắn vẫn ăn mặc như trước và cứ đứng ở ngưỡng cửa, ngó sững tôi. Tôi chẳng biết hắn đứng đó quan sát tôi đọc đã bao lâu, nhưng mắt hắn chẳng để lộ ra điều gì cả. Chúng cứ trống rỗng đờ đẫn, như thể chẳng mấy quan tâm đến thứ đang nhìn, như thể nó chẳng liên quan gì đến hắn.

Tôi nghe mình thở hắt ra và thả rớt mấy tờ giấy. Chúng rơi lả tả xuống sàn.

‘Anh đó!’ tôi thốt lên. ‘Anh là ai?’ Hắn chẳng nói gì, chỉ nhìn mấy tờ giấy ở trước mặt tôi. ‘Trả lời tôi đi!’ tôi quát lên. Trí óc tôi chạy guồng lên để cố đoán xem hắn có thể là ai. Có lẽ là ai đó từ Nhà Giám hộ. Một bệnh nhân chẳng? Chẳng hiểu ra làm sao cả. Tôi cảm thấy nỗi sợ hãi quấy đảo khi một ý nghĩ khác bắt đầu hình thành và biến mất.

Bấy giờ hắn mới ngược lên chạm mắt tôi. ‘Anh là Ben,’ hắn nói chậm rãi, như thể đang cố làm cho tôi hiểu một sự thật hiển nhiên. ‘Ben. chồng của em.’

Tôi lết chân lui dọc mép sàn, tránh xa hắn. Chuyện này không thể xảy ra được. Chuyện này chẳng đúng tí nào. Tôi nặn óc nhớ lại những gì mình đã đọc, đã biết.

‘Không,’ tôi thốt lên và la tiếp, lớn hơn. ‘Không!’

Hắn tiến về phía trước. ‘Anh đây mà, Christine. Em biết anh mà.’

Nỗi sợ choán lấy tôi, nhấc bổng tôi lên, giữ tôi lơ lửng rồi ném phịch tôi vào trong chính nỗi kinh hoàng của nó. Những lời của Claire trở

lại với tôi. *Đó không phải là Ben.* Lúc bấy giờ có một chuyện kỳ lạ xảy ra. Tôi nhận ra mình không phải đang nhớ lại việc đọc thấy cô ấy nói những lời đó, mà là đang nhớ lại chính tình tiết đó. Tôi có thể nhớ được sự hốt hoảng trong giọng nói của Claire, cái cách cô ấy la lên mẹ kiếp trước khi bảo cho tôi biết cô ấy đã nhận thấy gì, và lặp lại mấy từ *Đó không phải là Ben.*

Tôi đang nhớ ra.

‘Anh không phải là Ben,’ tôi nói. ‘Claire đã bảo tôi thế! Anh là ai?’

‘Nhớ mấy bức ảnh chứ, Christine? Mấy bức dán quanh tấm gương phòng tắm ấy? Nhìn đi, anh đã mang chúng theo để cho em xem.’

Hắn bước về phía tôi, rồi lục trong cái túi đặt trên sàn cạnh giường ngủ. ‘Nhìn đi!’ hắn nói và chìa ra mấy tấm ảnh quần queo, nhưng tôi chẳng bận tâm. ‘Nhìn này!’ hắn lại nói, và khi tôi lắc đầu hắn lấy ra một tấm ảnh rồi giơ về phía tôi.

‘Chúng ta đây này,’ hắn nói. ‘Nhìn xem. Em và anh.’ Tấm ảnh chụp hai chúng tôi đang ngồi thuyền trên một dòng sông hoặc kênh đào nào đó. Phía sau là làn nước đục ngầu bùn, xa xa là đám sậy không rõ nét. Cả hai chúng tôi trông còn trẻ, làn da căng mướt, mắt mở to đầy hạnh phúc. ‘Em không thấy sao?’ hắn nói. ‘Nhìn kỹ đi! Đó là chúng ta. Anh và em. Cách đây nhiều năm. Chúng ta đã bên nhau nhiều năm rồi, Chris ạ. Hết năm này sang năm khác.’

Tôi nhìn chăm chăm vào bức ảnh. Những hình ảnh chợt đến; hai chúng tôi, một chiều đầy nắng. Chúng tôi đã mướn một con thuyền, ở đâu đó...

Hắn lại giơ ra một tấm hình khác. Lúc này chúng tôi đã già hơn nhiều. Trông như mới đây thôi. Chúng tôi đang đứng bên ngoài một nhà thờ: Trời có vẻ u ám, và hắn đang mặc com lê và bắt tay một người đàn

ông, cũng mặc com lê nữa. Tôi - không nhìn vào máy ảnh - đang chặt vật giữ một chiếc mũ trên đầu, như thể sợ nó bị gió thổi bay mất.

‘Cái đó chỉ mới tuần trước thôi.’ hấn nói. ‘Vài người bạn mời chúng ta đến dự đám cưới của con gái họ. Em nhớ chứ?’ ‘Không.’ tôi giận dữ đáp. ‘Không, tôi không nhớ!’

‘Đó là một ngày đáng yêu.’ hấn nói, quay tấm ảnh trở lại để tự mình ngắm nghía. ‘Đáng yêu...’

Tôi ngắt lời. ‘Cho tôi xem một tấm ảnh của Adam đi! Cho tôi xem chỉ một tấm ảnh của thằng bé thôi cũng được.’ ‘Adam đã chết rồi,’ hấn nói. ‘Cái chết của một người lính. Thật cao quý. Nó đã chết như một anh hùng...’

Tôi hét lên. ‘Anh vẫn giữ được ảnh của thằng bé mà! Cho tôi xem đi!’

Hấn lấy ra bức ảnh chụp Adam và Helen. Bức ảnh tôi đã xem qua. Tôi giận điên lên. ‘Cho tôi xem chỉ một tấm chụp Adam và anh cũng được. Chỉ một thôi. Chắc hẳn anh phải có vài tấm chứ? Nếu như anh là cha thằng bé?’

Hấn liếc qua xấp ảnh và tay hấn buông thõng. ‘Anh không có tấm nào như vậy ở đây cả,’ hấn nói. ‘Hấn là chúng để ở nhà rồi.’

‘Anh không phải là cha thằng bé, đúng không?’ tôi hỏi. ‘Cha gì mà lại không có nổi bức ảnh chụp mình và con trai chứ, dù cả hai có húc hặc với nhau thế nào đi nữa?’ Mắt hấn nheo lại, như thể đang trong cơn thịnh nộ, nhưng tôi chẳng thể ngưng lại nữa. ‘Và cái loại cha nào lại đi bảo với vợ mình rằng con trai mình đã chết trong khi chẳng phải thế? Thú nhận đi! Anh không phải là cha của Adam! Ben mới là cha nó.’ Ngay khi tôi nói ra cái tên ấy một hình ảnh ập đến. Một người đàn ông với mái tóc đen và cặp kính gọng đen hẹp rí. Ben. Tôi nhắc lại tên anh ấy, như thể muốn ghim chặt hình ảnh ấy vào trí óc. ‘Ben.’

Cái tên ấy khiến gương mặt người đang đứng trước mặt tôi thuôn ra, đượm vẻ buồn khôn tả. Hấn nói gì đó, nhưng quá nhỏ khiến tôi chẳng tài nào nghe được, thế nên tôi bảo hấn lặp lại. ‘Em không cần Adam đâu.’ hấn nói.

‘Sao?’ tôi hỏi, và hấn nói giọng kiên quyết hơn, vừa nói vừa nhìn thẳng vào mắt tôi.

‘Em chẳng cần phải có Adam. Giờ em có anh rồi. Chúng ta ở bên nhau rồi. Em không cần phải có Adam. Em không cần Ben.’

Lời hấn nói khiến tôi cảm thấy bại xuội, tất cả sức mạnh có được biến mất hút, còn hấn thì dường như đã lấy lại phong độ. Hấn mỉm cười.

‘Đừng bối rối thế,’ hấn nói giọng tươi rói. ‘Có vấn đề gì đâu? Anh yêu em mà. Đó là tất cả những gì quan trọng. Anh yêu em và em yêu anh.’

Hấn cúi xuống, mỉm cười và giơ tay về phía tôi, như thể đang cố dụ một con thú ra khỏi cái hang nó đang ẩn nấp.

‘Lại đây,’ hấn nói. ‘Lại đây với anh.’

Tôi dịch lui lại xa hơn, va phải cái gì đó cứng cứng và cảm thấy cái lò sưởi âm ỉm, dinh dính sau lưng mình. Tôi nhận ra mình đang ở ngay dưới cửa sổ títt đầu kia căn phòng. Hấn tiến tới chầm chậm.

‘Anh là ai?’ tôi hỏi lần nữa, cố giữ giọng đều đều, bình tĩnh. ‘Anh muốn gì?’

Hấn ngừng bước, cúi xuống ngay trước mặt tôi. Nếu vươn tay ra hấn có thể chạm vào chân, vào gối tôi. Nếu hấn tiến tới gần hơn tôi có thể đá hấn, nếu cần, dù tôi không chắc mình có thể đá tới không.

‘Anh muốn gì ư?’ hấn nói. ‘Anh chỉ muốn chúng ta hạnh phúc, Chris ạ. Giống như đã từng thế. Em có nhớ ra không?’

Lại cái từ đó nữa. *Nhớ*. Trong một lúc tôi nghĩ có lẽ hấn đang nói mỉa.

‘Tôi không biết anh là ai,’ tôi nói trong cơn kích động. ‘Làm sao tôi có thể nhớ được chứ? Tôi chưa hề gặp anh trước đây!’

Nụ cười của hắn chợt tan biến. Mặt hắn sụm xuống đau đớn. Có một khoảnh khắc lấp lửng, như thể cán cân uy lực đang chuyển từ hắn sang tôi và trong tích tắc cả hai chúng tôi mạnh ngang nhau.

Hắn sôi nổi trở lại. ‘Anh biết em yêu anh,’ hắn nói. ‘Anh đọc thấy điều đó, trong cuốn sổ của em. Em đã nói là em yêu anh. Anh biết em muốn chúng ta bên nhau. Tại sao em không thể nhớ ra điều đó chứ?’

‘Cuốn nhật ký!’ tôi thốt lên. Tôi biết hắn đã biết về cuốn nhật ký - nếu không thì làm sao hắn lại rút đi những trang sống còn đó? - ít nhất là từ cái lần đầu tiên tôi bảo hắn về cuốn nhật ký cách đây một tuần. ‘Anh đã đọc nhật ký của tôi bao lâu rồi?’

Dường như không nghe thấy tôi nói, hắn cao giọng. ‘Bảo anh là em không hề yêu anh đi,’ hắn nói. Tôi chẳng nói gì. ‘Thấy chưa? Em không thể nói vậy, đúng không? Em không thể nói nó được. Vì em yêu anh. Em không nhớ ra, nhưng em thật sự yêu anh mà. Em luôn vậy mà Chris. Luôn thế.’ Hắn ngả ra sau, và hai chúng tôi ngồi trên sàn, đối diện nhau. ‘Anh nhớ lúc mình gặp nhau,’ hắn nói. Tôi nghĩ tới điều hắn đã kể - cà phê đồ trong thư viện đại học - và tự hỏi giờ thì chuyện gì sẽ đến đây. Lặp lại cùng câu chuyện đó ư? Hắn đã kể nó quá nhiều lần đến độ giờ thì cả hắn cũng tin là thật luôn? Hắn nhìn chăm chăm vào tôi. ‘Em đang sáng tác gì đó nên thường đến cái quán cà phê ấy hằng ngày. Em thường ngồi bên cửa sổ, ở cùng một chỗ. Thỉnh thoảng em dẫn theo một đứa trẻ, nhưng phần lớn là không. Em sẽ ngồi lặng đi với một cuốn sổ mở toang trước mặt, hoặc viết hoặc chỉ ngó qua cửa sổ. Trông em thật xinh đẹp. Anh thường đi ngang qua em, hằng ngày, trên đường đón xe buýt; và anh bắt đầu ngóng lúc rảo bước về nhà để có thể thoáng thấy bóng em. Anh thường cố đoán xem em sẽ mặc gì, em thả tóc hay cột nhổng lên, em sẽ

gọi đồ ăn nhẹ, bánh ngọt hay sandwich. Đôi khi em có nguyên một cái bánh rán ở trước mặt, đôi khi chỉ là một đĩa vụn bánh hoặc thậm chí chẳng có gì cả, ngoài một tách trà.’

Hắn bật cười, lắc đầu đầy buồn bã. ‘Mỗi ngày anh đi qua đó cùng một giờ, và bắt đầu tự hỏi giờ nào thì em mới thực muốn gọi đồ lót dạ. Anh nghĩ có lẽ là liên quan đến thời gian mà em đến quán cà phê, vậy là anh bắt đầu rời chỗ làm sớm hơn và chạy bộ để có thể nhìn thấy em đến. Và rồi, một ngày nọ, em không có ở đó. Anh cứ đợi, cho đến khi thấy em rảo xuống phố cùng với một chiếc xe đẩy trẻ con. Khi đến cửa quán cà phê em dường như bị mắc kẹt, vậy là không cần suy nghĩ anh băng qua đường và giữ cửa cho em. Khi em mỉm cười nói, ‘Cảm ơn anh’ trông em xinh lắm, Christine ạ. Anh muốn hôn em ngay lúc ấy, nhưng không thể được, và bởi vì không muốn em nghĩ rằng anh băng qua đường chỉ để giúp em nên anh vào quán cà phê luôn, và sắp hàng ngay phía sau em. Em nói chuyện với anh, khi chúng ta đợi đến lượt. ‘Hôm nay đông nhỉ?’ em nói và anh đáp ‘Phải’, dù rằng nó cũng chẳng lấy gì làm đông lắm vào giờ đó trong ngày. Anh chỉ muốn được nói chuyện tiếp thôi. Anh gọi phần đồ uống và bánh ngọt hết như em luôn, rồi tự hỏi liệu mình có nên hỏi xin ngồi cùng em không, nhưng ngay lúc anh nhận được tách trà của mình thì em lại đang tán chuyện với ai đó, có lẽ là người điều hành quán cà phê này, thế nên anh đành ngồi một mình ở trong góc.

‘Sau đó anh đến quán cà phê hầu như mỗi ngày. Việc đó dễ dàng hơn, khi bạn đã làm nó một lần. Thỉnh thoảng anh đợi em đến, hoặc chắc có lẽ em ở đó rồi anh mới bước vào. Và em chú ý đến anh. Anh biết sẽ thế mà. Em bắt đầu chào hỏi anh, hoặc bình phẩm về thời tiết. Và rồi một lần bị kẹt xe, khi anh đến em thậm chí còn nhận xét, ‘Hôm nay anh tới trễ thế!’ khi anh mang tách trà và phần bánh rán đi ngang qua, và khi em thấy rằng chẳng còn bàn nào trống cả em đã mời, ‘Sao anh

không ngồi ở đây?’ và em chỉ cái ghế đối diện với em. Hôm đó chẳng có đứa bé đi theo, vậy nên anh nói, ‘Cô chắc là không phiền chứ?’ và rồi anh cảm thấy nói thế thật dở, biết đâu em sẽ đáp *phải*, nhưng em không thể, em nói, ‘Không! Chẳng hề gì! Nói thật thì mọi việc cũng chẳng trôi chảy lắm. Tôi mừng được có chút phân tâm!’ và anh biết là em muốn nói chuyện với anh, hơn là chỉ dùng cà phê và ăn bánh trong im lặng. Em nhớ không?’

Tôi lắc đầu. Tôi đã quyết định cứ để hẳn nói.

‘Kể tiếp đi.’ tôi đề nghị.

‘Vậy là anh ngồi xuống và chúng ta trò chuyện. Em kể cho anh nghe rằng em là một nhà văn. Em nói em đã có một tác phẩm được xuất bản, nhưng em đang vật vả với cuốn thứ hai. Anh hỏi nó viết về vấn đề gì nhưng em không kể. ‘Nó là tiểu thuyết,’ em chỉ bảo thế rồi đột nhiên trông em có vẻ rất buồn, vậy nên anh đề nghị được đãi em một ly. Em nói vậy cũng hay, nhưng em không có đồng nào để đãi anh đâu. ‘Khi đến đây tôi không mang theo ví,’ em nói. ‘Tôi chỉ mang đủ tiền để mua cho mình một phần đồ uống và đồ ăn nhẹ thôi. Để không bị cảm dỗ ăn quá mức!’ Nghe ngộ quá. Trông em rất mạnh mai mà. Nhưng kệ đi. Anh vui, vì điều đó có nghĩa là em nợ anh một chầu, vậy là chúng ta còn phải gặp nhau lần nữa. Anh nói tiền chẳng thành vấn đề, nếu muốn có thể đãi anh sau cũng được, và anh gọi thêm trà cho cả hai. Sau đó chúng ta bắt đầu gặp nhau khá thường xuyên...’

Tôi bắt đầu hình dung mọi chuyện. Dù không có ký ức nhưng tôi biết những chuyện đó là có thực.

Trông hẳn cũng hấp dẫn, nên không khó để hiểu ra cái gì đã lôi cuốn tôi. Chắc có vài lúc nào đó hẳn là tôi đã bắt đầu nôn nóng ngó chừng cánh cửa khi ngồi làm việc, bận tâm nhiều hơn đến những quần áo sẽ mặc

khi tới quán cà phê. Và, tới một ngày, tình bạn của chúng tôi trôi tuột qua giới hạn, dẫn vào một thứ gì đó khác, một thứ gì đó thật nguy hiểm.

Tôi nhắm mắt lại và bắt đầu nhớ ra. Hai chúng tôi, trần trụi, quần lầy nhau ở trên giường. Tôi quay qua khi hắn cười vang và hôn tôi lần nữa. ‘Mike!’ tôi đang nói. ‘Ngưng lại nào! Em sắp phải đi. Hôm nay Ben về muộn và em phải đón Adam. Ngưng lại!’ Nhưng hắn đâu có nghe. Thay vào đó hắn còn dúm cái mặt có vết râu mép vào mặt tôi, và chúng tôi lại hôn nhau, quên hết mọi thứ, quên chồng tôi, quên cả con trai tôi. Với một cú nhợn kinh tởm, tôi nhận ra rằng một ký ức về cái ngày này đã từng đến với tôi trước đây. Hôm đó, khi đứng trong căn bếp của ngôi nhà mà tôi đã từng chia sẻ với chồng mình, tôi đã không nhớ ra chồng, mà nhớ ra người yêu. Cái người mà tôi đang tình tự trong lúc chồng tôi đi làm. Đó là lý do tại sao hôm đó hắn phải đi để bắt kịp tàu - bởi vì người đàn ông mà tôi đã kết hôn sắp trở về nhà.

Tôi mở mắt, trở lại với căn phòng khách sạn và hắn vẫn đang cúi trước mặt tôi.

‘Mike, tôi nói. ‘Tên anh làMike.’

‘Em nhớ ra rồi!’ hắn thốt lên vẻ hài lòng. ‘Chris! Cuối cùng em cũng nhớ ra!’

Tôi giậ sồi lên. Hắn nghĩ đây là chuyện giỡn chơi sao? ‘Tôi nhớ ra tên anh thôi.’ tôi nói. ‘Không có gì khác nữa. Chỉ mỗi cái tên.’

‘Em không nhớ chúng ta đã từng yêu nhau nhiều thế nào ư?’

‘Không,’ tôi đáp. ‘Tôi không nghĩ mình đã từng yêu anh, nếu không chắc chắn tôi đã nhớ ra nhiều hơn.’

Tôi nói thế để làm hắn tổn thương, nhưng phản ứng của hắn khiến tôi sửng sốt. ‘Dầu vậy em cũng đâu nhớ ra Ben, đúng không? Em không thể nào đã từng yêu hắn, kể cả Adam nữa.’

‘Anh thật bệnh hoạn.’ tôi nói. ‘Sao anh dám nói thế? Dĩ nhiên là tôi yêu thằng bé! Nó là con tôi mà!’

‘Phải. Là con của em. Nhưng em chẳng thể nào nhận ra nếu như nó bước vào, ngay lúc này, đúng không? Em nghĩ đó là tình yêu ư? Và nó đâu rồi? Ben đâu rồi? Họ đã bỏ em, Christine à. Cả hai người bọn họ. Anh là người duy nhất chưa bao giờ ngưng yêu em. Thậm chí ngay cả khi em rời bỏ anh...’

‘Lạy Chúa,’ tôi thốt lên. ‘Là anh. Chính là anh rồi!’

‘Anh làm sao, Chris? Anh làm sao, hử em yêu?’

‘Đừng gọi tôi là em yêu nữa. Đồ lơ mơ, thôi tha! Chính anh là kẻ gây ra chuyện này cho tôi! Anh - kẻ đã tấn công tôi!’

Liền đó hấn nhoi lên, choàng tay quanh người tôi, như thể muốn ôm ghì lấy và bắt đầu vuốt tóc tôi. ‘Christine, em yêu,’ hấn thì thầm. ‘Christine. Đừng nói thế. Đừng nghĩ về chuyện đó nữa. Nó chỉ khiến em khổ tâm thôi.’

Tôi cố đẩy ra, nhưng hấn khỏe quá. Hấn siết tôi thật chặt. ‘Buông tôi ra! Làm ơn, buông tôi ra!’ lời lẽ của tôi mất hút trong nếp áo sơ mi của hấn.

‘Tình yêu của anh.’ hấn nói và bắt đầu đu đưa tôi nhẹ nhàng, như thể đang vỗ về một đứa trẻ. ‘Tình yêu của anh. Người đẹp của anh, người yêu dấu của anh. Em đừng bao giờ nghĩ đến chuyện rời bỏ anh nhé. Em không hiểu sao? Chẳng có gì xảy ra nếu em đã không bỏ đi.’

Ký ức trở lại.

Chúng tôi đang ngồi trong một chiếc xe hơi, lúc trời tối mịt. Tôi đang khóc, còn hấn nhìn ra cửa sổ, im lặng cùng cực. ‘Nói gì đi chứ,’ tôi nài nỉ. ‘Gì cũng được mà. Mike?’ ‘Em không định nói thế chứ,’ hấn nói. ‘Em không thể làm vậy.’

‘Em xin lỗi. Em yêu Ben. Chúng em có những vấn đề, đúng vậy, nhưng em yêu anh ấy. Anh ấy là người em muốn sống cùng. Em xin lỗi.’

Tôi đang cố diễn đạt thật đơn giản, mong là hắn sẽ hiểu. Qua vài tháng qua lại với Mike, tôi đã nhận ra cách này là tốt hơn cả. Những thứ phức tạp khiến hắn rối trí. Hắn thích những thứ quy củ. Theo thông lệ. Hắn là trợ lý trong một phòng thí nghiệm, nơi những thứ được pha trộn với một tỉ lệ chính xác sẽ có những kết quả đoán trước được.

Hơn nữa, tôi không muốn quá lậm vào chi tiết.

‘Có phải vì anh đã ghé qua nhà em không? Anh xin lỗi, Chris. Anh sẽ không làm thế nữa, anh hứa đấy. Anh chỉ muốn được gặp em, và anh muốn giải thích với chồng em...’

Tôi ngắt lời hắn. ‘Ben. Anh có thể gọi anh ấy bằng tên. Là Ben.’

‘Ben,’ hắn nói, như thể thử cái từ ấy lần đầu, và thấy chẳng dễ chịu gì. ‘Anh muốn giải thích mọi chuyện với anh ta. Anh muốn nói với anh ta sự thật.’

‘Sự thật nào?’

‘Rằng em không còn yêu anh ta nữa. Rằng bây giờ em đang yêu anh. Rằng em muốn ở cùng anh. Đó là tất cả những gì anh định nói.’

Tôi thở dài. ‘Anh không hiểu à, chuyện đó có thật đâu. Mà cho dù chuyện đó có thật đi nữa thì cũng không phải là anh nói với anh ấy chuyện đó mà? Phải là em kìa. Anh đâu có quyền gì đảo lộn cả nhà em lên.’

Khi nói thế tôi thấy may vì mình vừa thoát hiểm trong gang tấc. Ben đang tắm, Adam đang chơi trong phòng ăn, và tôi cho là có thể thuyết phục Mike rằng hắn phải về nhà trước khi bất cứ ai trong hai người kia biết là hắn đến. Đó là buổi tối tôi quyết định phải chấm dứt mối quan hệ vụng trộm này.

‘Giờ em phải đi rồi,’ tôi nói và mở cửa xe, bước ra ngoài lối đi rải sỏi. ‘Em xin lỗi.’

Hắn nghiêng người nói với tôi. Trông hắn thật hấp dẫn. Nếu hắn ít gây phiền toái hơn chắc cuộc hôn nhân của tôi đã gặp rắc rối thật sự. ‘Anh sẽ còn gặp em nữa chứ?’ hắn hỏi.

‘Không,’ tôi đáp dứt khoát. ‘Không. Em xin lỗi.’

Tôi cứ nghĩ mọi chuyện đã kết thúc, và rồi, giờ thì chúng tôi ở đây, bao nhiêu năm sau. Hắn lại đang ôm tôi, và tôi hiểu rằng, dù có sợ hắn cách mấy thì cũng là chưa đủ. Tôi bắt đầu hét lên thất thanh.

‘Em yêu, bình tĩnh nào.’ Hắn đặt tay che miệng tôi và tôi hét lớn hơn nữa. ‘Bình tĩnh nào! Ai đó sẽ nghe thấy em mất!’ Đầu tôi ngật về phía sau, chạm vào cái lò sưởi sau lưng. Lúc này những nhịp giật đùng đùng của quán bar kế bên dường như còn âm ỉ hơn. *Họ sẽ không nghe, họ sẽ không bao giờ nghe thấy mình cả.* Tôi nghĩ thế và lại hét lên lần nữa.

‘Christine!’ hắn nói, rồi đánh hoặc là lắc tôi đến phát đau. ‘Ngưng lại, ngưng đi mà!’ Đầu tôi lại va vào tấm kim loại ấm nóng và tôi choáng váng đến im bật.

‘Để tôi đi,’ tôi nài nỉ trong cơn nức nở. ‘Làm ơn...’ Hắn thả lỏng cú siết một chút, dù không đủ để tôi ngọ nguậy tự do. ‘Sao anh tìm được ra tôi? Sau cả chừng đó năm?’

‘Tìm ư?’ hắn hỏi lại. ‘Anh chưa bao giờ để mất em cả.’ Đầu óc tôi kêu o o, chẳng hiểu ra làm sao nữa. ‘Anh trông chừng em. Luôn thế mà. Anh bảo vệ em.’

‘Anh đến thăm tôi ư? Ở những nơi đó? Bệnh viện? Nhà Giám hộ?... Nhưng...’

Hắn thở dài. ‘Không phải luôn luôn. Nhưng đôi khi anh bảo họ rằng anh vào đó để gặp người khác, hoặc anh là một tình nguyện viên. Chỉ để

được thấy em, và an tâm là em vẫn ổn. Ở nơi cuối cùng thì dễ hơn. Tất cả những cửa sổ đó...' Tôi lạnh người. 'Anh canh tôi ư?'

'Anh phải biết là em vẫn ổn, Chris. Anh phải bảo vệ em.' 'Rồi anh trở lại vì tôi? Vì chuyện đó ư? Những thứ anh đã làm chưa đủ sao?'

'Anh phải làm thế,' hấn nói. 'Khi anh khám phá ra là gã khốn đã bỏ rơi em. Anh không thể cứ bỏ em ở đó được. Anh biết em muốn sống cùng anh mà. Anh biết đó là điều tốt nhất với em. Anh phải đợi một thời gian, đợi cho đến khi anh biết chẳng còn ai ở đó cố ngăn anh lại, nhưng anh phải đưa em về nhà, một khi hấn đã bỏ rơi em. Còn ai khác để chăm sóc em nữa chứ?'

'Và họ cứ để cho tôi đi với anh sao?' tôi hỏi. Nghe thật vô lý. 'Họ sẽ không để cho tôi đi với một người lạ!'

Tôi tự hỏi hấn đã nói dối họ những gì để họ cho hấn đón tôi đi, rồi chợt nhớ đã đọc đoạn mà bác sĩ Nash kể với tôi về người phụ nữ ở Nhà Giám hộ. *Nicole rất vui khi biết được cô đã trở về sống với Ben.* Một hình ảnh hình thành, một ký ức. Tay tôi trong tay Mike khi hấn ký một tờ thủ tục. Một phụ nữ sau bàn cười với tôi. 'Chúng tôi sẽ nhớ cô đấy, Christine.' cô ấy nói. 'Nhưng cô sẽ hạnh phúc khi được ở nhà.' Cô ấy nhìn Mike. 'Với chồng cô.'

Tôi nhìn theo cô ấy. Tôi không nhận ra cái người mà mình đang nắm tay. Nhưng tôi biết anh ta là người mà tôi đã lấy làm chồng. Hấn rồi. Anh ta đã bảo tôi thế mà. Tôi có một tấm hình chụp anh ta trên cái khung đặt cạnh giường, và một tấm hình chung của hai chúng tôi dính trên tường phòng.

'Lạy Chúa!' giờ tôi mới nói nổi. 'Anh đã giả làm Ben bao lâu rồi?'

Trông hấn rất sửng sốt. 'Giả ư?'

'Phải,' tôi nói. 'Giả bộ là Ben, là chồng tôi.'

Hắn có vẻ bối rối. Tôi tự hỏi phải chăng hắn đã quên rằng mình không phải là Ben. Rồi mặt hắn thuôn ra, khó chịu.

‘Em nghĩ anh muốn làm thế lắm sao? Anh buộc phải làm thế. Đó là cách duy nhất.’

Vòng tay hắn lỏng ra, yếu hẳn, và một điều kỳ cục xảy ra. Trí óc tôi ngừng quay cuồng, rồi, mặc dù vẫn còn kinh hãi, tôi có một cảm giác êm ả thật quái lạ. Như thể ở đâu đó, ở mức độ thấp hơn cả ý thức, tôi đã nhận ra rằng sự hoảng loạn sẽ chẳng cứu được tôi khỏi tình huống này. Một ý nghĩ vụt đến. *Mình sẽ đánh hắn. Mình sẽ chạy đi. Mình phải làm thế.*

‘Mike?’ tôi gọi. ‘Em hiểu cả, anh biết chứ? Nó hẳn là rất khó khăn.’

Hắn ngược nhìn tôi. ‘Em hiểu á?’

‘Vâng, dĩ nhiên rồi. Em hiểu mà. Em biết ơn anh vì đã đến đón em. Vì đã cho em một ngôi nhà. Vì đã chăm sóc em.’ ‘Thật chứ?’

‘Vâng. Dĩ nhiên rồi. Chỉ cần nghĩ đến nơi mà em phải ở nếu anh đã không đến xem? Em không tài nào chịu nổi.’ Tôi cảm thấy hắn dịu đi. Áp lực lên cánh tay và vai tôi giảm hẳn. Tôi cần đi khỏi đây. Tôi quả là ngu ngốc khi cứ ngồi bệt trên sàn đọc những gì hắn lấy trộm từ nhật ký của mình trong khi hắn ở trong phòng tắm. Mọi chuyện hẳn đã dễ dàng biết mấy nếu tôi đã rời khỏi đây và đem nó theo mình. Nhưng cũng chỉ mãi đến khi đọc tới cuối đoạn nhật ký tôi mới manh nha hiểu được mình đang gặp nguy hiểm thế nào. Vẫn cái giọng nho nhỏ đó trở lại. *Mình sẽ trốn đi. Mình có một đứa con trai không thể nhớ ra mà mình đang muốn gặp. Mình sẽ trốn.* Tôi nhúc nhích đầu để đối mặt với hắn và bắt đầu vuốt ve mu bàn tay hắn đang ở trên vai mình.

‘Sao không buông em ra, rồi mình nói về những chuyện phải làm?’

‘Còn Claire thì sao?’ hắn hỏi. ‘Cô ta biết anh không phải là Ben. Em đã bảo cô ta rồi mà.’

‘Cô ấy sẽ không nhớ chuyện đó đâu.’ tôi thốt lên tuyệt vọng.

Hắn cười, một âm thanh nghe thật chán nản và trống rỗng. ‘Đừng coi anh như thằng ngốc thế. Anh biết chuyện gì sẽ xảy ra! Em đã kể cho cô ta. Em đã làm hỏng hết mọi thứ!’ ‘Không,’ tôi đáp nhanh. ‘Không. Em chẳng làm hỏng đâu. Em có thể gọi bảo cô ấy là em đã rối trí quá. Rằng em đã quên anh là ai...’

‘Cô ta chẳng tin em đâu.’

‘Cô ấy sẽ tin,’ tôi nói, dù biết là Claire sẽ chẳng thế, rằng cô ấy biết là tôi đang thật sự cầu xin giúp đỡ. ‘Em hứa đấy.’

‘Tại sao em phải đi gọi cô ta?’ Mặt hắn tối sầm vì giận dữ, tay hắn bắt đầu kẹp tôi chặt hơn. ‘Tại sao? Tại sao vậy Chris? Cho đến lúc đó, chúng ta đang sống tốt mà. Rất tốt là khác.’ Hắn lại bắt đầu lắc tôi. Đầu tôi ngật tới ngật lui, nện đau điếng vào bức tường phía sau. Tại sao?’ hắn quát lên. ‘Tại sao hả?’

‘Ben,’ tôi nói. ‘Anh đang làm em đau.’

Liền đó hắn đánh tôi. Tôi nghe tiếng tay hắn vấp vào mặt tôi trước khi cảm thấy nhói đau. Đầu tôi xoắn oặt, đập bôm bốp vào bức tường phía sau.

‘Đừng bao giờ gọi tôi bằng cái tên thú vị đó nữa,’ hắn nhử nước bọt.

‘Mike.’ tôi nói nhanh, như muốn tẩy lẹ cái lỗi của mình, nhưng đã quá trễ. ‘Mike...’

Hắn lờ đi.

‘Tôi chán ngấy việc phải là Ben rồi,’ hắn nói. ‘Từ giờ trở đi, hãy gọi tôi là Mike. Được chứ? Là Mike. Đó là lý do chúng ta trở lại đây. Để có thể bỏ tất cả những chuyện đó lại đằng sau. Tôi nói dối đủ rồi. Cô đã viết trong nhật ký là chỉ cần nhớ ra chuyện đã xảy ra ở đây nhiều năm trước thì cô sẽ lấy lại được trí nhớ. Rồi, giờ thì chúng ta đã ở đây. Vậy hãy nhớ đi!’

Tôi ngờ vực. ‘Anh *muốn* tôi nhớ ra ư?’

‘Phải! Dĩ nhiên là anh muốn rồi! Anh yêu em, Christine. Anh muốn em nhớ ra em yêu anh nhiều thế nào. Anh muốn chúng ta lại được ở bên nhau. Như phải thế.’ Hấn ngưng lại, giọng hấn rớt xuống thành lời thì thầm. ‘Anh chẳng muốn là Ben nữa.’

‘Sao...?’

Hấn nhìn lại tôi. ‘Sáng mai khi chúng ta về nhà em có thể gọi anh là Mike.’ Hấn lại lắc tôi, mặt hấn chỉ cách mặt tôi vài phân. ‘Được chứ? Rồi chúng ta sẽ ổn thôi, phải không Christine? Chúng ta sẽ chuyển đi nơi khác.’

‘Chuyển đi?’ tôi hỏi lại. Đầu tôi tê buốt và có cái gì đó ộc ra khỏi mũi. Máu, tôi nghĩ vậy, dù chẳng chắc lắm. Sự bình tĩnh biến mất. Tôi cao giọng, la lớn hết mức có thể. ‘Anh muốn tôi trở về nhà? Chuyển đi? Chắc anh điên quá rồi?’ Hấn nhấc tay lên bịt miệng tôi, và tôi chợt nhận ra tay mình được tự do. Tôi vung tay, vả vào mặt hấn, dù không mạnh lắm nhưng cũng đủ chiếm lợi thế nhờ quá bất ngờ. Hấn ngã ra sau, buông nốt cánh tay kia của tôi.

‘Chó chết!’ hấn rủa. Tôi lập vấp suýt ngã nhưng vẫn bước vọt qua hấn, lao đầu về hướng cửa ra.

Tôi chạy mới được ba bước đã bị hấn tóm chặt mắt cá chân, hẩy tôi ngã ập xuống. Có một cái ghế đầu đặt dưới bàn trang điểm và đầu tôi va vào mép ghế lúc ngã xuống hết như một tòa tháp đổ sụp. Thật may; nó có nệm lót, nhưng cũng khiến cả người tôi quắp lại khi tiếp đất. Cái đau thốn lên sống lưng và chạy dọc lên tận cổ và tôi sợ là mình đã gãy một trong hai thứ đó hoặc cả hai rồi cũng nên. Tôi chơi vơi bò ra cửa nhưng hấn vẫn tóm chặt mắt cá của tôi không buông. Hấn lôi tôi về phía hấn và rồi cái trọng lượng chết người của hấn đè lên tôi, môi hấn nhích sát tai tôi.

‘Mike,’ tôi nức nở. ‘Mike...’

Trên sàn ngay trước mặt tôi là tấm ảnh chụp Adam và Helen. Đang lúc nguy khốn tôi vẫn thấy thắc mắc làm sao hắn có được tấm ảnh đó, và rồi chợt vỡ lẽ. Adam đã gửi nó cho hắn. Adam đã hỏi Nhà Giám hộ thông tin liên lạc của tôi. *Email*, Claire đã gọi nó thế. Hắn là họ đã cho thằng bé cái mà họ nghĩ là địa chỉ email của tôi, nhưng hóa ra nó là do Mike tạo ra.

Chẳng phải là tôi trao đổi thư từ với con trai mình. Mà là hắn.

‘Làm ơn...’ tôi nói trong một cú thở hào hển bị bóp nghẹt. Cũng ngay lúc đó tôi nhận ra mình chưa hề viết cho Claire bảo cô là tôi chẳng muốn nhìn mặt cô nữa. Hắn đã viết. Hắn là cô ấy đã viết lời thú tội với tôi, và hắn đã đọc và liền hồi đáp.

‘Làm ơn...’ tôi lại lên tiếng.

‘Đồ chó ngu ngốc,’ hắn phun phèo phèo vào tai tôi. Một tay hắn tóm quanh cổ họng tôi, còn tay kia túm một nắm tóc. Hắn giật đầu tôi ra sau, kéo ngược cổ tôi lên. ‘Cái gì đã khiến cô phải chạy và làm thế hả?’

‘Em xin lỗi,’ tôi nức nở, người không nhúc nhích nổi. Một tay tôi mắc kẹt dưới bụng, tay kia bị chèn giữa lưng tôi và chân hắn.

‘Cô nghĩ cô chạy đi đâu được, hả?’ giờ thì hắn gầm gừ như một con thú đang tràn ứ nổi căm ghét.

‘Em xin lỗi,’ tôi lại nói, bởi vì đó là tất cả những gì tôi có thể nghĩ ra để nói. ‘Em xin lỗi.’ tôi nhớ lại những ngày khi những từ đó luôn có tác dụng, luôn là quá đủ để đưa tôi ra khỏi bất cứ rắc rối nào tôi lâm vào.

‘Ngưng lắm nhằm cái câu xin lỗi chết tiệt ấy đi.’ hắn nói. Đầu tôi ối dần mạnh rồi táng về phía trước. Trán, mũi, miệng tất cả đều nếm mùi sàn. Có tiếng lạo xạo kinh tởm, và mùi của thuốc lá cũ mốc xộc lên. Tôi thét lên. Máu túa đầy miệng. Tôi đã nghiêng phải lưỡi mình. ‘Cô nghĩ cô sẽ chạy tới đâu được chứ? Cô đâu có thể lái xe, cũng chẳng biết ai. Phần

lớn thời gian cô còn chẳng biết mình là ai nữa mà. Cô chẳng có nơi nào để đi cả. Thật thảm hại.'

Tôi bắt đầu khóc nức, vì hấn nói đúng. Tôi thật thảm hại. Tôi chẳng có bất cứ nơi nào để đi, mà giả sử có đi nữa thì tôi cũng chẳng có bất cứ phương tiện nào để đến được đó cả. Claire không bao giờ đến được nữa, và giờ thì cô ấy thậm chí còn chẳng biết tôi đang ở đâu. Tôi hoàn toàn trở trối một thân một mình, phụ thuộc hoàn toàn vào người đàn ông đã gây ra chuyện này cho tôi, và, sáng mai, nếu như còn sống sót, hấn là tôi sẽ quên đi ngay cả sự cố này.

Nếu còn sống sót. Mấy từ đó ong ong trong đầu tôi. Lần đầu tiên tôi nhận ra mình chẳng có khái niệm gì về chuyện mà người đàn ông này có thể làm, rằng, lần này, có thể tôi chẳng còn sống mà ra khỏi căn phòng này.

Tôi oằn lưng một cách đau đớn và cố sức để tháo tay ra.

Hích vai về phía trước tôi tóm lấy một chân ghế đầu. Cái ghế khá nặng và tư thế của tôi thật bất tiện, nhưng tôi vẫn cố vặn người quăng nó ra phía sau nơi tôi đoán đầu kẻ tấn công tôi ở đó. Nó nện phải cái gì đó với một tiếng rắc ngon trớn, rồi một tiếng thở hắt phả vào tai tôi. Năm tóc của tôi lỏng ra.

Tôi ngoái nhìn. Hấn ngã ngửa về phía sau, tay ôm lấy trán. Máu tứa ra từng vệt giữa các ngón tay hấn. Hấn ngược mắt nhìn tôi, ngơ ngác.

Lẽ ra lúc đó tôi phải nện hấn tiếp, phải chắc là hấn đã mất hết sức lực để tôi có thể chạy xuống lầu, hoặc chạy đủ xa để mở cửa và hét gào kêu cứu.

Nhưng tôi đã không làm thế. Tôi chống mình đứng thẳng dậy, nhìn hấn nằm bẹp trên khoảnh sân trước mặt. Dù bây giờ mình có làm gì đi nữa thì hấn cũng thẳng, tôi nghĩ thế. Hấn luôn thẳng mà. Hấn đã lấy trọn

mọi thứ của tôi, thậm chí cả khả năng nhớ ra hẳn đã làm đau tôi thế nào. Tôi quay người, dợm bước về phía cửa.

Với một rên trong cổ họng hẳn phóng mình vào tôi. Cả cơ thể hẳn va vào người tôi, chúng tôi cùng đâm sầm vào cái bàn trang điểm, văng về phía cửa. ‘Christine!’ hẳn thốt lên, ‘Chris! Đừng bỏ anh!’ Tôi với tay ra. Chỉ cần tôi có thể mở được cánh cửa, thì chắc chắn ai đó sẽ nghe thấy tiếng chúng tôi và đến chẳng, bất kể tiếng ồn ở dưới lầu?

Hẳn níu lấy eo lưng tôi. Giống như trong mấy bức vẽ quái chiêu về quỷ hai đầu, tôi kéo lê hẳn, nhích lên từng phần một. ‘Chris! Anh yêu em mà!’ hẳn thốt lên rên rĩ. Sự lố bịch trong lời lẽ của hẳn thúc tôi lết nhanh hơn. Tôi gần như đã có thể chạm vào cánh cửa.

Đột nhiên tôi nhớ lại cái đêm đã cách đây rất nhiều năm đó. Tôi, trong chính căn phòng này, cũng đứng ở vị trí này, với tay về cùng cánh cửa này, trong trạng thái hạnh phúc rất kỳ cục. Những bức tường như đang cộng hưởng với luồng ánh sáng màu cam dịu từ những cây nến lung linh rải rác khắp phòng lúc tôi đến, không khí đượm mùi ngọt ngào của hoa hồng và hoa cúc trong bó hoa đặt trên giường. ‘*Em yêu, khoảng bảy giờ anh sẽ lên nhé*’ mẫu giấy dính kèm bó hoa nói thế, và dù có bản khoản đôi chút không hiểu Ben đang làm gì ở dưới lầu tôi vẫn thấy vui vì có được vài phút một mình trước khi anh ấy đến. Nó cho tôi cơ hội để trấn tĩnh, để ngẫm ngợi xem tôi đã suýt mất anh ấy thế nào, kết thúc được chuyện yêu đương với Mike nhẹ nhõm ra sao... Làm sao tôi có thể nghĩ, dù chỉ trong một tích tắc, rằng tôi muốn ở cùng Mike? Mike sẽ chẳng bao giờ làm được điều Ben đã làm; sắp đặt một buổi tối bất ngờ trong một khách sạn cạnh bờ biển, gửi cho tôi một bó hoa ở nhà, viết cho tôi một bức thư lãng mạn để bày tỏ anh ấy yêu tôi nhiều đến mức nào và rằng, điều đó sẽ không bao giờ thay đổi bất kể những trục trặc gần đây của chúng tôi, rằng anh ấy đã thu xếp để có một người trông trẻ và tất

cả những gì tôi phải làm là đến khách sạn và nhận phòng, rồi anh ấy sẽ gặp tôi khi đã xong những việc đề ra cho ngày hôm đó. Với Mike, mọi thứ đều là phép thử, cảm xúc cũng được đo lường, cái cho đi cũng phải cân nhắc cẩn thận với cái nhận về...

Tôi chạm vào tay nắm cửa, xoay nhẹ và kéo nó về phía mình. ‘Anh yêu,’ tôi dõm nói, nhưng từ ngữ đã bị chặn lại trong họng. Chẳng phải Ben đang đứng đó. Là Mike. Anh ta xô bật tôi ra, lao vào phòng, và khi hỏi anh ta đang làm cái quái gì thế, tôi thầm nhủ *Đồ khốn. Sao người dám gởi cho ta một bó hoa, cùng một tấm thiệp hứa hẹn một chuyến đi xa cuối tuần, ký tên như thể nó là của chồng ta gởi. Người chẳng còn chút tự trọng nào sao?*

‘Chính là anh!’ tôi bảo hăn. ‘Bức thư đó! Nó không phải là thư của Ben. Nó là thư của anh!’ tôi nghĩ đến chồng và con trai đang ở nhà. Lúc này có lẽ Ben đang băn khoăn không biết tôi đang ở đâu. Có lẽ anh ấy sẽ sớm gọi cho cảnh sát thôi. Tôi mới ngốc nghếch làm sao khi đã đón xe lửa tới đây, cứ ngỡ là Ben sẽ nhập bọn sau, khi đã đưa Adam gởi ông bà nội. Biết thế tôi đã không mang theo lá thư cùng với bó hoa. Mike nói. ‘Liệu em có đến, nếu biết là để gặp anh không?’ Tôi bật cười. ‘Dĩ nhiên là không! Chuyện kết thúc rồi, Mike ạ. Em đã nói với anh rồi.’

‘Vậy anh mới phải làm cho em nghĩ là Ben để em đến gặp. Anh phải gặp em lần nữa.’

‘Để làm gì chứ?’ tôi hỏi lại. ‘Anh nghĩ có thể kéo em quay lại sao?’ Ý tưởng đó thật lố bịch, nhưng từ ánh nhìn trong mắt hăn tôi có thể thấy câu trả lời quả quyết, rằng hăn nghĩ mình có thể làm được. Hoa, rượu champagne, không khí lãng mạn, quyến rũ. ‘Lạy chúa!’ tôi thốt lên. ‘Anh cho rằng chỉ cần lừa được tôi đến đây, tặng tôi những bông hoa và một chai champagne thì mọi chuyện sẽ ổn hết sao? Rằng tôi chỉ cần ngã vào

vòng tay anh thì mọi việc sẽ trở lại như trước đây sao? Anh điên rồi, Mike ạ. Điên rồi. Tôi đi đây, tôi phải về với chồng tôi và con trai tôi.’

Tôi chẳng muốn nhớ thêm nữa. Hẳn đó là lúc hẳn nên tôi, nhưng, sau đó, tôi chẳng biết chuyện gì đã xảy ra, chuyện gì đã dẫn tôi từ đó đến bệnh viện. Còn giờ thì tôi lại ở đây lần nữa, trong căn phòng này. Chúng tôi đã đi hết một vòng tròn, dù với tôi thì tất cả những ngày giữa đó đã bị tước đoạt hết cả và cứ như là tôi chưa hề rời bước.

‘Hãy để tôi đi!’ tôi nài nỉ rồi bắt đầu la lớn. ‘Cứu với! Cứu với!’

‘Im nào!’ hẳn quát, ‘Câm miệng!’

Tôi la lớn hơn và hẳn xoay ngoắt tôi lại, đẩy bắn tôi về phía sau. Tôi ngã. Đầu tôi va phải một thứ gì đó cứng đanh. Tôi nhận ra hẳn đã đẩy tôi vào phòng tắm. Tôi vặn đầu và thấy sàn nhà lát gạch chuôi ra xa, thấy đáy bồn cầu, gờ bồn tắm, mẫu xà bông nhờn nhoét ở trên sàn. ‘Mike!’ tôi van vỉ. ‘Đừng mà...’ nhưng hẳn đã cúi xuống, hai tay chẹn quanh cổ họng tôi.

‘Câm miệng!’ hẳn cứ lải nhải thế, dù rằng tôi chẳng nói nổi gì nữa, ngoài việc tấm tức khóc. Tôi cố hóp hơi thở, mắt và miệng ướm nhoét máu và nước.

‘Mike...’ tôi hỗn hển. Tay hẳn thít quanh họng khiến tôi không thở nổi. Ký ức lại ập về. Có cảm giác như thể những thứ chẳng nhớ ra bấy nhiêu năm qua bất ngờ lao vọt tới, đồng loạt nã vào tôi, chen nhau giành sự chú ý. Tôi có thể nhớ ra cảnh hẳn kèm đầu tôi dưới nước. Tôi nhớ mình thức dậy trong bộ đồ bệnh viện, trên một cái giường trắng toát, và Ben ngồi kế bên tôi, Ben thật sự ấy, cái người mà tôi đã lấy làm chồng. Tôi nhớ có một nữ cảnh sát hỏi tôi những câu hỏi mà tôi chẳng tài nào trả lời được. Một người đàn ông mặc pyjama xanh nhạt ngồi ở mép giường bệnh của tôi, cười với tôi khi kể rằng tôi chào hỏi anh ta mỗi ngày như thể chưa từng gặp anh ta trước đó. Một cậu bé với mái tóc vàng và chiếc

răng sún, gọi tôi là mẹ. Hết hình ảnh này tới hình ảnh khác kéo đến. Tràn ứ trong tôi. Tôi lắc đầu, cố xua chúng đi, bất đồ Mike kẹp tôi chặt hơn nữa. Đầu hấn ở ngay trên đầu tôi, mắt hấn long lên man dại và không hề chớp khi siết chặt cổ họng tôi, và tôi có thể nhớ ra chuyện đó đã từng như thế trước đây, trong căn phòng này. Tôi nhắm mắt lại. ‘Sao cô dám?’ hấn gầm gừ và tôi chẳng phân biệt được gã Mike nào đang nói; cái gã đang ở đây, ngay lúc này, hay cái gã đang tồn tại chỉ trong ký ức của tôi. ‘Sao cô dám?’ hấn lại nói. ‘Sao cô dám lấy mất con của tôi?’

Chính lúc đó tôi nhớ ra; khi hấn tấn công tôi nhiều năm trước, tôi đang mang thai. Không phải con của Mike, mà là của Ben. Đứa trẻ đó lẽ ra sẽ là khởi đầu mới của chúng tôi với nhau.

Chẳng ai trong hai mẹ con tôi sống sót.

*

* *

Hấn là tôi đã ngất đi. Khi tỉnh dậy tôi thấy mình đang ngồi trên một cái ghế, hai tay chẳng cựa quậy nổi, còn miệng thì lảm nhảm. Căn phòng âm ẩm tối, sáng loì roi nhờ ánh trắng rọi qua những tấm rèm và ánh đèn đường vàng ấm hắt vào. Mike đang ngồi đối diện với tôi, trên mép giường. Hấn đang cầm gì đó trong tay.

Tôi cố nói, nhưng chẳng nói nổi. Có cái gì đó bị vo tròn chẹn cứng miệng tôi. Một cái vớ, có lẽ thế. Hay là cái gì đó tệ hơn thế, tôi nghĩ, với nỗi chán chường thật ngây ngô. Hai cổ tay tôi đã bị trói nghiêng lại với nhau, cả hai cổ chân cũng thế.

Tôi ngọ nguậy và Mike ngược lên, mặt hấn như đang đeo một cái mặt nạ đau đớn và muộn phiến.

‘Chrisitine, em đã tỉnh rồi.’ hấn ngừng lại. ‘Anh xin lỗi. Anh không định làm mọi chuyện ra thế này. Anh đã nghĩ là nếu chúng ta đến đây, điều đó có thể giúp em nhớ lại. Nhớ mọi thứ đã từng có giữa hai chúng

ta. Rồi chúng ta có thể nói chuyện, và anh có thể giải thích chuyện đã xảy ra ở chốn này, vào những năm xa xưa đó. Anh không định tâm làm nó thế đâu, Chris ạ. Chỉ là đôi lúc anh quá điên thôi. Anh không kiểm chế được. Anh xin lỗi. Anh không bao giờ muốn làm em đau. Anh đã phá hỏng hết mọi thứ rồi.'

Hắn cúi gằm mặt xuống. Tôi tự hỏi không biết có phải hắn đang khóc không, liệu hắn có tính nói tiếp hay có khả năng để nói tiếp không. Có quá nhiều thứ tôi rất muốn biết, nhưng giờ tôi đã mệt lử rồi. Chỉ cần nhắm mắt lại, thả mình vào lãng quên, tôi sẽ tẩy sạch sành sanh mọi thứ.

Nhưng tôi không muốn ngủ tối nay, hoặc, nếu buộc phải thế, tôi chẳng muốn ngày mai thức dậy.

'Đó là khi em bảo là em sắp có một em bé.' cuối cùng Mike cũng thốt lên mà chẳng buồn ngẩng đầu. Thay vào đó hắn cứ rủ rĩ vào trong những nếp áo của mình và tôi phải căng tai ra mới nghe được những gì hắn nói. 'Lúc đó anh không chấp nhận nổi. Anh chưa bao giờ nghĩ là mình sẽ có con. Chưa bao giờ. Tất cả những gì họ đã nói là...' hắn ngần ngừ, như thể đổi ý, cho rằng có điều gì đó tốt hơn là không nên nói ra. 'Dù em đã nói đứa bé không phải là con anh. Nhưng anh biết là nó mà. Và anh chẳng chịu đựng nổi cái ý nghĩ là ấY thế mà em vẫn sẽ rời bỏ anh, đem con anh xa khỏi anh, rằng anh có thể chẳng bao giờ được thấy nó. Anh chẳng thể chịu nổi, Chris ạ.'

Tôi chẳng biết hắn muốn gì từ tôi nữa. Sự tha thứ chẳng? Làm sao hắn có thể dám mong thế. Ngay cái lúc rạch họng tôi đêm đó hắn đã tự tay giết chết tôi rồi.

'Em nghĩ là anh không ân hận sao? Anh ân hận vì những gì mình đã làm. Mỗi ngày đều thế cả, khi nhìn thấy em quá đổi ngơ ngác, tuyệt vọng và bất hạnh. Đôi khi anh cứ nằm mãi trên giường, nghe thấy em trở dậy, nhìn anh, và anh biết em chẳng biết anh là ai cả. Anh có thể cảm

thấy nổi thất vọng lẫn bề bàng cứ bật ra khỏi em như những con sóng. Chuyện đó thật đau đớn...

Hắn ngừng lại. ‘Còn ngay lúc này thì anh biết rằng thậm chí cả những chuyện đó chẳng mấy chốc nữa sẽ kết thúc. Anh đã đọc nhật ký của em. Anh biết bác sĩ của em sẽ khám phá ra mọi chuyện ngay thôi, cả Claire nữa. Anh biết họ sẽ đến tìm anh.’ Hắn ngược lên. ‘Họ sẽ đem em xa khỏi anh. Nhưng Ben đâu có cần em. Chỉ có anh cần em thôi. Anh muốn chăm sóc em mà. Làm ơn hãy thử đi, Chris. Làm ơn thử nhớ lại em đã yêu anh nhiều đến thế nào đi. Rồi em có thể bảo họ rằng em muốn ở cùng anh.’ Hắn chỉ vào mấy trang nhật ký sau cùng đang vương vãi trên sàn. ‘Em có thể bảo họ rằng em tha thứ cho anh. Vì chuyện này. Và rồi chúng ta lại có thể ở bên nhau.’ Tôi lắc đầu. Tôi chẳng thể tin nổi là hắn *muốn* tôi nhớ lại, *muốn* tôi biết về chuyện hắn đã gây ra. Hắn cười. ‘Em biết không, đôi khi anh nghĩ biết đâu sẽ là tử tế hơn nếu em đã chết trong đêm đó. Tử tế hơn cho cả hai chúng ta.’ Hắn nhìn ra cửa sổ. ‘Anh sẽ đi theo em, Chris. Nếu đó là điều em mong muốn.’ Hắn lại cúi gầm xuống. ‘Chuyện đó đâu có khó gì. Em có thể đi trước. Và anh hứa anh sẽ theo ngay sau. Anh hứa đấy. Em tin anh mà, phải vậy không?’

Hắn nhìn tôi, vẻ trông ngóng.

‘Em thích vậy chứ?’ hắn hỏi. ‘Sẽ chẳng đau đớn đâu. Anh hứa đấy.’

Tôi lúc lắc đầu, cố nói, nhưng không thành. Mắt tôi bỗng rát, và tôi gần như không thở được.

‘Không ư?’ hắn có vẻ thất vọng. ‘Tốt lắm. Có lẽ em đúng.’ Tôi bắt đầu giàn giụa nước mắt. Hắn lắc đầu. ‘Chris. Tất cả chuyện này rồi sẽ ổn thôi mà. Đừng lo. Em hiểu chứ? Cuốn sổ này chính là vấn đề.’ Hắn giơ cuốn nhật ký của tôi lên. ‘Chúng ta đã hạnh phúc, trước khi em bắt đầu viết cái này.’

Hoặc cứ cho là hạnh phúc đi. Và thế cũng đủ coi là hạnh phúc rồi, đúng không? Chúng ta nên tổng khứ cái này đi, và rồi em có thể bảo họ là em bị rối trí và chúng ta có thể trở lại như trước đây...' Hấn đứng dậy và kéo xệch cái thùng rác kim loại bên dưới bàn trang điểm, lôi cái túi nhựa đựng rác rỗng không ra và vứt đi. 'Dễ mà,' hấn nói và kẹp hai chân giữ cái thùng rác trên sàn. 'Quá dễ.' Hấn thả cuốn nhật ký của tôi vào thùng rác, gom luôn cả mấy trang cuối nằm rơi vãi trên sàn thả vào đó. 'Chúng ta phải tổng khứ nó đi thôi,' hấn nói. 'Tất cả.' Tôi hiểu lý do tại sao hấn đã mang theo cả những trang cuối kia - những trang mà hấn đã ria ra cực kỳ cẩn thận - tới tận Brighton này. Với hấn, hoặc là đốt cả quyển hoặc là không.

Hấn móc trong túi ra một bao diêm, mỗi một que và nhặt một trang nhật ký trong thùng rác.

Tôi nhìn hấn khiếp sợ. 'Không!' tôi cố thốt lên, nhưng chẳng có từ nào thoát ra ngoài một tiếng ú ớ nghèn nghẹt. Hấn không nhìn tôi khi chích lửa vào trang nhật ký và thả rơi nó vào trong thùng rác.

'Không!' tôi thốt lên lần nữa, nhưng lần này là một tiếng thét câm lặng trong đầu. Tôi nhìn lịch sử của mình bắt đầu cháy tan thành tro, những ký ức của tôi biến thành muội than đen kịt. Nhật ký của tôi, lá thư của Ben, mọi thứ. Tôi chẳng là gì cả nếu không có cuốn nhật ký đó. Chẳng là gì cả. Và hấn đã thắng.

Tôi không dự tính làm hành động mà tôi làm kể ngay đó. Nó là hành động bản năng, tất yếu thôi. Tôi phóng mình vào thùng rác. Với hai tay bị trói ghì, tôi chẳng thể ngăn mình khỏi ngã, và tôi táng vào nó một cách vụng về, nghe có gì đó gãy đánh tách một cái lúc tôi oằn mình xuống. Cánh tay đau thốn và tôi nghĩ mình sắp bất tỉnh đến nơi, nhưng không phải vậy. Cái thùng rác đổ nhào, hất văng đám giấy cháy lam nham ra khắp sàn.

Mike buột miệng rít lên và khuyu gối xuống. Hần vội vàng đập phèn phẹt lên sàn, cố gắng dập tắt những đốm lửa. Một bùm giấy cháy dở đã kiếm được chỗ trú ngụ dưới gầm giường, ngoài sự chú ý của Mike. Những vệt lửa bắt đầu liếm vào mép tấm trải giường nhưng tôi chẳng thể nào với tới hay kêu thét lên, thế nên tôi chỉ đơn giản là nằm đó, xem tấm trải giường bén lửa. Nó bắt đầu bốc khói, và tôi nhắm nghiền mắt lại. Căn phòng sẽ cháy rụi, Mike cũng cháy rụi và tôi cũng cháy rụi, sẽ chẳng ai thật sự biết được chuyện gì đã xảy ra ở đây, trong căn phòng này, cũng như sẽ chẳng ai thật sự biết được chuyện gì đã xảy ra ở đây nhiều năm trước.

Giờ thì tôi chẳng thở được nữa. Tôi bật ho, một cú nôn khan trào lên và bị đè ngược xuống bởi cái vớ quăn cục trong họng tôi. Tôi bắt đầu thấy ngộp thở. Tôi nghĩ tới con trai mình. Tôi sẽ chẳng bao giờ được gặp nó nữa, dầu vậy ít nhất thì khi chết tôi cũng biết rằng mình có một đứa con, và rằng nó còn sống và đang hạnh phúc. Chỉ điều đó cũng đủ khiến tôi thấy vui. Tôi nghĩ tên Ben. Cái người tôi đã lấy và đã quên. Tôi muốn gặp anh ấy để nói rằng, lúc này đây, cuối cùng thì tôi đã có thể nhớ ra anh ấy. Tôi có thể nhớ ra lúc gặp anh ấy ở bữa tiệc trên tầng áp mái, lúc anh ấy cầu hôn tôi trên ngọn đồi nhìn xuống một thành phố, lúc chúng tôi làm lễ cưới trong ngôi nhà thờ ở Manchester, và chụp những tấm ảnh cưới dưới mưa...

Và nữa, vâng, tôi có thể nhớ ra mình yêu anh ấy. Tôi biết rằng mình thật sự yêu anh ấy, và luôn luôn thế.

Mọi thứ tối sầm lại. Tôi không thở được nữa. Tôi có thể nghe thấy tiếng lửa tấp và cảm thấy sức nóng của chúng trên môi, trên mắt mình.

Chẳng bao giờ có một kết cục hạnh phúc nào cho tôi cả, tôi biết thế mà. Nhưng chuyện đó cũng phải thôi.

Chuyện đó là phải vậy mà.

*

* *

Hắn là tôi đã ngủ thiếp đi, nhưng không lâu. Tôi có thể nhớ ra mình là ai, mình đã ở đâu. Tôi có thể nghe thấy những tiếng ồn ào, tiếng xe cộ ầm ì, tiếng còi tầm nhè nhằng, dai dẳng. Có gì đó vương vướng trong miệng tôi - tôi nghĩ tới cái vớ vo tròn - rồi phát hiện ra là mình đã có thể thở đều. Tôi sợ đến độ không dám mở mắt ra, vì chẳng biết mình sẽ nhìn thấy cái gì nữa.

Nhưng tôi buộc phải làm thôi. Tôi chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài việc đương đầu với bất cứ cái gì đã xảy đến.

Ánh sáng chói quá. Tôi nhìn thấy một ống đèn huỳnh quang trên cái trần nhà thấp chũn, và hai thanh kim loại chạy song song với nó. Những bức tường hai bên đều cứng chắc và sáng bóng lên với kim loại và kính trong. Những ngăn kéo và giá kệ chứa đầy các gói và chai lọ, những cái máy móc đang nhấp nháy. Mọi thứ đang chuyển động, nhẹ nhẹ, dòng đưa, kể cả cái giường tôi đang nằm.

Một gương mặt đàn ông hiện ra đâu đó phía sau tôi, mé trên đầu. Anh ta đang mặc một chiếc áo màu xanh lục. Tôi không nhận ra anh ta.

‘Cô ấy tỉnh rồi, mọi người ơi,’ anh ta thông báo, và rồi nhiều gương mặt nữa xuất hiện. Tôi quan sát họ thật nhanh. Mike không có trong số đó, và tôi thấy một chút nhẹ nhõm.

‘Christine,’ một giọng nói vang lên. ‘Christine. Tớ đây.’ Tôi nhận ra giọng nữ đó. ‘Chrissy. Chúng ta đang trên đường tới bệnh viện. Cậu bị gãy xương đòn, nhưng sẽ mau khỏe lại thôi. Mọi việc rồi sẽ tốt đẹp mà. Hắn chết rồi. Mike đã chết. Hắn khổng thể làm hại cậu nữa.’

Tôi cứ nhìn mãi cái người đang nói chuyện với mình. Cô ấy đang mỉm cười và nắm chặt tay tôi. Đó là Claire. Chính là Claire mà tôi đã gặp hôm nọ, không phải là Claire trẻ trung tôi đã mong thấy ngay sau lúc tỉnh

lại, và tôi để ý thấy đôi bông tai cô đang đeo cũng là đôi bông cô mang vào lần cuối tôi gặp cô.

‘Claire?’ tôi hỏi, nhưng cô ấy ngắt lời ngay.

‘Đừng; nói gì cả.’ Claire bảo. ‘Hãy cứ nghỉ ngơi đã.’ Cô ấy nhắc tay tôi. Rồi ngả người về phía trước vuốt tóc tôi, và thì thầm điều gì đó vào tai tôi, nhưng tôi không nghe thấy gì cả. Nó nghe như là *tớ xin lỗi*.

‘Tớ nhớ lại rồi.’ tôi nói. ‘Tớ nhớ được rồi.’

Claire mỉm cười và bước lui lại, một chàng trai trẻ tiến lên thế chỗ. Trên gương mặt thon nhỏ của cậu ta là một cặp kính gọng dày. Trong thoáng chốc tôi ngỡ đó là Ben, cho đến khi tôi nhận ra là Ben cũng cùng lứa tuổi hiện giờ với tôi mà.

‘Mẹ ời?’ cậu ta gọi. ‘Mẹ?’

Cậu ta trông hết như trong tấm ảnh chụp với Helen, và tôi nhận ra là mình cũng nhớ ra cậu ta nữa.

‘Adam?’ tôi thốt lên, nhưng rồi chẳng nói thêm được gì nữa. Từ ngữ mắc kẹt lại trong cổ họng khi cậu ta ôm chầm lấy tôi.

‘Mẹ.’ cậu ta nói. ‘Ba đang trên đường tới đây. Chút nữa là ba sẽ có mặt ở đây.’

Tôi kéo thẳng bé sát vào mình, hít hà mùi vị của con trai mình, và thấy thật hạnh phúc.

*

* *

Tôi chẳng đợi được nữa. Đến giờ rồi. Tôi phải ngủ thôi. Tôi đã mệt lử, mắt tôi bắt đầu ríp lại. Tới lúc rồi.

Chồng tôi - người đàn ông tôi thật sự đã lấy - đang ngồi trên một cái ghế kế bên, và dù đang ngáy đều, đầu nghiêng chúi một góc vụng về, anh vẫn nắm chặt tay tôi. Tôi chỉ có thể nhìn thấy cặp kính của anh, cùng một vết sẹo chạy dọc một bên má. Con trai tôi đã rời phòng để gọi điện

thoại cho bạn gái và thì thầm lời chúc ngủ ngon với đứa con chưa ra đời của nó, còn cô bạn thân nhất của tôi đang ở ngoài bãi đậu xe, hút thuốc. Tôi đang được vây quanh bởi những người tôi yêu quý.

Trước đó, tôi đã nói chuyện với bác sĩ Nash. Cậu ta bảo rằng tôi đã rời Nhà Giám hộ cách đây gần hai năm, chỉ một thời gian ngắn sau khi Mike bắt đầu viếng thăm, với tư cách là Ben. Tôi đã ký mọi giấy tờ, tự mình làm các thủ tục. Tôi đã tự nguyện ra đi. Họ chẳng thể ngăn tôi lại, ngay cả nếu như họ tin là có một lý do đáng để ngăn lại. Tôi không biết Mike đã nói những gì để thuyết phục tôi làm thế, mà tôi cũng chẳng muốn biết nữa. Khi ra đi tôi đã mang theo mình mấy tấm ảnh và mấy món đồ cá nhân.

‘Đó là lý do hắn có những tấm ảnh kia sao?’ tôi hỏi. ‘Những tấm chụp tôi, và Adam. Đó là lý do hắn có lá thư mà Adam đã viết cho ông già Noel? Giấy khai sinh của thằng bé?’

‘Phải,’ bác sĩ Nash xác nhận. ‘Chúng lúc nào cũng kè kè với cô ở Nhà Giám hộ mà, và chúng theo cô khi cô ra khỏi đó. Hắn là có lúc nào đó Mike đã hủy hết những tấm ảnh chụp cô và Ben. Có lẽ là ngay trước khi cô rời khỏi Nhà Giám hộ - nên nhân viên ở đó chẳng biết mặt mũi chồng cô thực sự trông thế nào.’

‘Nhưng làm sao hắn tiếp cận được mấy tấm ảnh đó?’

‘Chúng nằm hết trong cuốn album trong một ngăn kéo của phòng cô mà. Thật dễ cho anh ta lấy chúng một khi bắt đầu ghé thăm cô. Có lẽ anh ta đã tuồn vào vài tấm ảnh của mình. Anh ta hắn đã có vài tấm ảnh chụp cô và anh ta trong lúc... ừm, khi hai người còn gặp nhau, những năm trước đó. Nhân viên ở Nhà Giám hộ bị thuyết phục rằng cái người vốn hay ghé thăm cô cũng chính là người chồng trong cuốn album.’

‘Vậy là tôi đã mang những bức ảnh của mình về nhà người đàn ông này và hắn đã giấu chúng trong một cái hộp kim loại? Rồi hắn bịa ra vụ

cháy để giải thích tại sao chỉ có ít ỏi thế thôi?’

‘Phải,’ bác sĩ Nash đáp. Trông cậu ta có vẻ mệt mỏi và đầy hối lỗi. Tôi chẳng biết có phải cậu ta tự trách mình vì điều gì đó trong những chuyện đã xảy ra không, và cứ mong là cậu ta đừng thế. Xét cho cùng thì cậu ta đã giúp tôi mà. Cậu ta đã giải thoát cho tôi. Tôi hy vọng là cậu ta vẫn có thể hoàn tất bài nghiên cứu của mình và trình bày về trường hợp của tôi. Hy vọng cậu ta sẽ được ghi nhận vì những gì đã làm cho tôi. Sau hết, nếu không có cậu ta, tôi sẽ...

Tôi không muốn nghĩ tới đó nữa.

‘Làm sao anh tìm ra tôi?’ tôi hỏi. Bác sĩ Nash giải thích rằng Claire đã lo lắng phát điên sau cuộc nói chuyện đó, nhưng cô ấy vẫn cố đợi tôi gọi lại vào ngày hôm sau. ‘Cô ấy nói sẽ không bao giờ tha thứ cho mình vì sự chậm trễ đó. Người đàn ông này - Mike ấy - hẳn đã rút bỏ những trang nhật ký của cô ngay trong đêm đó. Đó là lý do tại sao cô không nghĩ có gì đó bất ổn khi đưa cuốn nhật ký cho tôi vào thứ Ba - cùng là cái bản mà tôi đã trả lại cho cô sáng nay - bởi vì nó kết thúc bằng việc cô bày tỏ tình yêu của mình với người đàn ông mà cô ngỡ là chồng mình. Khi cô không gọi lại, Claire đã cố gọi cho cô, nhưng cô ấy chỉ có số của chiếc điện thoại mà tôi đã đưa cho cô và Mike đã giấu nó luôn rồi. Lẽ ra tôi phải biết là có chuyện gì đó không ổn khi tôi gọi cho cô vào số đó sáng nay và cô không trả lời. Nhưng...’ cậu ta lắc đầu.

‘Không sao mà.’ tôi khích lệ. ‘Kể tiếp đi...’

‘Nói cho ngay thì Mike đã đọc nhật ký của cô ít nhất là trong suốt tuần qua, hoặc có lẽ còn lâu hơn thế. Nhà Giám hộ chỉ có một số điện thoại mà họ nghĩ là của Ben - cũng là số mà họ cho bất cứ ai muốn liên lạc với anh ấy - nhưng trong thực tế là số điện thoại của Mike. Claire không có số điện thoại của tôi, thậm chí còn không biết cả tên tôi. Cô ấy

đã gọi đến trường Mike làm việc và thuyết phục họ cho cô địa chỉ của hân và số điện thoại, nhưng cả hai đều giả. Cô ấy lâm vào thế cùng.’

Tôi nghĩ tới việc người đàn ông đó phát hiện ra cuốn nhật ký của tôi và đọc nó mỗi ngày. Tại sao hân không hủy nó cho rồi?

Bởi vì tôi đã viết là tôi yêu hân. Và bởi vì đó là cái mà hân muốn tôi tiếp tục tin.

Hoặc có lẽ hân chỉ muốn tôi nhìn thấy nó cháy rụi.

‘Claire đã không gọi cho cảnh sát?’

‘Có chứ,’ bác sĩ Nash gật đầu. ‘Nhưng cũng phải mất vài ngày trước khi họ coi chuyện đó là thật sự nghiêm trọng. Trong lúc đó cô ấy liên lạc với Nhà Giám hộ và, dù họ vẫn không cho địa chỉ nhà cô, rốt cuộc thì họ cũng mủi lòng và cho Adam số của tôi. Chắc hân họ coi đó là một dàn xếp ổn thỏa, vì tôi là bác sĩ mà. Claire làm rõ mọi chuyện với tôi chỉ trong chiều nay...’

‘Chiều nay?’

‘Phải. Claire đã thuyết phục tôi rằng có gì đó không ổn, và dĩ nhiên việc thấy rằng Adam còn sống đã xác nhận chuyện đó. Chúng tôi đến nhà để gặp cô, nhưng lúc đó cô đã đi Brighton rồi.’

‘Làm thế nào mà anh biết phải đi tìm tôi ở đó?’

‘Sáng nay cô có nói với tôi rằng Ben - xin lỗi, Mike - đã bảo cô là hai người sẽ đi nghỉ cuối tuần, sẽ ra biển. Một khi đã nghe Claire kể chuyện, tôi đoán ngay ra anh ta là ai và nơi anh ta đưa cô đến.’

Tôi nằm xuống. Tôi thấy mệt mỏi, bài hoại. Tôi chỉ muốn ngủ cho rồi, nhưng lại sợ phải thế. Sợ vì những thứ tôi có thể quên đi.

‘Nhưng anh cũng đã bảo tôi là Adam đã chết mà.’ tôi thắc mắc. ‘Anh nói thằng bé đã bị giết. Khi chúng ta ngồi trong công viên. Anh kể cho tôi nghe cùng cái câu chuyện mà người đó kể. Cả về vụ cháy nữa. Anh đã bảo tôi là có một vụ cháy mà.’

Bác sĩ Nash mỉm cười buồn bã. ‘Bởi vì đó là những gì cô kể cho tôi nghe... Vài tuần sau lần gặp đầu tiên của chúng ta, một hôm, cô kể với tôi là Adam đã chết. Hiển nhiên là Mike đã bảo cô thế, và cô thì tin anh ta nên đã kể lại cho tôi. Bây giờ tôi chỉ biết chấp nhận nó như là sự thật - tôi chẳng có lý do nào để không làm thế cả - và sau đó thì lặp lại câu chuyện ấy với cô. Lúc ở bãi đậu xe, khi cô hỏi tôi đã kể cho cô nghe sự thật như tôi đã tin thế. Về vụ cháy cũng vậy. Tôi tin là đã có một vụ cháy, bởi vì đó là chuyện mà cô đã kể cho tôi.’

‘Nhưng... Nhưng tôi có nhớ ra tang lễ của Adam mà,’ tôi thắc mắc. ‘Chiếc quan tài...’

Bác sĩ Nash cười buồn. ‘Chỉ là sự tưởng tượng của cô...’

‘Nhưng tôi đã thấy những bức ảnh.’ tôi nói. ‘Người đó đã đưa cho tôi xem những bức ảnh chụp tôi và anh ta, đang làm lễ cưới. Tôi còn thấy cả một bức ảnh chụp mộ chí có tên của Adam...’

‘Anh ta hẳn đã làm giả chúng rồi.’ bác sĩ Nash nói.

‘Làm giả ư?’

‘Phải. Trên một chiếc máy tính. Thời bây giờ thật quá dễ để làm ra mấy tấm hình kiểu đó. Rất có khả năng mấy tấm ảnh mà cô nghĩ là cô và hẳn cũng là giả hết cả thôi.’

Tôi nghĩ tới những lần đã viết rằng Mike đang ở trong phòng làm việc. Làm việc. Đó là cái mà hẳn cấm cũi làm đó sao? Hoặc là cấm cũi gửi thư cho con trai tôi, bảo thằng bé là tôi chưa cảm thấy sẵn sàng để gặp nó? Hẳn lừa tôi mới tốt ráo làm sao.

‘Cô Ổn chứ?’ bác sĩ Nash hỏi.

Tôi mỉm cười, đáp. ‘Vâng, tôi nghĩ là Ổn mà.’ Tôi chăm chú nhìn cậu ta và bảo. ‘Tôi có thể nhớ ra các thứ rồi.’

‘Là những thứ gì?’ cậu ta hỏi lại.

‘Tôi nhớ anh đã từng để tóc kiểu khác. Và tôi nhận ra Ben nữa. Cả Adam lẫn Claire, trong xe cấp cứu. Và tôi còn nhớ ra đã gặp cô ấy vào một ngày nọ. Chúng tôi tới quán cà phê ở cung điện Alexandra. Cô ấy có một cậu con trai tên là Toby.’

Bác sĩ Nash mỉm cười, nhưng đó là một nụ cười buồn.

‘Cô đã đọc nhật ký của mình hôm nay chưa?’ cậu ta hỏi.

‘Đã,’ tôi đáp. ‘Nhưng anh không hiểu sao? Tôi có thể nhớ cả những thứ mình không hề viết ra. Tôi có thể nhớ đôi bông tai Claire đã đeo cũng là đôi mà cô ấy đeo hiện giờ. Tôi đã hỏi và cô ấy bảo là tôi nói đúng. Và tôi còn nhớ được rằng Toby lúc đó mặc một cái áo paca^[3] màu xanh, và trên vớ của thằng bé có in hình mấy nhân vật truyện tranh, tôi còn nhớ thằng bé: đã quạu quọ vì nó muốn uống nước nho đen mà người ta chỉ có nước táo hoặc nước cam thôi. Tôi đâu có viết mấy thứ đó ra nhưng vẫn có thể nhớ lại chúng mà...’

Bác sĩ Nash thoáng vẻ hài lòng, dù trông vẫn đầy thận trọng.

‘Bác sĩ Paxton có nói là ông ấy chưa tìm thấy nguyên nhân chức năng rõ ràng về chứng quên của cô. Tôi cho là một chấn thương khác có khả năng đảo ngược tình thế, tới một mức độ nào đó...’

Tôi bám ngay lấy điều cậu ta đang ám chỉ. ‘Vậy là tôi có thể chữa khỏi chứ?’

Bác sĩ Nash nhìn tôi vẻ cân nhắc.

‘Tôi phải nói là không chắc lắm đâu.’ cậu ta nói. ‘Mấy tuần qua quả là có chút tiến triển, nhưng chẳng thể nói được là trí nhớ đã trở lại hoàn toàn. Nhưng cũng là có khả năng. Vâng, có vẻ là thế. Nhưng tôi muốn cô chuẩn bị tinh thần cho khả năng hiệu ứng kia chỉ là tạm thời. Chúng ta phải đợi đến mai mới biết được.’

‘Khi tôi thức dậy?’

‘Vâng. Biết đâu sau giấc ngủ tối nay tất cả những ký ức cô có hôm nay sẽ biến mất. Cả mới lẫn cũ.’

‘Có thể vẫn y chang như tình trạng lúc tôi thức dậy sáng nay sao?’

‘Vâng,’ cậu ta đáp. ‘Có thể vậy lắm.’

Sự thật là tôi có thể thức dậy và quên bằng đi cả Adam lẫn Ben dường như thật khó chấp nhận. Nó giống như chết rồi mà còn thở.

‘Nhưng cô sẽ ổn thôi mà,’ bác sĩ Nash trấn an. ‘Ben sẽ chăm sóc cô. Anh ấy đã tính tới chuyện lúc nào thì cô có thể về nhà. Còn Adam thì không thể đợi tới lúc cô gặp mặt cháu nội của mình.’

‘Nhưng...’ tôi vừa mở miệng thì cậu ta đã ngắt lời.

‘Hãy tiếp tục ghi nhật ký là được mà, Christine,’ cậu ta nói. ‘Cô vẫn giữ nó đấy chứ?’ Tôi lắc đầu. ‘Hắn đốt rồi. Đó là lý do của đám cháy.’

Bác sĩ Nash có vẻ thất vọng. ‘Thật đáng tiếc. Nhưng cũng chẳng sao. Cô có thể bắt đầu một cuốn nhật ký khác. Những người yêu thương cô đã trở lại với cô rồi.’

‘Nhưng tôi cũng muốn trở lại với họ nữa.’ tôi nói. ‘Tôi muốn trở lại với họ.’

Ben ngáy nhẹ. Qua cửa sổ, mặt trăng đỏ ngập căn phòng những luồng sáng man mác xanh. Đã khuya rồi. Có vẻ như chúng tôi đã trò chuyện hàng giờ, vậy mà cứ như chỉ mới vài phút. Ben bảo tôi rằng anh ấy đã bay vù đến ngay khi cảnh sát liên lạc.

‘Cảnh sát ư?’

‘Phải,’ Ben đáp. ‘Khi họ nhận ra em không đang sống với người mà Nhà Giám hộ cho là thế, họ đã lần ra anh. Anh không biết là bằng cách nào. Anh đoán là Nhà Giám hộ có địa chỉ cũ của anh và họ đã lần ra từ đó.’

‘Vậy anh đã ở đâu?’

Ben có vẻ bối rối. Tôi nhận ra nét mặt đó, nhận ra mình đã nhìn thấy vẻ bối rối này trước đây, nhiều lần rồi. Ben mỉm cười.

‘Có chuyện gì à?’ tôi hỏi.

‘Em sẽ cười mất...’

‘Kể em nghe đi!’

Ben đẩy cặp kính trên sống mũi. Lại một cử chỉ tôi đã thấy không biết bao nhiêu lần.

‘Anh vốn đang ở tại Italy, trong một căn nhà thôn dã.’ Ben giải thích. ‘Anh đã ở đó hơn một tháng. Đừng cười nhé. Nhưng anh đang viết lách...’

‘Viết ư?’

‘Phải. Viết sách. Chắc cũng tầm phào thôi. Chỉ là để cho anh mà, thật đấy. Ừm, cho anh và em lúc này, anh cho là vậy.’

Tôi cảm thấy một chút thích thú. ‘Nó viết về cái gì?’

Ben ngó tôi lom lom.

‘Về đời em đấy. Anh viết về cuộc đời của em. Cuộc đời của chúng ta. Về những thứ em kể mà anh còn nhớ được, những thứ mình đã cùng làm. Anh muốn... Ừm, anh muốn cho em cái gì đó. Để bù đắp cho việc anh đã làm.’

‘Anh đã làm gì?’

Ben ngoảnh đi. ‘Anh đã bỏ em, Chrissy.’

Giờ thì đến lượt tôi nắm tay Ben. ‘Em biết hết mọi chuyện rồi. Claire đã kể cho em nghe. Em đã đọc lá thư của anh.’ ‘Anh đã nghĩ đó là cách tốt nhất,’ Ben nói. ‘Rằng chuyện đó sẽ có ích. Có ích cho em. Có ích cho Adam... Nhưng Adam không hiểu, ngay cả khi anh giải thích với thằng bé rằng thậm chí em còn chẳng biết, chẳng nhớ là đã kết hôn với anh nữa.’

‘Chuyện đó có giúp anh sống ổn không?’

Ben ngoảnh sang tôi. ‘Chẳng giấu gì em, Chrissy. Anh đã quen vài phụ nữ khác. Cách đây lâu rồi. Ban đầu chẳng có gì là nghiêm túc, nhưng rồi anh gặp một người mấy năm trước đây. Anh đã sống cùng cô ấy. Anh nghĩ đó là cộng rơm cuối cùng cho Adam. Nhưng...’

‘Nhưng sao?’

‘Ừm, chuyện đó kết thúc rồi. Cô ấy nói là anh không yêu cô ấy. Rằng anh chưa bao giờ thôi yêu em và sẽ chẳng bao giờ thôi cả.’

‘Em rất tiếc,’ tôi nói, và Ben cầm tay tôi áp lên môi mình.

‘Không đâu, Chrissy thân yêu của anh. Cô ấy nói đúng. Anh đã rời cô ấy, vì anh biết là cô ấy đã đúng. Anh sẽ luôn yêu em. Giờ anh đã trở lại rồi. Dù chuyện gì đã xảy ra, cuối cùng thì anh đã trở lại. Anh sẽ không bao giờ để em đi nữa.’

‘Nhưng...’

‘Em sẽ đến sống với anh chứ, Chrissy? Hãy nói là em sẽ đến với anh đi. Chúng ta có thể đi tới bất cứ nơi nào em thích. London. Italy. Bất cứ đâu. Chúng ta có thể đến sống gần Adam, nếu em muốn thế. Anh sẽ chăm sóc em. Anh hứa đấy.’

‘Nhưng...’

Ben hôn tôi. ‘Hãy nói là em sẽ ở cùng anh đi.’

Tôi còn có thể nói gì khác nữa? Ở đó, trong căn phòng bệnh đó, cao chót vót trên thành phố, tôi cảm thấy như chúng tôi chưa bao giờ bị chia tách.

‘Em sẽ ở cùng anh.’ tôi đáp.

Chúng tôi còn nói chuyện một hồi lâu nữa rồi mới rơi hẫng vào lặng lẽ. Chúng tôi ngồi, ôm siết lấy nhau cùng ngắm ánh sáng của thành phố bên dưới mình, rồi tôi nhận ra Ben đã ngủ thiếp đi và tôi để anh ấy ngủ.

Tôi biết bác sĩ Nash đang cố giúp tôi chuẩn bị tinh thần cho tình huống xấu nhất - cho khả năng là tôi sẽ thức dậy vào sáng mai mà chẳng có một ý niệm nào về chuyện tôi đang ở đâu, hoặc người đàn ông đang ngồi kế tôi đây là ai, hoặc ai là cái người đang tự xưng là con trai tôi - nhưng tôi tin chắc là cậu ta sai rồi. Rằng ký ức của tôi đã trở lại. Tôi phải vững tin vào điều đó.

Tôi nhìn người chồng đang say ngủ của mình, nhớ lại lúc chúng tôi gặp nhau trong buổi tối tiệc tùng đó, buổi tối mà tôi ngắm pháo hoa với Claire trên mái nhà. Tôi nhớ cái lúc anh ấy cầu hôn mình, vào kỳ nghỉ ở Verona, và cảm giác kích động dồn lên khi tôi trả lời *vâng*. Và đám cưới của chúng tôi nữa, rồi cuộc hôn nhân của chúng tôi, cuộc đời của chúng tôi. Tôi nhớ cái lúc thông báo cho anh ấy mình đã có mang Adam, cái cách anh ấy nhìn tôi, gần như ngơ ngẩn chẳng hiểu gì cả, trước khi bế tôi lên và hôn, rồi quay tròn, môi khóa chặt môi.

Tôi nhớ lại tất cả và mỉm cười.

‘Em yêu anh,’ tôi thì thầm rồi nhắm mắt lại và trôi vào giấc ngủ.

HẾT

Xem thêm các ebook khác tại
facebook.com/romanbook

[1]. Đây là câu kinh điển được dùng để kiểm tra font chữ vì nó là một câu ngắn, bao gồm đủ 26 chữ cái.

[2]. MRI: Magnetic Resonance Imaging

[3]. Áo paca là loại áo da có mũ trùm đầu như kiểu áo của người Eskimo

